

КРИСТИНА
СКАЙ

Перлата
на
Любовта

БАРД

ИЗДАТЕЛЬСКА
ГРУПА

Кристина Скай

Перлата на любовта

Част първа НА СЕВЕР ОТ НОЦТА

1.

Лондон, Англия Май, 1819

Затаила дъх, жената с черна копринена маска стоеше в тъмното и само ръцете ѝ леко трепереха. Не поглеждаше встрани, опитваше се да не мисли за отвесната, близо шестдесет метра пропаст, която я делеше от уличния калдъръм.

Стъпалата ѝ бавно се плъзгаха по улея. Внимавай...

Около нея вятърът фучеше и налиташе с яростни пориви. Но тя само напрягаше сетивата си, без да обръща внимание на клонките и пещчинките, запратени в лицето ѝ.

Внимателно опипваше всяка керемида, обвитите ѝ с плат стъпала се придвижваха безшумно. Една крачка, още една.

Достигна вътрешния ръб на улея и се спря, сянката ѝ излиня сред гората от черни комини, очертани на лунната светлина. Тя леко се приведе, изучавайки следващото препятствие, като потисна надигащата се в гърдите ѝ вълна от страх.

Теменужените ѝ очи се присвиха. Около два метра я делиаха от съседния покрив. Да, ще бъде трудно, много трудно. За всеки друг това би било невъзможно.

Но не и за нея. Не и за жената, наречена Тъмнокосата, която се бе обучавала с монасите на Шао Лин, живите наследници на древното китайско изкуство ушу¹.

Бавно се изправи. Прогони страха и на негово място си представи реещи се жерави и весели шарени хвърчила, пърхащи над Забранения град.

Измъкна от джоба си сребърна звезда, с дебел копринен шнур, промушен през центъра ѝ. Тя хвърли с грациозно движение диска.

Сребърният къс проблесна на лунната светлина. Тихо свистене изпълни въздуха. След миг, с едва доловим звън, звездата достигна целта.

Тя силно опъна шнура, докато тежестта зацепи в основата на

1. ушу – обединява различни видове бойна техника – Б.пр.

комина отсреща.

Чудесно!

Сега предстоеше най-трудното. Тя погледна бързо надолу. Улицата беше безлюдна. Сега. Сега е моментът!

Тя се сви на топка с прибрани колене, закрепена само с едното си стъпало към стръмния покрив зад нея. Поемайки въздух, както я бе учил игуменът Танг през онова далечно лято, тя скочи.

Увитите ѝ в плат стъпала се отгласнаха от покрива. Тя се стрелна в мразовитото пространство и за миг увисна бездиханна високо над улицата.

Ръцете ѝ бяха протегнати напред. Нежните ѝ пръсти се вкопчиха във вятъра. Мили Боже, ами ако е преценила погрешно?

В следващата секунда десният ѝ крак намери опора и рамото ѝ се удари в стръмния склон на отсрещния покрив. Незабавно се сниши, за да избегне зорките погледи.

В безопасност е! Поне засега...

Жената, наречена Тъмнокосата, се промъкна в завета на един комин и се напрегна, ослушвайки се за тревожни сигнали.

Ала само воят на вятъра и далечното трополене на карета нарушава покоя на нощта. Къщата под нея бе тиха. От прозорците на долните етажи се процеждаше мътна светлина и се разстилаше на бледи правоъгълници върху калдъръма.

Слабата черна фигура внимателно издърпа коприненото въже и го уви здраво около комина. После започна да се катери по въжето като внимателно преместваше ръце, докато стигна върха на стръмния покрив.

И тогава съзря целта си.

Мълвейки беззвучна благодарствена молитва, тя се насочи към втория прозорец вляво, отвори го и се промъкна вътре.

Както и очакваше, къщата бе празна.

Бързо прекоси преддверието, памучните ѝ подметки безшумно потъваха в обюсонския килим. Почти бе достигнала целта си, когато от витата стълба в далечния край на коридора се дочу тих смях.

– Честна дума, милорд, вие сте направо циничен. Сигурно защото толкова ви глежат и ви се възхищават. А и тази вечер пийнахте доста бренди. Още малко и няма да можете...

На това място дрезгавият женски глас се извиси в писклив смях. В настъпилата тишина се чу шумолене на коприна и глух стон.

Тъмнокосата се долепи до стената. Това беше нещо, което не бе

планирала! Обитателката на къщата, сладостлюбивата Жермен, трябваше да е във Воксхол. По дяволите, какво търси тази жена в къщата?

Якаш в отговор, задъханият глас се извиси отново.

– Вие сте ужасен, милорд. Обещахте да ме заведете във Воксхол и аз съм много разстроена.

И тогава до Тъмнокосата достигна мъжки глас, нисък и мек като коприна. Глас, едновременно шеговит и заповеднически. Тя леко се сепна, полази я студена тръпка.

Графът на Морлънд.

Тъмнокосата усети, че не ѝ достига въздух. Странна болка прониза сърцето ѝ. Тони...

Но тя се опита да пропъди болезнените спомени.

А това беше Жермен, последната от фаворитките му според слуховите.

Гласовете се приближаваха. Безпокойството на Тъмнокосата пре-расна в истинска паника. Милостиви Боже, те се качваха!

Бързо бутна първата врата вляво. Шмугна се в стаята и се прилепи към стената.

Меки стъпки на пантофки по стълбите, а редом с тях – думкане на мъжки ботуши.

Няма нищо страшно, помисли си Тъмнокосата. Просто трябваше да изчака тук, докато двамата свършат работата си. Притвори вратата и замръзна неподвижна с долепено ухо до стената.

– Честна дума, милорд, какви мисли ви спохождат! Карате ме да се изчервявам! – Тих кикот. – Ужасно сте невъзпитан! – Отново кикотене, вече по-разгорещено. На стълбището отекуна нисък мъжки смях, последван от шумолене на дамаска.

Под черната маска, скриваща лицето на Тъмнокосата, избиха капчици пот. По дяволите, по-бързо, де!

Ала компаньонът на Жермен явно не беше от бързите. Глух и заповеднически, гласът му ехтеше нагоре и се приближаваше с всеки миг.

– Но аз настоявам, сладка моя. Мисълта да те видя с перли и копри-нени жантиери е твърде примамлива, за да се откажа.

– И какво още да облека, милорд? – Това беше страстен и доста добре пресметнат шепот.

– О, абсолютно нищо друго, разбира се.

Сърцето на Тъмнокосата заблъска в гърдите ѝ. За сетен път през този ден тя прокле злия дух, който я бе довел в студения, мъглив град, и то с такава отчаяна мисия.

Бе я довел обратно, поправи се тя. Все пак бе родена тук. Ала Лондон вече не живееше в спомените ѝ. Малко след раждането ѝ нейният баща я бе завел в Макао, португалската колония, граничеща със Тъмнокосата китайска империя.

Това се бе случило само няколко месеца след смъртта на майка ѝ.

Тъмнокосата затвори очите си. Не мисли и за това...

Мисли за вълните, които се разбиваха в пристана на Макао, когато стоеше за последен път на Прая Гранде и вятърът рошеше косите ти. Мисли за лястовиците в небето над Пекин, за песента на глинените свирки, докато те се рееха над морето от гледжосани керемиди.

Тя бавно дойде на себе си. Но решимостта ѝ не я напускате, защото красивата дъщеря на Макао не се съмняваше в своя успех. Не и докато животът на баща ѝ зависи от нейното умение и концентрация.

Шумоленето на атлаза се смесваше с това на сукното и вълната. Жермен изстена:

– О, да, милорд. Моля ви, как така!

Гръм и мълнии, те бяха точно пред вратата!

Тъмнокосата едва успя да се шмугне зад отрупания с дамско бельо параван, когато вратата се отвори. Пламъкът на свещта освети тоалетната стая. Появи се Жермен а прегръдките на благородния си любовник.

И тогава тя видя графа на Морлънд.

Тъмнокосата замръзна. Времето сякаш спря.

Толкова отдавна. И все пак недотам, че да излекува болката, да заличи сладката горчивина на спомена.

Той все още е поразителни красив, помисли си тя. Косата му бе по-дълга, отколкото беше модерно, гъста и права, с цвят на старинен бронз. Устните му бяха плътни и някак цинични, а усмивката – самото олицетворение на порока, когато постави свещта на полицата над камината и зарови пръсти в пищното изобилие от женски одежди върху натруфения лакиран параван.

Тони Морлънд. Любовта на живота ѝ, който я бе омагьосал и предал преди десет години.

На някакви си сантиметри, скрита зад паравана, Тъмнокосата чакаше, страхуваше се да поеме дъх, страхуваше се да помръдне.

Страхуваше се да направи каквото и да било, освен да съсредоточи мисълта си да остане незабелязана.

Над рисувания параван, лакиран в червено, прелетя като облак пяна истинска валенсианска дантела.

– Да, тази много ми харесва – Морлънд загадъчно се усмихна и

разгъна един ефирен пенъор пред изкусителното тяло на любовницата си.

Онемяла от неудобство, Тъмнокосата пожела да не вижда, да не чува, да не усеща нищо.

Ала това не ѝ помогна. Всяко потайно шумолене я разтърсваше цялата. Всеки стон изгаряше като пламък кожата ѝ.

На пода с меко съскане се разтла коприна.

– Прекрасно. А сега жартиерите...

Тъмнокосата се опита да насочи мислите си надалеч, да откъсне огнения си поглед от пролуката между крилата на паравана. Но не успя да си го наложи.

Дългите силни пръсти се присвиха, а сетне нещо се плъзнаха върху розовата плът и съблазнителните бедра.

– Тони! О, моля те...

– Разбира се, миличко. Но първо виж това...

Тъмнокосата чу щастлив писък, видя как се стрелнаха алчни, грабливи пръсти.

– Милорд! Но това е от комплекта, който видяхме в „Рандъл и Бридж“ миналата седмица! Елайза ще позелене от завист!

– Радвам се да го чуя – сухо промърмори графът.

Шумоленето зад паравана се усилваше неудържимо. *Каквито и да са бижутата, този ентусиазъм е пресилен*, помисли си ядно Тъмнокосата. Такава суматоха за няколко камъка! Защо не тръгнат към Воксхол и лекомислените си развлечения, както би постъпила всяка нормална двойка?

Но както щеше да научи, станеше ли дума за съблазън, графът на Морлънд далеч не бе от обикновените, дори се славеше с безграничното си търпение – когато му изнасяше, разбира се.

А сега му изнасяше, и още как.

– Колко прекрасно нещо е алчността – каза графът замислено. – Голямо удоволствие е да гледам как разпалва страстното ти податливо сърчице, Жермен – в гласа му отново се долавяше суха нотка.

– А-алчност ли? Няма такова нещо! Аз съм просто... сразена. Да, направо съм сразена. От подаръка ти. И от теб също, разбира се – бързо добави Жермен.

Сякаш за да го докажат, розовите ѝ пръсти атакуваха шалчето около врата му. След миг бялата материя бе развързана и прелетя над паравана. Тъмнокосата едва овладя инстинкта си да отскочи, когато шалчето, все още топло от плътта на собственика си, падна върху рамото ѝ.

Дъхът ѝ секна от това съприкосновение.

Усети пламналите си страни. Мили Боже, тя чуваше всяка въздишка, всеки дъх. И всеки момент те щяха да...

Тя не помръдваше и призоваваше образа на лотоса, разцъфтяващ призори в девствена тишина сред градината. Листче по листче съвършената пъпка се разтваряше, а зелените листа се разстилаха като килим и се полюшваха върху хладните води.

По-добре. Да, много по-добре.

Нисък смях изпълни тясното пространство, отново прошумоля копината. Неочаквано един син жакет от много фин плат се удари в паравана и разклати лакираната рамка.

Пръстите на Тъмнокосата се свиха в юмрук. Тя затаи дъх, докато елегантната рамка бясно се залюля и след миг се укроти. Шумовете зад паравана не ѝ даваха мира. Всеки звук, всяка въздишка раждаха предтавата за гореща, гладка кожа и бавни, търсеци целувки.

Спомни си устните на Морлънд върху своите в онази нощ преди десет години...

– О, Т-тони!

– Ъ-ъ-ъм... казал ли съм ти напоследък, че кожата ти е като коприна? Че очите ти са като...

– Смарагди? – чу се пълният с надежда отговор. – Като огромни смарагди? Изпъстрени с диаманти?

Сух смях изпълни малката стая.

– Какво малко алчно дяволче! – И внезапно гласът на графа заглъхна.

Любопитството завладя Тъмнокосата против волята ѝ и тя долепи лице до пролуката на паравана. В напрегнатата тишина видя високия англичанин с разкопчана бяла риза, който разтвори дантелените дипли на пеньоара на любовницата си, за да разкрие прекрасна огърлица от диаманти със съвършен овален смарагд в средата.

Неволната свидетелка усети пламналите си страни, когато силните пръсти на Морлънд се плъзнаха по заоблените форми, очертани под дантелата.

– Т-тони! Знаеш как се замайвам, когато... ох. Тони, недей!

Но той не обърна внимание на задъханите ѝ протести, а тя явно целеше точно това. Графът склони глава. Той разгъна разпенените дипли с устни и ухапа настръхналото розово зърно.

Разгърсена от срам, Тъмнокосата рязко се отдръпна. Това бе невъзможно! Не можеше да е истина.

Тя стисна очи и съсредоточено повтори първите редове от класическия труд на Сън Дзу върху изкуството на войната. Но едва бе стигнала до „Всяка война се основава на измамата“, и способността ѝ да се концентрира я напусна. Беше непоносимо това чувствено допиране на кожа с кожа.

Жермен изстена без преструвка.

– О, Тони, да! Знаеш как обожавам... – и в следващия миг отмалялото ѝ тяло се отпусна безчувствено в обятията на Морлънд.

Само на сантиметри Тъмнокосата се бореше със странното тупкане на сърцето си, с чудатото треперене на нозете си. „Това е просто логичната развързка при половете, *каза си строго*. Просто мъжкият елемент ян, който търси естествено разрешение в женския елемент ин.“

Да, да! А ти си Савската царица – отвърна ѝ подигравателен глас.

– А сега май можем да се освободим от това. – Пиратски смях изпълни стаята.

– Милорд!

– Точно за това си мислех, Жермен. Дали да не се оттеглим в тъ-ъ, някое по-удобно място?

Крайно време е, ядно си помисли Тъмнокосата. От съседната стая се долавяше шумолене на чаршафи.

– Наистина трябва по-често да се сещам да ти подарявам смарагди – прошепна Тони.

Жената му отвърна с тих стон. Леглото изскърца.

– Хайде, сладка моя. Отвори си очите! – с дрезгав глас заповяда Морлънд.

– Т-тони! – Това беше вик на изумление, шокиращ вик на необузdana насллада.

Този вик накара Тъмнокосата да пламне цялата. Но те ще...

След миг гласът на Жермен се стопи в тишината, а мъжественият ѝ покровител изстена при освобождението си.

Скрита и без да издава звук, Тъмнокосата се опитваше да укроти сърцето си. В крайна сметка тя имаше по-важни грижи от сексуалните занимания на порочната английска аристокрация!

Но сякаш все не успяваше да го осъзнае...

* * *

Цареше тишина. Най-сетне Тъмнокосата се изправи и се протегна като котка. Предпазливо надникна от скривалището си. Кадифената завеса леко се полюшваше от вятъра. Тя се шумгна в съседната стая и

замръзна.

Беше елегантно обзаведена стая – с копринени тапети, гравюри в позлатени рамки и два тапицирани с кадифе фотьойла.

Ала не мебелите приковаха погледа ѝ. Нито пък гравюрите със съмнителна художествена стойност.

Изумена, тя не откъсваше очи от двете тела сред разхвърляните чаршафи. Русата жена леко похъркваше. Партньорът ѝ спеше свит, смачкал възглавницата на топка под врата си.

Като омагьосана, Тъмнокосата гледаше мускулестите ръце и бронзовата гръд, гъсто покрита с тъмнеещи златисти косъмчета. Единият крак на мъжа бе свит и потъваше в белите дипли на чаршафите. Прасци-те бяха изящни, но яки и гъвкави като въжета. Беше неопикуемо красив.

С опитно око Тъмнокосата изучаваше стегнатата плът и се питаше как графът успяваше да поддържа тези прекрасни мускули. Беше толкова невинна, че дори не помисли за упражнението, на което току-що бе станала свидетел, което представляваше достатъчно натоварване.

Порив на вятъра разлюля пердето. Мъжът в леглото се размърда, прокара ръка по челото си и се обърна по гръб.

Лицето на Тъмнокосата пламна.

Милостиви Боже, той беше напълно..., тоест мъжът нямаше нищо... Тя се изчерви и извърна очи. Разтреперана, запретърсва стаята – от затрупаната с вещи тоалетна масичка до открехнатия гардероб в ъгъла.

Ала не намери това, което я интересуваше – безценната, обсипана със скъпоценни камъни книга, за която беше дошла.

Заля я вълна на безсилие. Още една прахосана нощ, още едно усилие без резултат. Ще успее ли да намери някога приказната книга на насладите или цялото това търсене е само една налудничава игра, замислена от враг на баща ѝ?

А врагове имаше, Бог ѝ е свидетел. Такива като португалския търговец, който така и не прости на баща ѝ, че измъкна от него товара с краден женшен. Нищо, че не беше негов. Или пък французинът, който се опита да офейка с находките, плод на целогодишни разкопки на островите край южния китайски бряг. Двамата с баща ѝ за малко да изгърват цяла лодка с прекрасен син и бял порцелан юн и няколко изключителни нефрита от епохата на Хан, преди да разкрият предателството му.

В последвалото сбиване французинът загуби три зъба. А гърбът му дълго щеше да носи белези от камшика на баща ѝ.

Дали някой от тях не беше отвлякъл баща ѝ, за да си отмъсти?

Все още не можеше да си отговори, макар че не мислеше за нищо

друго през трите месеца, откакто пристигна вестта за отвлечането му. Малко след това се получи и първото от серията анонимни писма, които я насочваха къде да търси единствения предмет, с който би откупила свободата на баща си.

Цената? Една книга. Книга, чиято стойност се равняваше на толкова скъпоценни камъни, колкото тежи човек. С подвързия от злато, обсирана с диаманти, с илюстрации, специално сътворени да възбуждат преситения апетит на императора, който бе вкусил от всички удоволствия и бе притежавал всички богатства, подвластни на четирите морета.

Книга, за която се говореше, че е на хиляда години, и чиито страници изтънчено разкриваха многообразието от пътеки към еротичната наслада. Тази книга бе единственото, което би откупило свободата на баща ѝ.

Тъмнокосата се намръщи. Дявол да го вземе! Къде е проклетата книга?

Внезапно леглото изскърца и този звук прекъсна мислите ѝ. Графът дрезгаво промърмори и се обърна на една страна. Под белите чаршафи се показва мускулесто загоряло бедро. Дългите пръсти на ръцете му обхващаха гърдата с напъпило розово зърно само на няколко сантиметра от лицето му.

Жермен въздъхна и се сгуши до него.

Милостиви Боже, не отново! Да не би тези двамата да са взимали сибирски женшен?

Обладана от ярост и някакво друго, много по-болезнено чувство, Тъмнокосата се обърна и тръгна към вратата. Увитите ѝ стъпала се плъзгаха безшумно.

Стигна средата на коридора и чу зад себе си тихо проклятие.

– По дяволите, Жермен, умирам от студ. Пак ли си оставила някой отворен прозорец долу? Така всеки лондонски главорез и обесник ще цъфне на вратата ти.

Сърцето на Тъмнокосата подскочи, тя се метна към прозореца, бутна рамката и стъпи на перваза.

Завесите се омотаха около главата ѝ и я обгърна тишина. Това ѝ попречи да чуе шума зад гърба си по-рано.

– Пипнах ли те, малък негоднико! – Твърди като гранит пръсти сграбчиха раменете ѝ и я заклешиха в рамката на прозореца. – Мислеше, че ще ме измамиш, нали?

Въздухът излетя със съскане от гърдите на Тъмнокосата. В следващата секунда тя се изви назад и се блъсна в стена от мускули.

Горещи, напрегнати мускули.

Замята се диво, опитвайки се да се отскубне от здравите като клещи пръсти, хванали китките ѝ.

– Донеси свещ, Жермен!

По коридора се чу потропване на пантофки.

– Аз... аз идвам.

Тъмнокосата затвори очи и пропъди мисълта, че нападателят ѝ е облечен само с тънък халат. Мили Боже, не бива да допуска да разбере коя е!

Затаи дъх и се отпусна напълно, без да се съпротивлява даже когато твърдите бедра на нападателя ѝ я притиснаха до стената.

– Предаваш ли се? Идеята ти не е лоша, ако не искаш да ти строша ръката. Какво взе, малък обеснико? Сребро? Някоя от гривните на Жермен?

Ловко и безпристрастно жилавите му пръсти опипаха стегнатите в коприна бедра на Тъмнокосата и се напъхаха под пояса на широките ѝ панталони. Дъхът ѝ секна, когато едната му ръка се спусна по-ниско и докосна плоския ѝ стегнат корем.

Тя възстанови дишането си и се помъчи да си припомни някой от по-язвителните изрази, които бе чувала в малката таверна на брега край кейовете на Макао:

– К'во, по дяволите, пра'иш? – изруга тя и диво се загърчи. – Мани мръсните си лапи!

– Дръзка малка драка – избоботи нападателят ѝ. – Но ще видиш, че и аз не съм кротко агънце.

Ръцете му пуснаха кръста ѝ и задърпаха копринената маска на лицето ѝ. Мъжът смръщи вежди и затърси някакъв възел, за да я развърже.

– У-у-у! Боли! – Престори се, че не са ѝ останали никакви сили. Гърлото ѝ се сви, когато усети топлината на бедрата му, на твърдите му като въжета мускули, притиснати до тялото ѝ. Долавяше смесено ухаение – аромат на сапун, на цветен женски парфюм и миризма на пот.

Никога досега не бе стояла в такава близост с полуоблечен мъж, не бе усещала допира на всяко ребро, на бедрата.

Тони...

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Мъжът сви вежди.

– Жермен! По дяволите, донеси свещта!

Нямам време, отчаяно помисли Тъмнокосата.

Страхът я разтърси. Забрави го, ако не искаш да прекараш следващите пет години от живота си с плъховете в някой долен английски

затвор!

В този миг мрачният ѝ нападател развърза копринения колан на халата си.

Тъмнокосата се досети какво иска да направи.

– Не съм взел нищо, мистър, честна дума! Само една скапана носна кърпа – захленчи тя. – Само едно нищожно парченце коприна. Няма що да връзваш човека кат' някое проклето пиле за такава дреболия!

– Дреболия ли? За тази дреболия ще прекараш пет години в Нюгейт, хубостнико! А може и каторгата да не ти се размине.

Каторга? Милостиви Боже, ами баща ѝ? Тя изпъшка и отново напълно се отпусна.

– Какво става! Изправи се, дяволите да те вземат! Няма да се измъкнеш, като...

Но графът не довърши. В този миг пленникът отчаяно се изви, бясно ритна и се измъкна между краката му. После, с един добре пресметнат удар, го повали на колене.

Графът се преви от болка, а Тъмнокосата се втурна по коридора, хвърли се към прозореца и изскочи на покрива.

Пред нея изгряващата луна образуваше сребърни ореоли около купола и тъмните кули на „Сейнт Пол“.

Красиво е, бегло си помисли тя.

И ако не беше много, много предпазлива, това щеше да е последното, което щеше да види.

* * *

Само по риза и с разчорлена коса, безукорният обикновено граф Морлънд се втурна към дъното на двора. Пред очите му слабата фигурка се плъзна покрай един комин и се скри зад билото на покрива.

Морлънд сподави ругатнята, прескочи ниската дървена ограда и продължи по тясната алея зад къщата. Стигна до следващата пресечка и спря, заплепен от вида на малкото черно петънце, което се придвижваше към ръба на покрива.

Крехката фигурка безмълвно пристъпваше напред. Тя повдигаше грациозно краката си, а движенията на ръцете наподобяваха плавния и бавен замах на криле.

Каква красива гледка – мина през ума на Морлънд.

Нещо трепна дълбоко в съзнанието му, някаква връзка, която знаеше, че трябва да направи. Но страхът и бредното бяха притъпили способността му бързо да реагира и сега той можеше да мисли единствено

за малкия тъмен силует, очертан заплашително върху най-стръмната част на покрива.

Порив на вятъра помете улицата и посипа с пясък и листа лицето на Морлънд.

Горе, в тъмнината, нежните ръце плуваха във въздуха, китките изписваха изящни спирали в мъглата на лондонското небе.

За Бога, този хлапак добре е трениран! Движи се гъвкаво и уверено като азиатец. Може и да успее, помисли си Морлънд, като несъзнателно се възхищаваше.

Една от керемидите неочаквано се отмести и се плъзна надолу, изтрополи в устрема си по покрива и след двадесетметров полет се разби сред облак грах на калдъръма.

По дяволите, малкият глупак ще свърши като тази керемида, ако не внимава!

Ефирният силует върху покрива се сви на кълбо и само с едно плавно движение скочи.

Сърцето на Морлънд почти спря да бие, когато видя как малкото телце прелетя над улицата и се вкопчи в отсрещния фронтон. Там то увисна петнадесетина метра над земята, а краката трескаво опипваха каменната фасада, търсейки опора.

– Дръж се! Наляво има корниз! – извика графът.

След миг краката ѝ се отблъснаха от стената и фигурата се залюля, за да набере достатъчно височина, после се прехвърли и достигна края на тесния каменен корниз.

Едва сега графът пое спокойно дъх. Погледна надолу към ръцете си и свъси чело при вида на пресните следи от ноктите му по дланите.

Какво ставаше с него? Защо той така се вълнуваше за живота на някакъв дребен крадец?

От дълго време вече нищо и никой не можеше искрено да развълнува Антъни Лангфорд, лорд Морлънд, втори син на покойния шести херцог на Морлънд.

Той не се вълнуваше дори и за себе си.

А и не възнамерявам, помисли мрачно благородникът и присви лазурните си очи.

Но не, сега нещата опираха до работа и малкият негодник се вписваше чудесно в плановите му. Този дявол беше пъргав като котка! И Морлънд трябваше само да го проследи до убежището му.

Ала когато графът погледна отново нагоре, беше станало твърде късно.

По покривите се стелеха само сенки и не се забелязваше никакво движение между комините, които стърчаха като замръзнали на фона на луната.

Морлънд беше разочарован, но нямаше какво да се прави и той закрачи обратно.

Все още не можеше да повярва, че е изпуснал момчето. Вгълбен в мислите си, той заизкачва стъпалата пред къщата на Жермен.

Точно посягаше към полираното пиринчено чукче на вратата, когато чу нисък смях зад гърба си.

– Да вярвам ли на очите си? Това не е ли твоят приятел, скъпи?

Морлънд намръщено се обърна. Но щом позна стария си приятел, виконт Рейвънхърст, спрял на улицата до стъпалата, по устните му плъзна усмивка.

Тъмните вежди на бившия морски офицер въпросително се вдигнаха.

– Е, няма ли да ни поканиш?

Морлънд изгледа многозначително приятеля си, после премести острия си поглед върху слабоватата фигура на младежа с черни бричове и наметало, застанал до Рейвънхърст.

– Може би да. Но не преди да ми представиш приятеля си.

Спътникът на виконта звънко се разсмя, свали триъгълната си шапка, размаха я и се поклони на Морлънд.

– Значи толкова бързо ме забравихте, милорд?

Морлънд сви вежди. Наистина в гласа имаше нещо познато...

– Забравил сте ме!

Морлънд се вторачи в младежа.

– Тес? Ти ли си? Боже мой, Рейвънхърст! Как ѝ позволяваш да се разхожда в този вид? Та тя... тя е с бричове?

Високият Рейвънхърст само се усмихна.

– Да ѝ позволявам? Че откога мога да имам думата за нещата, които върши тази мъжкарана? Не, тя е една изключителна и упорита личност, тази моя жена. – Студените му сини очи омекнаха. – И не бих я сменил.

Морлънд приглади с нетърпелив жест косите си. Проклетие, той имаше работа. Естествено, Рейвънхърст не трябваше да узнае за това, тъй като последната мисия на Морлънд бе строго секретна. И освен това най-предизвикателната в живота му, защото включваше дипломатическа мисия при самия китайски император.

Тес замислено оглеждаше къщата.

– Значи е вярно? Наистина ли тук държиш любовницата си, Тони?

Морлънд не успя веднага да отговори. С труд си пое дъх.

– Ами, ъ-ъ-ъ, така да се каже...

– Таваните с огледала ли са? Винаги съм си представяла, че трябва да има огледала.

Морлънд издаде странен звук, който можеше да мине както за проклятие, така и за изохкване.

От горния етаж се дочу изскърцване на врата и приглушен женски глас. Морлънд усети, че по челото му избиват капчици пот.

– Е, не смея да ви задържам. Сигурно и двамата сте замръзнали.

Виконтесата отметна кичур кестеняви коси към тила си.

– Уф, животът в Лондон е отвратително скучен! А аз се отказах от мъжките компании. Но все пак и на жените им се полагат някакви развлечения.

Съпругът ѝ леко се подсмихна.

– Жените си имат своите развлечения. При това доста приятни, доколкото си спомням.

Виконтесата леко се изчерви.

– Освен тези, любов моя.

Морлънд се покашля, чувствайки се неудобно като свидетел на разговора им. В този миг до тях достигна кисел глас:

– Тони? Там ли си?

Тес ококори очи.

– О, това Жермен ли е? Може ли да поговоря с нея? Вероятно ще ми каже...

Рейвънхърст едва не прихна и прегърна жена си през раменете.

– Боя се, че е време да вървим, любов моя.

– Но...

– Мисля, че достатъчно досадихме на Тони. – И виконтът я подръпна да тръгват.

Тя шумно въздъхна:

– Много добре. Разбирам, когато ме обезоръжават. И все пак не виждам защо...

– Значи, ще трябва да ти обясня? – Очите на виконта потъмняха. Той нежно докосна бузата ѝ.

– Хъ-ъ-м, мисля, че не би било зле. – Тес се обърна и се усмихна на Морлънд: – Предайте почитанията ми на Жермен. И не се преуморявайте.

Графът се намръщи, имаше усещането, че току-що е повален от галопиращ кон.

Виконт Рейвънхърст съчувствено погледна приятеля си.

– Не й обръщай внимание, Тони. Трябва да свикнеш. Всички свикваме.

Когато двамата се отдалечиха, продължавайки весело да се препират, Морлънд зарови пръсти в разрешените си коси. *Какво ли още ще ми дойде до главата тази нощ?*, запита се той.

Много скоро му се наложи да си отговори.

Във вестибюла Жермен го очакваше, сложила ръце на кръста, с искрящи зелени очи.

– Е, както виждам, малкият мизерник се е измъкнал. Навън ли ще мечтаеш цяла нощ или ще дойдеш в леглото?

Морлънд мислеше за телцето, което бе притиснал до стената. Наистина имаше нещо странно в малкия крадец, нещо, което пораждаше мъглив спомен.

– Тони?

Морлънд се вгледа в гневните зелени очи на Жермен.

– Аз май трябва да вървя, скъпа.

– По това време? Ти сигурно имаш и друга любовница, това е причината! Как се осмеляваш? Как, по дяволите, се осмеляваш!

Яростната вълна последва Морлънд до външната врата. След секунда се чу трясък.

Жалко за скандалната гравюра на паиата и шестте жени от харема, стоически заключи той. Жермен вече три пъти я беше разбивала от ярост.

Той внимателно затвори вратата след себе си и с наслада пое чистия, студен въздух.

Да; разкошната Жермен започваше да му омръзва. Направил това заключение, той спря един екипаж и потегли към дома си.

* * *

Само на четири пресечки разстояние една невзрачна карета спря до бордюра. След миг дребна фигура с черно наметало изскочи на улицата и се шумгуна вътре.

Каретата потегли веднага в нощната тишина.

Единствената пътничка затвори очи, отпусна рамене и за първи път през тази нощ спокойно си пое дъх.

За малко. Мили Боже, с всеки нов опит става все по-опасно.

Тънките бели пръсти на Тъмнокосата леко трепереха, докато тя свалеше копринената маска от лицето си. Откриха се гладки като кадифе

скули и гарвановочерни извити вежди. Ясните теменужени очи проследиха капките кръв, които се стичаха по пръстите ѝ. Сигурно се е наранила, докато е прескачала улицата.

Да, всичко висеше на косъм, помисли си Тъмнокосата.

Но нима имаше избор? В снощната бележка категорично ѝ се нареждаше къде да отиде и какво да търси.

И освен това, какво би се случило с баща ѝ, ако не се подчинеше.

Тя свъси гордо извитите си вежди. Къде е тази древна книга, заради която трябваше да кръстосва лондонските покриви? И защо мъжете не биха се спрели пред нищо, само и само да я притежават?

Поне на този въпрос тя знаеше отговора. Поне на него. Илюстрациите на книгата за любовта определяха цената ѝ. Бяха оригинали, изработени с изключително майсторство и кристалночисти линии.

И всички онагледяваха една тема.

Наслада. Насладата в безчетните ѝ форми и варианти. Насладата в неограниченото ѝ многообразие, позната на мъжете и жените.

Красивите теменужени очи на Тъмнокосата помръкнаха. Преди много време, когато заедно с баща си бяха на гости у богат китайски търговец на сол, докато извършваха поредното тайно пътуване до Янчжоу, тя бе видяла тази книга. Но тогава беше едва дванадесетгодишна и сцените от илюстрациите само я объркаха.

Сега обаче знаеше абсолютно точно тяхното предназначение.

Гримаса сгърчи лицето на Тъмнокосата. Нещо топло и лепкаво се стичаше по ръката ѝ. Болка прониза рамото ѝ.

През прозорчето пробягваха размазаните очертания на сгради и улици.

Още една пропиляна нощ...

Спомни си за баща си и устните ѝ потрепнаха. Със сурова решителност не позволи сълзите ѝ да потекат.

По дяволите, сега не е моментът да се размеква!

Каретата рязко спря. Тъмнокосата разбра, че са пристигнали у дома.

У дома? Едва не се разсмя. В този град, забулен вечно в мъгла, тя никога няма да бъде у дома си.

Отправи взор към тясната двуетажна къща с плътни завеси зад тъмните прозорци. Не, за нея това е само една спирка по пътя, докато изпълни тайната си мисия и освободи баща си.

Чак тогава тя наистина ще се върне у дома, при златистите пясъчни брегове на Южнокитайското море, при хилядите малки островчета сред

лазурните води и вечносиньото небе.

Близко пред нея се чу проскърцване на дърво.

– Ще слезете ли сама, мис Чеси, или аз да ви сваля? – Стъпнките на каретата паднаха с трясък. – Проклетата работа! Не знам какво щяхте да правите, ако графът ви беше хванал. А с него шега не бива!

Франческа Камърън, наричана Чеси от английските си приятели и Тъмнокосата от китайците, само изсумтя презрително.

– Така де, а само като помисля, какво ще каже баща ви, щом разбере, че съм ви позволил да вършите такива глупости!

– Позволил си ми! – Чеси се вторачи в кочияша, който беше доверен слуга на баща ѝ откакто се помнеше. – И да искаш, няма да успееш да ме спреш, Суидин. Ще те изхвърля на улицата преди да се опиташ. Пък и ти обичаш господаря си не по-малко от мен.

В този миг луната изплува иззад облаците и освети бисерните сълзи, стичащи се по страните на Чеси. Тя ядосано промърмори нещо и извърна лице, за да ги избърше.

Суидин помръкна.

– Така си е, мис Чеси. И все пак – проклетата работа! – Стариият сбръчкан слуга поклати глава. – И не ме напуска предчувствието, че ще става все по-лошо.

* * *

Петнадесет минути по-късно Чеси свали копринения жакет и намаза с балсам от билки раната на лакътя си.

С мрачно лице събу черните си панталони и се залови с дебелия пояс, опасващ гърдите ѝ. Платът се развиваше и се стелеше върху орфания килим.

Тя остана известно време неподвижна, усещайки как студеният въздух обгарва кожата ѝ с цвят на слонова кост. Изведнъж си припомни мъжа и жената зад паравана.

Тайнственият шепот от докосването на телата им. Изгарящи звуци. Жадуващи звуци. Звучите на любовта.

Страните ѝ пламнаха, щом си спомни за силните бронзови пръсти на Морлънд, опипващи бялата кожа на Жермен и предизвикващи наслада.

Тя усети как нейната кожа настръхна и сякаш странно засия.

Как ли би се чувствала, ако я докосваха така, ако я желаеха така?

Стига!

Поруменяла, тя се завъртя, грабна нощницата от леглото и я

нахлузи през главата си.

Още не беше отметнала завивката, когато чу кънтящите стъпки на Суидин по стълбата. Той спря пред вратата.

– Мис Чеси? Будна ли сте? – В гласа му се усещаше необичайно напрежение.

Чеси изтича до вратата и отвори.

– Току-що открих ето това. – Старият слуга пхна сгънат лист хартия в сгърчените ѝ за миг пръсти.

Тя бавно разгъна бележката. Бе написана със същия нечетлив почерк като предишните. Върна я обратно на Суидин:

– Моля те... прочети я. Аз... аз не мога... – секна гласът ѝ.

Слугата се намръщи.

– Морлънд – прочете той. – Утре.

* * *

Високият смълчан мъж седеше в тъмното само на светлината на огъня и въртеше в ръце нож със сребърна дръжка. В чертите му се забелязваше поквара, от което иначе интелигентното му лице изглеждаше грозно.

– Значи мислите, че разполагате със сведения, които биха могли да ме заинтригуват?

Жената пред него беше поразително красива.

– Сигурна съм в това.

Докато изпитателно я оглеждаше, очите на мъжа заблестяха. В пламъка им можеше да се прочете триумф или силна възбуда.

– Защо трябва да ви вярвам? Та аз едва ви познавам.

– Защото и двамата преследваме една и съща цел. И двамата ни ръководи жаждата за отмъщение.

Очите на мъжа се присвиха като на дива котка. Той докосна дулото на револвера, скрит в джоба на самото му, и си помисли дали да не я убие. Вече бе узнала твърде много, а той не бе от мъжете, които допускат това. Никога не се доверяваше.

Но докато изпиваше с очи великолепното ѝ тяло, му мина мисълта, че има далече по-приятни занимания, които могат да се правят с жена с нейната красота. Не е изключено дори да му помогне да постигне целта си.

А междуременно би могъл и да се наслаждава на зрялата ѝ хубост.

Видя как тя обърна главата си и разбра накъде гледа.

– Харесват ли ви моите картини?

Бавно обходи с показалеца си дузината портретни миниатюри. Всички бяха на един и същ човек, но на различна възраст и в различни костюми.

Но всичките бяха портрети на Тони Морлънд. Мъжът, който скоро щеше да умре, покосен от ръката му.

Жената нежно се усмихна:

– О, страшно ми харесват. Не мислех, че...

– Вие не бива и да мислите, прекрасна Луиза. Аз ще решавам какво да направя с лорд Морлънд. Кога и къде. Разбрахте ли ме? Няма да допусна намесата ви в плановете ми.

Лейди Луиза Ландрингам отметна коси и повдигна рамене.

– Както желаете. За мен е достатъчно и това, че ще страда. Той ме унизи, а никой мъж досега не си го е позволявал, без да бъде наказан.

– Ще запомня това, скъпа. – Мъжът се обърна и задържа погледа си върху редицата усмихнати портрети. – Добре е да познаваш лицето на врага си, не мислите ли? – Избра една от миниатюрите и изтръгна платното от позлатената рамка.

След това грубо изруга и хвърли рисунката в огъня.

Оранжевите пламъци изсъскаха и плъзнаха димящи по усмихнатото лице на Тони Морлънд. Черни дупки прогризаха платното и огънят го погълна.

Мъжът до решетката се смееше, докато лицето на Морлънд се гърчеше, преди да се превърне в пепел.

– Приятно ли ви е? – обърна се той към жената зад гърба му.

– Безкрайно.

Той пусна ножа и разхлаби шалчето си.

– Елате тук и ми покажете колко.

2.

– Каква книга?

– За насладите. В Азия съществува от памтивека, доколкото разбрах. – Адмиралът навъси гъстите си вежди и намръщен обиколи с поглед полираната до блясък орехова маса от челното място, което заемаше.

Беше ядосан. Изобщо не понасяше да поставят под съмнение идеите му, а пък това да си го позволява безочливо парвеню като Атъргън, бе направо непоносимо!

Предизвикалият яростта на адмирала, седнал в далечния край на масата, изсумтя презрително:

– Мен ако питате, това е пълна глупост. Някакви си неприлични картинки.

– Не си спомням да съм ви питал, Атъртън. Напротив, добре си спомням, че миналия месец комисията ви забрани да участвате при вземането на бъдещи решения от тази камара.

– Извинете, но това предложение беше отхвърлено. – Графът на Морлънд стоеше в отсрещния край на залата. Очите му не изпуснаха нищо въпреки привидната му незаинтересованост. – Сигурно ще си спомните съобщението, адмирале. Май беше миналата седмица.

О, да, адмиралът си спомняше. Съвсем точно. Никога не би забравил мига, в който отхвърлиха категорично изразената му воля.

Ала той не би го признал пред тази змия Атъртън.

– Съобщение ли? Какво съобщение?

Сините, с цвят на сапфир, очи на лорд Морлънд се присвиха. Забеляза руменината, плъзнала по лицето на адмирала.

– Ах, какъв пропуск от моя страна. Струва ми се, че по това време бяхте в Карлтън Хаус – измъкна се съобразително той.

– Миналата седмица ли казвате? – Адмиралът изсумтя. – Чудно как съм го пропуснал. – Той измери Атъртън с неодобрителен поглед и пак се обърна към графа. – Достатъчно по въпроса. Искам да чуя повече за книгата на насладите.

В дъното на масата Атъртън се разшава, мърморейки раздражено.

Морлънд чуваше всяка дума.

– Значи мислите, че това е глупост, Атъртън? Просто някакъв недостоен боклук? Не мога да се съглася. Уверявам ви, че е много повече от непристойна. Такива книги далеч надминават въображението. Все пак те изпълняват ролята на наръчник.

– Да, наръчник за пъкъла, доколкото схващам – избухна лорд Уорбъртън, известен с пуританските си възгледи.

Лорд Морлънд леко се усмихна.

– Според нашите разбирания, сигурно, Уорбъртън. Ала има и такива, които твърдят, че физическото общуване е път към екстаза, към религиозното извисяване. Когато се прави както трябва, разбира се.

Мъжете около масата шумно се изсмяха.

– Никога не съм чувал подобно нещо – излая Атъртън и яростно издърпа жилетката си, която се бе заклешила под стърчащото шкембе. – Започвам да си мисля, Морлънд, че твърде дълго умувате над тези ваши

дивашки книжки. Цялата идея е абсурдна.

Бавно, лениво усмихнат, Морлънд прекоси стаята, стъпвайки по персийския килим. Куцаше едва забележимо. Наля си от питието върху палисандровата масичка и остана дълго време неподвижен, загледан през прозореца в суматохата по „Грейт Джордж Стрийт“ и моста на Уестминстър.

Всичко е толкова обичайно, помисли си той. И толкова различно от шума, пъстроцветието и суматохата в Макао или Кайро.

Не беше обаче нито по-съдържателно, нито по-житейски правилно, само защото си англичанин. Не че Морлънд можеше да обясни това на тези мъже.

Той разклати питието си.

– Така ли мислите, Атъргън? Що се отнася до мен, смятам, че съм чел твърде малко. Никога няма да постигнем съгласие по този въпрос. И все пак аз донесох една такава книга. Разбира се, тя не може да се сравнява с изискания стил на съкровището, което ви описах. Моята е без перли и нефрити, без майсторския рисунък на древния шедьовър. И въпреки това ще ви помогне да получите някаква представа за какво става дума.

Морлънд внимателно вдигна кожената си чанта и извади подвързана в коприна книга.

Ако комисията няма да я одобри, нека да го стори още сега, а не по-късно, помисли си мрачно. Във всички случаи е по-добре да знаят в какво точно се забъркват.

Мъжете край масата се наведоха напред. Морлънд бавно отвори коприненото фолио пред очите им и освободи закопчалките от слонова кост, разгръщайки първата страница.

– Н-но... – шокирано заломоти Атъргън. – Това... това са...

– Абсолютно порочно – спокойно заяви адмиралът. – И все пак приликата е поразителна. Религиозно извисяване, така ли казахте?

– Нещо подобно. – Морлънд обърна следващата страница, на която двама любовници бяха заобиколени с божури и хибискус.

– Никога не са ни учили на подобни неща, когато бях млад – сключи рошавите си вежди адмиралът. – Само биха ни осакатили, повярвайте ми. – Той изгледа Морлънд. – И как тази ваша безценна книга ще ни помогне в дипломатическата мисия при проклетия китайски император?

Морлънд се върна на мястото си.

– Както знаете, император Ция Цин твърдо отказва да приеме нашите пратеници в Пекин. Но, изглежда, че императорът е голям

любител на книги на насладите... и особено на тази книга. От десет години разпраща шпиони надлъж и шир из цял Китай, за да търсят приказната книга, наречена „Тайните изкуства на Жълтия император“. За нещастие, тази книга е изчезнала преди десет години.

– И какво ви кара да мислите, че вие ще я откриете? – подсмихна се Атьргън. – Щом дори необузданият китайски император не може.

Морлънд плъзна пръсти по изрисуваната страница с невиждащи очи.

– Преди три години случайно направих услуга на капитана на една бригантина, пътуваща за Макао. За благодарност човекът ми каза, че винаги мога да разчитам на помощта му. И, господа, преди шест месеца аз поисках тази услуга.

– Е, и? – Гласът на Атьргън не губеше презрителните си нотки. – Не ни дръжете в напрежение, за Бога!

– Капитанът откликна на молбата ми. Най-сетне е открил къде се намира книгата, която току-що ви описах.

Адмиралът стисна челюсти.

– Къде е?

– В Макао... поне е била в Макао, преди да изчезне повторно. Капитанът каза, че има сериозни основания да вярва, че книгата е качена на някакъв кораб в пристанището на Макао, посред нощ, без документи и нужното разрешително.

Морлънд изчака, докато думите му предизвикат желания ефект.

– Е, човече? – рязко попита адмиралът. – Накъде е отплувал?

– Към Лондон, както се оказва.

Из залата плъзна тих шепот. Безцветните очи на Атьргън се присвиха.

– И как този ваш капитан се е сдобил с тези сведения, Морлънд?

Графът небрежно махна с ръка.

– Смятам, че това едва ли ви засяга. Важното е, че книгата скоро ще бъде в ръцете ни. И ние най-сетне ще разполагаме с ключа, който ще отвори вратата за английската търговия и дипломация с Небесната империя. И то без капчица кръв, следва да подчертая.

Адмиралът лекичко забарабани с пръсти по ореховата маса.

– В това има хляб – промълви най-сетне той. – Това е много по-добро от другите планове, които идват от Форин Офис. Обсадете Пекин, покорете Летния дворец и вземете императора за заложник, как пък не! – стрелна ядосано с очи Атьргън. Авторът на този обречен на неуспех план само изсумтя презрително и отново подръпна жилетката си.

Адмиралът се обърна към Морлънд:

– Какво е необходимо, за да имаме книгата, Морлънд, в случай, че приемем този вариант?

– Моля да ме разберете правилно, предпочитам да не споделям подробности, адмирале. – Погледът му беше твърд. – Поне засега. Капитанът ми каза, че има вече петима, тръгнали по дирите на тази древна книга и загинали при странни обстоятелства. Ако искаме да успеем, трябва да ми дадете пълен карт бланш.

Атъргън се надигна в знак на протест, но адмиралът го сръза с остър поглед.

В същия миг вратата към съседната зала се отвори. Висок чернококс мъж с надменно извит нос прекрачи прага.

Всички мигом понечиха да скочат на крака.

Но героят от Уотърлу им махна да не стават.

Херцогът на Уелингтън прониза с ястребовия си поглед графа на Морлънд.

– Адмиралът ме уведоми за плана ви, Морлънд. Може да се каже, че поне е оригинален. Но защо да ви поверяваме такава отговорност? – Във въпроса му нямаше заяждане, а само сила, с която изпитаният боец проверява слабите места на пионките си. Морлънд издържа погледа му.

– Защото единствено аз разполагам с достатъчно знания, за да проследя книгата. Разполагам с необходимите контакти и тук, и в Азия, за да водя преговорите. И най-вече, защото само аз мога да различа оригинала, когато го намеря.

Уелингтън се подсмихна.

– Много убедително. Всъщност вие винаги сте се славили с умението да нагазвате в най-дълбоките води, нали така?

Взирайки се в суровото, гордо лице, Морлънд си спомни твърде много случаи, когато бе постъпвал тъкмо така. В Коруня. В Бадахос. В проклетата Саламанка.

Ала тогава той търсеше спасение, бореше се като див звяр с разяждащата, непоносима болка. О, той я бе погребал надълбоко и никой не се усъмни за причините. Те останаха скрити дори за зоркото око на Железния херцог.

И все още търсеше спасение, призна пред себе си Морлънд. Проклетата война с Франция приключи, Наполеон бе заточен на Света Елена, а той все още бягаше...

Сините очи на Морлънд станаха сурови. Може би така е по-добре, отколкото да съжالياва за миналото. По-добре да не се пита какво би

станало, какво би трябвало да стане, ако...

Намръщи се и си наложи да върне мисълта си към разговора. Мъжете около масата го наблюдаваха с любопитство.

– Виждам, че пак се задълбочихте в кроежите си – промърмори Уелингтън. – В такъв случай ще повтора въпроса си. Къде да открием книгата? – В гласа му се долавяха скептични нотки. – И колко ще ни струва, когато я намерим?

– Отговор на първия въпрос ще имам преди да е изтекла седмицата. А колко ще струва... – Морлънд задържа погледа си върху херцога. – Двадесет хиляди лири ще стигнат, надявам се.

Мъжете около масата изумено възроптаха.

– Боже, човече, та това ще ни разори! – изрече адмиралът.

– Глупости! – оживи се Морлънд. – Ще си върнем тази сума само за една седмица от търговия.

Префирнята бушуваше десетина минути. През цялото време херцогът седеше неподвижно на стола, сплел пръсти пред себе си, и внимателно слушаше спора. Когато залата стихна, той сурово изгледа Морлънд.

– Много добре. Но мислете му, ако целта не оправдае средствата – добави тихо той.

– Но вие... не е възможно да приемете...

Само един студен поглед сложи край на възражението на Атъргън.

– Имате ли по-добро предложение... Атъргън, така ли беше?

– Ами, ъ-ъ, в момента не. Но работя върху един проект, който със сигурност...

Погледът на Уелингтън отново стана суров.

– Значи, ще опитаме плана на Морлънд. Всички ли са „за“? – Студените сини очи обиколиха залата и прекратиха всички възможни протести още в зародиша им. – Чудесно! Морлънд, останалото зависи от вас.

Графът леко се поклони.

– Това е голяма чест, Ваша светлост. И съм убеден, че ще спаси стотици, хиляди живота. И двете страни ще спечелят от законната търговия.

А за Морлънд това имаше първостепенно значение.

Не бе успял да помогне на онези мъже, издъхващите мъже, които той държеше в ръцете си, без да може да им помогне, докато кръвта шуртеше от прерязаните им гърла в Саламанка или се лееше от зейналите в гърдите им рани в Бадахос. За онези мъже той не успя да стори

нищо.

Душите им щяха вечно да го преследват.

Но би направил всичко, за да не тегнат нови души на съвестта му, души на моряци и воители, които щяха да загинат далеч от дома си, по пясъчните брегове отвъд хоризонта, неопяти и неоплакани.

Би могъл да спаси децата им, сираците с печални очи и преждевременно състарени лица, които винаги страдаха най-много от войните – изоставени и пречупени. Морлънд се бе нагледал на такива сираци, безнадеждни човешки развалини, пръснати из Испания и Португалия по време на войната. А когато се завърна у дома, видя собствените си племенници, покосени от същата участ. Безразсъдният му брат бе загинал при злополука, която сам бе предизвикал. Морлънд не можеше да оплаква брат си, когото отдавна бе престанал да обича, но чувствата му към децата бяха различни. Той щеше да се погрижи повече нищо да не наранява младите им души.

Да, не би могъл да върне и промени миналото, но щеше да направи и невъзможното, за да промени бъдещето...

В този миг Уелингтън се надигна от стола.

– Много добре. Имате подкрепата ми за плана си, Морлънд, макар да е безпрецедентен. Да се помолим на Бог за успеха му.

Бавно и величествено херцогът се обърна и закричи към съседната зала. На вратата се спря, облегал ръка на полираната дървена рамка.

Зорките му очи обиколиха залата.

– Последвайте ме, Морлънд. Трябва да обсъдим още няколко въпроса. Елате и вие, Блесингтън.

Малцина в Англия биха имали смелостта така повелително да се обърнат към внушителния адмирал.

Херцогът на Уелингтън бе един от тях.

Сякаш по даден знак останалите мъже се изнизиха от залата. Кожата по лицето на Атъргън подозрително блестеше, когато се изсули покрай Морлънд, мърморейки нещо от рода на „хора, които са изгубили всякакво чувство за морал и възпитание заради дивашини“.

Морлънд не му обърна внимание. Важното е, че спечели.

Зачуди се защо тази мисъл го изпълни с такова остро безпокойство.

3.

Севъноукс Съфък, Англия

Бели облаци плуваха по спокойното синьо небе. Една червеношийка весело писукаше в гнездото си.

Две дебелички изцапани крачета провиснаха от отвора на грубо скованата горска къщичка в съфъкското имение на граф Морлънд.

– Къде е чичо Тони, Дже'ъми? – Гласът беше на пет и половина годишно момиченце, със златисторуси коси и пухкави, омацани бузки. По навик то изпусна „р“ от името на брат си.

Брат ѝ, вече на девет години, ѝ се скара.

– В Лондон, естествено, Елспет. Каза ни, че ще е там до края на месеца. – Стройното тяло на момчето се изпъна и той сви вежди, замервайки един поразен от мълния бук. Грабна камък от купчината до себе си и го хвърли.

Камъкът удари стъблото с глух, отекващ звън.

Джеръми Ланфорд нададе щастлив вик, но мигом го замени с далече по-въздържан възглас, както и подобаваше на достойнството му на осми херцог на Моруд. Та нали той бе господарят на чичовото си имение в негово отсъствие.

– Още колко остава?

– Още две седмици?

Сестра му стисна раздърпаната кукла в скута си.

– Липсва ми – с копнеж каза тя, притискайки куклата към гърдите си.

Брат ѝ, Джеръми Морлънд, скрито въздъхна. Елспет дълбоко преживя случилите се през последната година трагедии. Само за няколко месеца загубиха родителите си при двете злополуки – първата с лодка, втората с карета.

Разбира се, Джеръми бе не по-малко потресен от нещастieto, но възрастта му помагаше да не показва болката.

Сестра му нямаше това преимущество. Имаше обаче нещо, което Елспет не знаеше, а Джеръми никога нямаше да забрави. Баща им беше карал каретата мъртво пиян и освен своята, бе причинил смъртта на четиримата си спътници.

Джеръми въздъхна и запрати още един камък. Този път не улучи. Сумтейки раздразнено, се вторачи в сестра си.

– Ще престанеш ли да си смучеш пръста, Елспет? Това го правят само бебетата. Чичо Тони не ти го казва, защото... е, аз не съм толкова възпитан.

Главата на сестра му се отпусна. Сините ѝ като метличина очи се

разшириха. Брат ѝ забеляза напирашите сълзи.

– Хайде, хайде, не плачи, глупавичката ми. Допускам, че можеш да си смучеш пръста, когато сме сами. Само... само не го прави пред хората, ясно ли е? Просто... просто не подхожда на сестрата на херцога на Морлънд.

Момиченцето тутакси налага мръсния си палец.

– Що не? – смънка тя.

– Защото... защото не е, по дяволите! – Мърморейки, той запрати още един камък над пътеката. Този път – право в целта.

Мрачният му израз леко се разведри.

– Нашият чичо Тони ще се ожени ли някога, Джеръми?

Момчето сви рамене.

– Предполагам. Повечето възрастни го правят. – Той замислено заподхвърля камъка в дланта си. – Защо питаш?

– Защото искам нова майка – момиченцето погали с пръсти вълнените рошави коси на куклата. – Искам някой да ме завива нощем и да слуша молитвите ми. Искам някой нежен и добър да ме гушне, когато си ожуля коляното на оная ужасна стълба. – Очите ѝ отново овлажняха. – Бавачката е добра, обаче не е същото. И престилката ѝ винаги толкова дращи. – Тя подсмръкна. – Протрива ми носа.

Пръстите на брат ѝ силно стиснаха камъка. Детското му лице стана сурово.

– Дори чичо Тони да се ожени, новата контеса няма да ни е майка, Елспет. Тя ще ни бъде... – очите му съсредоточено се присвиха – ...нещо като леля, предполагам.

А през ума му мина мисълта, че първото нещо, което ще направи новата контеса, е да опакова багажа на нежеланите си племенници и да ги изпрати при някой роднина от десето коляно, колкото се може по-далече от Севъноукс.

Но момчето не каза нищо на сестра си.

Не и когато тя вече бе преживяла такава загуба. Вместо това той ведро махна с ръка на юг, по посока на величествения Лондон.

– Няма значение. Чичо Тони е прекалено зает с лондонските развлечения, за да мисли за женене. – Джеръми не бе сигурен в точното значение на последната фраза, но тя го беше впечатлила, когато чу Кук да я казва на иконома.

Сестра му го смути с острия си, настойчив поглед.

– Що, Дже'ъми? Той не обича ли дамите?

– Защо – поправи я разсеяно брат ѝ. – Разбира се, че обича дамите,

Елспет – смърти сестра си той. – Нали го видя онай път в плевника с вдовицата от Лондон?

Джеръми се намръщи, той и досега не разбираше причината за задушания й смях, който скоро премина в тихо, пресекащо стенание. Тогава за миг се бе уплашил, че на жената ѝ е прилязло.

Беше решил да се промъкне и да погледне по-отблизо, но някакво неосъзнато чувство го спря. А и лицата на двамата, когато излязоха от плевника близо четвърт час по-късно, изглеждаха доволни и щастливи въпреки сламките, полепнали по гърбовете им.

Да, ще трябва да разпита чичо Томи за случилото се, реши Джеръми. Време беше да научи за тези неща. Та нали беше вече почти на десет години.

– Е, защо няма да се ожени?

– По дяволите, Елспет, откъде да знам? – сопна ѝ се момчето и взе нов камък. Този прелетя поне на метър от белега в дървото. – Видя ли сега какво направи! Останах почти без снаряжи!

Палецът на Елспет се настани в любимото си място. Личицето ѝ се издължи.

В прилив на разкаяние брат ѝ се наведе и несръчно я прегърна.

– Не плачи, глупавичката ми. Големите са толкова... така де, странни в тия работи. С часове бленуват, пишат стихове и се гледат като телета. А след това изведнъж разбираш, че са се разделили и хич не се и сещат един за друг. Мен ако питаш, просто си губят времето, да ги вземат дяволите.

Елспет ококори очи от това безпрецедентно нарушение на „доброто джентълменско поведение“, както би се изразила бавачката.

Палецът се изхлузи от зяпналата ѝ уста.

– О, Джеъми, бавачката сигурно ще те пребие, ако чуе това.

– Е, значи трябва да вземем мерки да не го чуе, нали така? – стрелна я с дяволит заговорнически поглед момчето.

След миг двамата прихнаха, после се хвърлиха в прегръдките си и започнаха да се въртят, докато очите им не се напълниха със сълзи от смях, сложил край на всичките им разногласия.

Когато най-сетне се настаниха отново върху грубия дъсчен под, Елспет вдигна сините си замислени очи към небето.

– Всъщност аз знам, че чичо Тони обича дамите – призна си тя. – Даже мисля, че много ги обича.

Брат ѝ се намръщи.

– Не е същото.

– Кое?

– Дамите.

Палецът отново беше измъкнат от устата на Елспет.

– Защо не?

– Защото дамите не са... просто не са същото като жените.

– Но...

– По дяволите, Елспет, не ме питай защо! Само това знам. Каза ми го вторият коняр. Дамите са за женене, а жените за... – Той смръщи челото. – Е, за онова шумно нещо, което чичо Тони правеше в плевника с вдовицата от Лондон. Тия неща са нещо различно – важно завърши той.

Ококорена, Елспет го гледаше с преклонение.

– Божке, Джеръми! Знаеш толкова много за мъжете и дамите... ъ-ъ, жените. Откъде...

Ала брат ѝ бе дал достатъчно разяснения за един ден.

– По дяволите, Елспет, край на въпросите! – Хвърли още един камък от топящия се арсенал. Кварцовият снаряд разцепи въздуха, проблесна под слънчевите лъчи и удари бука с галещ ухото звук.

Ала Елспет не се отказваше лесно, дори след толкова впечатляващ изстрел. Босите ѝ крачета си играеха с една провиснала върбова клонка.

– Изгубил си е ума по жената на чичо Хок, знаеш ли?

От устните на младия херцог се отрони изумено възклицание.

– Къде си чула това, дяволче?

Сестра му само се подсмихна и залюля крачета в топлия въздух.

Джеръми я сръга с лакът.

– Хайде, изплюй камъчето или ще те гъделичкам, докато се разкрешиш.

– Няма да го направиш.

– Ще го направя.

– Няма да го направиш!

– Ще го направя! – И за да ѝ докаже, Джеръми се надвеси със заплашително готови пръсти.

– Спри! Ще кажа, ще кажа!

Погледът на Джеръми омекна.

– Предай се тогава, шурчо. Къде го чу?

Елспет срамежливо извъртя очи.

– Чух го, когато... когато бях в шкафа за бельо.

– Какво, за Бога, си правила там!

Пухкавите ръчички на момичето притиснаха куклата.

– Криех се. А после... после щях да избягам – добиви

предизвикателно тя.

– Какво? – бясно извика Джеръми. – Без мен?

Елспет подсмръкна.

– Беше миналият месец. Бях толкова самотна, а ти мислеше единствено за она грозен оловен войник, който чичо Тони ти донесе от Лондон. – Пръстите й мачкаха косите на куклата. – Никога не се промъкваш да ме видиш, след като бавачката изгаси свещта. Никога не ме взимаш, когато ходиш за риба. И никога не искаш да си играем на рицари и дракони. Не и откакто няма херцог. – Долната й устна затрепери. Ти си доволен да забиеш нос в някоя прашна стара книга или да си губиш времето с конярите, или...

Джеръми свъси вежди с неприятното признание пред себе си, че упреците на сестра му съдържат голяма доза истина.

– Винаги имам време да поговоря с теб, пате. А следващия път, когато решиш да бягаш, по-добре ме вземи със себе си, защото инак ще те направя на бърз и коприва заедно със скривалището ти! Разбра ли?

Елспет послушно кимна, сразена от яростната му заплаха. Но само след секунда палецът ѝ отново се измъкна от устата.

– Дже'ъми?

– Ъ?

– Какво значи бърз и коприва?

Тъй като и момчето не бе съвсем наясно относно значението, само изсумтя презрително.

– Хич и не питай, лудетино. Но имай предвид, че ще го направя и че много ще боли.

Децата легнаха на дъсчения под. Елспет отново беше налапала палеца си. Дълго време не помръднаха, замечтано загледани в прелитащите облаци.

– Дже'ъми?

– Сега пък какво има?

– Чичо Тони беше влюбен до носа си в лейди Рейвънхърст. – Елспет сбърчи чело. – Или май беше „влюбен до уши“. Не успях да чуя добре, защото сгъвах чаршафите.

Брат ѝ зяпна.

– И в лейди Рейвънхърст ли?

Сестра му сериозно кимна.

– Втората прислужница го каза на втората камериерка. А после Кук ги шляпна и двете и им рече да не клюкарстват по адрес на господарите.

– Вярвам, че Кук го е направила. Боже, а ти къде беше по това

време?

– В кухненския килер, разбира се. Какво означава „влюбен до уши“, Дже'ъми?

Брат ѝ въздъхна. Имаше някаква представа за значението на този израз, но реши да не я споделя с малката любопитка. Всеки въпрос пораждаше нов, а навлизайки в темата, той вече не се чувстваше в свои води.

– Само, че харесваш някого.

Елспет се зае да оправя роклята на куклата и затананика.

– В такъв случай, аз съм влюбена до уши в чичо Тони – весело заключи тя. – Иска ми се той да ни беше баща.

– Той ни е чичо, глупаче. Не може да ни бъде баща.

– Да, ама изглежда също като татко. И името му е почти същото. Освен това баща ни не струваше, всички слуги го казват.

Джеръми бе дочул достатъчно клюки и подобно изявление не можеше да го завари неподготвен, ала не му стана приятно, че и Елспет го знае.

– Какво точно си чула да приказват слугите, Елспет?

Сестра му сви рамене.

– Че е лъжел на карти. Третият лакей спомена, че не си плащал дълговете от комара, че останал без пукнат грош и, че натиснал една от кухненските помощнички с кифла в пещта. Какво означава това, Дже'ъми?

– Няма значение – потресен изстена брат ѝ.

Елспет започна заговорнически да шепти.

– Сигурно няма. Обаче Кук каза, че татко бил човек с големи пороци. Какво ли искаше да каже, Дже'ъми? – Малката ѝ главичка се наклони на една страна. – Дали не е крал кифлички от килера като нас, когато ни наказаха да си легнем без вечеря? Дали третият лакей не е имал това предвид, когато спомена кифлата и фурната?

Очите на Джеръми изведнъж станаха студени.

– Сигурно нещо подобно, Елспет.

Лъжата прозвуча достатъчно убедително. Все пак през последните месеци Джеръми научи доста добре как се лъже.

Научи също как да скрива болката от неочакваните открития и нямаше да допусне Елспет да преживее същото.

– Няма значение. – Той погали разрошените ѝ златисти къдрици. – Аз ще се грижа за теб. Ще се справим чудесно.

Елспет го награди със слънчева усмивка, съдържаща безграничната ѝ вяра в неговите способности. После ѝ хрумна нова мисъл.

– Ами ако чичо Тони никога не се върне? Ако отиде пак на онова място... Китай ли се казваше? Или на оная проклетата война с подлия стар французин? Чакай, казваше се...

– Той е корсиканец, а не французин, Елспет. Освен това войната свърши. А чичо Тони вече никога няма да воюва, забрави ли? Каза ни го през нощта, когато се върна след... след...

Гласът на Джеръми замря в гърлото му, когато си спомни нощта, в която Тони бе пристигнал, кален и изтощен, от Бат. Прегърна децата и силно ги притисна до себе си.

И така те научиха, че майка им няма да се върне у дома. Никога.

След няколко месеца чичо им отново ги прегърна така и им каза същото за баща им.

Слава Богу, че имат чичо Тони, помисли си Джеръми. Без него животът им през последвалите месеци щеше да бъде непоносим.

– Спомням си – промълви тихо Елспет. Мушна юмруче в шепата на Джеръми. – Чичо Тони беше толкова мил. Обичам го много повече от татко, това е! – Горната ѝ устна трепна. – Искам той да беше истинският ни баща.

– Не може да ни е баща – отчаяно повтори Джеръми. – Те са близнаци, глупаче. Това, че кочияшът Джем прилича на принца престолонаследник, когато си сръбне, не означава, че може да отиде в Карлтън Хаус и да повика кралската карета – добави надменно той.

Елспет се замисли върху казаното.

– Какво означава „когато си сръбне“?

Брат ѝ изпуфтя:

– Няма значение, лудетино. И спри да си мислиш, че чичо Тони може да ни стане баща. Той ни е чичо. Ще трябва да се задоволим с това.

Елспет бавно и замислено засмука палеца си.

– Ама кога ще си дойде? – попита жално тя.

Джеръми сви рамене.

– След две седмици, както обеща. Нали никога не ни е лъгал?

– Само един път.

– Тогава трябваше да остане в Лондон, глупаче. По държавна работа, ангажименти с правителството и така нататък. Мислех, че разбираш.

Елспет само презрително изсумтя.

– Ти разбираш. Никога не съм казвала, че аз разбирам. – В отговора ѝ се четеше цялото достойнство на петте ѝ години. Внезапно една сълза се търкулна по мърлявата ѝ бузка. След нея – втора.

Брат ѝ тихичко въздъхна и прегърна треперещите рамене. Двамата

дълго не помръднаха, черни и златисти косици се смесиха, а мръсната парцалена кукла падна между тях. Острата болка на спомените бе почти непоносима.

След малко момиченцето нервно запристъпва от крак на крак. Все още подсмърчайки, тя се изтръгна от прегръдката му и се надвеси над стълбата.

– И-и-искам да си ида у дома.

– Внимавай с тия стъпала – предупреди я брат й, готов да се притече на помощ.

Ала Джеръми умишлено не бързаше, прибирайки останалите камъни в омачканата платнена чанта. Когато свърши, по бузите му личаха само следите от сълзите.

* * *

Залезващото слънце бавно потъваше сред злато и пурпур над изящните кули на „Сейнт Пол“.

Седнал в дълбокото кресло пред слънчевия прозорец, херцогът на Уелингтън сплете пръсти и обърна лицето си, с горд орлов нос, към двамата мъже, разположили се срещу него.

– Проклетата работа. Понякога си мисля, че цялата държава се разпада. Бунтове и безредици. Никакво уважение към институциите. – Херцогът въздъхна. – Държавата ни се променя, запомнете думите ми. И нещо ми подсказва, че новата държава изобщо няма да е по вкуса ми. А и тази мръсна история с Китай. – Бръкна в джоба си, измъкна плътен пергаментов лист и ядосано го размаха. – Видяхте ли това?

Морлънд поклати отрицателно глава.

– Писмо от самия Небесен син до крал Джордж III. Току-що го получих.

Проклинайки, Уелингтън се приведе и зачете на глас с нарастваща ярост:

– „Небесното царство владее всичко. Синът на небето не се нуждае от странните ви изобретения. Нито желаем продуктите на вашата държава.“

Суровото лице на Уелингтън почервения от яд.

– И сякаш това не е достатъчно, та старият деспот добавя следното: „Подчинете се. Само пълното покорство ще осигури хармонията и благоденствието, което желаете.“ – Уелингтън бавно смачка листа на топка. – Този глупак има ли представа с кого разговаря?

Морлънд благоразумно замълча.

Имаше ли смисъл да напомня на Уелингтън, че китайците са владели и управлявали могъщата си цивилизована империя векове преди първите римляни да стъпят в Британия и да бъдат посрещнати от нарисувани със синя боя диваци? Че китайската армия е държала в подчинение половината свят, а китайската флота е кръстосвала океана чак до Африка?

Ала Морлънд не каза нищо. Не си струваше да си хаби думите на вятъра.

Той просто изчакваше.

Най-накрая херцогът вдигна чашата си.

– Да прием за зловещия ти план, Тони. И да се молим на Бога да успее. Вече загубихме толкова храбри мъже в Испания и Португалия. Не бих искал да губим повече.

Херцогът свъси вежди над чашата, надигна я и я пресуши на един дъх.

– Боже, как се променя Англия. Всички тези адски машини, бълващи пушек и трясък, плюещи ненужни стоки, които хората дори не могат да си купят. По-рано не беше така. Северни богаташи, граждански безредици. Да ме убиеш, ако разбирам какво става. А се боя, че неприятностите тепърва предстоят.

Тримата мъже замълчаха, спомняйки си ужасите на войната. И сега, макар мирът да бе сключен, вълненията продължаваха.

Блесингтън допи питието си и се облегна назад.

– Каква е следващата ни стъпка?

Морлънд се загледа в кристалната гарафа до ръката на Уелингтън. Тя му припомни за студените дефилета и мразовитите испански утрини. За дадените и неудържани обещания.

Спомени. Всеки по-горчив от предишния...

Когато Морлънд вдигна очи, те бяха по-ясни и по-прозрачни от кристалната гарафа.

– Има едно-две неща, които не споменах пред останалите. Трябва да ги чуете сега. Дори да получа книгата – а пред вас двамата трябва категорично да подчертая, че засега това е само вероятност, – ще разполагаме с твърде малко време, за да осъществим мисията си. Както знаете, дипломатът Амърст току-що се завързва в Англия, без да постигне успех пред императора относно търговските ни позиции. Но представители на двореца са намекнали, че императорът може да стане по-благоклонен, ако получи книгата на насладите. Всъщност дават ни три месеца да открием шедьовъра и да го върнем на императора. Ясно ви е, че ако не

побързаме... – Нямаше нужда да продължава.

Уелингтън тежко се отпусна назад. Пръстите му забарабаниха по глобуса до прозореца, а той загледа синьото петно, отбелязано като Китай.

– Ако все още тази книга съществува, трябва да опитаме. Така или иначе, ще си осигурим свободната търговия с Китай, но предпочитам това да стане по мирен път.

Пръстът му бавно проследи криволичещия контур на бреговете, след което се премести върху сушата и спря на императорската столица Пекин.

– Планът ти може да се окаже гениален, Тони, но каква е вероятността да откриеш книгата? И как ще я познаеш, ако я откриеш? – Уелингтън погали глобуса. – Негово Небесно Величество едва ли ще остане доволен, ако му пробутаме някой фалшификат.

Морлънд мрачно се подсмихна.

– Едва ли. По-скоро веднага ще обезглави мръсника, който му занесе нещо друго, а не оригинала.

Уелингтън въздъхна.

– Големи диваци са, нали? Веднъж в Индия видях как един раджа заповяда цяло село да... – За малко да се впусне в спомените си, но се въздържа и изсумтя. – Но това сега е без значение. Искам отговор, човекче. Ясен отговор. Можеш ли да се справиш?

Морлънд кимна.

– Мога. Разчитам и на помощник.

– Така ли? И кой е този щастливец... или нещастник?

– Това е тя – мрачно уточни Морлънд.

Уелингтън вдигна вежди.

– Сериозно? Аз се сещам само за един човек, който може да ти помогне, и това е Джеймс Камърън. Чух, че се е завърнал в Лондон с дъщеря си, но още никой не ги е виждал. Веднъж Камърън ми спаси живота в Индия, знаеш ли? – Очите на херцога зашариха по глобуса, проследиха начупените линии на Хималаите и се плъзнаха надолу към прашните дефилета, северозападно от Делхи. – Една нощ, както си спяхме, ни нападнаха петима бандити. Настана страшна бъркотия и тогава този огромен шотландец изскочи от джунглата, почернял като туземец, с брада и мустаци, стиснал ятаган между зъбите си. Да ви призная, уплаши ме повече от проклетите бандити! Той ги разпръсна като пилци, след което седна и си поиска бутилка от най-доброто ни уиски. – Уелингтън се подсмихна. – И истината е, че му дадох не една, а две, и то без капка

съпротива.

Морлънд се засмя.

– Проклетият му мошеник! Да, това е Джеймс Камърън. – Усмивката му се стопи. – А Чеси... ъ-ъ... мис Камърън също ли е в Лондон!

– Живее близо до Холбърн. На „Дорингтън Стрийт“ двадесет и седем. Да ви кажа, не е от най-престижните райони. Няколко пъти се отбивах, но Камърън не си беше у дома. А дъщерята има глава на раменете си. И е много красива. – Уелингтън подозрително изгледа Морлънд. – Не ми казвай, че смяташ да я замесиш в това?

– Защо не? Ако е способна поне наполовина колкото баща си, ще може да разпознае книгата без никакво усилие.

Челото на Уелингтън се сбърчи.

– И дума да не става, момчето ми. Та това е книга на насладите, по дяволите. Не е за очите на една добре възпитана благородна девойка. Сигурно ще изпадне в истерия.

– Едва ли. Не и тази Чеси, която познавах навремето – каза тихо Морлънд. Но в очите му за миг се появи сянката на съмнението.

В крайна сметка, десет години бяха много време.

Част втора НА ЗАПАД ОТ УТРОТО

4.

Дорингтън Стрийт, 27.

– Значи, това е мястото...

Лорд Морлънд се намръщи при вида на неугледната редица къщи със занемарени огради, чиято боя се лющеше. Това никак не се връзваше с представата му за Джеймс Камърън. Смелият до безумие авантюрист и страстен колекционер на азиатски антики по-скоро би наел къща на „Мейфеър“ или „Сейнт Джеймс“ и първокласна прислуга.

Но тук? В покрайнините на Холбърн?

Никога, помисли си Морлънд, бутна скърцащата метална врата и изкачи няколко нащърбени мраморни стъпала.

Не този Джеймс Камърън, когото познаваше навремето.

Ала времената се менят. И той явно се бе променил. Идилчните месеци в Макао и съседните острови принадлежаха на друго време и пространство.

Не, на друг човек, каза си мрачно Морлънд и започна да чисти саждата, по паднала върху блестящите му от чистота ръкавици от еленова кожа. Огледа лъснатите си до блясък високи ботуши.

Цял един свят делеше „Дорингтън Стрийт“ от девствените пясъчни брегове на Южнокитайското море. Бе минал, за да се възстанови след раната, получена в Коруня. Вместо това трябваше да се бори с далеч по-силна болка.

С необичайно за него сурово лице графът заблъска чукчето на вратата. След като никой не отвори, опита пак, после слезе по стъпалата и тръгна по улицата.

По дяволите, какво пак е замислил старият мошеник Камърън?

Грубо ругайки, Морлънд зави зад ъгъла по тясната алея, водеща към конюшните на къщата. С всяка крачка ставаше все по-нервен и под-свиркването на двама преминаващи каруцари съвсем развали настроението му.

Когато реши, че е стигнал задния вход на къщата номер 27,

Морлънд чу ядосани гласове. Той блъсна небоядисаната порта и влезе в двора.

Двамина яки работници с очергани мускули и навити ръкави измъкнаха чували с въглища от нисък дървен навес, а някакъв слаб мъж с черно палто издаваше заповеди.

В този миг от дъното на къщата се появи още една женска фигура, размахала метла като камшик. На главата на момичето бе килната оръфана сламена шапка, а тялото му се губеше в торбеста рокля, цялата в сажди, която някога може би е била жълта. Сигурно е кухненската прислужница на Камърън, помисли си Морлънд и продължи да наблюдава сцената.

– Взимаш всичко, негоднико! – Метлата шумно цапардоса по крака единия работник. – Искаше да ме измамиш, така ли? – Помощникът му бе сполетян от същата участ. – Я да видим това как ще ти се хареса, животно такава!

Мъжът в черно отскочи, за да избегне удара. Бързо махна на мъжете да изнасят торбите на улицата.

– Не можеш да го направиш! Имаме сключена сделка! Върнете се обратно!

Търговецът в черно само се ухили.

– По дяволите, сделката! Не мога ли, момиче? И кажи на господарката си, че повече няма да види въглища – изрева той. – Нито един брикет, докато не уреди старата си сметка. Аз и'ам ра'ота да върша, тъй де!

Морлънд пристъпи напред и прегради пътя на двамата яки помощници. Бежовите му бричове и пурпурното му сако блестяха от чистота.

Търговецът онемя.

Направи опит да се шумугне покрай него, но здрава ръка сграбчи лакътя му.

– К'во става! Къ'в е проблемът?

– Защо ти не ми кажеш? – провлачено попита Морлънд. Гласът му бе спокоен и мек, но всеки, който се бе сражавал редом с него в Бадахос, знаеше, че този глас е предвестник на нещо страшно.

– Нищо, което дъ те засяга, гос'дарю. А с'а бди любезен дъ мъ пуснеш, щото...

– Първо ми отговори, човече! Къде отнасяш тези въглища?

– В склада, разбира се. „Докарай една кола“, вика. „Ще платя утре“, вика. – Устата му се изкриви в нагла усмивка. – Е, тя не плаща, ама и аз няма да се оставя! Край на кредита! А ти пусни скапания ми ръкав.

– Това е номер двадесет и седем, нали?

– И още как! – озъби се търговецът.

– А поръчката ти за Джеймс Камърън ли е била?

– За мис Камърън – раздразнено го поправи дребното човече и се сгърчи, когато пръстите на Морлънд силно го стиснаха. – Но що такъв като твоя светлост ще... – Внезапно очите на търговеца се присвиха. – Аха, досещам се...

– Върни въглищата – тихо и свирепо заповяда Морлънд. – Изпрати ми сметката. Лорд Морлънд, „Хаф Мун Стрийт“, дванадесет.

И в същия миг една златна гвинея се озова в мръсния джоб на мъжа.

Търговецът мигом се закланя. С мазна усмивка той махна на хората си да върнат чувалите.

И тогава прислужницата отново атакува:

– Аха, вразумихте ли се! Трийсет лири, как не. За два нещастни чувала въглища? Че и скапани при това! Чиста пляка, мен ако питате! Да не ме вземате за някоя тъпачка?

Морлънд незабележимо кимна и търговецът заотстъпва към отворената порта.

– Не искахме дъ те обидим, мис. Просто грешка, нали разбираш. Радваме съ дъ служим. Не схванах к'во стана, разбираш ли? С господарката ти и тъй нататък.

Търговецът стрелна последен разбиращ поглед към графа, подбра хората си и изчезна в конюшния, затръшвайки портата зад гърба си.

– От всички невъзпитани, важни тъпанари... – Изведнъж момичето се обърна. Метлата бавно се смъкна от рамото ѝ. – А вас кой ви е молил да...

Внезапно онемя. Дъхът ѝ секна.

Морлънд, свикнал с ефекта, който лицето му с изваяните черти и изумителните му лазурни очи предизвикваха у непознатите, само се усмихна.

След миг усмивката му стана лъчезарна.

Под торбестата рокля и елечето различни меките извивки на доста приятни женски форми.

Денят мигом започна да се прояснява.

Глезените ѝ бяха добре оформени.

Шията – нежно извита.

А гърдите се очертаваха съблазнително закръглени и явно си заслужаваха да им се обърне по-специално внимание...

Докато той така внимателно я разглеждаше, иззад нея се дочу

приглушен звук. Миг по-късно дръжката на метлата се заби в корема му. Преди да успее да реагира, Морлънд беше изтикан през портата в конюшните.

– Ей, един момент. Дошъл съм да видя...

Думите му увиснаха във въздуха. Портата се тръшна под носа му и резето щракна.

Как успя да го направи тази проклетата жена? Изглеждаше толкова мъничка, че едва ли би могла да откърши няколко розови пъпки, камо ли да мери сили с него.

Ала ето, той се озова тук, наред конюшните, и зяпаше затворената и залостена порта.

И ядът му започна да набира сила. Та той само се опита да помогне. Даже спаси поръчката на господарката й.

Ама за какво се мисли тази слугиня? Той с все сила задумка по портата.

– Дошъл съм по работа при господаря на къщата, момиче, при Джеймс Камърън! Тичай и бързо му кажи, че лорд Морлънд е дошъл да го види!

Това ще я вразуми, помисли си самодоволно.

– Върви да лаеш пред чуждите порти, куче! Тук няма ни'къв Джеймс Камърън, тъй че си иди и не закачай почтения дом.

Морлънд се намръщи.

– Тогава кой...

– Ня'ам време за глупости. Глей си работата, казах!

Очите на Морлънд помръкнаха. Вгледа се в паянтовата порта.

След миг ботушът му с трясък се заби в дървото, точно под резето. Портата зейна, а три дъски изхвърчаха.

– Как смеете! Ще струва цяло състояние да се поправи! Нямам друг избор, освен да...

– Трябва да видя мистър Камърън, момиче. – Пръстите му се впиха в китките й, които бяха учудващо силни за жена с нейния ръст. – Ти ли ще ме въведеш, или сам да намеря пътя?

Отговорът й бе силен ритник в пищялите му и ръгане с лакът в ребрата.

Морлънд изруга, завъртя се и я издърпа до оградата.

Гърдите й се опряха в рамото му, а хълбоците й – до бедрата му.

Бяха деликатни, учудващо деликатни.

Графът погледна надолу с леден поглед.

Деляха ги милиметри, тялото й се извиваше между бедрата му.

Тя се опита да се отскубне.

Той още по-плътно я притисна към себе си.

Изведнъж коремът ѝ докосна слабините му.

Морлънд не смееше да помръдне.

Гъвкава, дяволски гъвкава. Дали ще бъде така гъвкава и под него?
Каква ще бъде тази страст и жар, ако са в леглото му?

Синеокият граф се навъси, чудейки се откъде му хрумна подобна мисъл.

– Пусни мъ, проклет дъ си! Пусни мъ, щото... Пръстите му несъзнателно стегнаха хватката си.

Тази слугиня се изразяваше много странно, ту говореше ясно и правилно, ту с уличния език на простолоудието.

Той огледа лицето ѝ, засенчено от клепналата сламена шапка.

Носът ѝ бе изящен и деликатно оформен, нищо че бе изцапан със сажди. Изведнъж графът усети лек аромат, едно изящно и екзотично благоухание.

И той внезапно усети желание да зърне очите ѝ.

Блъсна шапката и изкрещя, когато зъбите ѝ се впиха в китката му.

– Стига, малка дивачке! – изруга той, напъха коляно между краката ѝ и я прикова до оградата. За миг шапката ѝ се килна.

Морлънд успя само да зърне очите ѝ. Те бяха тъмни и пламтящи. Жажда за смърт и унищожение беше най-топлото чувство, което можеше да се прочете в тях.

Но какво още имаше в тези очи? Морлънд навъсено огледа пламналата, извиваща се жертва. Дали не бяха сини? Сиви? Може би зелени? Начумери се и я притисна още по-силно. Сладък и нежен, парфюмът ѝ изпълни гърдите му. Гъвкавите ѝ хълбоци бяха плътно притиснати до бедрата му, гърдите ѝ – под рамото му.

Той яростно изруга. Пулсът му се ускори лудо. Мили Боже, това девойче ухаеше прекрасно. А усещането на тялото ѝ бе още по-приятно. Той бавно пое дъх, опитвайки се да познае парфюма ѝ.

Но след миг това вече нямаше значение, защото ръката му някак сама се плъзна по ханша ѝ, момичето политна върху гърдите му.

Първата му работа бе да свали ужасната сламена шапка. Лъскави абаносови къдри се посипаха по раменете ѝ и стигнаха чак до кръста.

Морлънд зарови пръсти в гъстите къдрици. Усещането му беше сякаш докосва изящно полирано махагоново дърво.

За момент се сепна. Усети как дълбоко в съзнанието му се заражда някакъв сигнал, който го предупреждаваше да бъде предпазлив,

логичен, хладнокръвен...

Ала бе твърде късно. С мрачна усмивка той пренебрегна здравия разум и зарови пръстите си още по-дълбоко в разкошните коси.

Лицето ѝ под саждите стана бяло като платно.

Очите ѝ се разшириха.

Той все още не можеше да определи цвета... Нямаше значение, защото тялото ѝ бе прекрасно!

Сякаш бе изваяно за неговите пръсти, за извивките на бедрата му.

И все пак, тези очи. Нещо странно в очите ѝ, което...

Морлънд я погледна и усети как лудостта го завладява. Трябваше да спре. Трябваше да се овладее. Сега. Преди да е...

Пламналото му тяло обаче не искаше да се подчини.

Той наклони назад главата ѝ. Устните му жадно се притиснаха върху нейните и се впиха в меката извивка на устата ѝ. Шапката ѝ тупна на земята.

Колко прекрасни са устните ѝ. Меки и влажни. С дъх на ягоди и мента.

Беше като упоен от съблазнителното благоухание, когато пленничката му яростно се съживи и диво заблъска с ръце и крака.

– По дяволите, жено! Няма нужда да... – Морлънд се сви от болка, защото мъничкият ѝ юмрук с все сила се заби в челюстта му. – А-у! Спири се! Няма да...

Отворената ѝ десница шамароса бузата му. В следващия миг обутото ѝ в полуботушки краче се вряза в пищяла му.

Той отскочи назад, ругаейки.

Но малката тигрица беше готова за нов удар. Косата ѝ се виеше в див черен ореол около лицето ѝ. Тя сложи ръцете си със свити юмурици на кръста си. През цялото време от очите ѝ струеше болезнена, унищожителна заплаха.

Морлънд се ядоса. Значи девойчето иска да се бият? Е, добре. Щеше да ѝ покаже някои хватки, които бе научил в Испания, макар че явно и тя беше опитен боец.

Сигурно е последната бездомна котка на Джеймс Камърън. Старият негодник имаше навика да приютява всякакви помияри. Дори от човешка порода.

Очите на Морлънд се сведоха към изящните хълбоци на жената, които се очертаха за миг под мръсните поли на дрехата ѝ.

А може тя и Джеймс Камърън имаха по-интимни отношения. Може би тя...

В този момент момичето яростно атакува.

– Изобщо не си се променил, нали? Все така си угаждаш! Все същият хитър използвач!

Юмрукът ѝ отново се стовари, този път върху рамото му.

Морлънд съсредоточи поглед върху заплетените къдри, върху изцапаните бузи и искрящите очи и се опита да разпознае плътния гърлен глас.

– Моля за извинение!

– Извинение? Няма да го получиш от мен, Тони Морлънд! Това няма да мине, защото вече знам всичките ти номера, грубиян такъв! И ако имаш поне малко ум в главата си – в което искрено се съмнявам, – ще изчезнеш оттук преди...

Грубиян? Знае номерата му? За какво говори малката лудетина?

Морлънд с ловко движение прехвана китката ѝ, която прелетя край бузата му.

– Какви ги дрънкаш, жено? – Но в отговор получи само съскаща ругатня. Нежните ѝ пръсти се свиваха конвулсивно пред очите му.

Тялото ѝ потръпна, от изцапаното със сажди лице до стройните извиващи се бедра.

Неочаквано тя увисна безжизнена, като парцалена кукла, в ръцете му.

Морлънд я подхвана миг преди да се свлече на земята. Прегърна я през кръста и я притисна до гърдите си. Боже, колко беше лека!

И нежна.

И топла, особено до лакътя му, където се бяха долепили разкошните ѝ гърди.

Пламенна и яростна допреди малко, сега жената бе само едно пухче в ръцете му...

Морлънд стисна зъби, когато бузата ѝ докосна врата му и топлият ѝ дъх опари кожата му. Усети странна топка в гърлото си.

Черната коса се разпиля върху страната ѝ. Един кичур се стрелна покрай рамото ѝ и се нагъна на черна панделка върху белия лен на ризата му.

И в този миг Антъни Ричард Лангфорд, петият граф на Морлънд, усети непознато досега желание.

Неописуемо. Сляпо. Диво.

И в същото време невероятно нежно.

Ала той не би направил нищо, за да го утоли. Честта не му позволяваше да се възползва от жена в подобно състояние.

Но, по дяволите, какво да направи, докато се съвземе?

Морлънд намръщено огледа безкръвните ѝ страни с тъмни петънца от сажди по кожата.

Изведнъж дъхът му секна. Забеляза на дясната ѝ китка малък белег с форма на звезда.

– Чеси? – прошепна той, без да може да повярва на очите си – Малката Чеси Камърън! Мили Боже, кога си пораснала толкова?

5.

Минаха секунди. После минути.

Чеси бавно идваше на себе си.

Лекичко се размърда. Нещо твърдо пробождаше ребрата ѝ. Главата ѝ болеше, гърлото ѝ бе странно пресъхнало.

Тя внимателно отвори очи.

За миг небето над нея се завъртя в лудешки кръг. Тя премигна срещу тъмните облаци, прелитащи над главата ѝ. Внезапно ѝ обсипаха малки бели снежинки.

Странно, не очакваше сняг. В Макао никога не валише сняг. Всъщност Чеси само веднъж беше виждала студентите бели снежинки – в Китай.

Една снежинка кацна на устните ѝ. Облиза я и свъси вежди, защото не се топеше. Нали трябваше да се топят?

Сбърчи чело. Май е по-студено, отколкото предполагаше.

Някой издуха белите снежинки. За миг те увиснаха във въздуха, после бавно се спуснаха към земята.

Жалко за цветчетата.

Цветчета ли?

Тя се опита да седне, но при движението ѝ силна болка прониза главата ѝ.

– Стига си се противила. Нося те вътре. Сигурно не искаш да те изпусна на стълбите.

Чак сега Чеси усети мъжката ръка на кръста си. Твърдите му мускули гърди притискаха ребрата ѝ.

Вдигна глава и срещна едни изумително сини, лазурни очи.

– Ти!

– Аз – бавно отвърна Морлънд. – Явно последният човек, когото си се надявала да видиш. Може би някой ден ще ми кажеш защо, Чеси.

Тялото на младата жена потрепери в ръцете му, страните ѝ поруменяха.

– Пусни ме, дивак такъв! Мога и сама да вървя. Веднага ме пусни или...

Ала дългите му нозе не забавиха крачка. След малко тя се залюля над разнебитените стълби на задния вход на къщата.

Светът около Чеси възвръщаше обичайния си ритъм. До слуха ѝ достигнаха виковете на уличните търговци и трополенето на преминаваща каруца. Тя бавно осъзна болката в китката и ребрата си, които бе наранила при опасното катерене миналата нощ. Ала най-силно усещаше топлината от ръката на Антъни Морлънд, обгърнала талията ѝ, натиска на силното му бедро.

И независимо от това дали ѝ харесваше или не, имаше нещо ужасно успокояващо в тази съдържана животинска сила.

Внезапно съзнанието ѝ напълно се върна. Чеси едва не изкрещя от острата болка, която я прониза.

Това изобщо не е Макао. И не е дори Азия. Тя е в Лондон, а баща ѝ е пленник. И тя още не е открила книгата, която можеше да го спаси.

Чеси въздъхна и понечи да се размърда, но силни пръсти се впиха в талията ѝ и я накараха да замре в прегръдката му. При всяка негова крачка тя усещаше силата на мускулестото му тяло.

– Казах да не шаваш. Почти стигнахме. – Синият поглед я прониза и озари мургавото му лице.

– Ще трябва да ми дадеш някои обяснения, мис Камърън.

Гласът на граф Морлънд звучеше меко, но Чеси долови потискания гняв. И нейната ярост се събуди. Кой е той, че да нахлува в къщата ѝ, да се бърка в работите ѝ, да я разпитва толкова високомерно?

И най-вече да я отвлича!

Раздразнена, тя се опита да се изтръгне от обятията му, но не успя.

Чеси се отпусна пребледняла. Затвори очи, а болката заблъска в главата ѝ. Мили Боже, първо снощният провал, сега това!

Стигаше ѝ, че го видя с любовницата му. Чутото бе още по-лошо. Но снощи Чеси поне бе заета със задачата си и това ѝ помогна да отпъди болезнените спомени.

Но сега... сега бе лишена от подобна защита.

Тя преглътна.

Когато заговори, яростта накъсваше гласа ѝ.

– Нищо не ви дължа, граф Морлънд. Откъде накъде? Все още помня как ни изоставихте в Макао преди десет години. Нямахте защо да се

сбогуйте, нали? Да кажете поне една дума. Просто се измъкнахте като куче през нощта.

Очите ѝ се впиха в неговите, остри като късове стъкло.

– Ясно – процеди Морлънд.

– А сега ще ви помоля да ме оставите и да си вървите, преди един от нас да е казал или направил нещо, за което и двамата вечно ще съжаляваме.

– Единият вече го направи, скъпа. И тъй като е твърде късно да бъдеш предпазлива, може би ще споделиш с мен какво правиш в Лондон.

Болката в челото я принуди да задържи дъха си. Ръката ѝ изгаряше в огън, главата я болеше.

Дяволска работа! Защо този презрян човек не си отива!

Макар и късно, Чеси си спомни, че винаги е бил много упорит. Ако го предизвиква, само ще стане по-лошо.

С помръкнало лице графът изкачи последните стъпала.

– Къде е дневната?

Чеси само стисна устни. Морлънд промърмори под носа си и зави надясно по коридора.

Дали не чете мислите ѝ, проклетникът? Чеси се изчерви. Ако можеше да ги чете, би разбрал за какво си мисли.

А то беше за твърдостта на допира му, за тръпнешите ѝ слабини, които се търкаха в бедрото му.

За това колко ѝ се искаше да усети топлината му навсякъде по тялото си...

С тих стон, който можеше да се вземе и за проклятие, Чеси вдигна брадичка и изгледа настървено мъжа, който така внимателно я носеше в ръцете си.

О, небеса! Защо трябваше да е той? Нима не знаеше какво ѝ причини, когато без дума за сбогом напусна Макао преди десет години?

Не, тя няма да човърка старите рани. Ще накара този човек да си тръгне, и то веднага. Инак...

Дъските под ботушите на Морлънд изскърцваха.

– Пристигнахме. Това е дневната, предполагам. В следващата секунда Чеси усети, че внимателно я поставят върху тапицираното с крепон канапе и потъва в пухените възглавници. Бяха в стаята, която хазиянът ѝ твърде оптимистично бе нарекъл Синия салон.

Тя навъсено огледа избелелите раирани тапети. Някога може да са били в убит ултрамарин. Сега обаче бяха с унилия цвят на отразено в кална локва зимно небе.

В Макао стените бяха покрити с морава коприна. Около рамките на прозорците бяха изрисувани полюшващи се бамбукови стебла и подскачащи златни рибки.

Чеси прекъсна спомените си. Не мисли за това. Ако не намериш баща си, все едно няма да се върнеш.

Изведнъж бедрото на Морлънд се потърка в хълбока ѝ. Чеси се вкамени. С дебнеш поглед проследи графа, който посегна да вземе одеялото от края на дивана.

Внезапно я заля гореща вълна... и леден студ. От живата топлина на възглавниците... и твърдата, изопната сила на бедрото му.

От невероятната близост на мъжа дъхът ѝ секна.

Докато наблюдаваше как разгъва одеялото и внимателно го разстила върху неподвижното ѝ тяло, устата ѝ пресъхна.

Стиснал зъби, той плъзна поглед по тялото ѝ, по всяка извивка и хлътнатина, очертали се под тънката вълнена завивка. Чеси можеше да се закълне, че видя как ръката му се повдигна, но мигом се сви в юмрук и отново увисна.

Възможно ли е той да си спомня лятото преди десет години? Понякога да съжалява, че нещата са се развили така?

Фантазборка! Чеси изруга упоритото си, дръзко въображение. Вече знаеше много повече за този свят, отколкото тогава.

Нямаше пак да се остави да я излъжат.

Очите ѝ се присвиха. Погледна към Морлънд, който лениво отпусна дългото си тяло в креслото до дивана.

– Чакам, Чеси.

– Можете да си чакате, Ваша светлост.

Обутият му в ботуш крак мързеливо се залюля напред-назад.

– Хайде, хайде. Човек би казал, че Лондон не ти понася.

– Не ми понася.

– Нищо чудно, особено ако продължаваш да се развяваш в тия странни одеяния.

Бузите на Чеси отново пламнаха.

– Какво му е на облеклото ми? Съвсем практично... и удобно при това. И е много по-добро от възмутителните прозрачни дантелите които видях да се мъкнат по улиците вашите жени!

Морлънд вдигна вежди.

– О, не и моите жени. Винаги внимавам да са прилично облечени, поне пред хората.

Чеси сдържа гневния си отговор. Тази змия се опитваше да я

предизвика!

С тази мисъл тя притвори клепачи и отправи към Морлънд сладка като мед усмивка.

– Ужасно съжالياвам, че нараних нежните ви чувства, милорд. Разбира се, не бих и помислила да ви задържам повече. Трябва да е страшно отегчително да правите компания на недозялана селянка като мен.

Ботушът на Морлънд все така се полюшваше.

– Вървете си, дявол да го вземе!

– Дума да не става, скъпа. Не и преди да си ми отговорила.

– Много добре, след като не проявявате и капчица джентълменство, ще се принудя да повикам...

В същия миг някой почука. На прага изникна румен червенокос слуга в старомодна ливрея.

– Оправихте ли се, мис? Добре че графът беше подръка, та да ви придържи. Съвсем бяхте пребледняла, а той ви вдигна, сякаш сте перушинка. Качи ви право горе, което и беше редно, мен ако питате.

– Не съм те питала, Суидин – прошепна Чеси. – А сега изхвърли този човек, ако обичаш.

– Да го изхвърля... – изумено ококори очи слугата. – Че защо ще правя такава глупост, мис Чеси?

– Защото ти заповядвам и толкова! Не се заблуждавай от изисканието му маниери. Той е лъжец, крадец и най-подъл измамник!

Суидин вдигна вежди.

– Така ли? И през ум не би ми минало подобно подозрение. Облечен е съвсем прилично. А и добичетата, дето чакат впрегнати навън, си ги бива. – Почеса се по главата. – Сигурна ли сте, мис Чеси? Че е лъжец, крадец и тъй нататък?

Обектът на разговора им продължи да люлее крак и само лениво се усмихна.

– Разбира се, че съм сигурна!

Морлънд се приведе и пръстите му обвиха китката ѝ.

– Стига, Чеси – каза меко той. – Ти си превъзбудена. Трябва да си почиваш, а не да вдигаш пара заради някаква въображаема обида отпреди десет години.

Теменужените ѝ очи пламнаха.

– Въображаема ли? Сигурно си въобразявам и това, което се случи, докато спяхме с баща ми. Без да оставите писмо, без думичка да кажете, вие се измъкнахте посред нощ и ни заряхахте в разгара на толкова важни разкопки. За да останем без работна ръка и да не успеем да

приключим преди да задухат мусоните. А сега се опитвате да ми обясните, че съм превъзбудена!

Суидин се почеса по бузата.

– Хайде, хайде, мис Чеси. Недейте да...

Чеси не му обърна внимание, отблъсна ръката на Морлънд и се опита да седне.

Но синеокият граф ѝ попречи.

– Тихо, малката. Ще имаме достатъчно време да спорим за това, след като си починеш. – Ръцете му обгърнаха разтрепераните ѝ рамене и успокояващо ги погалиха.

Чеси усещаше всеки техен допир, всяко движение. Тръпката я полази чак до върха на пръстите на краката ѝ, разбърка стомаха ѝ. Проклетник! Нима смята, че с една-две милувки ще я накара да забрави стореното! Че ще я превърне в същото петнайсетгодишно, невинно, кръгло-лико създание?

Мисълта накара кръвта ѝ да закипи.

– Да си почина? В един град с вас? По-лесно бих избягала от пирати в Малакския пролив! Какво замисляте този път? Да откраднете ботушите ми? Да оберете до шушка стаята?

И тогава, за ужас на Чеси, една сълза се търкулна по бузата ѝ.

Тя бързо я изтри с изцапания си със сажди юмрук.

Ала не и преди Морлънд да я забележи.

Той стисна зъби, но погледът му остана безучастен.

– Чеси, недей.

– Недей! Да не ви напомням грозната истина? Да не ви казвам как наранихте баща ми, когато ни изоставихте? – Погледът ѝ прониза Морлънд. – Никога не ще забравя израза на лицето му, когато откри, че сте се изпарили, докато бяхме най-заети. Беше вложил толкова любов и въодушевление в тези разкопки! А вие... Да, с цялата си наивност той ви обожаваше. Знаете ли, че след случилото се коренно се промени? Вече не се смееше, както преди, не пееше онези безсрамни френски моряшки песни. За една нощ сякаш остаря с десет години. И всичко това заради вас. А сега стоите пред мен, невинен като младенец, и ми казвате да забравя? Никога не ще забравя... нито ще простя!

Неочаквано тя се отпусна назад върху дивана. Устните ѝ потрепераха, дланта ѝ се залепи за парещото чело.

– Ох, вървете си, вървете си, по дяволите!

Морлънд сви устни. Обърна се към притеснения слуга.

– Суидин ли се казваш?

– Да, Ваша светлост.

– Иди да донесеш малко бренди. И нещо за ядене. Бисквити или някакъв сладкиш.

Слугата смънка едва чуто:

– Май няма да мога, Ваша светлост.

– Защо, човече?

Онзи продължи да се помайва.

– Сигурно не ме подозираш, че искам да се възползвам от отсъствието ти? Та тя е почти в безсъзнание!

– Тъй си е – помръкна Суидин.

– Е? Донеси бренди и бисквити. Това ще възвърне силите й.

– Сигурно, Ваша светлост. И все пак не мога да ви услужа. Нямаме ни едното, ни другото.

Морлънд започваше да се чуди дали не е попаднал в Бедлам.

– Тогава донеси нещо друго, човече. И малко шери ще свърши работа. Или...

Чеси издаде слаб протестиращ звук.

– Не ми казвай, че и това нямате!

Суидин смутено вдигна рамене.

– Какво, за Бога, имате?

Високият слуга се почеса по главата.

– Почти нищо, да си кажа правичката. Няколко яйца. Малко брашно. Май и парче шунка.

Чеси се намръщи презрително, чула ругатнята на Морлънд.

Кухнята наистина бе опустошена, но те бяха в Лондон едва от месец и тя още нямаше представа как се води домакинство тук. Не можеше да си позволи прислуга.

А подлият търговец тази сутрин бе последната капка!

Пребледнялата Чеси потърка лявото си слепоочие, опитвайки се да разсее болката. Не помогна.

Неясно дочу залпа от поръчки, с които Морлънд обсипа Суидин. После – звън на монети.

Звукът накара очите й да загорят и тя подскочи:

– Как смеете! Не се нуждаем от парите ви! Кое ви дава право...

Широка и много силна длан легна на гърдите й и я върна обратно на дивана.

– Спри да се надуваш и остави бедния човечец да си върши работата.

– Не е толкова беден. Освен това е мой прислужник, а не ваш, така

че бъдете добър да...

Вратата зад нея тихо се затвори.

– Суидин? Върни се, да те вземат мътните! Да не си посмял...

Пръстите на Морлънд натиснаха по-силно.

Изведнъж Чеси усети – наистина усети – твърдите длани върху ключицата си. Спомни си как тези ръце се плъзгаха по кожата на любовницата му, доставяйки ѝ върховна наслада, от която не можеше да си поеме дъх.

Лицето на Чеси пламна и тя се замаята. Всяка друга мисъл бе по-добра, само не и тази!

– Пуснете ме, грубиян такъв! Суидин! Върни се!

Морлънд сподави ругатнята си, когато ноктите ѝ одраскаха бузата му. Безмълвно хвана китките ѝ и ги притисна към дивана.

– Суидин явно е по-схватлив от теб. Къде е презреният ти баща? Не мога да повярвам, че е допуснал подобно падение. Божичко, Чеси, откога я карате така?

В отговор Чеси яростно се замаята. След миг Морлънд я притисна с бедрото си. Чеси усети играещите му твърди мускули. Боже, колко е огромен. Горещ и твърд, и...

– Махнете се!

Тялото на Морлънд се стегна.

– Какво се опитваш да скриеш, Чеси?

– Да скрия? – сърцето ѝ подскочи. – Какво бих могла да крия от вас?

– И аз си задавам същия въпрос. – Лакътят му леко се изви, гърдите му се наклониха напред. – Къде е той, Франческа? Да не би да проповядва в Британския музей. Или се е усамотил в Кралското географско дружество с приятелчетата си? За Бога, щом го намеря, ще го нарежа на парчета!

Лицето му изглеждаше като изсечено от гранит, очите – от хималайски тюркоаз. Чеси едва понасяше гледката. Франческа...

Колко мразеше това глупаво име! Не го бе чувала от години. Не и по начина, но който той го произнасяше.

Той често я наричаше с това име в Макао.

Понякога простичко и прямо, по приятелски, друг път раздражено или с вбесяваща надменност и неодобрение.

Точно както преди миг.

Изведнъж Чеси си спомни и други случаи, когато бе разговарял така с нея. Когато я измъкваше от какви ли не каша, докато баща ѝ беше

зает с географските си карти или изследваше опасните китайски плитчини с разбитата си плоскодънна лодка.

Веднъж група рибари бяха решили, че чуждестранното момиче с теменужените очи е зъл морски демон, който краде рибата им. Морлънд ги разпръсна, когато тъкмо се канеха да я изпратят на дъното в чувал с тежък камък.

Тогава Чеси беше радостна да го види.

Няколко седмици по-късно един могъщ владетел от Кантон я видя да плува край лодката и реши, че я иска за дванадесета наложница. Него не можаха лесно да сломят, тъй като един от съветниците му заявил, че връзката му с безразсъдната девственица с теменужените очи ще го направи активен като двадесетгодишен момък.

Половин ден и цяла нощ Тони се мъчеше да го убеждава, че Франческа Камърън само ще навреди на сексуалната му мощ. Един от най-силните доводи бе, че тя не е девствена и че лично би могъл да свидетелства за неутолимите ѝ желаниа в леглото, от които всеки мъж би се състарил преждевременно.

Погледнете ме, умело лъжеше Тони. Аз съм едва на петнадесет, но поради ненаситната страст на тази жена, само след седмица изглеждам почти на тридесет.

Отначало имаше изгледи планът му да успее.

Владетелят оглеждаше грациозното напълващо тяло на Чеси с гладни очи, заинтригуван от измислиците на Морлънд.

Но стана още по-страшно, когато онзи пожела да се убеди лично. Най-накрая Морлънд съумя да му внуши, че дори един допир би нанесъл непоправима вреда.

След десетина минути владетелят ги пусна и даже дари Тони с двадесет сребърни таела като благодарност за това, че го е спасил от такава участ.

Щом тръгнаха обратно към лодката, Чеси се поинтересува как е успял да докаже, че не е девствена.

Високият англичанин не ѝ отговори.

Тогава Чеси запита какво означава „девственица“.

В отговор той само тихо изръмжа.

Цял следобед Чеси разпитва момичетата от близкото рибарско селце, докато в най-общи линии нещата ѝ станаха ясни.

Следващата седмица тя отбягваше Тони, страшно смутена и притеснена, както можеше да бъде само едно момиче на петнадесет години.

Най-сетне той я повика настрана и ѝ каза да забрави случилото се.

Увери я, че толкова държал на нея, че не би жертвал приятелството им заради някаква си превзета и излишна скромност.

Освен това щял да си заминава след месец и искал да изживеят пълноценно малкото време, което им оставало.

През онова щастливо лято Чеси стана жертва на чара му. Месеците станаха два, после три. Ала не бе предвидила какъв ще е краят.

Колко скъпи бяха тези спомени...

И тогава дойде нощта, когато Тони се сблъска с нея. Както си лежеше и съзерцаваше съзвездията, блеснали като скъпоценни камъни по черното небе, той произнесе името ѝ – с изненада, със сърдита нежност и... Може би със съжаление.

И тогава я целуна.

Само веднъж. Нежно и бавно. Сякаш я целуваше против волята си.

Дори сега Чеси си спомняше как сърцето ѝ подскоци, как я опариха пръстите му, докоснали шията ѝ.

Но най-вече колко жадувано ѝ се стори това сливане на устни и езици.

И колко ѝ се искаше да продължи.

Невинността ѝ попречи да разбере кога целувката се промени, кога приятелският жест премина в нещо съвършено различно.

В нещо страстно и безразсъдно, мрачно, могъщо и загадъчно като среднощните течения под кила на лодката им.

И в този непредвидим миг приятелството им прерасна в необузdana страст. Морлънд грубо я притисна до пламналото си тяло. Пръстите му се заровиха дълбоко в косите ѝ, докато езикът му буйно и жадно търсеше нейния.

И Чеси му отвърна. С инстинкт, по-стар от света. С жажда, отговаряща на неговата.

Ала целувката свърши преди да е започнала истински.

С груба ругатня Морлънд се отскубна от треперещите ѝ пръсти и остана неподвижен в меката звездна светлина под топлия вятър на тропиците.

Лицето му бе сурово и бяло като платно.

На другия ден замина. Без обяснение, без думичка за сбогом.

А сърцето на Чеси сякаш се раздвои.

Закле се, че не ще му прости и не му прости.

Нито го забрави.

Цели десет години носеше спомена не защото искаше, а защото нямаше избор. Той бе неизличимо запечатан върху още неоформеното ѝ

девическо съзнание.

И сега този мъж бе отново тук, със същия безгрижен чар, със същата дяволска способност да я обърква и смущава.

И което бе още по-лошо – да я кара да се чувства като онова непохватно и наивно петнадесетгодишно момиченце.

Такава си и беше, каза си Чеси. Но не и сега!

Сега тя беше зряла жена, достатъчно силна, за да се справи за броеци секунди с всеки мъж.

Тя опъна гръб и измери англичанина с поглед, в който вложи цялата си гордост, трупана през последните десет години приключения, от които можеха да ти се изправят косите.

– Вече никой не ме нарича Франческа, милорд. Ще ви бъда благодарна, ако не го забравяте. За вас съм мис Камърън.

В очите му припламна лукаво пламъче.

– Разбира се, мис Камърън. Бях забравил. Сигурно заради саждите по лицето ви. Или торбестата ви рокля. Не, ако се замисля, сигурно заради това как кълняхте и ругаехте търговеца на възлища.

– Да кълна! Аз никога не кълна, ах вие...

От устните на Чеси рукна порой от китайски думи, цветисто описващи предците на Морлънд до двадесет и трето коляно.

Морлънд я слушаше възхитен. Неговата Чеси винаги се е справяла прекрасно с ругатните. Устните му се извиха в усмивка.

– Благодаря на Бога, че така и не научих добре китайски по време на престоя си там. Имам чувството, че от чутото ушите ми щяха да увехнат.

Този път Чеси не отговори. Изглежда умората наистина надделя. Пулсът ѝ биеше едва-едва, на пресекулки, не ѝ достигаше въздух.

Гръм и мълнии! Имаше нужда единствено от храна и от малко почивка. Беше станала преди да се зазори, за да проучи следващата къща, в която трябваше да проникне и явно бе изтощена.

Всъщност това бе къщата на Морлънд.

Когато се върна у дома, трябваше да обсъжда някакви сметки със Суидин, сетне да разпита няколко местни хлапаци за навиците и особеностите в домакинството на Морлънд. И накрая – да избере един натруфен златен часовник и парче фин камгарен плат за подарък на един приятел на баща си, висш държавен служител и запален антиквар в Кантон.

А пък и сцената с подлия търговец! Разбира се, че бе платила последната си сметка, но той подуши колко бе уязвима на тема пари и настоя да предплати за още два месеца.

Да вървят всички по дяволите! Не желаше да дължи нищо на Морлънд! Дори ако това означаваше да остане без въглища за готвене, без вода за пиене, без дрехи, с които да покрие зъзнещото си гладно тяло...

Чеси се намръщи. Тази мисъл пък откъде се взе? Сигурно наистина не се е оправила напълно.

Над нея чертите на Морлънд се размазаха. Чеси премигна, когато суровото му, изсечено лице се сля с плуващите пред очите ѝ цветни петна.

Ох, беше толкова странно...

Силна ръка обгърна шията ѝ.

– Съвземи се, Щурче, нали няма пак да припадаш?

Дочула това забравено нежно обръщение, Чеси усети странен спазъм в гърлото.

– Разбира се, че... няма, презрян... дявол... такъв! Аз просто... просто...

След този последен неясен протест тя рухна на дивана и за втори път през деня светът престана да съществува за нея.

О, богове, това бе най-упоритата, най-невъзможната... най-подлудяващата го жена, която бе срещал.

Десетте години не бяха променили нищо, помисли си Морлънд.

Но бяха настъпили други промени, които Морлънд с върховно усилие се мъчеше да не забелязва.

Той внимателно вдигна хладната ѝ ръка и напипа пулса.

Слаб, но равномерен.

Поклати глава, загледан в преbledнелите ѝ страни. Тази жена е невероятна! Спасил я бе от нахалния негодник, търговеца на въглища, а за благодарност тя го нападна като дива котка!

А сега и това!

Какво от това? – дочу някакъв вътрешен глас.

Защо ще те допуска отново в живота си с отворени обятия? Ти знаеше какво вършиш, когато напускаше Макао. Чудесно знаеше и защо го правиш.

Можеше да се върнеш поне веднъж през всичките тези години. Можеше да намериш някого, по когото да изпратиш писмо и да се погрижиш тя да го получи.

Морлънд се намръщи.

Не бе направил нито едно от тези неща, разбира се.

Първо го сполетя болестта на баща му. После войната и всички неприятности с брат му и именията. Просто не му оставаше време и

възможност за...

Лъжец.

Този път Морлънд не се възпротиви на подигравателния глас. Защото всичко бе вярно, разбира се. Спираше го страхът и ужасът, че ако я види отново, вече никога не ще може да замине...

Погледна надолу и видя, че пръстите му все още стискаха меките като кадифе китки на Чеси. И несъзнателно изписваха меки кръгове върху кожата ѝ.

Мили Боже, нима е изгубил разсъдъка си?

Нима лудостта го завладяваше отново? Мърморейки ядосано, Морлънд пхна обратно ръката ѝ под завивката и скочи на крака.

Какво му ставаше? Та това бе просто Чеси. Чеси! Непохватната, слънчевата, напълно непредсказуема дъщеря на един стар и очарователен приятел.

Ала Морлънд не бе в състояние да откъсне очи от бледото чело, от черните дъги на миглите, засенчващи очите ѝ.

От леките движения на гърдите ѝ, едва загатнати под безформената рокля. Господи, тези гърди...

Все още помнеше нощта, когато я целуна за първи път и усети тяхната гъвкава, едва оформена заобленост.

Нощта, когато едва се удържа да не предприеме нещо повече от една целувка...

Морлънд ядно изруга и тръгна към вратата. Трябваше да направи и невъзможното, за да я забрави! Иначе отново щеше да се нахвърли да я целува, все едно дали е в съзнание, или не.

И само Бог знаеше какво би сторил след това.

6.

– О, небеса!

Кухнята бе точно толкова отчайваща, колкото Морлънд очакваше. Едната стена бе заета от стара готварска печка, покрита със сажди, а по пода бяха разхвърляни празни дървени шайги.

Морлънд ги разрита и отвори първия шкаф, до който успя да се добере. Една мишка изскочи и се шумгуна в тъмнината.

Е, поне брашно имаше. Цяло чудо, но изглеждаше недокоснато от гризачите, както и от всички други неканени гости, които вероятно обитаваха помещението.

Морлънд бързо прегледа останалите шкафове и малкия килер.

Нямаше кой знае какво. Но не бе чак толкова страшно.

Странна усмивка заигра по устните му, когато запретна ръкави и оголи бронзовите си ръце. Нахвърли върху масата оскъдните количества продукти и се зае да разбива мляко с брашно в нащърбена глинена купа.

В Бадахос бе далече по-зле, спомни си мрачно. На Пиренейския полуостров се бе научил не само да се сражава. Осигуряването на храна бе почти толкова важно, колкото и боят.

Морлънд се бе заклел хората му да оцелеят и се грижеше за това.

Чак до Саламанка...

И сега, докато приготвяше нещо за ядене в сенчестата кухня с побелели от брашното ръце, той чу далечния грохот на френската артилерия. Отново долови острия мирис на напечена от слънцето пшеница и уханието на пресен хляб, издигащи се над огньовете в Испания.

Най-ярко обаче бе усещането за глад, глад, от който стомахът ти се свива и гърчи от болка. А топлината и съзнанието бавно те напускат.

Ръцете му се отпуснаха неподвижни до нащърбения глинен съд.

Много време изтече от Саламанка. Но явно не достатъчно.

Защото все още го преследваха спомените от дългите, горчиви седмици, които силно желаше да забрави. Ала знаеше, че никога не ще успее.

Той стисна зъби. Намръщи се и продължи заниманието си, когато в кухнята влезе Суидин, прегънат на две под огромна торба с покупки.

– А, чудесно. – Морлънд му помогна да стовари торбата на пращния шкаф. – Мис Камърън е още горе. Ако си така добър да ми намериш един тиган и да запалиш това жалко подобие на печка, аз ще се кача да видя как е...

В същия момент леко шумолене ги накара да се обърнат.

Бледа и залитаща, Франческа стоеше в рамката на вратата към задното стълбище.

– Чеси! – извикаха едновременно и двамата.

– Няма защо да крещите. Чувствам се много по-добре. И няма да откажа чаша чай. – Тя бавно се запъти към дългата дървена маса срещу печката и се отпусна на разнебитения стол.

Мъжете не помръдваха. Чеси сбърчи чело.

– Суидин, какво има в торбата ти? – След това теменуженият ѝ поглед се прехвърли върху графа и побелелите от брашното ръце. – А вие, вие какво правите с последното ми скъпоценно брашно?

Морлънд я изгледа заплашително и започна да чупи яйцата. Плавните и уверени движения издаваха, че има голям опит.

Без да каже и дума, той свирепо атакува сместа.

– Не мога да повярвам! – изумено се засмя Чеси. – Вие? Това е... невъзможно...

Морлънд я сръза с поглед – светъл и блестящ като сапфир.

– Бях останал с впечатлението, че те спасявам от неизбежна гладна смърт. Явно съм сгрешил и усилията ми са били напрасни.

Като видя, че Суидин най-сетне успя да се справи с кремъка и праханта и запали буен огън, Морлънд сложи тежкия железен тиган на печката и пусна вътре солидна буца масло.

Все още мърморейки, той изсипа жълтата пяна от разбити яйца в съскащото масло.

– Някой трябва да се грижи за теб, след като явно си по-глупава и от двегодишно бебе.

– Ама как смеете...

Морлънд изсумтя и подхвърли омлета, глух за протестите ѝ.

Чеси изумено ахна.

– Как го направихте? Вие сте последният човек, от когото съм очаквала чудеса в кухнята.

– Което само доказва, колко малко знаеш изобщо за каквото и да било.

Морлънд тръшна една очукана, но чиста глинена чиния пред нея и изсипа димящия, златен омлет като натроши отгоре сирене, което Суидин измъкна от торбата.

– Яж!

Заповедният му суров глас накара Чеси да примигне. Устата ѝ тъкмо понечи да изсипе порой от думи, когато Морлънд пхна една вилица в ръката ѝ и изрева:

– Веднага! Няма да допусна такава хубава храна да отиде на вятъра!

Този път Чеси се подчини. След секунди и последната трошичка беше изчезнала. А после очите ѝ с изумление проследиха златистата палачинка, леко поръсена със захар, която се озова в чинията ѝ.

Коремът ѝ изкъкори предателски.

Чеси се изчерви и захапа меката въздушна палачинка.

Всяка хапка бе по-вкусна от предишната. Боже, от месеци не беше яла толкова сладко. С нейния начин на живот, местейки се от едно място на друго с баща си, Чеси така и не се бе научила да готви. А и

Суидин не го биваше повече от нея. Така че нещастните им кулинарни опити тук, в Лондон, напълно се провалиха. От пристигането си живееха предимно на хляб и някой и друг плод, който Суидин успяваше да изнамери.

Не можеше да се сравни с това.

Чеси тихо въздъхна и се вторачи в празната чиния. Внимателно остави вилицата и се облегна на стола.

Възторжена усмивка озари лицето ѝ.

– Беше просто фантастично! Само едно мога да ви кажа, варварино, и то е, че умеете да готвите!

Суидин отгърва Морлънд от необходимостта да отговаря, втурвайки се с две димящи чаши чай.

– Простете, Ваша светлост, ама сметнах, че не бихте имали нищо против една глътка. Нямаме уиски, за жалост. Обаче има първокласен черен „Амой“, който мис Чеси носи чак от Макао. Много е пивко. Добро е почти колкото уискито.

Високият слуга остави чашите и дръпна избелелите завеси. След миг слънчевата светлина заля стаята.

– Сега, ако не възразявате, мис Чеси, ще ида да подреда останалите продукти. Толкова са много, че май ще стигнат за цяла година. Жалко, че няма кой да ни ги сготви.

Без да дочака отговор, той нарами чувала, взе и останалото брашно и изчезна в килера.

Известно време Морлънд и Чеси не помръдваха. Погледите им се кръстосаха, дебнещи и напрегнати.

Изведнъж кухнята им се стори тясна. Изпълнена с тишина.

И с опияняваща интимност.

Морлънд пръв развали магията. Той грабна чашата с чая и се отпусна на стола срещу Чеси.

– Винаги ли си толкова вироглава?

– А вие винаги ли сте толкова груб? И толкова властен?

– Мисли какви ги приказваш. Баща ти може да е мошеник и нехранимайко, но едва ли би търпял собствената си дъщеря да има такъв речник и такова поведение.

– Вие знаете нищо за него! И какво ви засягат моят речник и поведение?

– Не ме засягат, и слава Богу. По принцип. Но когато си с мен, Франческа Камърън, ще се държиш като дама и ще се изразяваш прилично.

– Ау простете ми! Разбира се, че трябва да съм благоприлична и покорна. Само вие, мъжете, можете да се перчите, да ругаете, да се веселите. И да хойкате с безсрамни същества, които примират от едно ваше докосване!

Чеси се сепна и тихичко възкликна. Кой демон я накара да изтърси това?

Морлънд се приведе напред с присвити очи.

– Какво, по дяволите, имаш предвид?

– Ни... нищо.

– Хайде, хайде, сладка моя. Такава жлъч не може да няма причина.

Чеси го изгледа гневно.

– Говоря по принцип. Всички англичани, които видях, се държат по този начин.

– Така ли? – Морлънд се облегна на стола и, отпи от чая си. Очите му още повече се присвиха. – Предполагам, че си видяла много такива.

– Достатъчно – последва мрачен отговор. Сапфиреният поглед на Морлънд измери Чеси над ръба на чашата.

– Хайде, момичето ми, аз съм наясно защо си в Лондон.

Чеси стоически издържа погледа му.

– Това абсолютно не ви засяга.

– О, напротив. Особено след като и двамата знаем, че баща ти е на мили далече оттук.

Пръстите на Чеси стиснаха чашата.

– Нищо подобно! Просто не е вкъщи в момента. – По дяволите, защо не се бе подготвила за такъв въпрос?

Тя небрежно махна с ръка.

– Познавате баща ми. Никога не се задържа дълго на едно място. И сега е... зает. Търси средства за нови експедиции. Няма да го познаете, стегнат и изискан в новия си редингот и лъснати ботуши. Да, обикаля от сутрин до вечер. Знаете колко е неуморим. И без това не може да ни помага в домакинската работа.

Очите на Морлънд блестяха като два сапфира.

– Лъжеш, Щурче. Винаги си била като отворена книга за мен. – Гласът му бе нисък и възглух. – И ти го знаеш.

Чеси потръпна. Само той използваше този прякор. Тя заби поглед в чашата си. Видя, че пръстите ѝ треперят.

И тогава направи едно откритие, твърде неприятно.

Ужасяващо дори.

Когато бе петнадесетгодишна, тя обичаше този мъж безразсъдно,

лудо, сяпо. Сега откри, че чувствата ѝ са останали непроменени.

Но да бъде проклета, ако допусне той да го разбере.

Побутна чашата си и грациозно се изправи.

– Благодаря ви за навременната помощ, Ваша светлост. Храната беше... съвсем поносима. Но сега наистина трябва да...

Той мигновено скочи и заобиколи масата. Силната му ръка я сграбчи през кръста и я притисна до стената.

– Никъде няма да ходиш, Чеси. Не и преди да си ми отговорила. И този път се опитай да измислиш нещо по-смыслено, вместо да ме залъгваш с глупави приказки. Джеймс Камърън никога не би дошъл в Лондон да бъде подметките на кралските търговци с надеждата да осигури средства за експедиция. И не би стоял в Лондон, без да ме потърси.

Пръстите му болезнено се забиваха в нежната кожа на талията ѝ. Загадъчен и необясним блясък освети за миг очите му.

Той стисна зъби.

– Така че, говори, скъпа моя. Освен ако не искаш да те принудя да проговориш по друг начин.

7.

Чеси притихна.

В един миг на безумие си помисли да го покоси с бърз саблен удар. Светкавичен и ефикасен. Само след секунда той щеше да се гърчи на земята. Освен това споменът за болката и слабостта щеше да го тормози през целия му живот.

Чеси се навъси и отхвърли идеята си. Сведе поглед към краката му. Да, би могла да успее с бързина и изненада...

Ала топлината на бедрото му някак ѝ пречеше да се съсредоточи и странно замаяваше главата ѝ.

Та това е само един мъж, нали? Забрави всичко и мисли за опасността!

Но той не беше един от мъжете. Това бе Тони първият мъж, когото бе обичала.

Изведнъж си спомни приказните, безразсъдните, прекрасните седмици. Тони с бронзови коси и разголена гръд се заливаше от смях, мъчейки се да хване риба с голи ръце.

Слънцето се къпеше в светлина, когато той се гмурна във водата, скочил от борда на лодката, закотвена над потънало преди петстотин

години китайско съкровище.

Дни на веселие. Нощи на яростна агония, в които момичето с темнежените очи стоеше на ръба на тайнствената бездна, която трябваше да прекрачи по пътя на своето съзряване като жена.

С една целувка, с едно изгарящо докосване той върна всички тези спомени. И Чеси почувства, че е все така неподготвена, както и преди десет години.

Ръцете на Морлънд я прегърнаха по-силно.

– Е?

Чеси усещаше силата на всеки отделен пръст, натиска на върха на ботуша му върху глезена си, долавяше страхотното напрежение, завлядало тялото му.

Обливаше я странна, дива топлина, която сякаш се събираше върху гърдите ѝ, проникваше през дробовете ѝ и я правеше безразсъдна, спяпа, замаяна.

И жадуваща – да го почувства целия плътно прилепнал до тялото си.

Тя дрезгаво изкрещя, отблъсна се от гърдите му и се опита да се освободи само за да открие, че ръцете му са притиснали китките ѝ плътно до тялото. Той пристъпи напред. Ръцете ѝ се залепиха за стената.

– Къде е той, Щурче? Стига си се преструвала. В каква каша пак се е забъркал старият негодник?

Чеси трябваше да затвори очи, за да задържи внезапно бликналите сълзи.

Събра ѝ се твърде много. Старият нежен прякор в съчетание със загрижената нотка в гласа на Морлънд срутиха защитната стена, която бе градила десет години.

Нямаше смисъл. Никога не можеше да скрие каквото и да било от този мъж. И ако скоро не се отърве от него, ще се презира за сълзите или... ще издаде всичко.

Не биваше да го допуска.

Тя едва пое дъх и отвори очи. Боже, бе забравила колко е висок. Вдигна глава, за да срещне погледа му и гарвановочерната ѝ коса се по-сипа по раменете. Черният облак се плъзна по гърба ѝ и падна върху ръцете на Морлънд, които я притискаха до стената.

Чеси видя мускулите на челюстта му, които започнаха да изпъкват. Докато се мъчеше да съчини някаква история, с която да го принуди да си тръгне, погледът ѝ се сведе и тя видя бронзовата кожа под яката на ризата.

Той бе свалил самото и шалчето си, докато работеше в кухнята.

Ризата му бе разгърдена.

Къдравото бронзово руно на гърдите му бе посипано с брашно.

Задъха се от странно вълнение. Като омагьосана тя не можеше да откъсне очи от гъстите меки косъмчета с цвета на кожата му.

Облиза пресъхналите си устни. Не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен да се бори с желанието си да зарови пръсти в тези горещи и мъжествени гърди...

Задушавайки се, тя вдигна глава и усети как бузите ѝ пламват.

– Дяволска работа. – Дъхът му секна. – Ти наистина си пораснала, Щурче.

Чеси си поемаше въздух с бурни, накъсани вдишвания. Имаше усещането, че е станала въздушна или може би щеше да припадне, защото не усещаше краката си.

За Бога, тя наистина не усещаше нищо друго освен изгарящия до болка допир – на бедра, китки и пръсти.

Това бе краят и началото на хилядите ѝ ученически мечти.

Но всичко беше действителност, а мъжът, който я докосваше, бе от плът и кръв. И тя вече не бе ученичка.

– Пусни ме – едва чуто прошепна.

Морлънд не помръдна.

– Чеси – промърмори той. – Мили Боже... – Пръстите му трепнаха, едната ръка се размърда сред гъстата, буйна коса, сипеща се от раменете ѝ. – Ухаеш на сандалово дърво и портокалови цветчета. А косата ти е... толкова красива... Винаги е била красива.

Въздишката ѝ приличаше на стон. Тя затвори очи, за да не вижда желанието, изписано на лицето му. Защото знаеше, че същото може да се прочете и в нейните очи, а тя не би понесла той да го открие.

– М-моля те, Тони. Пусни ме.

– Къде изчезна през последните десет години от живота ми, Щурче? Какви сладки, безумни неща си научила без мен? Покажи ми, Чеси. Покажи ми, сега...

Ръцете му се плъзнаха по гъстата ѝ коса и спряха там, където косата скриваше мекотата на хълбоците ѝ. Той се приближи, бедрата му притиснаха слабините ѝ.

Чеси примигна, усетила издайническата твърдост, страстта и желанието на мъжа. И дълбоко в себе си ги приемаше с наслада, защото независимо от всичко, това бе Тони, единственият мъж, когото бе обичала, засменяят рус англичанин, когото обожаваше с девическата

всеотдайност, от която така и не се освободи.

После ръцете ѝ някак сами се озоваха на раменете му. Пръстите ѝ потънаха в гъстата бронзова коса.

– Божичко, Чеси. Не можеш... сигурно съм луд да си мисля, че...

Морлънд простена, когато Чеси най-сетне се отдаде на порива си и зарови пръсти в поръсеното с брашно руно под отворената яка на ризата му.

Беше топъл. Беше твърд. Беше всичко, за което бе мечтала.

Десетте години, бленуване не я бяха подготвили за разтърсващото усещане от допира на две топли тела. Десетгодишните ѝ мечти сякаш се сбъдваха в тази единствена ярка секунда и Чеси усети как я завладява лудост, която я освобождаваше от миналото и от бъдещето, докато не остана нищо, освен *сега* – един сладък, тръпнеш циг, който пораждаше един безкрай от омайващи усещания.

– Брашно... гърдите ти... – Чеси преглътна, опитвайки се да подреди хаотичните си мисли. Тя вдигна очи към стиснатите устни на Морлънд.

Дори сега бленуването не я напусна.

Какво ли би било, ако тя... ако той...

Пръстите ѝ потънаха по-надълбоко и леко оскубаха космите му, проследявайки вдлъбнатината около ключицата му, от врата до рамото. Тя потрепери, доловила напрежението в мускулите му, твърдостта на костта, невероятната топлина на кожата му.

Десет години!

А сякаш бе вчера.

– О, мили Боже!

И в следващия миг се намери в прегръдките му, сърцето ѝ подскочи, когато ръцете му обхванаха главата ѝ с безкрайна нежност и устните му се долепиха до нейните.

Отначало докосването бе почти неусетно, нерешително, някак търпещо.

После той я притисна и впи устни в нейните, а дъхът му накъсано излизаше през плътно стиснатите му устни.

Чеси забрави да диша, забрави да мисли, забрави всичко, освен прекрасното усещане от допира му.

Усещане на жена, а не на момиче.

Така, както бе мечтала години наред.

Пръстите ѝ се свиха. Бореше се със сетни сили, ала усещаше как логиката, възпитанието и убежденията ѝ едно по едно отстъпват пред

болезнената простота на докосването му.

Ръката му галеше хълбока ѝ. Морлънд изпъшка и я притисна към слабините си. В този миг устните му се разтвориха и бавно започнаха да се плъзгат по всяка извивка на устата ѝ.

Езикът му с леко докосване се плъзна между устните ѝ. Чеси долови тръпката, която го разтърси.

Завладя я диво любопитство. Тя разтвори устни пред търсеция натиск на езика му и го прие в себе си, опиянена от силата и страстта му.

В него настъпи светкавична промяна, която сякаш го наелектризира. Той я притисна по-плътнo до себе си, разтвори крака за да я обгърне с твърдостта на бедрата си, докато езикът му намери нейния.

За миг времето я върна с десет години назад. Чеси почти усети, как палубата се люлее под краката им, чуваше скърцането на такелажата под напора на свежия тропически вятър.

Години наред бе мечтала да преживее отново този миг и гадаеше какво би последвало. Сега имаше този шанс.

Макар разумът ѝ да крещеше да го отхвърли, да го отблъсне, Чеси разбра, че няма да може.

Не и когато той бе всичко, за което бе мечтала.

И да бъде проклета, ако допуснеше да разбере, че той е единственият мъж, който я е целувал през тези десет години.

Ръцете му я придърпаха още по-близо. Устните ѝ с копнеж се разтвориха срещу неговите.

– Боже, Чеси... – Пръстите му се заровиха в косите ѝ и се свиха конвулсивно. – Още.

Чеси изтърва един тих, неясен стон, когато той прехапа със зъби долната ѝ устна. Загадъчното, изтънчено еротично усещане я накара да мечтае за всички останали изтънчени игри, на които би могъл да я научи.

– Щурче... аз не мога...

Но неистовото желание в гласа му предизвика у нея сладостна и възторжена тръпка. Подсказа ѝ, че той е потресен не по-малко от нея.

Когато целуваше кикотещата се куртизанка, гласът му не трепереше така, не бе тъй объркан и колеблив. Тогава той явно напълно се владееше, както и по-късно, в момента на върховна интимност.

А сега не се владееше. Изобщо. Една целувка го остави бездиханен, смутен, нетърпелив.

Чеси беше във възторг, че е така. Много, много се радваше. Защото и тя се чувстваше по същия начин.

– Спи ме, Щурче. Аз не мога... Ние не бива...

Той простена. Следващото, което направи, лиши Чеси от дъх, от разсъдък. Той обхвана с длани страните ѝ и започна да пие влагата от устата ѝ. Пиеше дълбоко и ненаситно, сякаш току-що се бе събудил, изгарящ от жажда след дълъг сън.

И тогава вдигна ръка и с внимателни пръсти погали устата ѝ. После пръстите му опипаха извивката на устните.

Нежно.

Исключително внимателно.

Сякаш не вярваше, че близостта им е действителна, а не е игра на въображението и мечтите му.

Силата на жеста предизвика сълзи в очите на Чеси. Тя осъзна в каква бездна от чувства е хлътнала, с каква сила откликва на неотразимия му чар.

А това я накара да си спомни за други неща – сурови и непреклонни, като чест, гордост и синовен дълг.

Единствено осъзнаването на тази жестока действителност я спаси в последния момент. Само след минути тя вече не бе изцяло отдаденото, останало без дъх същество в обятията му. Тя го заблъска с юмруци, пръстите ѝ деряха гърдите му.

За миг той остана неподвижен.

Чертите му сякаш бяха изсечени от гранит. С мъка си поемаше въздух.

И в тези задъхани секунди, когато трезвият разум надделя, Чеси осъзна, че и той не по-малко безразсъдно от нея самата се е отдал на стихийното си чувство и е забравил всякаква предпазливост и благоразумие.

Значи бе вярно. Неговото страстно желание е било също така пламенно и изненадващо.

И все още го владееше.

От задната стълба се дочу тътрене на ботуши. Появи се Суидин, бършейки с ръкав потното си чело.

– Всички продукти са подредени в килера, мис Чеси. Май можете...

Той рязко се спря. Очите му се присвиха, изучавайки неподвижната двойка до стената.

– Боже мой, ако само с пръст сте я докоснал... аз ще...

Чеси го накара да млъкне с треперещ жест.

– Лорд Морлънд тъкмо си тръгваше, Суидин. Ние не бихме се осмелили да го задържаме.

Морлънд свъси вежди. Приличаше на човек, готов да се бие... А може би сам си търсеше боя.

– Просто така?

Чеси не се престори, че не го разбира. Несигурните й ръце се свиха на кръста й.

– Просто така – глухо повтори тя.

– Ох, Щурче – прошепна той, – няма да е толкова лесно. Не и този път.

И тогава, преди Чеси да успее да изругае или да преглътне сълзите, които заплашваха всеки миг да рукнат от очите й, той се обърна и бавно заоблича самото си, което бе захвърлил на един стол, преди да започне да готви.

Ала искрящият му поглед не се откъсваше от лицето на Чеси.

И разкри пред нея, че Морлънд е по-суров, по-решителен от когато и да било. Че също се е променил през десетте години.

– О, да. Аз ще се върна, Франческа Камърън. И когато дойда отново, със сигурност няма да си тръгна, преди да съм получил отговори на въпросите си.

Чеси с опипване потърси масата зад гърба си, опитвайки се да преодолее внезапната слабост в нозете си.

Защото нямаше да му позволи да се досети колко бе силна властта, която имаше над нея! Беше я излъгал веднъж, когато бе неопитно девойче на петнадесет години. Това не биваше да се повтори.

– Когато се върнете, пак ще получите същите отговори!

Веждите на Морлънд се извиха насмешливо и той погледна пламналите й страни, влажната й от целувките уста.

– Това обещание ли е? Ако е така, ще се върна с огромно удоволствие.

След което графът изискано се поклони, изящно помахаше с блестящите от чистота ръкавици от еленова кожа и излезе.

Окаяна, безмозъчна глупачка!

Чеси впи пръсти в изцапаната със сажди муселинова пола, вслушвайки се в тежките стъпки на Морлънд, който изтрополи надолу по стълбите и прекоси фойето.

Глупачка! Как му позволи да ти замае главата?

От очите й рукнаха сълзи. Гърлото й се сви.

Как така се случи? Можеше да го победи за секунди. Трябваше да го повали и да го парализира за броени минути.

Защо цялата й подготовка и дисциплина се изпариха от жарта на

една нежна, зашеметяваща целувка?

Чеси сподави риданието си, чула затръшването на входната врата. Звукът я прониза и отекна студено и пусто в сърцето ѝ.

Мили Боже, какво стана? Какво ѝ направи той? Как успя да блокира способностите ѝ за самоконтрол, равновесието ѝ, всичките ѝ защитни сили за една кратка среща?

Суидин дискретно се покашля зад гърба ѝ. Изведнъж Чеси си спомни, че не е сама.

– Вие... добре ли сте, мис? Има ли нещо, което искате да ми кажете?

Тя долови грубоватата загриженост в милия, близък глас. Това я на кара крадешком да изтрие сълзите. Не, сега не бе време за сълзи.

Когато се обърна, лъчезарната усмивка грееше върху лицето ѝ.

– О, чувствам се прекрасно, Суидин. Чудно как едно солидно хапване връща духа на човек. Макар че не знам как да се отплатя на посетителя ни за чудесната храна.

Суидин присви очи. Внезапно Чеси усети, че не е успяла да го излъже.

Разполагаха с петдесет и една лири. След като си платяха наема на къщата, щяха да им останат двадесет и една.

Тя въздъхна. Няма значение. И те ще стигнат.

Имаше съвсем малко време да открие проклетата книга, така пишеше в последната анонимна бележка. Иначе баща ѝ...

Тя отхвърли мисълта с помръкнали от болка очи.

– Ще намерим книгата, Суидин. Трябва да я намерим. После завинаги ще напуснем този ужасен, варварски град.

Защо усети буца в гърлото си при тези думи? Тя бързо се извърна, надвивайки сълзите.

– А сега се к-качвам горе. Ако някой ме потърси – който и да е – не съм вкъщи!

* * *

Глупак. Нещастен, трижди нещастен глупак!

Как я остави да ти замае главата отново?

Думите ечаха в съзнанието на Морлънд, докато гордо се спусна по стълбите и махна на един премина ваш екипаж.

Кочияшът тъкмо спря със скърцане и зачака Морлънд да се качи, когато графът се отказа от намерението си и му даде знак да продължи.

Имаше нужда да се поразходи. Може би движението и чистият

въздух ще избистрят главата му.

Как ли пък не.

Нищо не можеше да го накара да забрави нежните ръце на Чеси, които притискаха шията му. Гърдите ѝ, сладостно притиснати до неговите.

И тогава, Боже мили, тя бе погалила с пръсти кожата му под ризата...

Морлънд измърмори нещо и заглади косите си, опитвайки се да потуши пламъка, който се разпали само при мисълта за случилото се в тишината на кухнята.

Да не е полудял? Това е малката Чеси, чистата и не порочна дъщеря на един от най-добрите му приятели! А Джеймс Камърън беше действително такъв, колкото и да го ругасше Морлънд. Даже на два пъти бе спасил живота му!

Така ли му се от плащаш? Като се опитваш да съблазниш дъщеря му?

Морлънд смръщи чело и изруга, при което две преминаващи жени възбудено се изхихикаха. Ала до съзнанието му не достигаше забързаното и хаотично улично ежедневие.

Мислеше единствено за сладките устни на Чеси Камърън, когато – неопитни и предпазливи – се разтвориха за първи път под натиска на неговите.

Каква чаровна руменина изби по страните ѝ, когато нежно прокара пръсти през гърдите му...

Стига, глупако! Забрави за нея! Сигурно има няколко хиляди достойни жени в Лондон. Не си усложнявай живота с мечти по единствената, която не можеш да притежаваш!

Ала докато крачеше горд и вгълбен в мислите си сред дневната сутеня и усещаше силната болка в коляното си, той бе обзет от неприятното предчувствие, че няма да е толкова просто.

8.

Същата вечер Морлънд напусна великолепната си къща на „Хаф Мун Стрийт“ с мрачното решение да се напие до забрава. И когато красивият позлатен часовник в „Брукс“ удари десет часа, той вече наполовина го бе осъществил.

В голямата зала само за членове на клуба, с високи до тавана

прозорци и кристален централен полилей, седяха елегантни мъже и с еднаква лекота губеха както десет, така и хиляда лири. Тази вечер публиката бе малобройна, ала имаше поне един благородник с кралска кръв, който се бе отделил в ъгъла с партньорите си и губеше солидни суми на карти.

Морлънд кимна на неколцина стари познати, допивайки петото си бренди.

Чувстваше, че питието приятно го затопля, когато край него мина Атьртън, стегнат във виолетова жилетка, която още повече подчертаваше големия му корем.

Тъмната коприна някак напомни на Морлънд за очите на Чеси.

Графът изруга, приведе се напред, махайки на келнера да напълни чашата му.

Тя е последното нещо, за което ще мисли тази вечер!

От съседната маса се чу тиха ругатня и плясък на захвърлени карти.

– Мен не ме бройте. Край на залагането. Вече затънах. Ха, Морлънд! Искате ли да ме заместите?

Морлънд се обърна и видя слаб червенокос мъж, кой го жестикулираше, за да привлече вниманието му.

Защо не, помисли той мрачно. Една-две игри на лантурлу може и да му помогнат да не мисли за фурията с теменужените очи и топли копринени устни...

Той зае освободеното място, посрещнат от обичайните лениви закачки, и огледа компанията. Вляво седяха две контета, с които бегло се познаваше от Оксфорд, и двамата облечени в дразнещи окото отънъци на кафявото. От дясната му страна седеше навъсен един баронет от Съмърсет.

Разбира се, не би могъл да забрави и Атьртън, който следеше всички със студения си преценяващ поглед.

Затоплен от петото бренди, Морлънд реши просто да не обръща внимание на Атьртън.

Скоро играта потръгна с обичайния си спокоен ритъм. През първите няколко минути Морлънд изгуби петдесет лири, след това си възвърна двойно сумата.

Баронетът мрачно изучаваше Морлънд.

– Какво мислите за поредицата от обيري в града Морлънд?

– Проклетата работа. – *И не само обирите, продължи наум Тони. Във всичко това са замесени Джеймс Камърън, проклетата му дъщеря и прокълнатата книга на насладите.*

– Нахлуха и в моята къща преди седмица – каза баронетът. – Отмъкнаха една бутилка чудесен портвайн, която пазах за особени случаи. – Той хвърли една карта и се облегна с още по-мрачен вид.

– Преди три нощи се вмъкнали и при Алвънли, доколкото дочух. Странно, не са взели нищо – намеси се персоната в кафяво и алено от другата страна на масата. Морлънд можеше само да примигва пред блясъка на ярката му жилетка и за себе си реши, че явно не е пил достатъчно.

Морлънд махна на услужливия келнер за ново питие, а мъжът в кафяво продължи:

– Знаете ли, че главорезите имали наглостта да нахлуят в Кралското азиатско дружество? – Той потръпна. – Кой знае какво още ще измислят тези дяволи.

Атъртън разтегна тънките си устни в презрителна усмивка.

– Само да посмеят да прескочат моята ограда, мръсниците. Ще има да съжаляват. – Вече плетеше език.

Морлънд присви очи. Можеше да си представи с какво удоволствие Атъртън би сгасил крадците, които се изплъзваха на всички детективи в Лондон през последния месец.

Изведнъж графът си спомни гъвкавия момък и акробатичните му номера върху покрива преди да изчезне в нощта. Дали имаше някаква връзка?

Ала брендито започваше да го хваща и Морлънд усети как мисълта му се обърква.

– Ами вие, Морлънд? – впи хладния си поглед Атъртън. – Вас обреха ли ви?

Тони се намръщи Резкият въпрос на Атъртън го подразни. Прозвуча като предизвикателство, дори като заплаха.

Той хвърли една карта и небрежно махна с ръка.

– Още не, за щастие.

– Разбира се, вие нямате кой знае какво за крадене. – Атъртън допи питието си и с несигурна ръка остави чашата на масата. – Както дочух, брат ви добре се с погрижил за това, преди да благоволи да се пресели на оня свят.

Джентълменът от Съмърсет се задави с шерито си. Над масата надвисна конфузна тишина.

Морлънд заби поглед в проблясващата кристална чаша между пръстите си. Нямаше да се хване на въдицата, особено на тази, хвърлена от недодялания Атъртън.

– Приятно ми е да ви уведомя, че слуховете са преувеличени, Атьргън. Брат ми беше доста буен, но не и безразсъден – хладно излъга той. – Макар да съм сигурен, че истината изобщо не ви интересува. В крайна сметка, много по-приятно е да разнасяш сплетни, които нямат никаква връзка с реалността.

Атьргън изсумтя.

– Настъпих ви по мазола, нали така, стари момко? Няма нужда да се дразните.

Морлънд мрачно изгледа Атьргън. Махна някаква несъществуваща пращинка от ръкава на безукорния си фин жакет.

– Не знаех, че богатството ми – или пък липсата му – предизвиква такъв интерес, Атьргън. Да ви изпратя ли счетоводителя си, за да ви информира лично?

Лицето на Атьргън леко почервения. Пръстите му се свиха, после побутна чашата и нервно подръпна жилетката си.

– Вашите финанси са ми безразлични. Просто се носят слухове, това е. – Очите му проблеснаха. – За вас и Луиза Ландрингам например. Още ли я „орете“? Доколкото си спомням, винаги е била ненаситна за всичко, облечено в панталони.

Погледът на Морлънд стана суров.

– И така да е, Атьргън, мислите ли, че бих обсъждал това тук, пред вас?

– Защо не? Сигурно сте минали през повечето жени в Лондон, включително и Луиза.

Морлънд знаеше, че Атьргън нарочно го провокира, ядосан от днешното си поражение за книгата на насладите. Подозираше също, че пияният лорд от известно време е хвърлил око на Жермен. Толкова по-добре. Морлънд вече бе решил да се отърве от любовницата си.

Но Атьргън, разпален от алкохола, едва започваше атаката.

– И, разбира се русата Жермен. Тази ваша любовница е една буйна малка кучка. Деляхте ли я с Андрю, както Луиза?

За момент Морлънд си помисли да го извика на дуел. Щеше да изпита наслада да го застреля с куршум между очите му. Но не и заради Жермен, каза си той. Нито пък заради кранта като Луиза Ландрингам.

Така че, вместо очаквания дуел, Атьргън получи подигравателна усмивка.

– Първо финансите ми, сега пък партньорките ми в леглото. Наистина, Атьргън, човек би си казал, че водите изключително скучен живот, щом тъй се вълнувате от моя.

Атъртън почервения.

– За Бога, аз ще...

Все още усмихвайки се, Морлънд хвърли картите и се изправи.

– Аз съм дотук, господа. Нямам късмет. А и компанията ни е скучна тази вечер.

Останалите играчи глухо запротестираха, но Морлънд не им обърна внимание. Не желаейки да слуша повече грубите предизвикателства на Атъртън, той се изправи и се разходи из залата, като от време на време кимваше на някой познат.

Само леко присвитите му очи издаваха яростта му.

Отново Андрю. Дори сега не можеше да избяга от многозначителните погледи, които го пронизваха и му напомняха за безпътството и пражосничеството на брат му. Проклятие, кога най-сетне ще се отърве от мрачната слава на брат си?

Но лицето на Морлънд бе непроницаемо, когато мина край портиера на клуба.

– А, Съмърби, радвам се, че изглеждаш тъй добре.

Главният портиер, човечец с болезнен цвят на лицето и на неопределима възраст, побърза да подаде на Морлънд шапката, бастуна и ръкавиците. Сетне дискретно се покашля.

– На ваше място, милорд, не бих излязъл оттук.

– Така ли? Възбуждаш любопитството ми, Съмърби.

– На улицата чака една карета. И то от доста време, милорд.

– Ясно. Сигурно ще ми кажеш кой е собственикът ѝ?

Ново покашляне, все така дискретно.

– Лейди Ландрингам, струва ми се.

Морлънд изстина. Значи отново е започнала да го следи. Преследваше го от месеци и веднъж дори бе дръзнала да се вмъкне в каретата му. Беше напълно гола под наметалото си, като се изключат жантиерите и чорапите.

Но той не би докоснал жена, минала през ръцете на брат му. А липсата на съвест у Луиза Ландрингам засенчваше дори красотата ѝ.

Така че той високо оцени намесата на Съмърби.

– Мога ли да изляза през задния вход? Може би през кухнята?

Портиерът се усмихна заговорнически.

– Мисля, че ще го уредим, милорд. – Една златна лира незабелязано премина в ръката на портиера.

Щом стигнаха задното стълбище, двамата безмълвно се разделиха, доволни от свършената работа.

На улицата Морлънд пое дълбоко въздух, влажният вятър зашиба страните му. Почувства приятна лекота, несъмнено породена от количеството погълнат алкохол. Той се наслаждаваше на усещането за свобода и нищо не беше в състояние да го уязви.

От бредите все пак имаше някаква полза. Поне болката в крака не го тормозеше както обикновено.

Морлънд се насочи към уличката на гърба на „Брукс“, успокоен от мисълта, че на Луиза не би й хрумвало да го търси тук. И с леко клашкане тръгна по нея.

Внимавай старче. Май бая си фиркан тази нощ.

Всъщност, Морлънд и пет пари не даваше. Може би ще успее да заспи без призраците от Саламанка да нахлуят в съзнанието му.

* * *

Блед лъч лунна светлина се процеждаше между кадифените завеси. Той обгръщаше с мек ореол слабата фигура, която най-напред облече жакет от черна коприна, после нахлузи широки копринени панталони и омота в парчета плат стъпалата си.

Най-накрая дойде ред и на черната, здраво стегната около врата качулка.

И така, облечена изцяло в черно, за да се слее с нощта, Франческа Камърън се обърна на изток и с благоговение се поклони на учителя си, който бе на хиляди мили, в сърцето на Китай.

С този поклон тя освободи съзнанието си и се концентрира единствено върху уважението, което ученикът дължи на учителя. И сега, както преди много години когато учителят Тан я учеше в Шао Лин, това ѝ даде възможност постепенно да забрави за страха и несигурността си.

Дори за подготовката си.

Защото най-добрата подготовка, както ѝ показваше учителят Тан, бе в липсата на такава. Това бе живо; изпълнен единствено със съзнанието за момента, с пълна хармония, съчетана с първичния инстинкт.

Само така човек можеше мигом да противостои на опасността.

А опасности имаше много, Чеси го знаеше. И най-страшните от тях живееха в съзнанието на човека.

Ала не за това мислеше тя сега. Моментът бе изцяло посветен на вековните умения, които даряваха на човека мощ, далече надминаваща силата на метала и барута.

Отначало с ума си, сетне с дъха си и най-накрая е тялото си тя призова баланса и хармонията, с което винаги започваше упражнението си.

Сякаш насън тя протегна ръце напред, а съзнанието ѝ се избистри, чисто и прозрачно като планински извор.

Стъпалата ѝ не издадоха звук, когато започна добре познатите движения. Завъртя се в кръг бавно и плавно, пресичайки лунния лъч с безмълвна грация, от която се възхищаваше дори стария ѝ учител преди толкова много лета.

А момичето, наречено Тъмнокосата, бе все тъй грациозно, безшумно и бързо. Но вече не беше момиче, а жена.

В един миг крака и ръце проблеснаха в тъмнината изпод черната коприна. Тя се сви на топка, направи кълбо и скочи на крака, без да залитне, без нито едно излишно движение. Ако на това място стоеше враг, вече щеше да се гърчи на земята.

Радваше се, че никога не се бе стигало дотам. Да допуснеш врагът да те предизвика да се биеш, означава, че си загубил. Но тя знаеше, че тази нощ ще се нуждае от цялото си умение и дисциплина, защото равновесието и спокойствието нямаше да я съпътстват безотказно.

Защото, когато ставаше дума за лорд Морлънд, сърцето на Франческа Камърън забравяше що е покой.

9.

Силно главоболие мъчеше Морлънд, когато сви в „Хаф Мун Стрийт“. Ругаейки, той повдигна рамене под напора на вятъра, който вращеше дъжд на разсъмване.

Както обикновено, коляното му създаваше неприятности. При промяна на времето го болеше най-силно.

Графът мрачно се усмихна. „Неприятности“ бе твърде мека дума за болката, която разяждаше наранената му става.

Той стисна зъби и пресече последната пряка до дома си, опитвайки се да не мисли за болката, която сякаш пълзеше от ставата по цялото му тяло.

Така бе още от Саламанка, разбира се. Щом се върна от Ориента, той веднага замина за Пиренейския полуостров, ръководен от гняв и мъка, че никога не ще постигне желаното щастие. Бягаше, за да забрави теменужените очи, които го преследваха...

При последния шум на града го застигна изстрел в гръб. Френският стрелец бе бърз, но много точен.

За щастие, ударът не раздробил коляното му. Куршумът заседна в

тъканта зад костта и трябваше да се вади при условия, които биха могли да се опишат единствено като варварски.

Морлънд бе изпратен в Англия, за да се възстанови. Три месеца не можеше да стъпи на крака си, а след десет години все още не можеше да ходи спокойно.

Не, че някога е бил спокоен.

Но по навик той пренебрегваше болката. Бе се научил, че много по-добре е да заобиколиш това, което не си в състояние да промениш.

Опита да го стори и сега. Опита... и не успя.

Независимо от това, че алкохолът бе притъпил сетивата му, той усещаше всяко мъчително движение, всяко допиране на костта до сухожилието.

И въпреки това, когато изкачваше стълбите на елегантната лондонска къща с колонада, която семейството му притежаваше от близо двеста години, Морлънд стъпваше твърдо и с изправен гръб.

Едва на последното стъпало леко се препъна, погрешно преценил разстоянието в тъмното. Ботушът му се хлъзна и коляното му се блъсна в стената.

Той сподави ругатнята и сграбчи металния парапет. Болката изгаряше коляното му като с нажежено желязо.

Но докато икономът отвори вратата, нормалният цвят на лицето му се бе възвърнал, а чертите му бяха спокойни.

– А, Уитби, чудесна нощ за разходки. Няма да се учудя, ако до сутринта завали.

– Така изглежда, милорд. – Икономът си наложи да не поглежда към улицата.

Каретата сигурно е там и чака, както винаги. Кочияшът е проследил графа от клуба до дома, или от мястото където е бил, като през цялото време е спазвал такава дистанция, че да бъде повикан, ако се наложи, и да не се натрапва, ако графът няма нужда от услугите му.

И както всяка друга нощ, графът не е повикал каретата, вървял е въпреки всичко, надвивайки болката.

Уитби едва не изруга. Проклета война, помисли си. Проклети французи. Проклета Саламанка.

Все още си спомняше ужасния вид на Морлънд, когато се завърна от последната зловеща кампания на Пиренейския полуостров. Измършавял, блед, с изопната по високите му слепоочия кожа, той по-скоро приличаше на мъртвец.

Дори тогава графът почти не говореше за себе си, не се оплака ни

веднъж.

Ала всички в къщата чуваха стенанията му нощем, когато се бореше с болката и с призраците-демони. Минаха месеци, кракът заздравя, но Уитби знаеше, че болката бе останала.

И тогава почина Андрю. Тони пое в свои ръце топящите се финанси на имението и, разбира се, се погрижи за децата на Андрю. Уитби знаеше, че възстановяването на Антъни до голяма степен се дължеше на двете деца, които изцяло зависеха от него.

Скоро „чичо Тони“ олицетворяваше за тях целия свят и понякога Уитби се питаше дали обратното не бе също тъй вярно.

Прислужникът въздъхна. Той гледаше как високият, упорит бивш воин свали ръкавиците и шапката и с малко несигурна крачка тръгна към стълбището.

Както обикновено, на Уитби не му оставаше нищо друго освен да го последва, макар и сигурен, че Морлънд не ще приеме помощ нито от него, нито от някой друг.

Морлънд изгледа мрачно полираните мраморни стъпала, водещи към спалнята му. Те сякаш му отвърнаха с усмивка, мека и сдържана, и поблеснаха като гигантски зъби.

Засага няма да успееш, старче, помисли си мрачно По-добре обърни още едно, преди да се опитваш да ги изкачиш.

– Няма защо да ме чакаш, Уитби. Още малко ще побудувам.

– Много добре, Ваша светлост. – И дори стария слуга, който бе иконом на три поколения Лангфорд, да изпитваше известни съмнения във връзка с това обяснение, той не го показва. – В такъв случай, лека нощ, Ваша светлост.

Морлънд тъжно се усмихна. Поне се бе отървал от публика за среднощното си изпълнение. А знаеше, че не брeндитo е причината да се прeпъне на мраморните стълби.

Бавно прекоси полирания под и влезе в задната стая, която бе пригодил за кабинет. Двете стени от горе до долу бяха запълнени с книги, а третата бе покрита с колекция от ботанически видове, морски сцени и два вертикални китайски свитъка с черни йероглифи.

Бог да поживи Уитби, че се е сетил да запали камината, каза си Морлънд и потъна в протритото кадифено канапе. Вдигна болния си крак на една табуретка пред огъня.

За миг пред очите му причерня от болка. Лицето му побеля, когато заби пръсти в изопнатите, възлести мускули около коляното.

Постепенно болката започна да стихва. Морлънд въздъхна и се

облегна назад, твърде уморен, за да си приготви питие, от което и без това не се нуждаеше. Погледът му се спря върху отрупаното с книги бюро, където го очакваше папка с книжа. Тази вечер обаче не му беше до работа. Загледа се в пламъците, заплепен от играта на огнените светлосенки.

Когато очите му най-сетне се затвориха, той започна да сънува.

Сънуваше уханните тропически нощи и обсипаното със звезди южно небе. Теменужените очи. Синьочерните коси, излъчващи аромат на сандалово дърво и портокалови цветчета.

* * *

Влажен вятър помиташе „Хаф Мун Стрийт“ и брулеше първите пролетни зомбули в градините, пръскайки нежните им цветове по скованата земя.

Но нежната фигурка, скрита в сенките на комините, не обръщаше внимание нито на вятъра, нито на студа. Очите ѝ не се откъсваха от гасещите един след друг прозорци на страничното крило.

Още малко.

Чеси потръпна от новия порив на вятъра, който я блъсна в лицето. Ще изчака около час, преди да се отправи към празното таванско помещение в задната част на къщата. Чудесно знаеше къде се намира.

А дотогава...

Тя се сви на топка и облегна гръб на наклонения покрив. Там, скрита между два надвиснали фронтоната, потъна в спомени.

* * *

Хълмовете бяха зелени и ухаеха на кедър и бор през онова лято, когато баща ѝ я повери на грижите на китайския търговец, който трябваше да я заведе безпрепятствено в Шао Лин.

Дългите ѝ коси бяха сплетени в дебела плитка, като на момче. Когато дойде време за раздяла, Чеси преглътна сълзите си.

Баща ѝ я притисна към гърдите си.

– Е, най-сетне постигна желанието си, дребосъче. Няма да е лесно, знаеш. Имаш добри учители тук, в Макао, ала не са като ония, които ще намериш в Шао Лин. Всички ще се обучавате тайно, разбира се. Императорът все още се бои от преврат. И ако някой освен калугера открие, че не си киргизкото момче със смесена кръв от Туркестан, животът ти ще бъде в голяма опасност.

Ръцете на баща ѝ за миг задържаха нейните. Чеси знаеше, че се бори с желанието да ѝ предложи да зареже всичко и да остане с него в Макао.

Ала той не го стори. Джеймс Камърън единствен разбираше непокорния ѝ стремеж да направи нещо необичайно, да постигне една цел, към която се бе устремила с необузdana страст още по времето, когато бе започнала да имитира китайските селянчета, които си играеха на император и въстаници на пазарния площад.

Разделиха се безмълвно. Тя бе слабичко петнадесетгодишно момиче с груби панталони и ватирана куртка, с лице, издаващо мъдрост и решителност, нетипични за годините ѝ.

Баща ѝ, висок и внушителен, с нефритено зелени очи и кичур преждевременно побеляла коса, леко стисна пръстите ѝ и отстъпи назад, наблюдавайки я как се качва в покрития паланкин, за да се отправи в дългото си пътешествие на север.

Ако е плакал, сигурно го е сторил много по-късно, усамотен в стаята си.

Следващата година бе великолепна, много по-изтощителна и прекрасна, отколкото Чеси си представяше и в най-смелите си мечти. Имаше само още един чужденец с френска, шотландска и манджурска кръв. Всяка сутрин тя се събуждаше с нетърпение да види какви нови чудеса я очакват. И всяка нощ си лягаше със силно натъртено тяло и изморена, с изкълчени пръсти и кървящи длани.

Но се учеше...

Когато най-сетне игуменът я повика в килията си, тя отиде със смесени чувства. Защото явно се бе обучила добре. Някаква манджурска принцеса минала през селото и се заинтересувала от слабото киргизко момче със смесена кръв. Забелязала уменията на Чеси и странния аметистов оттенък на очите ѝ.

Тя не можеше да остане повече. Игуменът бе натъжен, но непреклонен. Изпитваше и облекчение, както забеляза Чеси. Маскировката ѝ бе заплаха за цялото село и тя можеше само да гадае колко ли задължен се чувстваше игуменът на баща ѝ, за да я приеме за цяла година обучение.

Този ден се проведе прощалната им схватка. Ритуалът бе щателно изпълнен, защото и двамата знаеха, че им е за последен път. Старият боец не пестеше пито силите си, нито уменията си, и все пак Чеси го парира с лекота, понасяйки един-единствен удар в рамото вместо десетките, които по-рано се стоварваха върху нея.

Игуменът бе много доволен.

– Добре си се обучила, момиче. Ала трябва да си вървиш, преди зорката Скъпоценна Перла да се е върнала. Тя е ненаситна и сменя мъжете като носни кърпички. Ох, какво бих могъл да ти разкажа...

Той задържа рамото на Чеси и се взря дълбоко в очите ѝ, даже понадълбоко, в самото ѝ сърце.

– Търси, англичанко, с тъмни като нощта коси. Търсенето е част от великата игра на живота. Ала запомни най-висшата мъдрост, Тъмнокоса: това, което изглежда най-далеч, често пъти е почти в ръцете ти.

* * *

Високо на покрива, в мрака на лондонската нощ, Чеси леко потрепера и бръкна под яката си. Ребрата още я наболяваха от снощния скок над улицата и сега не бе стегнала гърдите си с пояса, както обикновено.

Студените, ѝ пръсти опипаха счупения дракон, висящ на гърдите ѝ. Гладко издялан от къс ябълковозелен бирмански нефрит, драконът бе последният подарък от учителя ѝ. Старият игумен задържа втората половинка за себе си.

Чеси напипа начупената линия над опашката. Все още чуваше леко потреперващия глас на стария си учител:

– С това, англичанко, духът ми ще те последва. Помни го, Тъмнокоса. Помни също, че ако някога ти потрябва помощта ми, ще я намериш в моя дракон.

Докато влажният лондонски вятър виеше над покривите, Чеси галеше дракона и си спомняше. Изведнъж се почувства изгубена, като лодка, носена от вълните наред океана.

И тогава тя се приведе напред. Не мръдна ли нещо между комините?

Тя напрегнато се взря в стрелкащите се сенки, хвърляни от пробягащите пред луната облаци.

Нищо.

Тя въздъхна и отново се облегна назад. Разбира се, че няма никой, каза си твърдо. Кой друг глупак би се разхождал край комините в такава нощ?

Ала докато чакаше, безпокойството заседна като трънче в съзнанието ѝ и не я напусна.

Точно след час Чеси се измъкна от скривалището си. Премина на пръсти край някакъв изумително грозен готически водоливник, после се промъкна към главното крило на сградата.

Гледката беше величествена, нищо че прозорците бяха тъмни. От трите страни на високата каменна стена, увенчана с глави на грифони, се издигаха мраморни крила.

Ала Чеси нямаше време да се наслаждава на архитектурата на къщата на лорд Морлънд. Усещаше как въздухът става все по-влажнен и студен. След няколко часа щеше да завали. Дори тя, с цялата си ловкост, не би могла да се движи безопасно по мокрите керемиди.

Значи – сега или никога.

Бързо прекоси високия наклонен покрив и се насочи към главното крило. По дължината на цялата фасада минаваше натруфен каменен корниз, а един етаж по-ниско – дълга галерия с изглед към двора. Очите на Чеси се присвиха, изучавайки разстоянието между корнизата и галерията. За всеки случай...

Движенията ѝ бяха абсолютно безшумни, когато тя пропъзля до върха на покрива и се прехвърли от другата му страна. Внимателно се спусна към тъмния прозорец в най-далечния край.

Прозорецът не бе залостен, както и обещаваше бележката от тази сутрин.

Чеси бавно повдигна рамката и се послуша. Не чу нищо и внимателно се вмъкна. Бе запаметила плана на къщата и без усилие намери пътя към величественото стълбище в самия център на сградата.

Отказа се от стълбището за прислугата, където би могла да се натъкне на някой останал до късно камериер или слуга в кухнята. Не, по-добре да се спусне по централното стълбище и да излезне, преди някой да я е забелязал.

Две самотни свещи хвърляха бледа светлина от двете страни на входната врата. Чеси се стрелна по стълбите и веднага се скри в една ниша зад мраморна гръцка нимфа.

Огледа огромните колони и малките огледала, опасващи входа. Лош *фенг-шуи*. О да, много лош. Огледалата трябваше да са обърнати така, че да осветяват влизашите и да излъчват благоприятна енергия за цялата къща. А две бе най-злокобното число. Три щеше да е по-удачно. Най-добре – девет.

Тя се навъси. Такова подреждане можеше да причини голямо зло, особено край входната врата, където фенг-шуи, или енергиите на цялата къща, се събираха и уравнисяваха.

Чеси все още се мръщеше, когато чу приближаващи се стъпки по коридора от лявата ѝ страна. Тя се залепи за дъното на нишата, докато облечен в черно слуга прекоси фойето и излезна в отсрещния коридор

със свещ в ръка.

Чеси изчакваше. Знаеше точно къде да търси. Тазсутрешната бележка от похитителите на баща ѝ бе напълно подробна.

След няколко минути слугата се върна по същия път с мрачно лице. Чеси се промъкна по коридора към кабинета на Морлънд.

Стаята бе прекрасна. Едната ѝ стена бе окичена с чудесни произведения на изкуството и два изящни свитъка с йероглифи. Върху странична масичка от палисандрово дърво голям сребърен свещник излъчваше мека светлина.

Тя заобиколи лакирания параван пред камината и се насочи към целта си – махагоновото бюро, почти затрупано с вестници, списания и книги.

Това бе стая за работа и отмора, стая, която говореше за енергията и еkleктичната философия на собственика ѝ. Висококачествена беше и резбата върху нефрит, поръбваща бюрото.

Но къде е проклетата книга?

Изведнъж Чеси се смрази. От края на паравана, където имаше две канапета, обърнати към огъня, се чу тихо изскърцване. Очите ѝ се разшириха, когато съзря неподвижната фигура, просната на по-близкото канапе.

Фигура с широки рамене и разрошени бронзови коси.

О, небеса! Какво прави *Морлънд* тук? Трябваше да се е прибрал в стаята си преди часове!

Чеси отскочи в сянката. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне, докато следеше как гърдите на графа равномерно се повдигат и отпускат. Когато най-сетне се увери, че той спи, тя се измъкна от скривалището си.

Този неразумен мъж даже не е свалил ботушите си. Подуши въздуха. Алкохол, и то в голямо количество, ако не се лъже. Значи, е пил.

Но Чеси някак не можеше да откъсне очи от широкото чело и изсечените черти, тъмнеещи в трепкащата светлина на огъня. Да, все така красив, както преди десет години, призна си неохотно тя. Слава Богу, че вече знаеше номерата му и щеше да съумее да се защити от омагьосващия му чар, с който така умело си служеше!

Както се защити тази сутрин ли? – попита я подигравателен глас. – *Когато се разтопи от целувката му и изстена при допира му?*

Чеси поруменя и извърна очи към тайното чекмедже в бюрото. Видя фигурката на лъв, точно както съобщаваше бележката. Когато завъртя опашката, скритата пружинка се освободи и чекмеджето изскочи напред.

Чеси извади цял наръч пергаментови свитъци. Обзе я безсилие. Местеше трескав поглед но непознатите знаци. *Дявол да го вземе*, нищо не разбираше!

Може би бяха някакъв код, спомени от войната.

Канапето отново изскърца. Тя бързо напъха документите обратно в скривалището им и завъртя опашката на лъва, за да го заключи.

Дъхът ѝ секна, когато Морлънд неспокойно се размърда и ръката му увисна.

И тогава тя я видя. Под ръката му, полускрита от широкия бял ръкав, лежеше подвързана в коприна китайска книга.

Чеси затаи дъх. Гледаше ръчно тъкания плат на подвързията. Възможно ли е това да е книгата, която ще откупи свободата на баща ѝ?

Тя безшумно пропълзя към канапето. Подвързията беше същата. Коприната – висококачествена. А заглавието бе...

Тя се съсредоточи и се опита да разчете китайски те йероглифи на светлината на свещите, ала не успя.

Надвеси се още по-ниско с разтуптяно сърце. Само на няколко сантиметра Морлънд се въртеше в съня си. Помръдна устни и се обърна на една страна. Показа се още малко от книгата.

Чеси се опита да я измъкне с треперещи пръсти.

Само няколко сантиметра още...

В този миг графът се обърна и ръката му попадна върху коприната на гърдите ѝ.

Чеси замръзна.

Силните му пръсти се отвориха и напипаха меката гънка, която бяха открили. По челюстта му заигра един мускул.

Чеси се вкочани, дъхът ѝ спря зад стиснатите ѝ зъби, докато опитните пръсти на Морлънд бавно и вещо изучаваха тази девствена територия.

Обля я гореща вълна, но тя не помръдна. Боеше се да се отдръпне, дори да диша, за да не го събуди.

Твърдите му пръсти се плъзнаха напред-назад. Всяко движение възпламеняваше плътта ѝ. Чеси щеше да изстене, когато той намери настръхналото зърно, което бе станало голямо от умелата му ласка.

Морлънд също го усети. Той изохка и затърка стегнатото, настръхнало зърно между пръстите си.

Гореща и безразсъдна страст се разгоря между тях, сладостна и буйна като тропическа нощ.

Морлънд настръхна. Свъси вежди и се обърна на една страна,

мърморейки тихо.

– Стига! Махни се, проклятие...

Дори сега Чеси не можеше да помръдне. Краката ѝ бяха омекнали, а странното разтапящо усещане, което тръгна от гърлото ѝ и се спря чак в неназовимото място между бедрата ѝ, не можеше дори да се опише.

Плахо заотстъпва към нишата на прозореца, когато Морлънд лекичко извика. Тя чакаше с разтуптяно сърце.

Морлънд се хвана за крака и започна да се мята. Ноктите му се забиха в кадифените възглавнички.

– Слез долу, Симс! От хълма идват стрелци, човече! Симс? О, Боже... – простена с накъсан глас. – Помогнете, сержант. Бързо, той е ранен! Побързайте или... Господи, те настъпват! Няма време. Стегнете тази редица, сержант. Мърдай, човече! Направи го веднага или ще бъде късно!

Чеси слушаше в смразяващата тишина и гледаше Морлънд, който неспокойно се въртеше. Дългите му пръсти сграбчиха избледнелите възглавници. Странна, изгаряща болка заседна в гърлото ѝ.

Усети неудържим порив да хване ръката му и да го утеши, да го събуди и освободи от мрачния кошмар.

Ала Чеси знаеше, че не може да допусне лорд Морлънд да я види тук. Оставаше ѝ само да гледа, скована от ужас, докато графът се мяташе върху кадифеното канапе, а съзнанието му блуждаеше надалеч, сред пустите скалисти дефилета на Португалия и Испания.

Щеше ли някога да научи какви зли демони го преследват? А и какво значение имаше? Между тях вече нямаше нищо, освен един кратък безценен спомен и огромно черно море от угризения.

Какво е станало с теб, Тони? Какво се случи и с двама ни? И защо, Боже мили, защо животът е винаги толкова различен от мечтите?

Някакъв часовник в тъмнината удари четири часа. Чеси тихо въздъхна и тръгна към коридора. Слугите скоро щяха да са на крак, да палят печките и да носят вода. Не можеше да стори нищо повече тази нощ.

Внезапно дългата фигура на канапето се надигна.

– Кой е там? – Треперещите му пръсти погладиха разрешените, медноруси коси. – Уитби? Ти ли си?

Пребледняла, Чеси се шмугна зад завесите. Морлънд тихо, дрезгаво се изсмя, загледан в тъмнината. После се вторачи в огъня и остана неподвижен, сякаш цяла вечност. Едната му ръка се плъзна надолу и разтърка дясното му коляно. Чеси виждаше гримасата му, докато пръстите

му масажираха болното място.

И тогава графът въздъхна и вдигна крака си с ръце, докато ботушът му най-сетне с мъка стъпи на земята. Морлънд сграбчи облегалките на канапето, успя да се изправи и бавно се затътри към вратата.

Десният му крак се влачеше по полирания под. На два пъти графът посегна към стената, за да намери опора.

С всяка негова стъпка сърцето на Чеси се свиваше от болка. Когато Морлънд най-сетне стигна до врата та, сълзите се стичаха по лицето ѝ.

10.

Точно в осем на следващата сутрин започна да се чука на задната врата на „Дорингтън“ 27.

Пред входа стояха двама прислужници – стегнати, благопристойни и напълно несъответстващи на къщата. Дори Суидин, който им отвори, ги обяви като „двойка страшно внушителни лондонски домашни прислужници“.

– Трябва да има някаква грешка – промълви Чеси, когато Суидин ѝ донесе новината. – Не съм наемала нова прислуга. Знаеш не по-зле от мен, че не можем да си позволим такива разходи.

– Няма грешка, мис. Казаха, че ще обяснят всичко само на вас.

Чеси въздъхна.

– Добре, Суидин. Къде ги покани?

– В жълтата зала, мис Чеси.

След няколко минути Чеси отвори вратата на малкото помещение срещу фойето. Както винаги, очите ѝ се свиха от погнуса при вида на жълтеникавите стени, които отдавна бяха изгубили първоначалния си приятен жълт цвят.

И тогава тя изумено се закова на прага.

Икономът бе безукорно облечен и изглеждаше абсолютен тиранин. Главната прислужничка бе с блестяща от чистота черна вълнена рокля и снежнобяла колосана престилка. Чеси примря от неудобство, когато жената прокара пръст по прашния перваз на прозореца и недоволно поклати глава.

– Сигурно има някаква грешка. Аз не съм...

Икономът се поклони.

– Няма никаква грешка, мис Камърън. Заповедта на негова светлост бе напълно ясна. „Дорингтън Стрийт“, двадесет и седем. Наети сме за

срок от шест седмици.

Стоманеносивите очи на иконома безизразно фиксираха избледнялото петно на тапета зад рамото на Чеси.

– Всички разноски се поемат от негова светлост естествено.

Чеси усети неприятен спазъм в стомаха си.

– Негова светлост ли? – попита тя почти беззвучно.

– Граф Морлънд. Сметна, че отсъствието ни няма да наруши домакинството в Моруд. Помисли си, че нашата помощ ще ви е... ъ-ъ... полезна.

Чеси изумено проследи прислужницата, която грабна една метла от задния двор. От конюшната изникна цял взвод мъже с кожени престилки, които понесоха тежки щайги към къщата.

– Ама, така не може! И дума да не става да...

Суидин се надвеси над ухото ѝ и прошепна:

– Какво сте се развикала, мис Чеси. На харизан кон зъбите не се гледат, тъй ще ви река.

– Но това не е редно – отвърна Чеси. – Никога не ще мога...

– Няма защо да се безпокоите. Нали го чухте платили са им, както се полага. И не по-зле от мен знаете, че изпитваме остра нужда от помощ.

– Да, така е, но...

– Освен туй, щом графът е счел за нужно да ни прати няколко от хората си, коя сте вие, за да ги уволнявате? Той е един от най-добрите приятели на баща ви, може би се чувства почти роднина. Нещо като... като ваш чичо, може би.

Чеси се намръщи и объркано се вторачи в прозорците, които се отваряха, а три млади жени, въоръжени с метли и парцали, нападнаха къщата под строгия надзор на главната прислужница.

Чичо? Тони Морлънд? Това ли беше тя за него – една несръчна, недолялана племенница?

За миг болката помрачи очите на Чеси.

– Няма да мога да му се отплатя, Суидин. Знаеш как сме. Поне трябва да му изясня финансовото ни положение. И тогава, ако все още настоява с необичайната си щедрост, предполагам... предполагам, че ще трябва да я приемем.

Суидин се подсмихна, когато Чеси тръгна нагоре по стълбите. Бог му е свидетел, много харесваше графа. И старият слуга си помисли, че няма да е зле някой наистина да се погрижи за неговата мис Чеси, само от човечност.

След по-малко от четвърт час на „Хаф Мун Стрийт“ пристигна кратка бележка. Явно бе написана набързо, с неоформен почерк.

Поласкана съм от помощта Ви, разбира се, но не бих могла да платя за такава превъзходна прислуга.

Ф.К.

Десет минути по-късно кочияш в ливрея донесе на „Дорингтън“ 27 също толкова кратък отговор.

Чеси опипа сгънатото листче, което ѝ подаде Суидин. Кочияшът невъзмутимо чакаше на вратата.

Чеси прехапа устни.

– Може би... ще се освежите, докато аз... подготвя отговора?

Чак когато кочияшът се отби в кухнята, тя подаде неотвореното послание на Суидин. Засмя се малко отчаяно.

– Каква тъпачка съм! Още букви за четене! – Тя въздъхна, очите ѝ се насълзиха. – Какво щях да правя без теб, Суидин?

– Щяхте да се справяте чудесно, мис Чеси! Изобщо не се съмнявам. – Гласът на слугата беше категоричен. – Но няма причина да не се научите да четете. Нали дори аз успях.

Чеси гордо вирна брадичка.

– Без лекции, Суидин. Не сега, моля те. Вече сме обсъждали този въпрос. Английският е отчайващо труден и се налага да мина без него. Опитах да го науча и не успях. Така че, ще ми прочетеш ли бележката?

Слугата сбърчи чело, когато се надвеси над хартията и разгледа елегантния почерк. Зачете на пресекулки.

Скъпа мис Камърън,

Приемайки този дребен жест, ми оказвате голяма чест. Що се отнася до заплашането, ако благоволите да ме приемете по-късно тази сутрин, ще се радвам да го обсъдим заедно, така че да е приемливо и за двама ни.

Ваш и т.н.

М.

Суидин я изгледа с любопитство.

– Ще изпратите ли отговор, мис?

За миг теменужените очи на Чеси овлажняха от непролетите сълзи. Вгледаха се в неразгадаемите букви, образуващи думи, които тя никога

нямаше да прочете. Тя, която четеше свободно китайска поезия отпреди осем века, тя, която фино изписваше с четчица собствените си стихове.

Но китайският не бе английски и за Чеси всички тези гласни и съгласни бяха по-загадъчни от египетски йероглифи.

Всичко започна, когато обикаляше из Азия с неуморимия си баща. Тя ненавиждаше сухите, вечно недоволни от нея гувернантки и предпочиташе да прекарва дните си в прахоляка, където двамата с баща ѝ търсеха антики.

През годините научи всичко за праисторическите стрели и примитивните оръдия на труда, но не да чете и пише на английски.

Гордостта не ѝ позволяваше да запълни пропуските в образованието си, причинени от неспокойния, разхвърлян живот на баща ѝ. Ето я отново тази гордост, помисли си тя. Суровата, смъртоносна гордост на рода Камърън. Ала Чеси знаеше, че е твърде късно да се промени.

Не, тя нямаше отново да потърси помощта на някой досаден учител-сухар. Веднъж опита и се наложи да преживее унижението, когато човечецът я посъветва да се откаже. Той категорично заяви, че лекомисленият женски ум не би могъл да се справи с подобна задача, и то на цели двадесет и една години.

Това бе последният ѝ опит.

Но какво значение може да има това, че не умее да чете на английски? Скоро баща ѝ ще е свободен и ще се върнат в Макао. И вече никога няма да стъпи в тази студена и мъглива страна!

Чеси отиде до прозореца и погледна към оживената улица. Долу видя един нисък мъж със смачкано палто, облегнат на оградата на отсрещната къща. Когато той безочливо се вторачи в прозореца ѝ, Чеси потръпна.

Дали не я следи по поръчение на похитителите на баща ѝ? Не беше първият непознат, който разглеждаше къщата ѝ през последните няколко седмици.

Забрави го, моето момиче. Това са просто нерви. Нерви и богатото въображение. Още няколко седмици само, и всичко това ще бъде един кратък, лош сън.

Как ѝ се искаше да вярва...

Чу шумолене, погледна надолу и видя листа хартия, превърнал се в безформена топка между пръстите ѝ.

Когато отново вдигна очи към прозореца, тайнствения непознат беше изчезнал. Дано и другите ѝ проблеми да се решат също толкова бързо, помисли си горчиво Чеси.

11.

– Ти си невъзможен! Не мога да разбера каква лудост ме накара да се съглася.

Белокосата херцогиня Кранфорд седеше настръхнала и не откъсваше очи от лорд Морлънд, когато каретата му потегли.

– Е, нали не го направихте, защото сте жертва на невероятния ми, дяволски чар? – усмихна се иронично граф Морлънд на възрастната си компаньонка. – И не ми казвайте, че ще ме отблъснете, Ваша светлост?

Херцогинята изгледа спътника си с поглед, в който отчаянието и обичта се смесваха.

– Ти наистина си най-долният мошеник, когото познавам, Тони Морлънд. Не си мисли, че ще ме заблудиш дори за секунда.

– Аз? Не бих дръзнал и да опитам.

Сините очи на херцогинята го погледнаха лукаво.

– А сега, след като се съгласих на тази необмислена постъпка, ще е добре да ми разкажеш за жената, която ще посетим. Камърън ли ѝ беше името?

Морлънд кимна и благоразумно съдържа усмивката си.

– Камърън... Навремето познавах един Артър Камърън. Сякаш беше преди цял век. Беше влюбен до уши в мен, ще ти кажа. – Устните на херцогинята се извиха в усмивка, предизвикана от някакъв потаен спомен. – Разбира се, беше истински нехранимайко и бе гол като пушка. Не можеше и дума да става за нещо сериозно. Чух, че се дигнал и заминал за Америка, да трупа богатство, оставяйки сума ти разбити сърца от Саутхямптън до Скарбъро. Чудя се дали нямат някаква връзка.

Напълно възможно, каза си Морлънд.

– Говори, момче.

– Ъ-ъ, не ми се вярва, Ваша светлост. Камърън е стар и уважаван род. Притежават земи на север, доколкото ми е известно. – Лъжата прозвуча убедително.

Херцогинята гледаше Морлънд настойчиво. Тази сутрин направо я срази с вида си. Тъмносиният му редингот от най-високо качество бе с превъзходната кройка на „Уестън“ и чудесно се връзваше със златната дамаска на жилетката му. А кремавите му панталони бяха самото съвършенство.

Разбира се, херцогинята не му го каза.

– Хм. Едно мога да кажа за теб, момко, и то е, че винаги си знаел

как да си връзваш шалчето. Като излято е. А скъпият покоен Бартоломео, мир на душата му, нямаше аспирации към ориенталския стил.

Тя се приведе напред и заразглежда изящните гънки на лененото му шалче.

– Дали пък не се наричаше „математически“? – Зрението ѝ вече не бе тъй добро, както преди, но тя не се даваше.

– Всъщност моделът е мое произведение – дойде мързеливият отговор. – Нарича се „Лангфорд“, доколкото знам.

– Хм. И ботуши в коринтски стил. Защо не приложиш таланта си в нещо по-практично? Например да се задомиш? – За да подчертае думите си, тя разклати бастуна със сребърна дръжка. – И да обзаведеш една детска стая междувременно. Крайно време ти е.

Морлънд лениво вдигна едната си вежда.

– Ваша светлост сигурно има някого предвид? Или този мой дълг следва да бъде изпълнен със съдействието на една безименна абстракция?

Херцогинята заби бастуна в пода и неохотно се разсмя.

– О, бих могла да ти изброя половин дузина достойни жени, които на мига биха приели. А сигурно има поне още сто лекомислени, но неподходящи момичета, които са лапнали по теб. Но не, невъзможни момко. Нямам предвид конкретни кандидатки в момента.

– Ако имахте, щях да знам – сухо каза Морлънд.

– Проблемът с теб, Тони Морлънд, е, че твърде много лекомислени жени, без мозък в главата си, минаха през ръцете ти през последните пет години. Това те ожесточи, промени те. Публичният дом „Алмакс“ е заприличал на пазара за расови кобили.

Морлънд сви рамене.

– Но, скъпа, аз вече не ходя в „Алмакс“. Твърде е изтощително.

– Виждаш ли. Изгубил си всякакво чувство за мярка. – Херцогинята изразително тупна с бастуна по пода на каретата. – Но нека ти кажа, млади човече, ако ти намеря подходяща жена, тя ще се нахвърли върху теб като котка на сметана. Да, и няма да се спра, докато не те види пририснат в менгеме и с окови на краката, млади нахалнико!

– Лишавате ме от дар слово, херцогиньо.

– Глупости! Никога в живота си не си го губил. – Изведнъж херцогинята се изкиска. – Е, какво представлява момичето? Сигурно е някоя вещица? Напълно необузdana? И защо толкова се интересуваш от нея?

Морлънд заглади някаква невидима гънка на чистите си бежови ръкавици от еленова кожа.

– На кой въпрос да отговоря първо, скъпа? Май станаха три.

Сините очи на херцогинята блеснаха.

– *На последния.*

– Интересът ми към мис Камърън е въпрос на чест. Мисля, вече ви информирах, че мис Камърън е дъщеря на мой стар и много скъп приятел. Когато ми спаси живота – и то за втори път, – в момент на слабост му обещах, че ще направя всичко възможно за успешното въвеждане на дъщеря му в лондонското общество.

Гласът му беше самата искреност.

Можеш да използваш тази история в обществото, Тони Морлънд, но при мен няма да мине, помисли си херцогинята.

В този миг каретата спря пред тясна сграда на улица, която едва ли би могла да се нарече модерна.

– Сигурен съм, че мис Камърън ще ви очарова. Вие единствена бихте могли да оцените... ъ-ъ... малко ексцентричен ѝ чар.

Херцогинята изсумтя.

– Не се опитвай да ме размекваш, момче. Аз владеех това изкуство, когато оня разбойник, баща ти, още беше в пелени!

– Не се и съмнявам, Ваша светлост. – Графът съдържа усмивката си и подаде ръка на дребната старица, за да слезе по стълбите.

– Безочлив хлапак!

Ала Морлънд забеляза, че очите на херцогинята блестяха от възбуда, нещо което не се бе случвало с месеци. И макар походката ѝ да не бе съвсем стабилна, когато се облегна на ръката му и заизкачва мраморните стълби, брадичката ѝ беше високо вирната.

Като я гледаше, човек не би си помислил, че живее в постоянни болки. Сега например изглеждаше същинска фурия. За всички, освен за Морлънд, който сам твърде добре познаваше цената на усмивката, скриваща нестихващата болка.

В този момент обаче тя не мислеше за слабите си стави. Бе потънала в сводническите кроежи. Да, заключи Тони, след малко ще стане много забавно. Почти толкова, че да компенсира неудобствата, които трябваше стоически да понася, лишил се от двамата си най-добри прислужници.

Графът потръпна при спомена за прегорелите филийки и преварените яйца, с които закуси тази сутрин. Единственото му успокоение беше Чеси да оцени какво съвършенство притежава в лицето на новата си главна прислужница.

Вратата се отвори и се показа орловият нос на Уитби.

– Ваша светлост. Ваше благородие – пропя икономът. – Бихте ли ме последвали?

Те минаха по прясно излъскания коридор с тежка миризма на лимонена киселина и пчелен восък. Морлънд одобрително кимаше. Мисис Харис, както винаги, бе на висота.

Той въздъхна, спомняйки си хаоса, който остави на „Хаф Мун Стрийт“: камериерката се караше с един слуга, а кочияшът – и с двамата.

Да, той наистина се надяваше, че мис Камърън оценява това съкровище...

Уитби се завъртя и отвори вратата на малка, огряна от слънцето гостна стая.

– Мис Камърън ще ви приеме след минута. Бихте ли желали да се подкрепите, докато дойде?

Морлънд погледна към херцогинята, която поклати глава. В момента бе твърде заета да разглежда стаята, за да мисли за храна.

И Морлънд не можеше да я съди. Дървените полици в стаята бяха отрупани с невероятни чудеса. Морлънд лениво поглади с пръсти керамичен чайник с форма на праскова – листата ѝ служеха за капаче, а виешото се стебло – за дръжка.

До чайника стоеше изящна богиня от рядък нефрит с цвят на лавандула. С тази единствена статуетка, помисли си Морлънд, Чеси би могла да наеме цяла армия прислуга и да си купи толкова въглища, че да ѝ стигнат до края на живота.

Можеше единствено да се възхити от добрия ѝ вкус, като е отказала да се раздели с това съкровище.

Под статуетката стояха два елегантни бокала, украсени със сини и бели божури. Според Морлънд – ранен тринадесети век. Бяха най-изисканите, които някога бе виждал.

Вратата на салона се отвори. Херцогиня Кранфорд остана неподвижна. Едната ѝ ръка стисна до побеляване сребърната дръжка на бастуна, другата сграбчи ръба на лакираната маса, за да намери опора.

Морлънд се намръщи. Явно слизането от каретата ѝ бе струвало повече усилия, отколкото предполагаше. Той бързо пое крехките пръсти на жената и я накара да го хване подръка. Чак тогава се обърна.

Очите му се разшириха. На прага стоеше Чеси и сияеше в рокля от бледолилав муселин с по-тъмни виолетови панделки. Коприната прекрасно подхожда на очите ѝ, смътно си помисли Морлънд.

А косите ѝ...

Нещо заседна в гърлото му. Някаква неприятна бучка.

Вместо да навие косите си на масури, като всички красавици от висшето общество, Чеси ги бе стегнала назад с виолетова панделка и те падаха като тъмен, блестящ водопад по гърба ѝ.

Очакваше да изглежда твърде млада или като провинциалистка. Очакваше да изглежда недодялана, грубовата.

Ала не беше така. И дума не можеше да става за това.

В този миг тя се стори на Морлънд самото възплъщение на красотата, с цялата изискана грация на гръцка богиня.

Морлънд усети как настръхва, завладян от изгарящо желание.

Едно стискане на ръката му го върна към реалността. Той плавно се поклони.

– Ах, мис Камърън. Днес сте просто пленително красива. Надявам се, ще простите нахалството ми, че доведох една стара приятелка, на която бих искал да ви представя. Херцогиня Кранфорд.

Той погледна към компаньонката си и изстина, когато тя не помръдна. Да не ѝ е по-зле, отколкото предполага?

– Аз... аз май трябва да седна – едва промълви херцогинята. Морлънд я поведе към креслото до врата та.

Но Чеси го изпревари.

– Разбира се, че трябва да седнете. Колко ли сме невъзпитани във вашите очи! – Със съдържана грация, която поразя Морлънд, Чеси пое ръката на херцогиня та и я поведе към кадифения фотьойл под слънчевия прозорец. – Уитби веднага ще донесе чая, освен ако не предпочитате нещо по-силно...

Херцогинята бавно възвръщаше цвета на лицето си.

– Не се безпокойте, мила... Просто вие... ми на помнихте за някогo, когото познавах преди много години, и това ме изненада. Какви шегги могат да си правят с нас времето и паметта. Божичко, двадесет години.

Херцогинята затвори за миг очи, галейки китката на Чеси.

– Ама и аз съм се разприказвала. Сигурно ще ме вземете за някоя изкуфяла стара глупачка. Обикновено не се държа така. Морлънд може да го потвърди.

Морлънд бе подпрял широкото си рамо на свежо лъснатата полица на камината, украсена с ваза с нарциси.

– О, тя има право, мис Камърън. Херцогиня Кранфорд е същински дракон. Цялото висше общество живее в ужас от укорите ѝ.

Чеси весело присви очи.

– Така ли? Тогава трябва да внимавам как се държа.

Това момче говори глупости. – Херцогинята измери Морлънд с унищожителен поглед. – Не му обръщайте внимание, скъпа. Не съм толкова ужасна, колкото ме описва.

Чеси се усмихна.

– Така и ще сторя.

Морлънд не успя да отговори, защото в този миг се появи надменният Уитби със сребърен поднос в ръце.

– Благодаря ти, Уитби. Остави го на лакираната масичка.

Морлънд възхитено наблюдаваше Чеси, която седна и започна да налива чая. Всяко нейно движение бе изключително грациозно, помисли си той, гледайки как тя внимателно взима чинийките, поставя чашите в центъра им и ги подава на гостите.

Неизвестно защо гледката го накара да си представя как би извършвала същия ритуал за него.

В дома му.

В неговия салон. Като негова съпруга.

Когато Чеси му подаде изящната чаша със златен кант, някакъв дявол накара Морлънд леко да докосне пръстите ѝ. Усети мигновения ѝ трепет, видя как прекрасните ѝ очи се разширяват.

Сега те са тъмновиолетови, замаяно си каза графът и едва не изпусна чашата от вкочанените си пръсти.

Като пролетни виолетки.

Като наситен аметист.

Като дамаска с цвят на лавандула, в каквато му се искаше да е облечена, когато сервира чай в тънките порцеланови чашки, в слънчевия му салон с изглед към „Хаф Мун Стрийт“.

Като негова съпруга.

Той тръсна глава, за да се отърве от съблазнителното видение.

– Ще медитираш ли над чая, или ще го пиеш, млади човече? – Херцогинята следеше Тони с присвити очи.

Морлънд някак си успя да отпъди тези мечти от съзнанието си. Усмихна се малко накриво на Чеси.

– Видяхте ли, мис Камърън. Тя е същински дракон. – Той седна и отпи от чая си, но през цялото време съзнанието му бе заето от красиво-то видение пред очите му.

Чеси съдържа усмивката си, развеселена от словесните престрелки, които явно доставяха голямо удоволствие и на двамата.

– Празноглавец – промърмори херцогинята. – Чудесен чай, мис Камърън. Боя се, че не мога да позная аромата. Зелен китайски чай?

„Барут“?

– Първокласен „Пурпурна императорска роба“. Не можах да устоя на изкушението да си донеса малко от Макао. Този чай е от плантациите на самия император. Казват, че насажденията са на повече от четири хиляди години. Беше... тоест, е... баща ми винаги... – Тя остави на масата чинийката, която леко изтрака. – Беше любимият му чай.

Чеси прочисти гърлото си.

– Колко съм разсеяна. Аз... забравих да ви предложа от тези прекрасни лимониви сладкиши, които мис Харис пече цяла сутрин.

Тя говореше забързано, с все още бледо лице, и Морлънд я наблюдаваше с растящо безпокойство. Какво ли се опитваше да скрие?

– Аз не искам, благодаря – каза той. – Не бих искал да смесвам вкуса на този превъзходен чай.

Херцогинята погледна към Чеси и опита произведението на главната прислужница.

– Никак не е лошо – отседи тя, довършвайки ронливия сладкиш. – Не е лесно да се намерят добри готвачи в Лондон, особено когато човек е отскоро тук. Явно сте много находчива, мис Камърън.

Чеси стрелна очи към Морлънд.

– Просто извадих... късмет, Ваша светлост.

В този момент нейният „късмет“ я дари с мрачна усмивка, която Чеси решително пренебрегна.

– Желаете ли още едно парче?

Херцогинята отказа, облегна се назад и започна да изучава домакинята. Челото на възрастната жена се събърчи, а пръстите ѝ заиграха върху сребърния бастун, облеганат на креслото ѝ.

– Да не сте от рода Камърън от Кинрос? – попита внезапно тя. – Не са от Бог знае какъв сой, трябва да ви призная.

Мисля, че не, Ваша светлост, но не мога да кажа със сигурност. Разбирате ли, баща ми живя дълги години на Изток и не съм имала случай да видя роднините си – нито от Шотландия, нито от другаде. Всъщност познанията за родословното ми дърво са съвсем бегли.

Херцогинята за миг се замисли, после се приведе напред, здраво стиснала бастуна със съсухрените си пръсти.

– След два дни давам прием, мис Камърън. Нищо особено, няколко стари приятели. Ще бъда поласкана, ако дойдете.

Франческа бавно извърна очи към Морлънд.

– Много сте любезна, разбира се, но... Смятам, че не мога да ви се натрапвам след толкова кратко познанство.

Херцогинята високомерно вирна брадичка.

– Мило момиче, след като аз не ви приемам за натрапничка, как може вие да се притеснявате от поканата?

Чеси безпомощно погледна Морлънд.

– Но аз нямам... тоест, не съм подготвена за... – дъхът ѝ секна. – Не бях планирала да присъствам на приеми в Лондон. – Несъзнателно поглади строгата муселинова рокля, погледът ѝ стана суров и решителен. – Не, боя се, че и дума не може да става, но ви благодаря за оказаната ми чест.

Херцогинята само изсумтя и огледа слабата, хладнокръвна девойка.

– Чест ли? Би било чест за мен, уверявам ви. Вие можете да превземете Лондон с шум, дете мое. Ах, с тези очи, с тази фигура. И аз почти съм си наумила, че ще го направите.

Чеси примигна.

Усети силата на волята ѝ. Вдигна очи към Морлънд – още по-лошо. Нещо в напрегнатия му поглед предизвика топла тръпка в стомаха ѝ.

Тя съзерцаваше дългите му пръсти, обхванат изящната порцеланова чаена чашка – бронз върху бледосиньо. Тази гледка натрапи в съзнанието ѝ образите на други неща, които бяха попадали в плен на тези силни пръсти.

Например голата гръд на любовницата му, белите ѝ бедра.

Облеченото в коприна, извиващо се тяло на самата Чеси, когато я издърпа от рамката на прозореца...

Изведнъж страните ѝ пламнаха. Защо не може веднъж завинаги да изхвърли тези срамни мисли от ума си? И този мъж, който явно е най-долен развратник! Не бива да допуска в главата ѝ да се въртят подобни мисли!

Но очите ѝ не искаха да се откъснат от устните му и тя си спомни дивата сласт, която я завладя, когато вчера я целуна в кухнята.

Как потръпна, когато докосна с пръст слетите им устни.

Чеси си наложи да отмести поглед от лицето му и сведе очи. Отново напълни чашата на херцогинята, което ѝ отне повече време от необходимото. Когато вдигна очи, срещна изпитателния поглед на възрастната жена.

– Още не сте посветили сърцето си на никого, нали?

– Сър... цето си ли? – смрази се Чеси.

– Предупредих ви, че е дракон, нали, мис Камърън? Не ви остава нищо друго, освен да ѝ отговорите. Тя е като куче, което не изпуска кокала. – Очите на Морлънд потъмняха. – Така ли е? Обвързана ли сте

вече? – попита тихо той.

Чеси усети странна тежест в гърдите си. Пръстите ѝ се впиха в ръба на масата, докато се мъчеше да се овладее.

– Сърцето ми принадлежи единствено на мен, милорд, макар да не разбирам какво ви засяга това. Всъщност още не съм срещнала човека, заради когото бих се отказала от сладостта на свободата.

Морлънд сбърчи чело.

– Направо ме сразихте, скъпа. Вижте, кръв тече от мен. – В очите му тлееше особен пламък, който Чеси не успя да разгадае. – Но може и да откриете, че мъжете в Лондон са по-различни от онези, които сте срещали на Изток. Ако се осмелите да се огледате, може дори да намерите някой, заради когото с радост ще се разделите с тъй ценената от вас свобода.

– Мислите ли? – Чеси успя небрежно да вдигне рамене. – Лично аз се съмнявам. А визитата ми тук е чисто делова. Щом приключим задачите си, двамата с баща ми ще се върнем у дома. Колкото се може по-скоро. – Тя се изправи с пламнал поглед. – А смелостта няма нищо общо с това – сухо добави тя.

Херцогинята също стана. Странна усмивка играеше на устните ѝ.

– Да, вие сте същинско нейно копие.

– Нейно?

– На една моя приятелка. Много скъпа приятелка. Но се боя, че злоупотребихме с търпението ви за един ден, мила. – Херцогинята пхна малка визитна картичка в ръцете на Чеси. – Ако все пак промените решение то си, скъпа. – Тя се изкиска и поклати глава. – Как бих искала да видя изражението на Луиза Ландрингам, когато се появите. Нейното царство във висшето общество продължи прекалено дълго, мен ако питате. Хайде, Тони. – Тя величествено тръгна към вратата. – Не понасям да се туткат!

Погледът на Морлънд, който той задържа върху Чеси, бе странно напрегнат.

– Оправи ли се, Щурче?

Чеси кимна, свила ръцете си в юмруци. Чувстваше се странно замаяна. Видя как ръката му се вдига към брадичката ѝ.

Сърцето ѝ се разтупка, когато пръстите му леко докоснаха страните ѝ. Възглавничката на палеца му се плъзна по меката извивка на долната ѝ устна.

Пламъкът. Мили Боже, пламъкът...

– Раз... бира се, че съм добре.

Той загадъчно се подсмихна.

– Ти грешаш. Наистина е въпрос на смелост, скъпа. Понякога да чувстваш, да чувстваш истински, е най-страшното нещо на света.

И тогава, преди Чеси да успее да поеме дъх, за да го унищожи с отговора си, графът с лазурните очи си тръгна.

– Необикновено момиче – замислено каза херцогинята, докато се настаняваше върху кожените възглавнички. – От години не съм виждала такива очи. Откакто...

Тя лениво завъртя бастуна си. Приликата бе поразителна! Но реши да не споделя подозренията си с Морлънд. Не и докато не бе напълно сигурна. О, небеса, ами ако се окажеше права?

– Откакто какво?

– А, нищо. Мислиш ли, че ще дойде?

– Невъзможно е да се каже. Както видяхте, тя е своенравна. – Лицето на Морлънд остана в сянка, непроницаемо.

– Какъв е този неин баща, който я е оставил да се шляе сама наоколо? Заслужава да бъде бичуван.

Морлънд не отвърна, но суровият му поглед говореше, че предложението ѝ не е лишено от смисъл.

– Тя наистина би могла с шум да превземе висшето общество. – Гласът на херцогинята се изпълни с копнеж. – Само след седмица няма да може да се завърти от обожатели, ще бъде залята от предложения. Колко забавно би било да... – Тя се овладя, лицето ѝ възвърна обичайната си безизразност. – Но от приказки и полза няма. Каквото има да става, ще стане. Ако момичето продължи да бъде все тъй твърдоглаво, нищо няма да излезе.

Морлънд бегло се подсмихна, спомнил си пламъка в очите на Чеси, когато я обвини в малодушие.

– Не се отчайвайте, скъпа. Мис Камърън може все пак да дойде.

Херцогинята го измери с остър поглед.

– Май няма да ми кажеш нищо повече.

– Боя се, че не, Ваша светлост.

– Сега си спомних, защо се наложи да скастрия баща ти, херцога, при първата ни среща.

– Едва ли го е понесъл добре.

– Не, измамникът не го понесе. Изобщо. Но скоро намерихме общ език. Всъщност бързо се сприятелихме. Много ми липсва – добави разнежено тя.

Морлънд леко стисна ръката ѝ.

– На мен също. Повече, отколкото си представях.
 Херцогинята прочисти гърлото си.
 – Мечтая да видя лицето на Луиза Ландрингам когато открие, че тронът ѝ е превзет.

12.

Дълго време Чеси не помръдна.
 Сърцето ѝ биеше лудо и тя все още усещаше топлата ласка на пръстите му върху брадичката си, нежно то докосване на палеца му до устната ѝ.

И жаждата, неопикуемото желание...

В какво се превръщаш, малка глупачке? В още една от лесните му плячки и толкова!

Тя се приближи до прозореца и се загледа в тясното площадче и в лехата пролетни зюмбюли, поклащани от вятъра.

Пръстите ѝ се впиха в колосаните пердета. Просто трябваше да забрави този отвратителен мъж. Той само я разсейваше, а сега и най-малкото невнимание криеше опасности.

Но погледът ѝ не се откъсваше от каретата, която тъкмо се скриваше зад ъгъла. Тя леко плъзна пръст по устната си, спомняйки си допира на Морлънд, дъха му, който леко погали бузата ѝ.

Защо да изпуска този шанс? Поне за една нощ нека бъде като останалите нехайни, смеещи се дами, чиято единствена грижа е кой ще им кавалерства на масата и дали програмите им за танци са запълнени?

За миг погледът ѝ се замъгли. Бе се наситила на подигравките на високомерните дъщери и синчета на английските търговци и държавни служители в Макао, Калкута и Мадрас. Какво удоволствие им доставяше да не поздравяват дъщерята на лудия авантюрист, прочут в половин Азия.

Страхуваш ли се? – подразни я вътрешният глас.

Може и да се страхувам. И така да е, имам достатъчно основания. Такива рани дълго не зарастват.

Но какво ли би било да я придружава жена, която да я води и съветва? Да чувства топлите одобрителни погледи на мъжете вместо суровите, изпитателни и цинични очи, които я преследваха навсякъде?

А и откъде би могла да събереш повече сведения, отколкото на един бал на светския елит? Нима силните на деня не обменят клюките

си именно на такива вечерни тържества?

Да, на такова място би могла да научи всякакви полезни слухове, дори нещо за последните собственици на безценната китайска книга, украсена с перли и чисто злато.

Чеси вирна брадичка. Да, за Бога, тя ще отиде! Информацията би била неоценима. Дори би могла да се запознае с някои известни колекционери. Всеки от тях може да е дочул за откраднатата книга, която да се предлага за продан. Но няма да задава въпроси, разбира се.

Тя се обърна и пресече коридора към отсрещната стая. Внимателно опипа тухлите над празната камина. След миг една от тях изскочи.

Чеси измъкна дълга зелена кутия от кухнята и я отвори.

Върху възглавничка от пурпурен сатен лежаха огърлица, гривна и обици. Блестящият комплект бе подарък от баща ѝ за двадесет и първия ѝ рожден ден. Два наниза розови перли обкръжаваха златен медальон с дракони и феникси. А сред тях, върху златната основа, бе пръснато цяло състояние от нешлифовани рубини и смарагди.

Това бижу е достойно за императрица, бе казал баща ѝ, и по-късно Чеси научи, че наистина е принадлежало на някаква китайска императрица. Но преди пет века лодката, която возела този скъпоценен товар, била отнесена от тайфун и потънала с целия екипаж.

Джеймс Камърън я бе открил, изучавайки древните китайски корабни дневници. В онзи ден синьозелените води на Южнокитайско море им разкриха много съкровища, но този комплект бе най-ценното.

И сега Чеси трябваше да заложил част от него при напълно непознат човек.

За миг гордият ѝ дух се разбунтува. Пръстите и нежно погалиха изящния златен медальон.

Бързо, преди да е променила решението си, тя хлопна кутийката. Нямаше друг избор. Дори най-нищожните сведения биха могли да се окажат ключ към спасението на баща ѝ.

Сграбчила кутията в треперещите си пръсти, Чеси отиде да извика Суидин. Тържеството е в четвъртък, след два дни, така каза херцогинята.

Оставаше ѝ много малко време.

* * *

Два часа по-късно, в една небиеща на очи заложна къща на „Кързън Стрийт“, побелял златар разглеждаше една от най-изящните гривни, които бе виждал през четиридесетте години, откакто снабдяваше висшето

общество със скъпоценни камъни и модни украшения.

Гривната бе в ориенталски стил, огромните нешлифовани смарагди и рубини чудесно се връзваха с кованото злато. Очевидно бижутото бе старо и много рядко. А още по-странно бе, че бегло му напомняше за нещо познато.

Той бързо провери редицата малки дървени чекмеджета, които съдържаха бележките му по всички покупки, продажби и поправки на най-изисканите бижута в Европа.

Най-сетне намери, каквото търсеше. Облегна се на стола и изумено подсвири.

Господи, ако това е вярно...

Миг по-късно перото му дращеше по тънкия пергамент, който той съгна и запечата с разтреперани пръсти. И веднага изпрати бележката.

Но и след като куриерът тръгна, той продължи да седи неподвижно и да гледа скъпоценните камъни, които искряха под слънчевите лъчи.

Все още не можеше да повярва на късмета си. Цели пет години херцогиня Кранфорд търсеше точно това бижу.

И бе заявила съвсем недвусмислено, че ще плати прескъпо за всяко сведение по въпроса.

13.

– Готова сте, мис, най-сетне. Изглеждате прекрасно.

Най-добрата камериерка, която Уитби бе намерил на Чеси, отстъпи от огледалото и се усмихна триумфално.

Чеси онемя. Не можеше да откъсне изумените си очи от елегантната дама, която я гледаше от овалното огледало.

Невъзможно. Това не може да е тя. И въпреки всичко...

Страните ѝ пламнаха, ала не от суета, а от възбуда. Косата ѝ бе вдигната, освен няколкото черни къдрици, които игриво се виеха покрай лицето и врата ѝ.

Но това, което приковаваше омагьосания ѝ поглед, бе роклята, която блестеше и сияеше като живо същество. Чеси се завъртя и светлината на свещите заигра по богатите гънки на виолетовия десен. При всяко движение втъканите жерави и дракони сякаш връхлитаха и се гмуркаха в небе от наситен аметист.

– Великолепно – каза тихо камериерката и Чеси можеше единствено да се съгласи. Наистина модистката, която ѝ препоръча графиня

Кранфорд, бе надминала себе си.

След визитата ѝ Чеси бе изпратила бележка, че приема поканата. Отговорът бе мигновен: да чака херцогинята същата вечер, за да обсъдят тоалета ѝ. Трябваше да се пази пълна тайна, бе добавила херцогинята, за да дадат добър урок на лорд Морлънд.

Чеси се съгласи със задоволство. И сега, изумено наблюдавайки отражението си в овалното огледало, бе благодарна, че се е оставила изцяло в ръцете на херцогинята. Дори изборът на тази необикновена тъкан бе нейно дело. Чеси трябваше да признае, че на фона на блестящата ѝ кожа и тъмните коси ефектът бе поразителен. Разбира се, цветът на коприната подчертаваше и редкия оттенък на очите ѝ.

Тя нежно докосна разкошния плат и мъничко съжали, че се бе приредила да се раздели със скъпоценната гривна, подарена от баща ѝ. Ала нямаше избор. Трябваше да храни прислугата си, а сега се налагаше и да покрие разносните по модния си тоалет.

Разбира се, роклята не бе всичко. И сатенените пантофки, и бродираните ръкавици от коприна и най-фина еленова кожа. Имаше и ветрило от слонова кост и вечерна пелерина от черно кадифе с подходяща виолетова копринена гарнитура. И тъй като Чеси притежаваше само няколко рокли, които бяха почти за изхвърляне, трябваше да се съгласи да ѝ бъдат ушити няколко сутрешни рокли и един костюм, в комбинация с гарнирани с дантели манто и маншон.

Чеси се извърна от огледалото.

– Да, мадам Гре наистина е надминала себе си. Не мога да се позная.

– Разбира се, че сте вие, мис. А като се прибавят красивата карета и изисканите ви обноски... – каза уверено камериерката, явно доволна от работата си. Едва ли едно на хиляда момичета се е появявало в обществото в такъв блестящ вид, помисли си самодоволно тя.

Ала Чеси, застинала пред овалното огледало, изпитваше единствено страх от предстоящата вечер и морето от непознати лица. Успокояваше я само мисълта, че херцогинята ще е там и че бе заявила, че с радост ще я придружава.

– Сега ли да сложа цветята, мис? – Камериерката вдигна две нежни парникови гардении. Когато Чеси разсеяно кимна, тя втъкна бледите цветове в пищните синьо-черни коси. – О, мис, вие сте самата прелест. Като настъпваща пролет. – Жената поруменя, смутена, че възторгът ѝ може да се изтълкува като дързост. Но Чеси само се засмя.

– Тъй ли смятате, мис Хендърсън? Аз по-скоро се чувствам като

зима. Но ви благодаря за прекрасния комплимент.

В отговор камериерката се изчерви.

– А сега огърлицата?

Чеси кимна. Огърлицата излъчваше неземно сияние на трепкащата светлина на свещите. Върху релефния златен медальон двата императорски дракона сякаш кръжаха, оспорвайки си нешлифованите рубини, смарагди и аметисти, пръснати около тях.

Бе се разделила с гривната, но знаеше, че никога не ще се откаже от огърлицата.

– О, мис, толкова... толкова е красива. Достойна за императрица, така си е. – Камериерката благоговейно гледаше как Чеси закача безценната огърлица на шията си. Последваха и обиците.

Усети хладния допир на метала, но ефектът бе поразителен. Златото и перлите сякаш осветиха кожата ѝ, а цветните скъпоценни камъни допълваха съвършено роклята.

На вратата се почука. Суидин стоеше неподвижно, със сурово обрубено лице.

– Каретата е долу, мис. Готова ли сте?

Сърцето на Чеси подскочи. Каретата? А после какво? Море от зложелателни лица? Тълпа от светски красавици, готови да я разкъсат на парчета?

Чак сега напълно осъзна какво се готви да направи. Това вече не бе игра, шега между нея и херцогинята, за да натрият носа на Тони Морлънд. И докато стоеше ужасена пред овалното огледало, Чеси изпита неудържимо желание да изпрати бележка на херцогинята и да се извини, че е болна.

Милостиви Боже, ами ако ѝ се наложи да прочете нещо? Някакво меню или дори програма за танци? Чеси изтръпна. Колко ще се радват надутите английски дамички!

Ами ако просто не ѝ обърнат внимание? На скованата чужденка от затънтената колония?

Чеси изпъна гърдите си. Страхът ѝ бе недостоен за дъщерята на Джеймс Камърън. Не беше стигнала дотук, за да подгъне колене накрая! Точно когато баща ѝ тъй отчаяно се нуждаеше от нея...

– Благодаря ви, мис Хендърсън. Направихте цяло чудо.

Когато камериерката излезе, Чеси погледна Суидин.

– Е, стари приятелю? – промълви тя. – Как е? Чувствам се страшно неловко и вече мечтая за костюма си от еленова кожа и смачканата сламена шапка, с които копаех. Никога не са ми допадали такива фини

неща. – Докато говореше, заглади една пищна гънка в тъканта.

Старият слуга изумено клатеше глава.

– Май вече никога няма да ви възприемам като мъжкарана, мис. Не и след като ви видях тъй нагласена. Татко ви би се гордял с вас. Само да можеше да ви зърне.

Болка стегна гърлото на Чеси.

– Така ли смяташ, Суидин? Това би трябвало да ме окуражи. – Усмихна се притеснено на слугата. – Може би ще забравя как ми треперят коленете и колко ме стягат обувките.

Тя пое дълбоко дъх, сложи ръкавиците и хвана Суидин под ръка.

– Мисля... мисля, че съм готова.

Лъжкия, прошепна подигравателният глас, когато тя подхвана полите си и се спусна по стълбите.

О, татко, къде си, толкова имам нужда от теб?

* * *

Кингс Чийч Темза

Каютата беше влажна, пропита от миризма на море, сол и риба, каквато имаше в изобилие в корабния трюм. Водата клокочеше и бълбукаше около дървения му корпус.

Мъжът лежеше в тъмнината, ала сънят му не бе спокоен. Току се въртеше, ругаеше и придърпваше орфаното одеяло, което пазачите му бяха хвърлили върху него.

Влага. Тази вечна влага. И този проклет студ.

Той се закашля по-мъчително от когато и да било. Сякаш тази кашлица нямаше край. Усети вкусът на кръвта да се надига в гърлото му.

С мъка се изправи и тръгна пипнешком към вратата. Време бе да му донесат отвратителната каша, която минаваше за храна. Може би този път, ако чака точно зад вратата...

Чу трополенето на ботуши по стълбата. Притисна се до стената, сподавяйки кашлицата.

Само да не беше толкова студено. Да не бе тъй уморен...

В ключалката щракна ключ. Той вдигна юмрук в очакване на похителите си. Появи се сянка, която се приближи в тъмнината. Дочу звън на ламарина.

Сега!

Ботушът му се блъсна в стена от кости и мускули. Изсипа се яростна ругатня. Но това бе последното, което чу Джеймс Камърън. В

следващия миг в лицето му се заби юмрук, той изстена и се стовари на земята.

– Върни го в леглото. – На вратата стоеше набит мъж. Нащърбен белег разделяше на две бузата му. Той направи рязък жест на едрия си придружител и подритна Камърън с върха на ботуша си. – Вече няма да ти създава неприятности.

Той се усмихна и белегът отвратително се нагърчи.

– Сложи му повечко лауданум в храната. И го завий. Цяла нощ е кашлял. По дяволите, кой би помислил, че старият кресльо е със скапани дробове?

Очите му се присвиха, когато съучастникът му метна дрипавото одеяло върху неподвижното тяло на Джеймс Камърън.

– Аха, трябва да се грижим за него. – Той студено се изсмя. – Че кой би искал храбрият ни английски приятел да умре, преди да са ни платили?

* * *

По дяволите. Прилича на опашка пред вратите на ада. Морлънд мърмореше с досада, гледайки безкрайната редица спрели карети.

Планирал бе да закъснее с не повече от половин час. Според светските разбирания за точност това бе неприлично рано. Ала не бе включил в сметката тази навалица.

Той се навъси и си спомни казаното от херцогинята пред Чеси: „Нищо особено, няколко стари приятели.“

Морлънд мрачно се усмихна. Няколко стари приятели, как не! Сигурно са поне петдесет карети! Ако закъснее с по-малко от час, пак ще има късмет!

Тогава го осени догадка. Тази вечер щеше да е една от първите обществени появи на Уелингтън, откакто се бе завърнал от Пиренейския полуостров.

Херцогиня Кранфорд ли нямаше да си осигури такъв триумф!

Морлънд въздъхна, облегна се и зачака. За миг устните му се изкривиха в цинична усмивка. Винаги можеше да отвори вратата и да тръгне пеш. Щеше да е пред входа на херцогинята след пет минути.

Но човекът, който изминаваше по двадесет мили на ден на Пиренейския полуостров и бе преживял смъртоносния преход през ледените планински дефилета край Коруня, знаеше, че тази вечер и дума не можеше да става да пристигне пеш.

Лондон си имаше собствени, непоклатими закони. И Морлънд

знаеше, че в известен смисъл те са не по-малко сурови и безпощадни от законите на войната, с които се бе сблъскал в Испания.

– Ах, Морлънд, ето къде си. Страхотна навалица, нали?

Натруфен в червена коприна и пишно изобилие златни ширити, сър Реджиналд Фортескю оглеждаше ослепителното множество през сребърния си монокъл.

– Всички са се отзовали на поканата. Дори Рейвънхърст и безпощадната му съпруга. – Контето свали монокъла. – Ще трябва да й поднеса почитанията си Виконтесата ми каза за една чудесна стара кръчма, когато минавах през Рай. Нарича се „Ангела“. Известна ли ви е?

Морлънд изгледа суетното човече с неразгадаема усмивка.

– Това име ми говори нещо.

– Чудно местенце. Ами съдържателят... май беше Хобхаус. Истински цар! Има от най-доброто бренди, което съм опитвал извън Париж. Е, трябва да вървя и да благодаря на скъпата дама. Дано само мъжът й да не се навърта наоколо. По дяволите, ужасно е да обсебиш така собствената си съпруга!

Силно шумолейки с коприната върху себе си, сър Фортескю потъна в морето от сатен и дамаска.

Морлънд не успя да съдържи горчивата си усмивка.

Много добре си спомняше старинната кръчма от четиринадесети век на „Мърмейд Стрийт“. Преди да стане виконтеса, Тес Лейтън беше усърдната й стопанка. И оттам ръководеше дръзката контрабандна операция с Франция, толкова успешна, че лорд Рейвънхърст лично се зае с разкриването ѝ. Морлънд предполагаше, че именно там Рейвънхърст си бе изгубил ума по смелата жена, чийто смях така и не успяваше да прикрие огромната, поглъщаща я мъка.

А мъката бе нещо, което Морлънд познаваше твърде добре.

В този миг лека ръка докосна китката му.

– Пак ли бленуваш? И то по време на събитието на годината?

Морлънд се обърна и видя херцогиня Кранфорд, която го изучаваше с присвити очи. Той изруга наум, молейки се меланхолията да не се е изписала на лицето му.

То вече грееше, когато графът погали крехките пръсти на херцогинята.

– Съвсем не, Ваша светлост. По-скоро пресмятах дали ще се намери местенце за закъснелите нещастници.

Херцогинята огледа блестящата тълпа със задоволство.

– Страхотна навалица, нали? Бедният Бартолому щеше да е

ужасен. Но сега всички ще се успокоят, след като имаха шанса да се докоснат до херцог Уелингтън.

– Значи Великият мъж наистина е тук? Направихте невъзможното и измъкнахте Железния херцог от леговището му?

Херцогинята кимна. Само прекрасните ѝ очи издаваха колко тържествува от факта, че е организирала събитието на тазгодишния сезон.

– Но не мога да кажа още колко ще остане. Чух го да процежда, че ако още една нахална майка му натрапи лицемерната си дъщеричка, ще скочи от най-близкия прозорец. – Тя се замисли. – Май не вървят както трябва нещата между него и кроткото същество, което взе за жена. Голям позор. Та тя е такава срамежливо и покорно създание, а той е твърде властен. Направо се чудя...

Морлънд се намръщи.

– По-добре е човек да не се чуди, уверявам ви. – Поколеба се дали да не намекне на херцогинята да не се бърка.

Всяка намеса в семейството му Уелингтън считаше за жестоко оскъбление. Обтегнатите отношения между съпрузите не бяха убегнали на никого от младите офицери на Пиренейския полуостров. Макар Морлънд високо да оценяваше решимостта и желязната воля на Уелингтън, които го бяха превърнали в победител, графът предполагаше, че същите тези качества са трудно поносими у един съпруг.

Ала браковете без любов не бяха кой знае каква рядкост сред висшите кръгове. Морлънд можеше да изброи не една двойка сред познатите си, които си разменяха бегли усмивки по време на закуска, докато планираха поредното си незаконно randevу за вечерта.

Това бе едва ли не в реда на нещата. Единственото изискване бе да се спазва дискретност и да не се стига до прекомерни емоции.

Морлънд ли не знаеше. Той бе чест партньор в подобни връзки.

Ами брат му? Брактът на близнака му бе точно е този тип. Приветливи у дома, навън и двамата се отдаваха на разнообразни и доста разюздани удоволствия различни и многобройни партньори.

Но чашата преля, когато снаха му го покани да сподели леглото ѝ едва две седмици след брачната церемония с брат му.

Дори сега изпита погнуса, спомняйки си как тъмночервените ѝ нокти се плъзнаха надолу по гърдите му, за да погалят мъжествеността му.

В известен смисъл денят, в който бурята отнесе яхтата ѝ по време на една лятна екскурзия до Шотландия, бе истинска благословия. Само няколко месеца по-късно загина и брат му, седмият херцог, и титлата се пое от сина му, Джеръми.

Морлът въздъхна. Трябваше да признае, че брат му бе още по-безпътен от жена си. В продължение на пет години той блудстваше из цяла Англия. След още три-четири години Андрю Морлът щеше да пропишее цялото богатство на рода Лангфорд, да изгуби Севъноукс, красивата къща от шестнадесети век в имението в Съфък, както и по-големите им владения в Съмърсет.

За щастие Морлът не си беше у дома, за да вижда разхищенията му. Но слуховете го настигаха дори в Испания и тогава той скърцаше със зъби и ругаше брат си, когото никога не обикна и когото не уважаваше, защото беше пълен глупак.

Неговият близък.

Дори сега Морлът долавяше погледите, които сякаш го сравняваха с брат му.

Ала Андрю бе мъртъв. И ако Тони имаше донякъде цинично отношение към жените и към трайността на прехваленото чувство, наречено любов, това бе напълно обяснимо, като се има предвид на какво се бе нагледал.

Всички тези горчиви спомени прелетяха през съзнанието му за броени секунди. Когато се обърна, херцогиня Кранфорд го гледаше внимателно.

– Ти май си единствената черна овца тази вечер, млади момко. Но този строг стил ти отива. Черни бричове, черна жилетка. Много елегантно. А тази бродерия е безукорна. Френска е, предполагам.

Морлът разсеяно кимна, оглеждайки залата. Твърде късно осъзна, че търси нежните рамене с водопада от синьо-черни коси. Две теменужени очи, в които яростта за секунди заменяше тъгата.

Той вдигна рамене.

– Париж все пак си е Париж.

Но херцогинята не можеше да се излъже от небрежния му отговор. Забеляза мрачния израз на лицето му, стиснатите му челюсти, когато потъна в ужасните си спомени.

Да, тя бе видяла. И сърцето ѝ се сви.

Познавайки добре висшите светски кръгове, тя предположи, че причината отново е в порочния брат на Морлът. И в не по-малко безпътната му съпруга.

Но лицето ѝ остана все тъй безизразно. Само една палава искрица гореше в зорките ѝ очи.

– А сега трябва да ти поверя една задача. Тук е Палмерстън, зачервен, изнервен, едно буре с барут, което всеки миг може да избухне.

Търси Уелингтън, така дочух. Сигурно заради някоя отвратителна консулска работа. Та можеш да доведеш Великия мъж.

Очите ѝ не се откъсваха от Морлънд и с нищо не издаваха фалшивото ѝ безразличие.

По дяволите, трябва да внимава с херцогинята, каза си Морлънд. Умът ѝ бе все още остър като бръснач.

– С удоволствие. Но Палмерстън сигурно може и сам да намери херцога.

– Боя се, че няма да извади този късмет, защото Великият мъж напусна бойното поле. Насити се на влюбените погледи на тълпата. Каза, че Уотърлу не може да се сравни с нито един от приемите ми. – Тя тихо се изкиска. – Да, смятам, че трябва да го доведеш. Палмерстън всеки момент ще получи апоплектична криза.

Морлънд се поклони, обърна се и понечи да тръгне. В този миг херцогинята докосна ръката му.

– Дали не забравих да спомена, че мис Камърън се появи? Май е с херцога.

– Поразен съм, Ваша светлост. – Той отново елегантно се поклони. – Започвам да си мисля, че тази вечер два пъти сте постигнали невъзможното – добави тихо той.

Херцогинята само се усмихна, спомняйки си каква роля бе изиграла, когато подкрепи връзката на Рейвънхърст с очарователната му съпруга. Всъщност не бе трудно и тя не считаше станалото изцяло за своя заслуга.

Тя обаче нямаше намерение да го споделя с Морлънд, защото си бе наумила още една-две хитринки.

– Знаеш ли, че имаш опасен чар. С всеки изминал ден все повече ми напомняш за баща си.

Морлънд се усмихна, това явно бе голям комплимент.

– А сега, да те няма. Трябва да си видя гостите. Този ужасен тип Атъртън току-що пристигна. А пък Луиза Ландрингам още не е зърнала съперницата си. Театрално кокетнички с две дами край масата с пунша. Ще откриеш Уелингтън и мис Камърън в зимната градина, ако не се лъжа. Сигурно са сами там. – Тя леко се намръщи. – Освен ако Луиза Ландрингам не ги е открила, разбира се.

– Ще се постарая да съм там преди нея, Ваша светлост. – С елегантен поклон Морлънд изчезна под арката, украсена с панделки и коприна.

Едва забележима усмивка играеше по устните на херцогинята,

когато Тони се смеси с тълпата, отрупана със скъпоценности. Искреното ѝ желание бе наистина да извърши чудо тази нощ. Те двамата очевидно бяха влюбени.

А какво по-хубаво занимание от това, да предизвиква срещите им, докато осъзнаят, че са създадени един за друг?

14.

След десетина минути и след много проклетия лорд Морлънд най-сетне се провря през игралната зала, прекоси балната зала и мина по коридора, който водеше до тясната зимна градина, опасваща по цялата дължина просторната лондонска къща на херцогинята.

Херцогинята обичаше да е заобиколена с цветя и градината я снабдяваше целогодишно със свежи цветя.

Това бе прекрасно помещение, което винаги бе топло и наситено с миризма на торф и аромат на портокалови цветове и всякакви растения, за които херцогиня та милееше. Но сега тук бе особено красиво – божурите току-що бяха цъфнали.

Изведнъж Морлънд си представи Чеси Камърън, усамотена с прочутия генерал в някой осветен от свещи ъгъл, където слуша с възхитени очи поредната му история от последната кампания на Пиренейския полуостров, от която можеха да ти настръхнат косите.

Той стисна зъби и рязко ускори крачка.

Това не му харесваше. Изобщо не му харесваше!

И когато отвори вратата на заграденото със стъклени стени помещение в дъното на къщата, най-лошите му страхове се оправдаха.

Увенчан с ореол от светлината на лампата, херцогът стоеше между две саксии с палми и цъфнал хибикус и оживено ръкомахаше срещу грациозната си събеседничка с най-удивителната огърлица, която Морлънд някога бе виждал.

Дъхът му секна. Очите му жадно се плъзнаха по тънката извивка на врата ѝ, където синьо-черните ѝ коси бяха прихванати и закичени с две нежни гардении.

На Морлънд му се стори, че дори от разстояние долавя аромата им, тъй сладко съблазнителен, тъй наситен и променлив, като собственичката им.

А роклята ѝ – о, Боже! – тя подчертаваше всяка нежна извивка на стройното тяло и блестеше в преливащи се тъмновиолетови тонове.

Като сияйните ѝ, незабравими очи... Той гледаше със стиснати устни как Чеси се смее на някоя духовитост, после сама подхваща някаква сериозна история, която генералът изслушва внимателно.

Херцогът пристъпи напред и гордата му глава усърдно закима в съгласие с думите, казани от компаньонката му.

В този миг Морлънд усети, че чувствата, които изпитва към героя от Уотърлу, не са от най-приятните. По-скоро бяха най-откровена ярост.

Пръстите му смачкаха някакво надвиснало растение. За Бога, ако само я докосне, той ще...

Нещо изпука, Морлънд се наведе и видя, че е прекършил едно портокалово клонче.

Звукът привлече погледите на двамата, но Морлънд бе скрит в зелената. Те се върнаха към разговора си.

И докато Морлънд ги наблюдаваше, безмълвен и разгневен, херцогът взе ръката на Чеси и я поднесе към устните си.

Бъди проклет! Нямаше ли достатъчно флиртаджийки и страстни вдовички наоколо? Трябваше ли да налита на тази жена, която съвсем отскоро е в Лондон и не познава правилата на прелъстяването.

Наблюдавайки крехката бяла китка на Чеси, потреперваща под устните на Уелингтън, Морлънд усети, че го завладява дива, заслепяваща ярост, каквато не бе изпитвал в живота си. За щастие успя да овладее порива си да изскочи от сянката и незабавно да го извика на дуел.

В крайна сметка, никой не го бе обявявал за покровител на мис Франческа Камърън. И съдейки по израза на лицето ѝ, когато се срещаша, той бе последният човек, на когото би могла да възложи подобна отговорност.

Морлънд стисна зъби, когато Чеси вдигна очи към Уелингтън. Усети внезапна пареща горчивина, задето тя никога не накланяше така глава при разговор с него, никога не го гледаше с такова възхищение.

Може би девойчето предпочита по-възрастни мъже, помисли си натъжено.

Докато Морлънд не откъсваше очи от тях, херцогът се приведе отново над ръката ѝ, после се отдалечи, явно за да донесе закуски. Все още скрит, Морлънд впери поглед в Чеси, която се обърна с лице към него.

Чак сега я видя цялата, сияеща в светлината на свещите, подредени в редица край стената. Дъхът му секна.

Беше невероятно красива, златните и виолетови панделки по ръкавите и над подгъва чудесно подчертаваха цвета на роклята. Страните ѝ

леко руменееха, когато се наведе да вдъхне аромата на цъфналото портокалово дръвче.

Красива е, каза си той и усети как кръвта му кипва. А на врата ѝ висеше огърлица от два реда перли, със златен медальон с дракони и скъпоценни камъни.

Когато Чеси се изправи, светлината на свещите озари кованото злато и я обгърна в топъл ореол.

О, Боже, та тя е прелестна! Как можеше да се смята за невзрачна, дори когато бе срамежливо, недодялано девойче на петнадесет години?

Тласкан от желание, толкова силно, че думите не можеха да го определят, Морлънд излезе от сянката.

Чеси се сепна. Пръстите ѝ се впиха в юмруци.

– Ви... е?

– Съжалявам, че те стреснах.

Лицето ѝ пламтеше и сменяше цвета си.

– Вие сте подслушвали! Да не сте очаквали, че измъквам някакви военни тайни? Или просто се надявахте да се опозоря?

Гардениите в косите ѝ потрепваха в такт с всяка гневна дума. Драконите на златния ѝ медальон сякаш налитаха в атака. По лицето ѝ прогваше цяла палитра цветове.

Морлънд си помисли, че никога не е била тъй прекрасна.

Понечи да я попита откъде има такава отвратителна представа за характера му, когато се досети, че сам си бе виновен. За нахалството си в задния ѝ двор оня ден. За непростимото си поведение по-късно, в кухнята.

О, небеса, как успя само за два дни така да обърка нещата?

Той преглътна гневния си отговор и се показа в светлината на свещите. Бялото колосано шалче на врата му поразително контрастираше с черния му вечерен костюм.

Когато я наближи, Чеси изтръпна.

– Мах... нете се! Тъкмо започвам да се забавлявам и не съм в настроение нито да слушам лекции, нито да отговарям на въпроси. – А щом забеляза решителния му поглед, добави: – Херцогът всеки миг ще се върне. Отиде за ликьор и бисквити.

Морлънд се надвеси над нея със загадъчен поглед.

– Мислиш ли? Трябва да те разочаровам, скъпа. Кръстницата ми, херцогинята, ще го задържи. Всъщност затова ме изпрати тук. Макар да започвам да подозирам... – не завърши той.

Пристъпи напред. Чеси се отдръпна. Едната му руса вежда се изви

въпросително.

– Не казвай, че се боиш, мила!

Застанала между двете миниатюрни палми в саксии, Чеси се навъси.

– Да се боя? От вас? Откъде ви хрумна подобно безумие?

Морлънд заобиколи плетеното канапе, двете порцеланови фигури на плантатори и притисна Чеси до прозорците в дъното на зимната градина.

– Защото трепериш, скъпа. И пулсът се блъска във вената на врат-лето ти. – Погледът му помръкна. – А може би умираш от скука. Е, аз нямам нито осанката, нито славата на херцога. Но трябва да те уведомя, че за жалост е женен мъж, независимо от развратните си обещания.

Бузите на Чеси се наляха с пурпур.

– Как... как смеете! Кой сте вие, да ме поучавате, вие, който... – тя се овладя, пръстите ѝ се впиха в роклята.

Малкото ветрило от слонова кост се прекърши на две.

– Май си счупи ветрилото, скъпа. – Гласът му бе тих и ласкав, като милувка.

– Не съм ви скъпа. Не съм ви никаква! Изгубихте правото да ме наричате така преди десет години! А сега си вървете. – Гърдите ѝ рязко се повдигаха, докато се мъчеше да успокои дишането си.

Морлънд бе очарован от яростното им вълнение. Гледаше феникса и драконите, които се мятаха около сладките извивки, очертали се под виолетовата тъкан.

И внезапно то се появи отново, желанието, което пулсираше диво и горещо във вените му. Завладя го сяпао безразсъдство.

– Откъде знаеш какво си за мен, опърничаво момиче? За десет години много неща могат да се променят. – Устните му се изкривиха в горчива усмивка. – За мен поне доста се промениха.

Чеси отстъпи, ала само усети как бодлите на един розов храст се забиват в рамото ѝ.

Морлънд тъжно се усмихна. Сега вече бе изцяло притисната в ъгъла и тя го съзнаваше.

– Вървете си! Нима се изразявам неясно? Не желая присъствието ви. Не желая да разговарям с вас. И най-вече – не желая да ме ухажвате.

Морлънд забеляза, че гласът ѝ с всеки миг губи звънкостта си. Страните ѝ очарователно поруменияха, а в сладката извивка на шията ѝ едно мускулче потрепваше в такт с думите ѝ.

Запита се какво ли би усетил, ако допре устни до това копринено

късче кожа. Да, тя бе невероятно страстна жена. Бе достатъчно да я погледне, за да разбере, че би била пламенна, безразсъдна и прекрасна любовница.

Той нежно погали с пръсти една розова пъпка – искаше му се да погали нея така.

Чеси следеше с очи всяко забавено движение и долавяше внушението му. Езикът ѝ неволно трепна и докосна горната ѝ устна.

Морлънд усети растящо напрежение в слабините си. Ако не се въздържи, ще умре. Ако се въздържи, пак ще умре!

– О, ще трябва да си пределно ясна с мен, Щурче. С изтънчени подигравки и неясни укори нищо няма да постигнеш. – Той наблюдаваше с любопитство как пръстите ѝ се притискат към гърдите ѝ, как гърдта с цвят на слонова кост повдига стегнатия корсаж, как златният медальон се движи върху кожата ѝ.

Пулсът на разгорещената му кръв се превърна в тътен. Морлънд смъртно осъзнаваше, че губи разсъдък и ще направи нещо, за което на сутринта ще съжалява.

Ала застанал на сантиметри от нея, с упоени от богатия аромат на гардениите сетива, Морлънд си каза, че пет пари не дава за утрешния ден.

Съществуваше единствено сегашният момент, единствено тази вечер. Единствено мигът на безразсъдната, заслепяващата магия, за която бе копнял цели десет години.

И той бе решен да открие сладостта ѝ, да вкуси мекотата ѝ, когато...

Очите му се впиха в плътната устна, която тя хапеше със зъби.

– Милорд... Тони...

Глухият, задъхан глас, с който произнесе името му, окончателно го сломи.

Изпита внезапна нужда да чуе името си отново, ала този път – докато тя е в прегръдките му, докато отпива от сладостта на устните ѝ.

И на шията ѝ.

И на уханната падина между влудяващите сочни гърди...

Той сграбчи свитите ѝ пръсти и ги притисна до гърдите си.

– Трепериш, Щурче. Според мен тук е доста топло.

Очите му изучаваха лицето ѝ. Изведнъж Чеси пребледня.

– Тони... милорд... недейте! Не го желая, изобщо не го желая.

– Твърде късно, Чеси. Десет години чакам за това. – Графът нежно обхвана китките ѝ и ги притисна до стъклената стена. – Защото аз го

желая. И то – невероятно силно. – Твърдата му длан се плъзна по напрегнатата ѝ брадичка. – И внезапно откривам, че съм невъобразимо жаден. И то само за едно...

Той нежно докосна gardенията над ухото ѝ, сетне се наведе и вдъхна финия ѝ аромат.

– За теб – прошепна той и погали с дъха си кожата ѝ.

Тялото му бе на сантиметри от нейното. Страстта замъгляваше очите му, но той видя мускулчето, което пробягваше по шията ѝ, странното напрежение, което сковаваше крехките ѝ рамене.

– Да, желая го. Искам го. Мисля, че и ти го искаш, Щурче.

– Недей. Не ме наричай така, никога вече. – Гласът ѝ бе изпълнен с отчаяние.

– Защо не?

– Защото... защото не е честно!

– Нима можем да говорим за честност, любов моя? – Пръстите му проследиха извивката на ухото ѝ, плъзнаха се надолу и обвиха брадичката ѝ. – Бих могъл да те обвиня в същото.

Притисната между стените, изгубила почва под краката си, Чеси гледаше с неவிждащи очи. Какво се случи? Какво я промени?

А тя наистина бе променена. Кръвта ѝ кипеше, а тялото ѝ сякаш не беше нейното, а принадлежеше на някой друг.

На някакво безразсъдно същество.

Тя потрепера, когато графът откачи едната gardения и я поднесе към устните си. Докато целуваше меките листенца, очите му не се откъсваха от нейните.

– Отива ти, Щурче – дрезгаво промълви той. Притисната до хладните стъкла, Чеси потръпна.

Дъхът ѝ секна, когато той мушна цветето в бутониерата до сърцето си.

Изведнъж ѝ стана горещо. После студено. От непоносимата близост.

Тя бутна ръката на Морлънд.

– Аз не искам... ние не можем...

– Да – каза дрезгаво той. – О, Боже, да. И то сега, Щурче.

Сърцето ѝ заблъска лудешки в гърдите, прескочи няколко удара и Чеси се олюля. Той я подхвана с ръце, с твърда като стена гръд, с изопнати като въжета бедра.

И тя изпитваше жажда. И болка. И желание не по-слабо от неговото. Логиката и разумът не можеха да противостоят на заслепяващата

страст.

Като насън проследи как той навежда глава. Мили Боже, очите му бяха потъмнели от възбуда, която я ужасяваше. На която не можеше да устои.

Тя потрепера. Затвори очи.

– Не-е-е-е...

– Да, Чеси. – Той погали устната ѝ със смразяваща нежност. – Да, сладка моя. – Устните му намериха меката извивка на клепача ѝ. Плъзнаха се бавно по бузата ѝ до ъгълчето на устата ѝ. – Ето така. О, Боже, така.

Чеси затаи дъх, завладяна от неистово очакване. Устните ѝ потръпваха. Искаше ѝ се да усети допира на неговите устни.

Ами ако го направи?

О, Боже, ами ако не го направи?

После – нищо. Само топъл, уханен въздух. Само пламтяща, гладна кожа, която жадува за още и още.

Тя отвори очи.

Той стоеше неподвижно, бръчките около устата и по челото му се врязваха дълбоко. Косите му хвърляха огнени отблясъци под танцуващата светлина на свещите. Опасният пламък в очите му и чувствената извивка на плътните му устни хипнотизираха Чеси.

Тя шумно преглътна, неспособна да говори, неспособна да диша. Неспособна да свърже две мисли в съзнанието си.

– Само веднъж – прошепна мъжът, когото винаги бе обичала. – Само веднъж. Заради миналото. Заради всички прекрасни утрини, когато събирахме миди по брега. Заради мързеливите следобеди, когато плувахме край лодката на баща ти. – Той стисна зъби. – И заради нощите. Заради всички влажни, болезнени и безсънни нощи, когато се питах какво ли би било, ако...

Разгорещеният му поглед опари лицето ѝ.

– ... Ако те докосна, ако отпия от свежестта ти, което умирах от желание да направя... – Той изчакваше отговора, който Чеси бе безсилна да даде.

Трябваше да му откаже, да го отблъсне. Трябваше да помисли за баща си, не за това.

Ала първо трябваше да открие дали онова, което бе изпитала в кухнята, е било просто поредната заблуда, като всички останали, които бе преживяла през последните десет години.

Тя преглътна. Пръстите ѝ се разпериха върху гърдите му, вече не

бяха свити за отбрана. Разширените ѝ очи погледнаха нагоре към устата му.

Устните ѝ едва забележимо се разтвориха.

Глух стон се откърти от гърдите му. Морлънд обгърна раменете ѝ и тя се изгуби в обятията му, а той прошепна през нажежения въздух, който ги делеше:

– Чеси...

В този миг писклив смях наруши покоя на зимната градина. Морлънд бързо дръпна Чеси в сянката на една декоративна палма.

По дяволите! Луиза Ландрингам! Сега вече наистина загазиха, помисли си кисело Морлънд. Жената с най-злобния и най-безмилостния език в цял Лондон.

Пръстите му предупредително се вкопчиха в гърба на Чеси. За щастие, тя не се опита да се изскубне.

– Казвате, че са дошли тук? Херцогът на Уелингтън и онова... онова същество в пурпурно? Със странната чуждоземна огърлица. – Кралицата на светските дами се засмя малко несигурно. – В такъв случай, ако не ме лъжат очите, те са успели да се изпарят, мили ми Реджиналд.

Лейди Ландрингам се вгледа внимателно в сенките в дъното на градината. В погледа на зелените ѝ очи се беше появило ожесточение, което по-рано липсваше.

– Като граф Морлънд, който също се е изпарил – провлачено промърмори тя.

Морлънд стисна пръсти. Зад гърба си дочу тихо драшене. След миг две сенки изскочиха от зеленината и прелетяха над пода.

Луиза ужасено ококори очи. Зина, за да извика, ала компаньонът ѝ запуши с длан силно начервената ѝ уста. През вратата се шумгуна мишка, следвана от разгорещена от преследването рижа раирана котка.

От дивия крясък на Луиза се чу само тихо изкръкване.

Когато задърпа вкопчените пръсти на Фортескую, лицето ѝ бе добило неприятен морав оттенък. Най-сетне той я пусна.

– Хиляди извинения, скъпа, но не бива да крещите. След миг ще довтаса цялото общество. А после – ще трябва да ви предложи ръката си. Вие сте красавица и тъй нататък, скъпа, ала бракът не ми е по вкуса. – Сър Реджиналд проследи с любопитство как яркочервените устни на Луиза няколко пъти се разтвориха и затвориха, борейки се с яростта. – Радвам се, че се разбрахме. Ще вървим ли?

– Да вървя? – изкрещя събеседничката му. – С вас? За нищо на света, недосялан мухльо такъв...

Появата на херцог Уелингтън, с чаши в ръцете, спаси сър Реджиналд от язвителния словесен порой. Орловият профил на генерала доби още по-суров вид, щом зърна двойката, която го наблюдаваше от входа на зимната градина.

Той им кимна рязко, без да забелязва прикритите усилия на Луиза Ландрингам да пооправи перата на челото си, диплите на роклята си, както и да залепи една ослепителна усмивка на лицето си. Цялото му внимание бе насочено към жената, която беше оставил край декоративната палма.

Жената, която сякаш се беше изпарила.

15.

Чеси понечи да тръгне към херцога, когато до слуха ѝ достигна тиятата ругатня на Морлънд.

Струя топъл въздух погали рамото ѝ. Усети близостта му.

– Не те съветвам да го правиш – прошепна той. – Ще стане страшен скандал, ако ни видят заедно. В този вид.

Изведнъж Чеси си спомни за здравите длани, обхванали раменете ѝ, за железната стена от мускули зад гърба ѝ. Задъхана, разтреперана, тя се опита да се измъкне, ала Морлънд само затегна хватката си.

Тя разколебано се вгледа в тримата, застанали на прага на зимната градина. Твърде слабо познаваше живота в Лондон, за да определи дали Морлънд казва истината.

Междувременно Луиза Ландрингам се бе промъкнала до херцог Уелингтън. Скоро тримата поведоха оживея разговор и явно нямаха намерение да си тръгват.

Да ги вземат дяволите! Какво да прави сега?

Тя нервно прехапа устни. Сигурно имаше начин да се измъкне. Може би има изход в далечния край на градината?

Дъхът на Морлънд, неочаквано погалил шията ѝ, я смрази. Тон наведе глава, вдишвайки аромата на гарденията в косите ѝ.

Ама че нахалство! Нима този измамник смята, че ще я омае като...

И тогава дъхът ѝ секна. Горещите му устни бавно се плъзнаха по врата ѝ. Още един миг – и той захапа крайчето на ухото ѝ.

Чувствената тръпка се разля като вълна през стомаха ѝ, ту гореща, ту ледена. Тя замаяно примигна.

Зъбите на Морлънд нежно хапеха ухото ѝ.

Чеси преглътна. Протегна ръка и потърси опора между клоните на декоративната палма.

– Какво си въобразявате, че правите... – Ала тихият ѝ протест бе прекъснат: неочаквано езикът му се плъзна в сърцевината на ухото ѝ.

Тя едва се сдържа да не изкрещи. Не ѝ достигаше въздух, а нощта бе нажежена – нажежена от сладостта на страстта.

Невиждащите ѝ очи не се откъсваха от тримата, които продължаваха светския си разговор на прага, докато светът около Чеси се рушеше и чезнеше.

Остана единствено нежното докосване на езика му, който шареше но жадната ѝ кожа, и замъгляващото разума ѝ опипване на пръстите му, плъзгащи се по голите ѝ рамене и обхващащи талията ѝ.

Тя се опитваше да върне разсъдъка си, да не се поддава на насладата, която я изгаряше при всяко негово изкусно докосване. Ала притиснатата в тъмнината, без да може да помръдне, Чеси усещаше как здравата ѝ защитна стена, градена с години, се руши тухла по тухла.

Тихо простена и отчаяно се опита да се освободи. Една палмова клонка, в която бе вкопчила пръсти, се прекърши на две.

Тримата на прага мигом се извърнаха и се вгледаха в сенките.

– Едва ли някой снайперист ще посети подобна лондонска забава – усмихна се херцогът, но очите му зорко пронизаха зеленината.

– О, сигурно са мишки, Ваша светлост – изкиска се Луиза. – Тук направо гъмжи от тях. – Тя вдигна усмихнатите си очи към него. – Но вие разказвахте за Уотърлу. – Тя демонстративно потръпна. – Звучи ужасяващо. Какъв късмет, че имаме такъв силен и решителен командир като вас.

Красивата Луиза знаеше добре цената на четвърт час, прекаран в компанията на Великия мъж. Социалният ѝ престиж, и без това достатъчно висок, растеше с всяка изминала минута.

А когато излязат от зимната градина, тя ще се погрижи Железният херцог да я е хванал подръка и всички да го забележат.

Тя не отхвърляше и възможността за един дискретен флирт с героя от Уотърлу със суровите черти. Да, може да се окаже твърде забавно. Та нали не е бил в страната месеци наред. Лишен от насладите на женското тяло, той би бил очарователен и активен любовник в леглото ѝ...

Тя едва забележимо облиза устни и обаятелно му се усмихна. В същия миг успя да потърка хълбока си в бедрото му.

Чеси, разбира се, не забелязваше нищо. Светът за нея почти не съществуваше и тя не усещаше нищо друго освен силните ръце и

гранитната мощ на бедрата на Морлънд зад гърба си.

Значи, това е чувството, смътно си помисли тя. Да желаеш и да бъдеш желан. О, небеса! Тя умираше!

Бавно. Безвъзвратно.

И това бе най-прекрасното чувство, което някога бе изпитвала...

Устните на Морлънд се склучиха върху топлата вена, пулсираща на шията ѝ.

Чеси неволно потрепера. Главата ѝ безсилно се отпусна на рамото му, магията я погълна.

Тихо проклетие или може би въздишка се отрони от гърдите на Морлънд. Ръцете му плъзнаха нагоре, заобиколиха тежката златна огърлица и обгърнаха гърдите ѝ.

– Чеси... Боже... – Той разтреперано пое въздух, усетил тръпката, която разтърси тялото ѝ. Тя го възпламени с небивала сила. О, Чеси бе нежна, страстна, невероятна.

И бе негова, само негова!

Той възхитено гледаше блестящите ѝ коси, нежната руменина, пълзяща по страните ѝ. Сладката ѝ развълнувана гръд.

И тогава той се намръщи. По дяволите, та тази рокля едва скрива прелестите ѝ! Не би допуснал Фортеску, Атъртън и стотиците останали развратници да надничат в съблазнителното ѝ, почти напълно разголено деколте!

В този миг Морлънд бе завладян от първобитна жажда за собственост, каквато по-рано никога не бе изпитвал. Боже, та той желаше тази жена. Жадуваше черните ѝ копринени коси да се посипят между пръстите му. Жадуваше да гледа тръпнешото ѝ тяло, докато съблича, сантиметър по сантиметър, тази влудяваща рокля и разкрива гладката ѝ плът. За него, само за него...

Ако бе запазил поне наполовина разсъдъка си, Морлънд мигновено щеше да изтрезнее от невероятната дълбочина на това чувство за собственост. Но сега, когато го обгръщаше топлият и сладък въздух, наситен с уханието на гардени, портокалови цветове и хвойна, Антъни Морлънд усещаше, че докосването до Франческа Камърън бе единственото нещо, което имаше някакъв смисъл в този побъркан свят.

Очите му страстно запламтяха, когато притегли Чеси към себе си и потръпна, усетил меката извивка на хълбоците ѝ, която възпламени твърдата бариера между бедрата му. И тогава, почти без да съзнава какво върши, Морлънд плъзна пръсти под корсажа ѝ.

– Н-не... – смрази се Чеси. От гърдите ѝ се отрони глух стон.

Морлънд захапа устните ѝ и отново я накара да простене. Това разпалваше още повече желанието му, караше кръвта му да кипи. О, Боже, колко е сладка! И по-страстна, отколкото самата предполага.

Нещо спря пръстите му. Той тихо изруга. Но разгорещените нощи в десетките чужди постели – дали не бяха твърде много? – запита се Морлънд – го бяха превърнали в ловък експерт. При третия опит той отстрани досадното препятствие.

И тогава топлите гърди на Чеси се изсипаха, буйни и сочни, от разкопчаното ѝ деколте и изпълниха шепите му.

Морлънд потрепера от тежестта им, от меката изпъкналост на зърната им, наедрили при допира на пръстите му.

Зашеметено погледна надолу. Но пищните ѝ прелести се криеха в сянката на палмата.

Може би така е по-добре, помисли си той. Ако не само почувства, но и види гъвките ѝ като коприна форми...

Ръцете му леко трепереха. Бореше се със слепия нагон да я обладее. Знаеше, че и тя го желае. Чувстваше го в препускащия ѝ пулс, в зърната на гърдите ѝ, възбудени под пръстите му.

Едно-единствено страстно, мощно движение и щеше да проникне в нея.

Вече чуваше стенанията ѝ, усещаше горещата влага, поглъщаща възбудения му член. Искаше да я притежава по този начин, да стене обезумяла, да го обвива с белите си бедра и да го погълне целия.

– Т-тони. О, моля те...

Разтрепераният ѝ глас го накара да спре. Долови объркването ѝ, дивата тревога, която възпираше страстта ѝ.

По дяволите, какво прави той!

Погледна към ръцете си. Трепереха. Под тях се надигаха зърната на гърдите ѝ, едва забележими в сянката, настръхнали и твърди като тъмни цветни пъпки върху кожата ѝ с цвят на слонова кост.

Докато я гледаше, роклята ѝ се свлече още по-надолу.

Боже, мили Боже, но какво прави той?

Задъхваше се. Усещаше извивката на гърба ѝ върху гърдите си. Топлината на главата ѝ, полегнала на рамото му. Мекотата на хълбоците ѝ, терзаеща неопикуемо възбудените му слабини.

Морлънд изруга тихо, дълго, цветисто. След което направи единственото възможно нещо.

Същото, което стори и преди десет години.

Той я пусна.

16.

Чеси чу ругатнята му и застина.

Бавно вдигна глава от рамото му. Потръпна и отвори очи. Постепенно изплуваха образите на цветята наоколо, ароматът им се смесваше с мириса на влажна пръст. И откри, че ръцете му вече не я докосват.

Светската тройка все още препречваше изхода на зимната градина. Откъм отдалеченото крило се носеха приглушени звуци на валс.

Животът си течеше.

Само тя сякаш бе спряла и замръзнала в друго време и на друго място.

Затвори очи, борейки се със сълзите. Бедрата на Морлънд се събраха зад гърба ѝ. Той се озърташе напрегнато.

– Чеси, ние просто не можем... – Той се задъха и сграбчи раменете ѝ. – По дяволите, не искам да ти причинявам болка.

Чеси сведе преbledнялото си лице. Корсажът ѝ бе разпуснат и разкриваше разгорещената ѝ, възбудена плът. Тя беззвучно изхлипа.

Глупачка! Падна право в ръцете му. С въздишка и усмивка му даде да прави с теб каквото си поиска!

Болка и горчиво разочарование блъскаха като с юмрук гърдите ѝ.

– Махнете си ръцете от мен – заповяда тя. – Ако искате да останат цели.

Мъжът зад гърба ѝ свъси вежди. Ръцете му не се отдръпнаха от копринената кожа, която явно жадуваше за ласките му.

– Ще броя до пет – процеди тя с леден глас.

– Чеси, недей. Не по този начин. Нека ти обяс...

– Едно. Д-две. Три...

Морлънд тихо изруга и я обърна с лице към себе си.

– Това нищо няма да реши – каза той. – Ти си ядосана, разбира се. С пълно право. Но ние не можем просто да...

– Четири – сръза го Чеси. – Пет. – Тя сграбчи ръцете му. Разбира се, Морлънд не знаеше за бойната ѝ подготовка. Всичко бе започнало през лятото, след като той си замина.

Понякога ѝ минаваше през ума, че баща ѝ нарочно е поощрявал заниманията ѝ, за да разсее по някакъв начин болката от първата ѝ нещастна любов. Никога не успяваше да скрива чувствата си от него, макар че този път се бе постарала извънредно много.

Сега мисълта за всички пролети сълзи, за всички невинни

момичешки мечти я разяри още повече.

Ръцете на Морлънд бяха силни, с добре развити мускули. Беглят поглед, който му бе хвърлила в спалнята на Жермен, бе достатъчен, за да оцени безупречната му физическа форма.

И все пак той не можеше да се мери с нея. Едно бързо движение и костта щеше да се разцепи.

Ала тя нямаше намерение да стига дотам.

Чеси забеляза, че Уелингтън и двамата му ласкатели най-сетне са напуснали градината. Тя се обърна рязко, в теменужените ѝ очи гореше дива ярост.

– Свършихте ли вече?

Морлънд сви устни.

– Съвсем не, скъпа. – Той присви очи, наблюдавайки я как бясно подръпва диплите на роклята си. – Стига си се мятала, по дяволите! Дай аз да я оправя.

Той за миг я завъртя, издръпа роклята над раменете ѝ и закопча кончетата на гърба.

– Ах, ах! Какви опитни пръсти, милорд!

Лицето му се смрази, но той не каза нищо. Заслужаваше си го. Даже много повече! Без малко да вдигне полите ѝ и да я обладае направо тук, в зимната градина на херцогиня Кранфорд!

Какво му ставаше?

Морлънд оправя роклята, след което пак завъртя Чеси. Тя отново се опита да протестира, но пръстите му се забиха в раменете ѝ.

– Моля за прошка, мис Камърън. Постъпката ми е наистина непростима. Не мога да си представя, че...

Във властния му тон за пръв път се появи колебливост. Той прокара пръсти през косите си.

– Аз... аз не знам какво ме прихваща, Щурче. Не съм искал да...

Чеси го наблюдаваше със студено безразличие. Значи, той намеква, че случилото се е било само пристъп на лудост! Само една грешка и безумие? Защото никой мъж не би пожелал слабичката, непохватна Чеси Камърън! Нима тази мисъл не ѝ бе внушавана достатъчно често в Макао?

Тя прикри острата болка от тази мисъл под маската на гордостта. Ще му покаже, че вече не е някогашната невинна глупава ученичка.

– Няма нужда от извинения, уверявам ви. А сега, ако бъдете така любезен да ме пуснете да мина...

Морлънд свъси вежди. С разкрасени нозе и ръце на раменете ѝ той

все още препречваше пътя ѝ за отстъпление.

Чеси яростно го изгледа. По дяволите, нима смята, че ще се мята около него като подплашен заек? Не, той ще трябва да я пусне да мине, в противен случай след миг ще е на земята със счупен крак!

Внезапно Морлънд я хвана под мишницата. Чеси инстинктивно напрегна мускули, готова да атакува.

Морлънд веднага схвана намерението ѝ. И усети силата и подготовката ѝ. Човек едва ли би могъл да очаква подобно нещо от една млада дама.

Присви очи. Хвана китката ѝ и изви ръката ѝ така, че да разгледа дланта ѝ. Чеси се опита да я издърпа, знаейки какво ще открие на нея.

Кожата по краищата на дланта ѝ бе ръбеста и осеяна с множество белези, все спомени от Шао Лин.

– О, Боже, не мога да повярвам! Не ми казвай, че баща ти е допуснал...

Чеси пребледня и се отдръпна. Последното нещо, което ѝ се искаше, бе графът да узнае за обучението ѝ. Успя да се засмее горчиво:

– Да допусне какво? Да загрубеят пръстите ми от отварянето и затварянето на сандъците с археологическите ни находки ли? От търкането на дъските на палубата на лодката, която заместваше дома ни ли? Боя се, че го е допуснал, милорд. Съжалявам, ако това накърнява благородните ви чувства.

Тя издърпа ръце от внезапно омекналите му пръсти и изправи рамене. Очите ѝ заплашително святкаха.

– А сега, довиждане, Ваша светлост. Не, сбогом!

Морлънд стоеше като попарен.

Не може да бъде! Чеси – опитен боец! Неговата Чеси?

Кръвта пулсираше в слепоочията му. По пламналото ѝ от ярост лице си личеше, че не е в състояние да говорят сериозно в момента. А и един бал на висшето общество не бе най-доброто място за сцени, освен ако човек не искаше цял Лондон да зашушне за него.

– Ще се отместите ли или не, негоднико?

– Щом настояваш.

– Настоявам!

– Много добре. Но първо... – Без да изчаква отговора ѝ, той се приведе напред и оправи висящата гардения в косите ѝ, черни като нощта.

Чеси стоеше скована, бездиханна, докато леките му опитни пръсти шаваха в косите ѝ. Искаше да не им обръща внимание, но не можеше.

След миг Морлънд отстъпи с непроницаемо лице.

– Готово. Както винаги, самото съвършенство. Ако нямаш нищо против, ще ме последваш след няколко минути. Лондонските клюкари само това чакат, ще вдигнат шум до небето.

Той бавно се поклони.

– А докато си сама, ще имаш време да заличиш прекрасната, но твърде издайническа руменина, покрила страните ти, шията ти, очарователните ти...

Сапфиреният му поглед се сведе към пищната ѝ кадифена гръд, Чеси все още усещаше предателската възбуда, стегнала зърната на гърдите ѝ.

– ...други работи – нежно довърши Морлънд. – Лека нощ, мис Камърън. Но не и „сбогом“.

След тези думи нескриващи самоиронията му, графът се обърна и си тръгна.

* * *

Застанал под красивата украса от коприна и цъфнали черешови клонки, виконт Рейвънхърст наблюдаваше приятеля си, който си проправяше път през тълпата в балната зала на херцогиня Кранфорд.

Малцина биха забелязали напрежението, скрито под ленивата усмивка на Морлънд, но Рейвънхърст го познаваше достатъчно отдавна, за да се подведе.

– Разстроен е, нали? – Явно съпругата на виконта също следеше приближаването на лорд Морлънд.

Рейвънхърст се подсмихна. Нищо не можеше да убегне от зорките очи на Тес. Вече го знаеше добре. Той погали ръката ѝ.

– И аз така смятам, любов моя. Цяла вечер е изопнат като струна. – Той замислено проследи отдалечаващия се граф, после отново извърна очи към вратата на зимната градина.

В този миг на прага застана крехка фигура във виолетова копринена рокля. От същото място, откъдето се бе появил и Морлънд. Косите ѝ блестяха като черен лак под светлината на свещите.

Рейвънхърст едва чуто подсвирна. Значи това е красавицата от Макао, за която му разказваше херцогиня Кранфорд.

Жената се спря за миг. Мислейки, че никой не я забелязва, тя подръпна полите на роклята си и корсажа.

Провери с ръка дали гарденията е на мястото си в косите ѝ.

Устните на Рейвънхърст се извиха в лека усмивка. Охо! Такава ли била работата, Морлънд?

– Кое е това очарователно същество, което излезе от зимната градина? Божичко, нали оттам Тони преди миг...

Рейвнхърст сграбчи пръстите на жена си и предупредително ги стисна в мига, в който две любопитни дами минаваха край тях.

– Но коя е...

– Хайде да се поразходим, сладка моя. Искаш ли да отидем в зимната градина? – Рейвнхърст се усмихна на жена си. – Там ще поговорим на спокойствие. – Той проследи скования гръб на жената във виолетово, която сега бродеше сред тълпата. – Тази вечер започва да става доста интересна, не мислиш ли, любов моя?

* * *

– Ах, Морлънд, точно вас исках да видя. Докато пресичаше претъпкания салон, се бе натъкнал на херцог Уелингтън, заобиколен от тълпа почитателки. Той забеляза Морлънд и се обърна с лек поклон към групичката.

– Хиляди извинения, мили дами. Но делата ме зоват.

След миг той бе превел Морлънд през една скрита със завеса врата в празния коридор.

– Божичко, Уотърлу ряпа да яде! Винаги е важно да познаваш терена, Морлънд. Запомни това. Никога не влизай някъде, преди да си проучил всички възможни пътища за отстъпление.

Херцогът дръпна завесата и гордо закрачи към едно скрито в полумрака диванче.

– Тук ще можем да поговорим на спокойствие.

Морлънд обаче все още не можеше да се успокои.

Мислеше единствено за Чеси, тръпнеща в обятията му, разтреперана от целувката му.

О, Боже, май си губя ума. Тя е виновна!

Той стисна зъби, отхвърляйки спомена за сладката топлина на копирената ѝ кожа. Боже, ами тихите ѝ стонове, когато откопча корсажа и освободи гърдите ѝ, и...

– Зле ли ти е, Морлънд? Явно не ме слушаш.

Морлънд го погледна и чак сега осъзна, че херцогът говори с него.

– Този мир е твърде изтощителен, Ваша светлост. Една вечер прием, следващата – бал. Ако продължава така, ще трябва да се върна в армията, само и само да намеря малко покой.

Херцог Уелингтън се намръщи. Отговорът на графа не го заблуди дори за миг. Той също бе забелязал жената във виолетова коприна,

появила се от зимната градина няколко минути след Морлънд.

Но сега ставаше дума за работа, а не за удоволствия. Той се приведе и сниши глас:

– Амърст твърди, че положението в Китай е по-лошо, отколкото си мислехме. Графът е побеснял, а положението в двора става все по-неустойчиво. Трябва да побързаме. Кажете ми докъде стигна с книгата?

Морлънд сплете пръсти и започна да говори. Гласът му бе напрегнат. Потънали в разговора, двамата мъже не забелязаха красивата Луиза Ландрингам, която се бе прокраднала в сянката на вратата.

17.

Час по-късно Чеси Камърън стоеше в дъното на залата и се усмихваше, насилвайки се да изглежда весела, на някакъв млад офицер в яркочервена парадна униформа.

Скоро обожателите ѝ бяха четирима, после шестима, осмина и тъй нататък.

Лекият ѝ смях плуваше във въздуха, докато я умолявах да танцува или да приеме чаша ликьор.

От другия край на залата граф Морлънд следеше всяко нейно движение, долавяше всяка извивка на смеха ѝ.

И всичко това се забиваше като остър нож в стомаха му.

Изведнъж търпението му се изчерпа. Той извърна суровото си лице и гордо закрачи сред бляскавата тълпа, без да обръща внимание на никого.

Мекият смях на Чеси го съпроводи по целия път до изхода.

– ... Чудесен прием.

– ... прекрасна блъсканица, скъпа.

– ... как успяваш всеки път да надминеш себе си?

Херцогиня Кранфорд се усмихваше и обикаляше сред гостите, долавяйки откъслечни разговори, като ту подхвърляше някоя дума, ту някой комплимент. А в същото време една част от съзнанието ѝ ловко събираше двойките, които най-добре си подхождат. Но всичко това бе само преструвка. Цялото ѝ внимание бе приковано от нежната красавица, заобиколена от тълпа обожатели, чийто брой растеше с всяка изминала минута.

И, разбира се, от мрачния граф, който не пропускаше нито едно нейно движение, преструвайки се, че изобщо не гледа към нея.

Ах, да бъдеш отново млада, замечтано си помисли херцогинята. Да чувстваш безгрижната радост, първия буен повей на страстта...

И болката. Тя винаги присъстваше, разбира се. Херцогинята пропъди тъгата, породена от някакъв спомен отпреди четиридесет години, когато въздухът бе пропит с аромата на рози...

– ... да хапнем заедно... вечеря в десет... – Тя разсеяно се усмихваше на старите си приятели, без да се вслушва в думите им.

Не се и налагаше. Бе ги чувала хиляди пъти. Сега мислеше единствено за мис Камърън, която току-що бе измъкнала една гардения от косите си и със смях я подаваше на някакъв обожател, коленичил в нозете ѝ. Мъжът отказваше да стане, преди да е получил този знак за вниманието ѝ.

Херцогинята чу тихо изтракване и погледна към Тони Морлънд. Една грозна порцеланова фигурка стърчеше натрошена на парчета между дългите му пръсти. Той явно не осъзнаваше какво бе направил. А изражението на лицето му бе на човек, готов да убива. Херцогинята въздъхна.

Ах, да си на двадесет и пет и отново влюбена!

И докато наблюдаваше гордата походка, с която Морлънд напусна залата, очите ѝ заблестяха и по устните ѝ заигра многозначителна усмивка.

Поне още един човек бе забелязал внезапното оттегляне на графа... и тя го бе последвала скоро след това.

Сега красивото лице на Луиза Ландрингам се бе свило в кисела гримаса. Тя заглаждаше копринените си поли. Тази нощ я пренебрегнаха непростимо! Нея, всепризнатата красавица вече цели три сезона, която превземаше всички сърца, откакто възрастният ѝ, страдащ от подагра, съпруг ѝ оказа огромната услуга да умре в съня си след един изморителен лов и една още по-изморителна нощ в леглото ѝ.

След което Луиза стана свободна – и много богата жена.

Харчеше парите си умно и с въображение. Купи си много тоалети, всичките копринени, в които да облича кадифеното си тяло, и най-редки индийски парфюми и китайски помади.

Последваха безразсъдни седмици, изпълнени с упояващо сладострастие, през които тя си осигуряваше нов партньор за всяка нощ. А понякога – и повече от един.

Да, забавляваше се много добре. Поне известно време.

Но искаше още.

Искаше този, за когото винаги бе мечтала – Тони Морлънд,

единственият, който открито отблъскваше ухажванията ѝ. Който публично я бе направил за посмешище.

Очите ѝ се присвиха и се превърнаха в две блестящи остриета. Тя закрепи по-плътнo маската на лицето си и се приведе в сянката на луксозната си карета, която трополеше по улиците на Лондон.

Мъжът до нея бе млад, мускулист и вече силно възбуден.

Тя погали с пръсти разголената му гърд, после плъзна ръката си надолу към слабините му, които се напрегнаха при докосването ѝ.

Далеч по-забавно щеше да бъде, ако е с огромния Уелингтън, разбира се. Той би бил чудесна играчка, с която да се развлича, докато отмъсти на Морлънд. Но Великият мъж бе твърде зает и не се поддаде на очарованието ѝ тази нощ.

Заля я вълна на ярост.

Няма значение. Имаше и други мъже. И много начини да познаеш насладата. Това ще я задоволи, докато Морлънд падне в ръцете ѝ.

Тя тихо, задъхано се засмя.

– Това ти харесва. – Нямахте защо да го пита. Твърдата му мъжественост, която пулсираше в умелите ѝ пръсти, бе достатъчно красноречив отговор.

Разкопча брича му. Бавно. Влудяващо бавно.

Той вече дишаше учестено, на пресекулки. А тя контролираше всяко от докосванията, всеки миг на насладата му.

– Да проверя ли колко ти харесва? Адам ли се казваше? – Името беше без значение, естествено. Сигурно бе фалшиво, както и името, с което тя се бе представила. А и след тази нощ вече никога нямаше да го види.

Партньорът ѝ дрезгаво изръмжа, когато органът на насладата му изскочи и легна в опитните ѝ меки ръце.

– И това ли ти харесва? – Очите на Луиза блестяха като студените диаманти около шията ѝ. Тя бавно го обхвана с пръсти и започна да го масажира с вещи движения. – Или може би това?

Той се гърчеше от страстта на милувките ѝ. Лицето му се кривеше между пристъпите на всепоглъщаща болка и жестока наслада.

Тя едва не прихна при мисълта до каква степен този мъж е уязвим, колко уязвими са всички мъже.

А един ден, и то съвсем скоро, до нея щеше да е Морлънд. Нямахте обаче да я гледа хладно и подигравателно, когато ръцете ѝ го обхванеха по този начин!

Опитните пръсти на Луиза се свиха, когато си го представи.

Сърцето ѝ заби лудешки. Да, Морлънд...

Тя се наведе с търсеци, влажни устни.

Партньорът ѝ бе разгорещен, възбуден, тръпнеш в очакване.

Също като нея.

– Кажи ми – заповяда тя с дрезгав глас. – Кажи ми дали ти харесва това, което правя с теб. За какво те кара да си мислиш?

Тя склочи устни около него.

И не чу отговора.

18.

Беше почти три часа, когато каретата на херцогиня Кранфорд върна Чеси на „Дорингтън Стрийт“. Краката я боляха, очите ѝ смъдяха от обличащите парфюми и помади, от гледката на шарената тълпа.

Чувстваше се ужасно.

Бе се опитала да не му обръща внимание, да го изхвърли от съзнанието си. Ала когато Морлънд напусна залата, тя го усети, макар че не гледаше към него.

Почувства го дълбоко в утробата си, от студенината, която плъзна по шията и раменете ѝ.

Чеси потръпна, борейки се с желанието, което я завладя, и което я връщаше във времето назад и я превръщаше в някогашното невинно момиченце.

Ала веднага вирна брадичка. Тя вече не бе момиченце и баща ѝ се нуждаеше от помощта ѝ. Не бива да допуска да мисли за нищо друго, да се размеква. Лорд Морлънд бе просто една мечта, която нямаше нищо общо с реалността. В живота на Чеси нямаше място за мъже – още повече за такъв безочлив прелъстител на женски сърна.

Тя сведе очи към тоалетната си масичка, където лежаха гравирани бамбукови гребен, малка сребърна четка и огледалце. Нямаше нито руж, нито червило за устни, нито кутийки за бижута и шишенца с парфюми.

Нямаше и ново писмо от похитителите на баща ѝ.

За миг я обзе слабост. Хвърли се на леглото и свали пантофките си. До слуха ѝ достигна тихо почукване по стъклото на прозореца, след миг звукът се повтори.

Дъжд...

Странно, единственият спомен на Чеси за Лондон бе свързан с дъжда. Нейният баща ѝ бе обяснил, че я е отвел на Изток, когато е била

съвсем мъничка, скоро след смъртта на майка ѝ.

Тогава валеше, ден след ден. Седмица след седмица. Ту леко ръмеше, ту се сипеше като тежък, мрачен порой.

Да, Чеси си спомняше английския дъжд и почти нищо друго.

Тя лениво вдигна една разкривена фигурка от леглото си – вехта парцалена кукла с муселинена рокля и бяла престилчица.

Едното око на куклата липсваше, от косата ѝ не бе останало почти нищо, но тя будеше болезнени спомени.

Най-яркият бе за холерата. Беше на шест годинки, когато ужасната болест обхвана Макао, като покосяваше слуги и приятели.

Страшната треска покоси и нея, душеше я суха, раздираща кашлица.

Тогава баща ѝ я люля в прегръдките си цели три дни, докато температурата най-сетне спадна.

Баща ѝ бе всичко за нея – тогава и винаги след това. Понякога ѝ липсваха майчината ласка, майчиният съвет, но тя никога не го показваше – страхуваше се да не нарани този, който правеше и невъзможното, за да бъде за нея и баща, и майка.

Чеси не му казваше и за обидните прозвища, с които ѝ се подиграваха момичетата от мисионерското училище. Наричаха я „мелез“, „дръпната“, думи, които тя не разбираше съвсем добре.

Ала смисълът им бе ясен, както злобата и завистта, с която изричаха тези епитети.

Разбира се, и тя бе англичанка като тях, но това нямаше значение. Тя и баща ѝ бяха „различни“. Говореха варварския език. Изучаваха варварската култура. А понякога дори обличаха варварските дрехи.

Да, Джеймс Камърън и дъщеря му наистина бяха различни, а в малкото, затворено колониално общество всичко различно криеше заплаха.

И затова се подиграваха на Чеси и я отбягваха. А тя, с упоритата си камърнска гордост, не споделяше нищо с баща си. Особено внимаваше да не се изгърве пред него за английските момчета, които я преследваха с многозначителни гримаси и нарочно изгърваваха книгите си пред нея, за да могат уж случайно да я опипват с горещите си нахални пръсти.

А прозвищата, които ѝ шепнеха, бяха още по-страшни от тези на сестрите им. Курва. Проститутка.

Чеси прегърна раздръпаната кукла и запуши уши с длани, опитвайки се да пропъди спомена за грубите думи и кресливия, подигравателен смях.

Ала никога не успяваше да го забрави. И сега го усещаше зад гърба

си, готов да я нарани. Само когато правеше упражненията за съсредоточаване, успяваше да избяга от присмеха. И когато правеха археологическите разкопки с баща ѝ – колкото по-уморителни, толкова по-добре.

Откакто отвлякоха баща ѝ обаче, подигравателните гласове започнаха да я надвиват. С всеки изминал ден силата им нарастваше, те сякаш ѝ подсказваха, че времето на баща ѝ изтича и тя няма да успее да го спаси.

Чеси внимателно оправи роклята и косите на куклата и я сложи на масичката.

Навън дъждът се усилваше, шибаше и блъскаше по стъклото. Звукът му я връщаше далеч в детството, към най-ранните ѝ спомени, които бяха студени и мрачни като лондонските улици през тази нощ.

В същия миг тя взе решение. Много добре знаеше какво трябва да направи, но вече три нощи отлагаше.

Трябваше да се върне в къщата на Морлънд и да разгледа по-добре онази книга в кабинета му. А после – да претърси спалнята му, както ѝ заповядваха похитителите на баща ѝ.

И то – без да губи време.

19.

След пладне на другия ден Уитби отвори вратата и покани лорд Морлънд. Бледото му лице показваше едно съвършено съчетание на уважение и сдържаност.

– Мис Камърън приема в... ъ-ъ... зеления салон – пропя икономът, поемайки шапката и ръкавиците на графа.

– Благодаря ти, Уитби. – Морлънд дочу смях от далечния край на коридора. – Днес май е оживено?

Отговорът на Уитби бе само едно повдигане на побелелите му вежди и отчаяна въздишка, но той бе ясен за Морлънд.

Морлънд свъси вежди.

– И джентълмени ли има? – Разбира се, той беше сигурен в безспорния успех на Чеси, но толкова бързо?

– Прииждат на тумби, Ваша светлост – скръбно съобщи икономът. – Влачат се по стълбището, отрупват беседката с букети цветя и бръщолевят за „божествената поезия в очите на мис Камърън“. Не бих се учудил, ако и в момента в салона има поне дузина обожатели. – Икономът покорно се поклони. – Бихте ли ме последвали, Ваша светлост.

Хор от смеещи се мъжки гласове блъсна Морлънд в лицето и не остави никакво съмнение, че Уитби казва истината.

По дяволите, какви ги върши тази жена? Считаше се за връх на неприличното млада дама да забавлява мъжка компания, без да има по-възрастна придружителка. Когато слухът за това достигне до светското общество, репутацията на Чеси ще е безвъзвратно опетнена. Да не е изгубила ума си?

Когато Уитби го отведе до залата в дъното на коридора, Морлънд застана на прага и свъси вежди.

Мили Боже, беше по-зле, отколкото очакваше! Десет-дванадесет мъже се смееха, бърбеха или разглеждаха редките източни фигурки и ръкописи, закачени на стената.

В центъра на тълпата, в муселинена рокля с цвят на праскова, невъзмутимо стоеше жената, която заплашваше да лиши Морлънд от сън, от разсъдък, от смисъл в живота му.

Той влезе в стаята, без да обръща внимание на пресилените въздишки на групичката младоци.

Очите му бяха отправени единствено към Франческа.

Видя как тя мигом настръхна, а раменете ѝ едва забележимо трепнаха, но тя нарочно не се обърна. Предизвикателното ѝ поведение го побеси. Значи той не бе добре дошъл в нейната „светая светих“.

За Бога, би ѝ дал чудесен урок, ако си тръгне и я остави да върши глупости. Нека цяла седмица да царува, нарушавайки правилата на лондонското общество. Скоро обаче щеше да попадне в лапите на лондонските матрони.

И тогава бързо ще дотича обратно при него.

Но независимо от яда си, Морлънд не искаше да стане свидетел на публичния позор на Франческа Камърън. А и мисълта, че тя ще започне да подражава на предвзетите маниери на повечето дами, които познаваше, го караше да изтръпва.

И все пак схватките с нея го забавляваха. Беше цяло удоволствие да срещнеш жена, която отстоява собствените си идеи – все едно колко скандални изглеждат.

Морлънд едва сподави гнева си, когато един дългнест младеж, облечен в яркзелено кадифе, се стовари на колене в нозете ѝ.

Боже, та тя направо ги поощряваше!

Чак сега Морлънд забеляза цветята, които отрупваха всички възможни кътчета на стаята.

Със закъснение се сети, че е дошъл без букет и неловкото

положение го вбеси още повече.

Значи тя жънеше успехи. Той го очакваше, но все пак...

Странна болка прониза гърдите му, докато гледаше как Чеси кимва на обожателя си да се изправи. За миг изпита диво желание да изхвърли цялата шумна тълпа на улицата.

Но това би било чиста лудост, разбира се, и би предизвикало скандала, който сам Морлънд се мъчеше да предотврати. Освен това Чеси явно се наслаждаваше на първата си победа. Само един напълно безсърдечен човек би могъл да я лиши от нея.

Морлънд стискаше зъби и чакаше Чеси да му обърне внимание.

Напразно.

Явно миналата нощ в зимната градина я бе засегнал по-силно, отколкото предполагаше.

Така й се пада, помисли си горчиво Морлънд. Той също бе не по-малко засегнат.

Търпението му се изчерпа.

– Мис Камърън. Трябва да поговорим, ако не възразявате. – Той сви устни, тъй като тя продължаваше да стои с гръб към него. – И ако компанията ви би се лишила от вас – мрачно добави той.

Молбата му бе посрещната с вълна от протести, но той не им обърна внимание. Не можеше да откъсне очи от жената, която се обърна към него в мига, в който слънчевите лъчи нахлуха през прозореца.

Първата му мисъл бе, че изглежда твърде свежа и бодра след тържеството снощи, което сигурно е продължило до зори.

Втората – че е невероятно, до болка красива. Както винаги.

Пръстите на Морлънд конвулсивно се свиха, когато забеляза леката руменина, плъзнала по страните й. Без да каже дума, тя взе една разцъфнала роза от вазата, в която имаше сигурно поне тридесет.

Чеси повъртя в ръка пурпурното цвете, сякаш обмисляше предложението на Морлънд.

– Ах, но вие не уточнихте предмета на разговора, милорд. Аз трябва да съм много внимателна, тъй като си нямам кой да ме защити тук, в Лондон.

Орлякът обожатели зад гърба й тутакси обори изявлението й. Понесоха се шумни клетви в преданост до смърт.

Във всяка друга ситуация Морлънд би оценил подобна сцена като забавна и безобидна. Сега обаче сърцето му бясно заби. Да не го прави нарочно, за да го дразни?

– Мисля, че ще е по-добре да поговорим навън, мис Камърън.

– Така ли? – Очите ѝ проблеснаха. – Лорд Морлънд, така ли, се казвахте? – Тя безгрижно се разсмя. – Но аз едва ви познавам. Пък и не виждам за какво бихме могли да си говорим. И насаме, и пред хората. – И тя любезно се усмихна.

– Чес... – запъна се Морлънд и изруга наум. – Мис Камърън, сигурен съм, че приятелите ви ще ми разрешат тези няколко минути.

Изявлението на Морлънд бе посрещнато с нов зали от протести. След всяка дума сапфирените му очи блясваха все по-заплашително.

Чеси го наблюдаваше през полуспуснатите си клепащи.

– Какво мислите, господа? Смятам, че молбата му е твърде неуместна.

Нови викове я подкрепах.

Чеси погледна Морлънд и грациозно сви рамене.

– Редно е да уважим волята на мнозинството, милорд. Може би някой друг път.

Това изчерпа търпението му. Графът яростно изруга, прекоси стаята и я хвана за китката.

– Излизаме навън, момичето ми – тихо изсъска той, така че никой друг не чу думите му.

Мигом шестима мъже преградиха пътя им. В очите им се четеше заплаха.

Но Морлънд не им обърна никакво внимание. Чеси пребледня.

– Е, добре. След като толкова настоявате. Ще ни извините ли за миг, господа?

И тя излезе от стаята с високо вирната брадичка. Щом вратата се затвори, тя рязко се обърна и измери Морлънд със смразяващ поглед.

– Е, милорд? Какво толкова се е случило, че така грубо нахълтвате в дома ми?

За миг Морлънд изгуби дар слово. Не бе очаквал отново да я завари такава, с побеляло от ярост лице.

Господи, всичко пак се обърка!

Той намръщено гледаше красивото създание в муселинена рокля с цвят на праскова.

– Аз... по дяволите, Чеси! Това, което се случи снощи, бе непостижима грешка! Не исках да стане така. И се кълна, че никога няма да се повтори.

Страните на Чеси пламнаха.

– Грешка? Това ли беше? И сте сигурен, че няма да се повтори? – В този миг очите ѝ изглеждаха съвсем прозрачни. Сетне тя сведе поглед и

продължи да върти розата между пръстите си.

– Не те моля за прошка. Би означавало да искам твърде много. Моля те единствено да приемеш извиненията ми.

Пръстите ѝ смачкаха розата.

– Правилно е, че не искате прошката ми, милорд, защото никога няма да я получите. Нито ще приема извиненията ви.

Цветните листенца се посипаха върху полирания под. Чеси сви устни.

– Но не се разстройвайте. Направихте това, което би сторил всеки мъж, стига да има възможност.

– По дяволите, Чеси, недей да...

Тя с последни сили задържахше усмивката върху устните си.

– Какво „недей“? Не разбирам защо вдигате толкова шум. Просто се позабавлявахте, нещо типично за мъжете.

Морлънд я сграбчи за ръката.

– Недей, по дяволите! Не и пред мен. Познавам те прекалено добре, за да повярвам на този маскарад.

– Така ли? Аз пък мисля, че изобщо не ме познавате, лорд Морлънд. А сега, ако обичате, пуснете ръката ми.

Лицето му бе сурово.

– Всичко започна... ох, и аз не знам как, по приятелски. И някак си се промени, стана нещо съвършено друго.

– Приятелски? Отдавна вече не сте сред приятелите ми. От десет години, ако трябва да съм точна.

Морлънд стисна зъби, гневът отново го завладя.

– Значи отказваш да приемеш извиненията ми? Питам се защо?

Чеси се изсмя.

– Защото не се нуждая от извиненията ви. Постъпихте така просто по навик. Инцидентът е приключен и забравен. За мен това няма никакво значение, уверявам ви.

Морлънд помръкна още повече. Неизвестно защо, именно спокойният ѝ отговор разпалваше гнева му.

– Прекалено лесно забравяш, скъпа. – Сините му очи се присвиха. – Ако можех да ти повярвам, разбира се. Което, скъпа Чеси, не мога да направя. – Той сниши глас. – Въпреки че си превъзходна малка лъжкия.

Чеси издърпа ръката си.

– Не лъжа. Колкото до мен, случаят е напълно забравен.

– Не може да бъде. – Дръзко огънче пламна в очите му. – Да се

хванем ли на бас?

– Хващам се на бас само с приятелите си.

– Не криеш отношението си към мен. Добре тогава, щом като така и така си произнесла присъдата ми... – Той тихо изруга, притисна я до стената и зарови пръсти в лъскавите ѝ коси. Другата му ръка се плъзна около шията ѝ.

Крехката ѝ китка се огъна между пръстите му. Мили Боже, тя е толкова мъничка, мека и...

Свършена. До болка свършена.

Той вдъхна аромата на кожата ѝ. Не беше ли на сандал?

И тогава тя се заизвива. Усетили допира на бедрата ѝ, слабините му пламнаха в огън.

Тя се отказа от борбата. Нещо му подсказваше, че гордостта ѝ пре-чи да приеме битката.

Добре...

Той бавно вдигна брадичката ѝ.

– Забравено е, така ли? Докажи го, магьоснице. Покажи ми колко си безразлична.

Преди Чеси да успее да помръдне или да му възрази, устните му се впиха в нейните. Леки и топли, те затанцуваха върху зейналата ѝ от изумление уста.

Вълнуващи. Възбуждащи.

Напомнящи ѝ за забранената страст, която твърдеше, че не си спомня.

Но това бе лъжа, разбира се.

Защото Чеси Камърън си спомняше всеки завладяващ миг в обятията на този мъж. Всяко сладко откритие, което бе направила под допира на силните му пръсти.

Спомняше си бавната, сякаш вродена вещина на устните му. Дивото, сладостно желание, което се зараждаше в гърдите ѝ и заливаше с наслада цялото ѝ тяло.

Докато сърцето ѝ започваше да се мята като лодка в бурно море. Докато коленете ѝ някак странно омекваха и ръцете ѝ вече не ѝ се подчиняваха.

И започваха да галят косите му.

Да опипват мускулестия му врат.

Да се плъзгат по твърдите очертания на устните му.

И изведнъж това всепоглъщащо, задушавашо я чувство я заля отново. Невероятната, разтапяща наслада.

Ала най-опасно бе усещането, че е част от него, че му принадлежи. Че най-послед след дългите скитания отново си е у дома.

Тази мисъл напомни на Чеси колко опасно е за нея това, че е подценила силата на този мъж.

Тя простена, напрегна се, опита се да се изтръгне от прегръдката му, ала ръцете ѝ вече бяха обвили шията му, отворените ѝ устни вече очакваха копринената ласка на езика му.

Сладък, незабравимо сладък...

И, да ѝ прости Господ, тя искаше още и още, искаше да усети ръцете му там, където никой мъж не я бе докосвал. Жадуваше и тя да го докосва, навсякъде, да гали нежната трапчинка на бузата му, меденорусата коса, която леко се чупеше над веждата му.

Докато узнае какво би го накарало да се усмихва и какво – да стене от неутолима страст.

Ала тя нямаше никога да го узнае. Не би могла. Не и след като я бе изоставил по този начин преди десет години.

И тогава, с кипнала кръв, като морски ураган, Чеси дръпна шалчето от врата му и жадно зарови пръсти в гърдите му.

Един миг той остана неподвижен. Чеси усети завладяващата го възбуда, ускорения ритъм на сърцето му под пръстите си.

Повече от всичко тя видя страстния пламък, лумнал в очите му. Да не говорим за топлината, разлила се по слабините му, които се докосваха до корема ѝ.

Чеси се мъчеше да си внуши, че той би се чувствал така в обятията на всяка друга жена, че това е само още едно доказателство за пълното му отдаване на разврата.

Ала не можеше да го повярва.

Защото пръстите, обгърнали шията ѝ през копринения облак на косите ѝ, леко трепереха. И защото дъхът му бе не по-малко развълнуван от нейния.

Колко лесно би било да се поддаде на желанието, да заплува по горещото течение на изгарящото я чувство.

Но действителността отново нахлу в съзнанието ѝ, както ставаше винаги. Чеси застана и блъсна гърдите на Морлънд, замаята глава, за да избяга от завладяващата наслада на целувката му.

– Боже... – Гласът на Морлънд бе дрезгав и груб. Объркан.

И Чеси се чувстваше безпомощна, зашеметена. А сърцето ѝ откликваше на безмълвната молба, която се усещаше в тази единствена дума.

Ала тя нямаше време за въздишки и наслада. Нямаше право да се

размеква. Не и когато животът на баща ѝ висеше на косъм.

– Мили Боже, Чеси... – Морлънд потръпна и пое дълбоко въздух. – Не можеш да забравиш това.

– Пусни ме!

Ръцете му замръзнаха. Лицето му помръкна и се превърна в безизразна маска.

Внезапно Чеси осъзна, че изобщо не познава този човек, че в него има нещо, което никой не познава.

Най-малко – той самият.

И отново, задъхвайки се, се опита да се отскубне от ръцете му. Но при всяко движение усещаше топлината му, невероятната твърдост на мускулестото му тяло.

И нейната плът тръпнеше от тази твърдост.

Няколко дълги минути те стояха неподвижно, ръцете му обгръщаха шията ѝ, телата им трепереха от възбуда.

Очите на Морлънд помръкнаха. Той гледаше пламналите страни на Чеси, червените ѝ устни, подпухнали от целувките му.

Не, не по този начин. Не и с болка и горчивина...

Ръката му бавно се плъзна по косите ѝ.

– Говори с мен, Чеси. Каж ми какво желаеш...

Чеси надви порива на сърцето и задържа ръката си, която жадуваше да изглади тревожната бръчка, появила се между очите му.

По-добре така, помисли си тя. Без надежда, с болка и гняв – единствените останали в отношенията помежду им. Да, само така бе безопасно...

Насила придаде леден израз на лицето си.

– Вие... ме отвращавате, милорд. – Гласът ѝ бе спокоен, но не и кожата ѝ, която тръпнеше, не и сърцето, което лудо биеше до гърдите му. – Ще ви бъда много благодарна, ако напуснете тази къща и вече н-никога не се появявате.

Чеси с ужас усети, че всеки миг очите ѝ ще плувнат в сълзи. Боже, трябваше да го накара да си отиде! Не би могла да издържи дълго.

– И ако нещастният случай ни събере отново, с нищо няма да покажа, че някога сме се познавали. Тони Морлънд, когото познавах навремето, вече не съществува. Той е мъртъв. – Гласът ѝ потрепера. – Може би Чеси Камърън, която той срещна в Макао, също е мъртва.

Морлънд пребледня. Стисна зъби.

Чеси се ужаси, че сега ще я залее с порой от думи, но той само я гледаше в пронизващата, всепоглъщаща тишина.

В следващия миг рязко се отдръпна. Поклони се толкова изискано, че сърцето ѝ изстина.

– В такъв случай няма какво повече да си кажем. Ти напълно ясно изрази желанието си. – Той горчиво се усмихна. – Що се отнася до мен, аз оставам ваш слуга, мис Камърън. Сега и завинаги.

Той се обърна и излезе.

* * *

Чеси дълго не помръдна. Гърбът ѝ се плъзгаше надолу по стената. Краката ѝ всеки миг щяха да се подкосят.

Той си тръгна. Най-сетне успя. Прогони го с обидните си думи.

И вече никога не ще го види.

Изгаряща болка ненадейно прониза гърдите ѝ, стегна като в примка шията ѝ и започна да я души.

Откъм края на коридора се дочу гласът на Суидин, който питаше нещо, и грубият отговор на Морлънд. След това – рязко изскърцване на врата.

Готово. Свърши се. Завинаги.

Една сълза се плъзна по бузата ѝ, но Чеси не откъсваше невиджашите си очи от влажното нетно на отсрещната стена. Тя леко докосна бузата си, опитвайки се да запази този спомен за него. И макар това да бе само една сълза, тя бе единственото, което щеше да ѝ остане, през дългите, студени дни. През ледените, самотни нощи...

Със сподавен стон тя съсредоточи вниманието си върху петното на стената. Да, трябва да го прикрие с нещо. Много е грозно. Ще каже на Суидин.

Или може би на Уитби, който, изглежда, е свършен иконом.

Тя потърка бузата си и се учуди, че е толкова хладна.

Зад гърба ѝ се чуха леки стъпки.

– Извинете, мис Камърън, питах се дали... – Мъжът се поколеба за миг. – О, Морлънд си е тръгнал. Но аз мислех, че...

Повече не можеше да издържа! Пръстите ѝ конвулсивно притиснаха гърдите ѝ и тя напрегна всичките си сили, за да каже спокойно:

– Моля... моля да ми простите, лорд Грантам. Аз... аз трябва да изляза. Бихте ли предали извиненията ми на... останалите?

– Разбира се. Ако мога с нещо да ви...

Чеси не чу нищо повече. Мина покрай него и се качи по стълбището с преbledняло като платно лице.

Не трябваше да излиза, разбира се.

Облече черния копринен костюм и с угаснал поглед се качи по задното стълбище в таванската стая. Там правеше упражненията си.

Искаше да забрави. Да се освободи от болката чрез единствения начин, който ѝ бе познат.

* * *

Започна с „пречистващо“ дишане. Спокойно и дълбоко. Без никакво усилие.

Тя стъпваше уверено, с разхлабени колене. Постепенно стаята започна да губи очертанията си и тя се озова отново там, под закрилата на вековната традиция, сред червените керемиди и трепкащите във въздуха бели хвърчила. Суровият старец следеше всяко нейно движение с каменно лице, потънал в мълчание.

– Не така, Тъмнокоса. – Той поклати глава с характерното за него рязко, отсечено движение. – Движи коленете. Всичко зависи от коленете, както съм ти казвал стотици пъти.

И без да продума повече, той ѝ показа правилната стойка с леко подгънати колене и опънати напред ръце.

– Мисли си за небето и земята. За високопланинския извор. Мисли с това – заповяда той, потупвайки стегнатия си стомах точно над пъпа. – Преди всичко мисли, без да разсъждаваш. Така, че да стигнеш отвъд думите и разума. Само тогава ще се движиш съвършено и изящно, с тяло и душа в единение.

Чеси тренираше упорито и лека-полека се научи.

В Шао Лин имаше още един чужденец, висок, с кехлибареножълти очи. Понякога Чеси се бореше с него, докато учителят внимателно ги наблюдаваше. Питаше се какво ли е станало с него след заминаването ѝ.

Отдавна, толкова отдавна...

Изведнъж ѝ се стори, че беше вчера – реешите се хвърчила, плодородния чернозем. Ярkozелените оризови насаждения над сребърната повърхност на водата.

Плъзгай се. Отблъсни се. Чувствай.

Ръцете ѝ разякоха въздуха, образувайки еднакви, безупречни дъги в пространството.

– Движи се като вода през пясък, Тъмнокоса. Като вятър през трева.

И тя го правеше. Както винаги всяко движение я изпълваше с хармония, с енергия и радост.

Възраждаше я. Дори когато си мислеше, че силите ѝ са напълно изчерпани.

Най-сетне болката намалea и се отдръпна от нея като черен облак.
Но остана да кръжи наоколо.
Без да я докосва. Ала и без да може да се освободи напълно от нея.

20.

– Какво, за Бога, възнамерявате? – Лицето на Суидин се издължи от притеснение, когато видя Чеси същата вечер.

– Отивам в къщата на Морлънд, разбира се. Да търся проклетата книга! – Чеси внимателно поставяше черната маска на лицето си.

– Да не сте полудяла? Цял ден валя. Тази нощ керемидите ще са хлъзгави като лед. Цяло чудо ще е, ако не паднете и не си строшите вратата, моето момиче!

Чеси безгрижно се разся.

– Няма да е кой знае каква беда!

– Говорите глупости, момиче! Какво ще каже баща ви, ако узнае...

– Той обаче не знае, нали? И никога няма да узнае, ако не намеря тази проклетата книга. – Тя се обърна и го прониза с безумен поглед. – О, Суидин, поне днес недей да спориш с мен. Много добре знаеш, че времето ни изтича. Откакто маларията го повали преди пет години, здравето му е съвсем разклатено. Всеки ден се безпокоя дали се грижат за него и дали кризите му не са започнали отново.

Суидин рязко, грубовато я стисна за рамото.

– Не се косете за Джеймс. Той е як като бик. Ще се оправи. Безпокоя се за вас.

Чеси посегна към черната си пелерина.

– Че защо?

– Защото тази вечер сте странна, моето момиче, и това никак не ми харесва.

– Трябва да намеря книгата. Можеш ли да го отречеш?

Суидин сви устни, но не отговори.

– Така е. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Точка по въпроса. – Тя се извърна и тялото ѝ потъна в облака от черна коприна. – Докарай каретата, Суидин. – Гласът ѝ леко потрепера. – Преди да съм изгубила кураж.

Слугата вдигна ръка, сякаш искаше да ѝ възрази. Но преди да успее да отвори уста, Чеси се обърна и изчезна по задното стълбище.

* * *

Катеренето по покрива се оказа много по-опасно, отколкото бе очаквала. На два пъти се подхлъзна и увисна над бездната, на косъм от смъртта. Но и двата пъти успя отново да изпълзи, размахвайки отчаяно крака, докато намери някаква опора.

Когато най-сетне стигна до задния прозорец, Чеси бе пребледняла. Трепереше с цялото си тяло и единственото ѝ желание беше нощта да свърши колкото се може по-скоро.

Ала пълната с опасности нощ едва започваше.

Както и миналия път, тя се насочи към кабинета на първия етаж. Този път нямаше никой и само една самотна свещ гореше на полицата над камината. Чеси бързо претърси кабинета – погледна под дивана и зад пердетата, прерови дори бюрото.

Но книгата беше изчезнала.

С нарастващо безпокойство тя се прокрадна в коридора и се запромъква към спалнята на Морлънд на втория етаж. „До библиотеката има скрита врата“, пишеше в бележката.

Когато безшумно отвори вратата в дъното на коридора и надникна в спалнята, Чеси имаше чувството, че сърцето ѝ ще изскочи.

На масичка за карти беше запален само един свещник. В трепкащата му светлина Чеси различи бели чаршафи и виолетови копринени завеси.

Чаршафите образуваха купчина, струпана върху широкоплещест мъж, който спеше дълбоко.

Този път поне бе свалил ботушите си. Тя се намръщи, забелязала камарата дрехи, небрежно разхвърляни по пода между вратата и леглото.

Чеси затаи дъх и напрегна сетива. Морлънд не помръдваше.

Сега или никога, помисли си мрачно.

Тя пропълзя до библиотеката и опипа с пръсти дървените полици. Всичко около нея бе застинало.

Тайникът трябва да е някъде тук!

Внимателно опипа стената, търсейки някаква вдлъбнатина или таен секрет.

Отново нищо. Нито следа от някакъв механизъм.

Претърси полиците още веднъж, после коленичи, за да опипа ламперията над пода.

И това не донесе успех.

Тъкмо се канеше да се изправи, когато зърна гипсовите фигури от двете страни на библиотеката, някъде на равнището на кръста. Присви очи и се приведе напред. Странно. Фигурите не бяха съвсем симетрични.

Тя опипа очертанията на една цъфнала гипсова клонка, която стърчеше няколко сантиметра по-високо от същия орнамент от другата страна на библиотеката. След миг Чеси отскочи и едва не извика тържествуващо – част от стената поддаде навътре. Откри го!

Чеси предпазливо провря ръка в тъмната ниша и заопипва прашните полици.

Пръстите ѝ докоснаха нещо обемисто, нещо, покрито с коприна, със закопчалки от слонова кост.

Пулсът ѝ забуча в ушите, когато измъкна предмета и го поднесе към светлината на свещта.

Разтвори кориците, обсипани със скъпоценни камъни. В ръцете ѝ се оказа дебел том с подшити на ръка страници.

С разтуптяно сърце Чеси се облегна на стената и се вгледа в страниците.

Този път явно имаше късмет...

Тя внимателно обърна първата страница. Сърцето ѝ се сви.

О, рисунката беше майсторски изработена. Ярките цветове изобразяваха двойка влюбени, прегърнати в градина с лотоси и божури.

Ала не бе рисувана със същата майсторска четка, която бе създавала шедьовъра, който преди много години бе видяла в кабинета на един богат китайски търговец.

Чеси се олюля. Успехът ѝ се изплъзна под носа. А този път беше толкова сигурна...

Примигна, борейки се със сълзите. Мили Боже, кога ще свърши всичко това?

Зад гърба си чу тихо мърморене.

Чеси бързо се обърна и се вторачи в неподвижната фигура на леглото. Трябва да си върви, преди да се е събудил, както успя да направи при последното си посещение в дома му!

Тя тръгна към библиотеката, стиснала книгата в разтрепераната си ръка.

В същия миг изохка. Нечии железни пръсти се забиха в дясната ѝ китка и я извиха нагоре. Тони Морлънд навъсено вдигна към очите си покритата ѝ с белези ръка, после обърна към светлината мазолестата ѝ длан.

– Накъде си тръгнал, млади човече? – Гласът му загубя. – Или трябва да те нарека „приятелко“?

Книгата се изплъзна от другата ръка на Чеси и тупна на пода.

– Да, бях сигурен, че книгата ще те съблазни да се върнеш, скъпа.

Силните пръсти посегнаха към маската върху лицето ѝ. Чеси ахна и отскочи назад.

– Но вие нали...

– Леглото ли? Стар трик, който научих в Пиренеите. – В светлината на свещите лицето на графа изглеждаше сякаш изсечено от камък. – А сега да свалим маската, и без друго знам коя си.

Чеси чу как коприната прошумоля и в следващата секунда маската падна от лицето ѝ.

– Как разбрахте?

– Че си ти ли? – Морлънд мрачно се засмя. – Не можех да забравя за хлапака, който пълзеше по покривите. А когато видях ръцете ти, с всички тези мазоли... – Очите му помръкнаха. – О, не твърдя, че се сетих веднага. Тогава все още си мислех, че сте двама. Но сега, когато хванах ръката ти, със същите мазоли... – Той рязко я пусна, сякаш изпита внезапна болка. – Защо, Чеси? Това е всичко, което искам да знам. И още нещо... как?

Чеси отстъпи встрани, опряла ръце в стената. До вратата имаше още четири, може би пет крачки. Трябва да отвлека вниманието му по някакъв начин...

– Защо? Много просто. – Тя незабележимо пристъпи вляво. – Това бе едно предизвикателство, милорд. Знаете, че никога не съм могла да устоявам на предизвикателствата. – Още две стъпки. – Как? Нека просто да предположим, че се научих на много неща, откакто напуснахте Макао.

– Очевидно. Обучавал те е голям майстор. Това обяснява мазолите по ръцете ти, учудващата сила на ръцете ти. Но къде научи всичко това? – Челото на Морлънд се набразди, защото в същия миг отговорът изплува в съзнанието му. – В Китай! Дори безразсъдният ти баща не би могъл да допусне...

Чеси се усмихна през зъби. Почти бе познал.

– Много сте досетлив, милорд. Да, в Китай. – Внезапно тя се приведе и се хвърли към вратата.

Но не достатъчно бързо.

Морлънд я ритна в коляното и тя се стовари по лице върху персийския килим.

– По дяволите! Пус-с-нете ме!

Твърдото му коляно я прикова към килима, ръцете му стиснаха мятащите ѝ се китки.

– Спри да се съпротивляваш, Чеси! Няма да си тръгнеш, преди да си ми отговорила!

Той рязко я дръпна и след миг тя лежеше по гръб пред него, под искрящия поглед на сапфирените му очи.

– Говори!

– Няма! Мразя ви! Вие сте един надменен, отвратителен, нахален...

– Чакам отговор, Чеси. За пари ли? Или заради някоя каша, в която те е забъркал баща ти?

Тя диво се замята, но стоманеното му тяло не помръдна.

– Вие... вие ще съжालявате за това! – Тя успя да измъкне едната си ръка и с все сила заби мазолестия ръб на дланта си в ключицата му.

Морлънд изруга. За един съвсем кратък миг хватката му загуби силата си.

На Чеси ѝ трябваше тъкмо това. Измъкна и другата си ръка и се изви на една страна. След секунда дясната ѝ ръка разсече въздуха и се вряза в коляното му. В дясното му коляно.

Лицето на Морлънд побеля като платно. Той прехапа устни.

– Милостиви Боже, аз... – Чеси ужасено разбра къде го беше ударила.

Ала блясъкът в очите му ѝ напомни за опасността. След миг тя беше на крака и се хвърли към прозореца.

Покатери се на перваза и бутна рамката. Измъкна единия си крак. Чу мрачно проклетие зад гърба си, но си забрани да мисли за болката, която току-що му беше причинила.

Беше необходимо. Както много други неща, които бе правила, без значение дали бяха правилни или не, а просто – необходими.

Но тази мисъл не я успокои, защото отново чу как Морлънд стене от болка и се влачи по земята.

Тогава тя се устреми към тъмнината, към нощта навън, към свободата. Ала когато ѝ оставаше още само една крачка, усети как железните му мазолести пръсти я сграбчат. Те безжалостно се заключиха около коляното ѝ.

Преди Чеси да успее да мигне, Морлънд я дръпна навътре и я притисна до гърдите си.

Каза си, че трябва да го удари. Заповяда на ръцете си да го пернат по врата или ключицата.

Но не можа.

А после беше твърде късно.

Погледът му беше леден, безпощаден. Този път той реши дори да не хаби думите си. Просто я вдигна на ръце и я събори по гръб на леглото.

Устните му бяха плътно стиснати.

– Първо, за книгата, Чеси. Защо пое такъв риск заради нея?

Чеси го изгледа разярено и се дръпна към края на леглото, който беше най-близо до прозореца. Той присви очи.

– Няма да успееш. И няма да си тръгнеш от тази стая, преди да си ми отговорила.

– Нищо няма да ви кажа!

Морлънд сви рамене.

– В такъв случай, нощта ще бъде дълга. – Той свали ризата си от фин син плат и заобиколи леглото, без да откъсва очи от Чеси. – За пари ли? Толкова ли си загазила?

Чеси се отдръпна още по-встрани.

– Някакъв нов безумен проект на баща ти ли?

Никакъв отговор.

Чеси внимателно опипваше леглото, търсейки нещо, което можеше да ѝ послужи за оръжие. Но не намери нищо. Нищо освен колосани ленени чаршафи и копринена нощна риза.

– Няма да ви кажа нищо. С каквото и да ме заплашвате! – Внезапно тя се изви като лък и го ритна в ребрата.

Ако бе вложила всичката си сила, такъв удар щеше да извади врага ѝ от строя. Но Чеси искаше само да го задържи на прилично разстояние.

Той помръкна и отскочи, след което се опита да я заобиколи.

Вторият ѝ ритник се заби в бедрото му и болката се стрелна надолу по целия му крак.

Тя видя как Морлънд се преви и се хвана за крака, а сетне бавно изправи гръб.

Ярост гореше в очите му.

– Ще трябва още малко да се понапънеш, скъпа. Аз съм готов да остана тук цяла нощ.

Ала Чеси забеляза болката, която сковаваше челюстите му и изостряше погледа му.

Пръстите му, които се опитваха да разтъркат коляното.

Усети как стомахът ѝ се свива от представата за това колко го боли. По дяволите, защо не се предаде и не я остави на мира?

– Заради баща ти е. Те са го отвлекли, нали?

Чеси онемя. Гледаше го, неспособна да отрече.

– Е?

– Откъде... откъде знаете?

– Имам си шпиони, скъпа. – Той горчиво се засмя. – Поне този път сведенията им се оказаха верни. Откога го няма?

Чеси преглътна.

– Три... три месеца.

– Боже! И затова ли дойде в Лондон? Да го намериш?

Чеси се намръщи и стисна устни.

– Говори, по дяволите!

– Защо? Какво ви засяга това?

– Защото искам да ти помогна, малка глупачке. Но не знам откъде да започна ако не ми кажеш какво точно се е случило.

– Нищо не можете да направите – каза Чеси горчиво. – Отвлякоха го в Макао преди три месеца. Ако се опитате да се намесите, само ще влошите положението. Тези хора са страшни. Не биха се спрели пред още една смърт, за да постигнат целта си.

– Кой? Кои са тези хора?

– От Триадата, струва ми се. Или от която и да е друга тайна организация, с каквито е пълно в Китай и в цяла Азия. Да, почти съм сигурна, че е Триадата. Бичът на Изтока. А сега явно са се прехвърлили и в Лондон.

Внезапно всичко му стана ясно. Черните дракони и Червените тигри... всяка една от фанатизираните тайни организации би разполагала както със средствата, така и с възможността да отвлече Джеймс Камърън. Той и по-рано бе имал вземане-даване с тях, когато се опитваха да му отнемат някое току-що открито съкровище.

Тогава той ги побеждаваше. Но този път явно се бе провалил.

– Каква е цената за освобождаването на баща ти?

Чеси се смрази. Нещо ѝ пречеше да отговори.

– Несъмнено, нещо много ценно. – С едно светкавично движение той сграбчи китката ѝ и я изви нагоре. – Мили Боже, Чеси, какво ли е минало през главата ти, откакто за последен път те видях! – Очите му потъмняха. – Беше страхотна на покрива. Дяволски добра. – Той мрачно се засмя. – Боже, когато прескочи улицата, имах чувството, че сърцето ми ще изхвъркне.

Чеси преглътна.

– И аз имах такова чувство.

Пръстите на Морлънд стиснаха ръката ѝ.

– Ти си абсолютна глупачка, Чеси Камърън! Можеше да загинеш. Ако не тогава, то сигурно поне още стотина пъти през онази нощ. По дяволите, ако тогава имах револвер в себе си, аз самият щях да те застрелям!

Чеси сви рамене с привидно пренебрежение.

– Неизбежният риск. Човек свиква с него.

Ненадейно Морлънд притихна.

– Ти си била там, нали? Когато Жермен и аз... – не довърши той.

Чеси кимна, благодарна, че ѝ бе спестил по-нататъшното описание.

– И видя... чу...?

Тя отново кимна.

Не би проговорила, дори ако самият император Ция Цин се бе изправил на прага. Морлънд не помръдна.

– По дяволите! Точно това не биваше да...

Докато мислите хаотично се стрелкаха в съзнанието му, Чеси се помъчи да се освободи.

– Пуснете ме. Нали ви отговорих. Повече нямам какво да...

Морлънд помръкна. Изруга, когато кракът на Чеси отново блъсна коляното му.

– Не още, скъпа. Не си ми казала цената за освобождението на баща ти.

Чеси се заизвива, но този път той беше подготвен. Премести се така, че десният му крак да е извън обсега на ритниците ѝ и я притисна с тялото си. Твърдите му бедра я приковаха плътно към леглото. А ръцете му...

Милостиви Боже, те бяха като от стомана. По-здрави не бе срещала дори в Шао Лин.

– По-добре ще е да ми кажеш. И без това скоро ще изтръгна истината от теб...

Тя мислеше как отново да го изрита в коляното. Личеше си, че все още го боли. Ала разбиранията ѝ за чест не ѝ го позволяваха. Затова тя се извъртя и се опита да го обезвреди с удар в слабините.

Той мрачно се усмихна.

– Да не си посмяла. Резултатът няма да ти хареса, уверявам те.

Чеси леко се изчерви, внезапно осъзнала интимната близост на телата им, леката ласка на един златен кичур, докоснал тила ѝ зад ухото.

Доказателството за растящата му възбуда, притиснато до стомаха ѝ.

Морлънд тихо, но грубо изруга. Пръстите му се впиха по-

надълбоко.

– Цената е книгата, нали?

Чеси настръхна. Надяваше се, че ще разполага с повече време. Ала разбра, че мигновената ѝ реакция я е издала.

Неохотно кимна.

– Боже, трябваше да се сетя!

– Пуснете ме. Сега вече научихте всичко – рязко се дръпна Чеси. Мъжът, притиснал я с тялото си, потръпна.

Сега беше моментът да се измъкне. Трябваше да го удари в едно от стотиците уязвими места, както я бяха обучавали.

Но не го направи. Не можеше.

Лежеше под него, спомняйки си как той се мяташе в кошмара си. Как се мъчеше да скрие болката.

И Чеси осъзна, че би искала да го притисне по-силно в прегръдките си и завинаги да го освободи от болката.

Но „завинаги“ бе нещо непостижимо. Тя нямаше никакво време, не и докато баща ѝ бе пленник на Триадата.

– Пуснете ме. Знам... знам, че ви боли. Не ме карайте да ви причинявам повече... болка – каза тя с треперещ глас.

В този миг една къдрица се измъкна от плитката на врата ѝ. Блестяща като синьо-черна коприна тя пропъзля и се лепна на бузата ѝ.

Морлънд стисна зъби. Той бавно посегна и прибра кичура отново на мястото му, зад ухото ѝ.

Този жест – толкова нежен и неочакван – накара Чеси да изпъшка. Сърцето ѝ подскочи.

– Какво знаеш ти за болката ми? Освен ако... – Един мускул трепна под кожата на скулата му. – Значи ти си била онази нощ в кабинета ми? Мислех, че е Уитби.

Чеси кимна.

– Беше ли приятна визитата? – Лицето на Морлънд помръкна. – Хареса ли ти представлението?

– Ако си бяхте легнали, когато, трябваше, нямаше да ви обезпокоя!

– Приемете най-искрените ми извинения. Не можех да изкача стълбата до втория етаж. – Гласът му прегракна. – Както най-вероятно си забелязала.

Чеси помисли дали да не отрече, че е видяла състоянието му през онази нощ. Но това би означавало да прояви малодушие.

– Забелязах. Откога сте така?

– Откога съм така ли? – Той сви рамене. – От доста време.

– И постоянно ли ви мъчи? Както тогава?

Морлънд отново сви рамене.

– Да кажем, че винаги го усещам. Но аз нямам нужда от съчувствието ти, Чеси. Нито от сълзите ти. Искам само да ми отговориш.

Лъжеше. Имаше нужда от всичко, което тя можеше да му даде. Искаше всичко. И твърдостта, притискаща слабните ѝ, го доказваше.

Той знаеше, че и тя го усеща. Иначе лицето ѝ не би горяло от възмущение.

Морлънд преглътна ругатнята си. Мисли, глупако! Забрави колко е красива, колко е прекрасна така, легнала под теб. Помни какво трябва да направиш... и защо.

– Значи Триадата е отвлякла баща ти и искат Книгата на насладите. Значи просто трябва да я намерим и да им я дадем – каза мрачно той.

– Тя... тя не е ли у вас? О, Боже, аз се надявах, че...

– Боя се, че не. Дори мислех да открия дирите на оня тайнствен хлапак, който тъй умело се катереше по лондонските покриви. Надявах се, че ще може да ми помогне. Сега съм сигурен, че ти си неканеният нощен гост.

Чеси кимна, в очите ѝ се четеше предизвикателство.

– Дори и в Кралското азиатско дружество ли?

Тя отново кимна.

– Боже, ти си луда! Можеха да те убият! Ами ако те бяха хванали?

– Аз... нямах избор. Бележките посочваха точното място. Пишеше, че...

– Бележки ли? – Морлънд сграбчи ръката ѝ. – Какви бележки?

– Същите, които ме насочиха към този дом... и към всички други места.

Гласът му стана нетърпелив.

– У теб ли са още?

– Разбира се. Но от тях няма полза. Няма нито име, нито някакъв знак кой ги изпраща. – Чеси отново направи опит да се освободи.

Морлънд не ѝ обърна внимание.

– Кой ги донасяше?

– Понякога момчетата, които нощем палят осветлението на улицата, друг път – някой кочияш. Всеки път различни хора. Но никой от тях не знае кой ги е изпратил.

– Така и предполагаш. И последната бележка ти заповядваше да търсиш книгата тук?

Чеси кимна с глава.

- Направо е смешно. Явно и те не знаят повече от нас.
- Кой знае – бавно промърмори Морлънд. Очите му се присвиха.
- В същия миг се вцепени.
- Тони? Какво...
- Ш-шт!

Тогава и Чеси чу тихото потропване навън, някъде около прозореца. Дали не стържеше някой клон? Или бяха стъпки по керемидите? Звукът се приближи – мек, потаен, бърз.

- Скрый се зад паравана – прошепна Морлънд.
- Но...
- Веднага, по дяволите!

21.

Заповедният му глас я накара да се подчини. След миг тя се шмугна зад лакирания параван, върху който бяха хвърлени разкошен копринен халат и фина ленена риза.

Гънките на дрехите все още пазеха миризмата на тялото му. Смесен аромат на сапун, кожа и... гардении?

Чеси потръпна, забелязала бялото цвете, забодено в третия илик на ризата му. Но защо...

Ала нямаше време да гадае.

Морлънд духна свещта и стаята потъна в мрак.

– Каквото и да става, стой там – заповяда той. – Не искам да се спяна в теб в тъмното.

Чеси чакаше с разтуптяно сърце, дишаше леко, на пресекулки. Главата ѝ странно се замая при приближаването на стъпките по покрива.

Прозорецът щракна.

Наблизо. Съвсем наблизо.

Тя автоматично забави дишането си, коленете ѝ автоматично се отпуснаха и тя приклепна.

Готова. Винаги готова. Както я бяха обучили в Шао Лин. Независимо от обещанието, което бе дала на Морлънд.

Застинала в тъмнината, Чеси долавяше лекото, сладко ухание на гардениите. Нежно. Прекрасно. Невероятно чувствено.

Сетивата ѝ се напрегнаха до краен предел. И двамата бяха в страшна опасност. Всеки миг можеха да прережат гърлата им, а тя си мислеше за това, че е запазил гарденията, която бе взел от косите ѝ и я е втъкнал

в ризата си, до сърцето си.

Рамката на прозореца тихо изскърца. След миг Чеси усети студения въздух, който нахлу в стаята.

Чу се как рамката на прозореца се вдига. След това прошумоляха копринени дрехи.

Чеси прехапа устни, неспособна да стои безучастна, скрита зад паравана, докато всичките ѝ сетива се напрягаха, готови за атака.

Приглушени стъпки потънаха в килима и се насочиха към леглото.

Някой изохка. После тихо изруга. Морлънд?

Тя спря да диша и отчаяно се вслуша в тихите звуци край прозореца.

Мускулеста плът се сблъска в стена от мускули. Със затаен дъх противниците се вкопчиха един в друг и всяко тяхно движение глухо отекваше в ужасната тъмнина.

Чеси чакаше, без да помръдва, макар това да бе едно от най-трудните неща, които някога бе правила.

Масата с трясък се преобърна. Разнесе се остър звук на раздираща се коприна.

После – тиха ругатня. Беше Морлънд.

Пръстите ѝ се свиха.

Ново проклятие. Този път пронизително, пискливо.

На китайски.

Значи наистина е Триадата. Сигурно са я проследили дотук!

Някакъв фотъйл се преобърна, докато двете сенки призрачно се приближаваха в тъмнината, все по-близо до паравана. И тогава се чу силен трясък на разбито стъкло, последван от грубата ругатня на Морлънд.

След миг тежко тяло удари паравана, който се разклати и полетя към земята.

Морлънд изрева от болка – единственото нещо, което Чеси се молеше да не чуе. Тя изскочи иззад падащия параван и се послуша.

Нищо, освен тежкото дишане на Морлънд.

И тогава го чу. Едва доловимо прошумоляване на дреха. Съскаш звук на коприна от другата страна на леглото.

Чеси се насочи към него, като внимаваше да не се спъне в масата, паднала от дясната ѝ страна. Нападателят също бе много внимателен и не издаваше звук. Ала Чеси долови движението на въздуха и разбра, че той е до библиотеката и търси тайника.

Ако успееше да го хване, може би щяха да разберат къде е баща ѝ.

Приближаваше се безшумно. И в този миг кракът ѝ настъпи натрошеното стъкло.

Тя моментално отскочи, за да избяга от предателския шум. Ала не бе достатъчно бърза.

Нечия твърда ръка се стовари върху нея, засягайки само част от лакътя ѝ. Със стиснати зъби тя приклепна и се претърколи, за да избегне нов удар от тъмнината.

И тогава кракът ѝ разсече въздуха и се стовари върху коприна и човешка плът. Нанесе няколко светкавични удара и всеки от тях срещаше стена от мускули. После отскочи назад. Чу тихо, тежко дишане и приглушена ругатня.

Чеси се плъзна като сянка и направи голям кръг, така че да излезе в гръб на противника си.

И пак силно ритна там, където предполагаше, че е шията.

Удари на мускули. Улучи яката му ръка. Пое си дъх, завъртя се и отново ритна, този път по-високо.

Този път ударът попадна в незащитения му стомах. От силата му противникът ѝ политна назад.

– Ай-ей-я! – Говореше на бързия и писклив кантонски диалект. – Добре се биеш, синко. Особено за едно вонящо чуждоземно псе!

Чеси запази мълчание. Знаеше каква е целта на подигравката – да я накара да проговори и така да се разкрие. Тя тихо заобиколи и се върна при прозореца.

Там зачака. Знаеше, че врагът е ударен и ще опита да се измъкне.

Ударът дойде ненадейно, мазолеста длан се заби право във врата ѝ. Само шепа бойци можеха да изпълнят подобно нещо. Чеси се бе надявала да се научи, но учителят не се съгласи, твърдейки, че това е просто външен ефект без съдържание и не е за такива като нея.

Ала един триад беше длъжен да владее този удар.

Чеси политна напред почти изгубила съзнание, после с вихрушка от въртеливи движения затърси противника си.

Беше закъсняла – долови полъх на вятър, усети как копринените завеси я блъсват в лицето. Прозорецът!

Метна се напред и се взря в празното пространство.

Късно. Някакъв силует се скри зад комина на покрива. Докато го наблюдаваше, на Чеси ѝ се стори, че се обръща и ѝ се покланя подигравателно.

Тъкмо се канеше да го последва, когато чу болезнен стон зад гърба си. Още един стол се прекатури на земята.

Този път Морлънд не издаде звук. А това, реши Чеси, бе по-лошо от всичките му ругатни.

Разтревожена се обърна, забравяйки за разтапящата се в нощта сянка, защото знаеше, че сега Морлънд има нужда от нея. Насочи се към проснатото му тяло и напипа пулса – беше забавен, но равномерен. Задъхвайки се от болката в собственото си рамо, Чеси го опипа, за да види дали кърви.

Вместо кръв намери две подутини – точно зад ухото и над дясната му вежда. Несъмнено това го беше повалило. Лицето ѝ се сгърчи от напрежение, но тя успя да го повдигне в седнало положение и докосна бузата му.

– Тони? Събуди се!

Той потрепера.

– Какво... – Той тихо изруга. – Чеси? Нима е...

– Тук съм. За съжаление нападателят ни се измъкна. Мисля, че е голям майстор.

Твърдите му пръсти хванаха китката ѝ в мрака.

– Чувствам се странно. – Отново изруга. – Ами ти... Той...

Тя сурово се засмя.

– О, аз съм добре, като не се броят няколко драскотини. Но го изпуснах, но дяволите!

Пръстите му трепнаха.

– Следващия път ще се справим по-добре. Изведнъж под вратата на спалнята пропълзя лъч светлина. Приглушени гласове отекнаха в коридора. След миг вратата шумно се отвори.

– Милорд, тук ли сте? – Невидимият слуга изруга, когато кракът му се удари в някакво дървено препятствие. – Отиди да донесеш фенер, Алис! И повикай коняря! – Тежките му стъпки изтрещяха върху счупеното стъкло.

– Насам, Скелтън. Пази се от проклетите стъкла. – Морлънд пусна Чеси и се отдръпна от нея.

В коридора затрепка светлина, която след миг заля стаята. Влезе слуга със запален свещник.

– Божичко! Какво...

В стаята цареше хаос.

Маси и столове се търкаляха в безпорядък, параванът лежеше на пода със странно разперени крила, дрехите се бяха разпилели край него. До прозореца, където чаплите и гарафата бяха излетели по време на борбата, блестяха стъкла.

Слугата онемя. Погледът му се спря върху Чеси, която се бе подпирала на един преобърнат фотьойл.

– Кой...

Той не довърши. Объркано гледаше Морлънд, който се мъчеше да се изправи на крака, придържайки се в облегалката на фотьойла. Графът се олюля и тръгна към вратата.

– Този подлец е разлял брендито. По-добре... а-а-х... донеси друго, Скелтън.

– Не! – Пребледняла, Чеси наблюдаваше Морлънд, който вдървено се влачеше по обсипания със стъкла йод. – Недей!

Ала предупреждението ѝ закъсна. В същия миг Морлънд се намръщи и се хвана за бедрото. Под ужасения поглед на Чеси той залитна.

– Помогни ми! – Преди слугата да се е опомнил, Чеси беше до Морлънд. Тя го прегърна през кръста, превивайки се под тежестта му.

Чак тогава слугата стигна до тях и подхвана графа.

– Какво става, за Бога? Кой сте вие? – Мъжът ококори очи, зърнал синьо-черния водопад на косите ѝ, който досега бе скрит зад гърба ѝ. – Но... вие сте жена!

– Разбира се, по дяволите! А сега ми помогнете да сложа графа в леглото, преди да е успял да се нарани по-сериозно.

Двамата помъкнаха безчувствения Морлънд към леглото и го настаниха да легне по гръб. На едно място бричовете му бяха срязани и кръвта напояваше плата.

Чеси смръщи вежди, забелязала още един разрез на ръката му. Виждаше се подутина с големината на юмрук.

Тя прехапа долната си устна, загледана в прясната, изтичаща кръв. Явно раната бе от кинжал. Но защо Морлънд изгуби съзнание?

Тя се наведе, разглеждайки гладките ръбове на раната. Не бе дълбока, не бе изгубил и много кръв... Защо тогава...

Изведнъж тя изтръпна. Странната кисела миризма бе първото нещо, което я предупреди за опасността. Тя бързо се наведе и докосна челото, после ръката на Морлънд.

– Вижте какво, мис..., която и да сте! Искам да знам какво става тук! И вие какво правите т...

Чеси не му обръщаше внимание. Беше съсредоточила вниманието си върху слабата метална миризма.

Отнякъде ѝ беше позната.

И в този миг замръзна, спомни си.

Точно така, преди дванадесет години, на един селски банкет. Бе

усетила миризмата, а после бе видяла един мъж, който падна с пребледняло и изкривено лице и малко след това умря.

Мили Боже, дано не съм закъсняла!

След миг тя вече даваше нареждания на слугата, свали подплатения си жакет и разкъса ръкава му.

– Ще имам нужда от топла вода и нож... трябва да се извари. Изпрати някой да доведе Уитби и мисис Харис от дома ми.

И тъй като зад гърба ѝ продължавайте да цари тишина, тя вбесено се обърна.

– Стига си гледал тъпо, дръвнико! „Дорингтън Стрийт“, номер двадесет и седем. Кажи им да доведат Суидин, а той да вземе и чантата ми. Побързай, човече, иначе господарят ти ще умре!

Чак сега слугата затвори зяпналата си уста и изхвърча от стаята, вирайки кочияша.

Чеси не откъсваше очи от бледото лице на Морлънд и зашепна отчаяна молитва за мъжа, който лежеше неподвижно в леглото.

Японците я наричаха „фугу“. Други – „риба-балон“. От нея правеха най-страшната отрова, позната на човечеството. Тя за секунди парализираше жертвата си и я умъртвяваше безвъзвратно, безмилостно.

Нямаше никакво време. С всеки тласък на кръвта отровата приближаваше сърцето.

* * *

Изобщо не усещаше крака си.

Отначало бе приятно, защото за пръв път изобщо не усещаше болката в коляното си.

Опита се да го каже на Чеси, но мисълта му се губеше. Чувстваше се добре така – да си лежи върху колосаните чаршафи, докато мислите му се реят някъде в отвъдното.

Тогаваше се появи студът и плъзна нагоре по краката му. Скоро усещаше само тежест там, където по-рано костта и мускулят пулсираха от болката.

Опита се да проговори.

– Чес...

Не се чу никакъв звук. Устата му беше подпухнала и усещаше езика си чужд.

С все сила напрегна волята си и успя да повдигне един пръст.

Но Чеси не го видя. Главата ѝ беше извърната към изплашения слуга, който се обърна и излетя от стаята.

Морлънд се опита да се раздвижи, да каже нещо, слисан от страха в очите на Чеси.

Ала не успя. Сега не можеше да помръдне дори пръста си и пълзящата смърт проникваше навсякъде, във всяка частица от тялото му, във всяко бавно, болезнено вдишване.

– Чес...

Тогава очите му се затвориха. И той повече не помръдна.

* * *

Вече не се движеше. Лицето му бе загубило почти напълно цвета си. Вече носеше отпечатъка на смъртта.

Чеси разкъса дрехите му и различни всички белези на смъртоносната отрова. Първо блокиране на усещанията, после студът. И накрая пълната парализа, при която всички органи, един по един престават да функционират.

Пръстите ѝ трепереха, когато съдра още една копринена лента и направи втори турникет. Върза го точно над първия. Това може би щеше да забави действието на отровата. А ако има късмет, скоро Суидин ще е тук с инструментите и лекарствата ѝ.

Но дотогава...

Тя припряно се наведе и дръпна шалчето от врата му. Опитваше се да не гледа безизразното му лице, съзнавайки, че вече е потънал в царството на кошмарите.

Разкопча ризата му. Откри силните му рамене. Раната на ръката му беше силно зачервена, прорязана от зловещи жълти петна. Чеси преглътна риданието си и стегна горния турникет.

Точно в този момент прислужникът на графа се върна с нож и съд с вряла вода. В коридора се бяха насъбрали развълнувани слуги, които непрекъснато надничаха в стаята.

Чеси не им обръщаше внимание. Тя взе чисто парче ленен плат и бързо проми раната, като старателно отстрани всички възможни остатъци от отровата.

Слугите се разпръснаха, шепнейки си нервно.

През цялото време Морлънд лежеше неподвижно, със стиснати устни, вкочанено тяло, без да вижда и да чува каквото и да било.

Мили Боже, дано Суидин побърза!

* * *

Тамянят димеше бавно и упоително. Старият главатар на Триадата седеше с преплетени пръсти зад изящна масичка от палисандрово дърво.

– Е, Ах Фан? Уби ли го?

– Раната е дълбока. Отровата на „рибата-балон“ скоро ще си свърши работата.

– Ще бъде ли достатъчна?

– Да, сигурен съм, господарю.

Разкажи ми какво се случи. Боецът в черно се поклони.

– Не нараних жената. Тайникът беше отворен, когато пристигнах. Жената е отишла там преди мен и е потърсила книгата.

– Намерила ли я е?

– Не зная, господарю. Не беше у нея, когато се борихме.

Главатарят на Триадата пое дълбоко въздух, който изсвистя.

– Борила сте се? Глупак! Можеше да я нараниш. Трябва да я пазим, докато книгата се намери. Чак тогава можем да накараме императора да погледне по-благогосклонно на нашата организация.

– Но тя не е ранена, господарю. Много е опитна.

– А англичанинът?

– И той се биеше добре, ала не достатъчно. – Тихо се изсмя. – Той ще умре, господарю. Както наредихте.

– Превъзходно, Ах Фан. Само разсейва жената, а ние не можем да си го позволим. Не и преди да сме получили книгата.

Очите на боеца се присвиха.

– А след като ни даде книгата?

– Тогава ще можеш да убиеш баща й... и да правиш с нея каквото пожелаеш.

Боецът се усмихна. Надяваше се да чуе точно тези думи.

22.

Той плуваше в непрогледен мрак.

Не беше неприятно, поне отначало. Беше като да плуваш нощем, както често бе правил като дете в бистрото, хладно езеро в Севъноукс.

После се появи тежестта. Безформена, без начало и край. И скоро безмилостно го притисна като огромен речен камък, поставен върху гърдите му.

Опита да се надигне, да се освободи от камъка.

Опита се да говори.

Опита се да живее – и разбра, че няма да успее.

* * *

Чеси изтича до вратата, чула познатия дрезгав глас на Суидин да кънти по стълбището.

– Суидин, ти ли си?

– Да, мис. И ви нося чантата с иглите здрава и читава. – Той ѝ подаде скъпоценната чанта. – Как е Негова светлост?

Чеси отвори чантата и трескаво зарови в нея.

– Зле е, о, Боже, много е зло. И нямаме никакво време. – Тя нададе радостен вик. Беше намерила това, което търсеше. Подаде пакетче с билки на Суидин. – Направи ги на каша с вряла вода и я донеси.

Не се обърна, когато Суидин изхвърча от стаята.

Вече разрязваше бричовете на Морлънд с нож с фино острие и средбърна дръжка. Огледа стройните му, мускулести бедра. Докосна с пръсти белега на коляното му. Примигна при вида на зловещите сребристи линии, които плъзваха като лъчи от ставата.

Какъв ужас. Каква ли болка е преживял.

Но Чеси не биваше да мисли за това, не и сега, когато опасността бе тук. Взе дългите и тънки игли „хао-чии“. Заби първата точно над коляното и с лек натиск я завъртя. Втората игла постави в центъра на бедрото, третата ѝ точно под слабините.

Ако в този миг мислите ѝ не бяха съсредоточени върху това да го спаси, Чеси би се ужасила да извърши толкова интимна операция, но сега единствено пълзящият студ, който обхващаше тялото на Морлънд, и все по-белеещото му лице имаха някакво значение.

Мили Боже, дано не е късно. Направи пръстите ми силни и точни, за да поставя иглите така, както ме учеше старият игумен Тан...

Извади още три игли от чантата и ги заби в същите точки на другия крак, като внимателно следеше за някакви признаци на живот.

Нямаше.

В този миг се върна Суидин. В ръцете си държеше съд с врялата каша.

Чеси отсипа малко върху парче ленено платно и го наложи върху раната. После отстъпи крачка назад, като отчаяно хапеше устни.

– Добавяй по малко от кашата, Суидин. Аз... аз трябва да се съсредоточа. – Тя затвори очи и отпъди страха, мислейки единствено за местата на точките, които беше научила преди много години в сенчестата

килия на игумена.

– Меридианът „тай-май“ контролира вътрешните болести. Ако забиеш иглите в главните му точки, можеш да постигнеш голям лечебен ефект.

Чеси се намръщи. Нищо не помагаше! Нито иглите, нито кашата от билки. Трябва да има още нещо, което е забравила!

Тя закърши пръсти, мъчейки се да си спомни. Ако знаеше тогава, че един ден тези лекции могат да спасят живота му, щеше да слуша внимателно.

И изведнъж нададе възторжен вик и измъкна кутия с бял прах от чантата. Беше много опасен, разбира се. Ако сложеше повече, Морлънд можеше да умре.

Ала ако не предприемеше нищо, той със сигурност щеше да умре.

Превъзможвайки треперенето на пръстите си, Чеси гребна със сребърна лъжичка от праха и посипа раната.

Вгледа се в лицето на Морлънд, но то не се променяше и бе все така мъртвешки бледо.

Никакво движение. Устните му синееха, дишането му едва се долавяше.

Тя събра длани пред гърдите си и се помоли на Бога Морлънд да оздравее.

– Не се предавай. Още не. Не и когато имам още толкова сметки за разчистване с теб!

Отчаяно поръси още малко от праха „ма-хуан“. Това възбуждащо средство се приготвяше от китайска билка, която стимулираше тялото и караше сърцето да пулсира с бясна сила, а кръвоносните съдове – да се разширят.

Щеше да ускори преминаването на отровата през тялото му. Само да издържи следващите няколко минути, тогава имаше шанс да остане жив.

Сълзите се стичаха по страните ѝ, но Чеси не им обръщаше внимание. Пръстите ѝ въртяха тънките игли, както бе виждала да прави старият Таи.

– Опитай се, чуваш ли ме? Бори се!

Ала и да я чуваше, Морлънд с нищо не показваше това. Продължаваше да диша бавно, повърхностно, едва забележимо.

Чеси прехапа устни. Не можеше да направи нищо повече. Освен да чака.

И да си спомня...

* * *

Бе един от прекрасните лазурносветли дни на ранната пролет, каквито рядко се срещат в тропиците. Целия ден слънцето изсипваше лъчи-те си от ясното като сапфир небе и превръщаше водата в кристално огледало.

Те плуваха и разглеждаха рифовете, после се покатериха на един мъничък остров, където ядоха ягоди и си опекоха риба на огъня, който Тони се опита да накладе. Чеси се смееше на непохватните му действия, но накрая го съжали и сама свърши работата.

В отговор Тони обезкости рибата и подреди филетата върху нагорещения от огъня камък, където те шумно зацвърчаха. Докато червата й къркореха от глад, Чеси добави шепа ароматни треви. Обгърна ги гъст облак дим и придаде някакво магическо значение на всичко, което правеха.

Чеси се завъртя в танц, отметна глава назад и се разсея.

Просто така, от удоволствие. От радостта да си жив в такъв чудесен пролетен ден. Просто защото небето бе прозрачно като сапфир, а морето блестеше гладко като стъкло чак до хоризонта.

Защото въздухът бе свеж и те бяха сами в мъничкото си царство на острова, далеч от всички, които биха ги критикували, гледали неодобрително или гълчали.

Защото в този миг те бяха в рая или поне толкова близо до рая, колкото Чеси се надяваше да е заслужила.

Тогава и Морлънд прихна в смях, вдигна я на ръце, завъртя я и я подхвърли във въздуха.

Когато отново я хвана, той все още се смееше весело, с лека ирония, като по-голям брат, какъвто винаги бе мечтала да има. Прегръдката им беше просто приятелска. Израз на невинно и искрено удоволствие.

И в този миг настъпи промяната. Някъде между запъхтяното им дишане всичко се промени и изгуби простотата и непосредствеността си. Роди се напрежението, което спираше дъха.

И беше опасно интимно.

Той бавно я остави на земята, старайки се телата им да не се докосват. Лицето му се промени, изгуби ведростта си, засенчи го облак от смесени чувства, сред които доминираха смущението и недоумението.

Чеси го гледаше с широко отворени очи, когато той вдигна ръка и докосна бузата й. Вятърът поде кичур от косата й и го оплете около ръката му, свързвайки ги като в някакъв първобитен дивашки ритуал.

Тя се обърна, съзряла необичайното напрежение на стиснатите му челюсти, внезапно помръкналия му поглед.

Тони я хвана за рамото. Гледаше я в очите, без да помръдва, а в неговите очи се четеше въпрос – въпросът, който Чеси бе твърде млада и невинна да разбере.

Той бавно наведе глава. Дъхът му опари бузата ѝ. Същото сториха и устните му.

И тогава, о, тогава устните им се допряха – полуразтворени и тръпнещи. Беше прекрасно и страшно. Горещо като жарава и студено като лед. Тя вдигна ръце, за да го отблъсне, за да го притисне по-близо. Потръпна, усетила езика му между устните си. О, Боже, езикът му...

И тогава, също тъй бързо, както бе започнало, всичко свърши.

– Аз... аз съжалявам, Щурче – каза той и се отдръпна, пусна я бързо, несръчно. – Нямам представа какво... защо... – Той разроши с пръсти позлатените си от слънцето коси. – Извинявай...

Чеси го гледаше смаяна. Не разбираше нито него, нито думите му. И най-малко това, което чувстваше.

Тя просто сви рамене, опитвайки се да спре странното парене в стомаха си, да успокои прескачащия си пулс.

Какво ѝ стана? Защо кожата ѝ настръхна? Та това бе просто една целувка.

Ала целувката бе продължила твърде дълго... и твърде бързо бе приключила. И сега си спомняше всяко докосване, всеки мъчителен удар на сърцето си.

Съжаляваше единствено за извинението му, което я нарани повече от всяка волност, която би си позволил.

Да, всичко бе започнало там, на ветровития хълм, заобиколен от кипариси и от сребърните води на Южното китайско море.

Ала не свърши там...

* * *

Нещо като звук подразни слуха ѝ. Чеси се почеса по бузата и се обърна на другата страна.

– Чес...

Звукът на гласа му я изхвърли от стола, на който беше задрямала.

– Тони? Чуваш ли ме? – Тя развълнувано огледа лицето му, търсейки признаци на подобрение. Не се ли е появила бледа руменина? Не се ли е позагладила болезнената бръчка около устата му?

Тя бързо взе друга лента чист плат и наложи още от билковата

каша върху раната.

Този път със сигурност видя как един мускул трепва под кожата на ръката му.

– Само веднъж, Тони. О, моля те, докажи ми, че сме успели.

Сякаш в отговор, клепахът му едва забележимо трепна. И тогава тя чу почти беззвучния му глас.

– Не з-знаех... Трябваше да се досетя...

Бавно, с нечовешко усилие, той отвори клепачи. Блясъкът на изумителните му сапфирени очи ослепи Чеси. В погледа му се четеше отчаяние, каквото никога по-рано не бе виждала.

Пръстите му непохватно се вкопчиха в китката ѝ.

– Трябва да кажа... – Той преглътна и се намръщи. – Не исках... да те изложа на опасност.

Чеси едва сдържа сълзите си и погали хлътналата му буза.

– Не се опитвай да говориш. Всичко ще се оправи. Само си почивай.

– ... чувам...

Капчици пот трептяха върху бронзовите косми по могъщата му гръд. Беше му горещо, а само преди секунди се тресеше от студ.

А тя се стресна от желанието си само за миг да зарови пръсти в тези къдрави бронзови кичури, докато го чуе как стене от наслада.

Тя тръсна глава.

– Няма нужда да говорим – прошепна Чеси. – Всичко това ще почака до утре.

– Чес... – Той преглътна и с усилие пое въздух. – Трябва... да останеш. – Очите му светеха от треската. – Не е... безопасно.

Чеси трепереше, докато се мъчеше да разбере несвързаните му думи.

– Не говори, любов моя. – Думите се изплъзнаха от устата ѝ, без да успее да ги задържи. – Ще имаме цялото време на света да поговорим утре, когато се оправиш.

Той притвори очи. Разтресе го тръпка.

– Трябва... да останеш...

И тогава, без да пуска китката ѝ, той се строполи на възглавницата.

Няколко минути Чеси не помръдна. Цветът на лицето му се възвръщаше. Дишането му се нормализираше. Щеше да живее!

Докосна влажното му чело. Температурата бе спаднала и мускулите не бяха така болезнено напрегнати.

Все още замаяна, Чеси следете равномерното му дишане. Не успя да сдържи порива си да докосне лицето му, да заглади косите му и да оправи одеялото с разтреперана ръка.

Когато след малко Уитби отвори вратата, тя държеше ръката на Тони, а но лицето ѝ се стичаха горещи сълзи.

– Боже, да не би да е...

Тя се обърна с ослепителна усмивка към стария иконом.

– Спасен е, Уитби! С божията помощ ще се оправи. – Изправи се, залитайки и прегърна стария слуга.

Отначало той се сепна, но после също я прегърна и нещо измърмори.

Чеси го пусна и потърка очи, като се смееше през сълзи.

– Боя се, че ще се събуди озверял. Ще бъде в ужасно настроение от билката, която му дадох.

Уитби се подсмихна.

– В такъв случай да ида да предупредя останалите. – Той я измери с преценяващ поглед. – Графът ще ви е задължен за живота си, мис Камърън. Това няма да му хареса. Понякога си мисля, че се страхува от това да дължи нещо на когото и да било.

Чеси погледна към бледото лице на възглавницата.

– Защо...?

Но не получи отговор. Вратата тихо се затвори зад гърба ѝ.

Чеси се надвеси над Морлънд и внимателно приглади един бронзов кичур, който се виеше над веждата му. Лицето му беше отпуснато и той спокойно спеше.

– Негодник – прошепна тя. – Жалък отвратителен женкар. Ще живееш, чуваш ли? Ще *живееш*, Тони Морлънд.

* * *

Беше сън като всички останали негови сънища.

Момичето, което виждаше всеки път. Чернокосо, с очи като виолетова коприна.

Тя изплува от сребърните води на заливчето и го прегърна като приказна морска русалка, а смехът ѝ се разпиля наоколо като слънчеви отблясъци.

Морлънд пропъди от мислите си пленителното видение и се опита да овладее възбудата, която плъзна по тялото му при допира на горещите ѝ гладки бедра.

Милостиви Боже, колко я желаше! Дори когато не биваше, той я

желаеше – гола, възбудена, както сега...

Замина, за да запази непорочността ѝ.

Направи единственото възможно нещо. Измъкна се посред нощ като окаян пес, както тя го нарече, без да се стисне ръката ѝ и да каже думичка за сбогом.

Да, постъпи като истински джентълмен. През онази нощ той спаси тялото ѝ, успя да я запази неопетнена за бъдещия ѝ съпруг.

Ала в същото време, изглежда, бе разбил невинното ѝ младо сърце.

Морлънд вдигна ръка, за да пропъди болезнените спомени. И докосна нещо меко, меко и женствено. Сепна се и потърси източника на тази кадифена топлина.

Кожа. Гладка кожа. Кожа, която потрепваше и настръхваше от допира на ръцете му.

Дъхът му секна. Той отвори очи. На малката масичка гореше фенер.

И тогава съзря Чеси. Беше захвърлила копринения си жакет и бе облякла неговата бяла риза.

Милостиви Боже, бяла риза.

Бели рамене.

Бели бедра...

Не беше сън. Бели, толкова бели. Толкова меки. Трябваше само да се изправи, да ги разтвори и да се вреже в тази забранена топлина...

Не можеше. Тя бе дъщеря на най-добрия му приятел. Невинна, младя, целият живот беше пред нея, докато той беше делил твърде много постели с твърде много жени, които даже не харесваше. Не, за Бога, тя заслужаваше много повече от осакатен, изхабен развратник като него. И той щеше да се погрижи да ѝ го намери. Но първо трябваше да забрави за страстта и красотата ѝ.

Той извърна жадния си поглед.

Но се натъкна на още по-мъчителна гледка. Трите горни копчета на ризата бяха разкопчани. Косата ѝ падаше като танцуващи сенки върху бялата риза, белите чаршафи, белите меки рамене и кадифените бедра.

Същата жар. Болезнена, неутолима.

Той примигна и се опита да седне, замаян от болка. А ръката му...

Морлънд се намръщи и погледна надолу към лентата, която стягаше ръката му. От рамото му и от голите му бедра стърчаха шест сребърни игли.

Какво е това, по дяволите?

И тогава главата му се проясни. Един след друг разпокъсаните спомени се сляха в ясна представа за случилото се. Нападателят... ударът

на кинжала. Отрова?

Как иначе да си обясни загубата на съзнание, вцепенението, обхванало цялото му тяло, борбата за всяка глътка въздух?

Морлънд погледна озадачено, внезапно осмислил случилото се. Тя го беше подкрепила, а след това и спасила от ужасната пълзяща парализа и неминуемата смърт.

Докосна гърдите си. Капчици влага блестяха по бронзовите му косми. Не беше пот. Не, в онзи кошмарен сън цареше единствено студът. Това бяха сълзи... *Нейните* сълзи, ситни и сребристи. Бяха като всеопрощаващ дъжд, докато той се бореше със смъртта.

Сладки пролетни сълзи, прогонващи зимата, смъртта.

Той стисна зъби. Може би тя все още изпитваше някакви чувства към него. След дългите години на раздяла, след жестокия начин, но който я бе изоставил...

В този миг Тони Морлънд осъзна какво му бе липсвало през последните десет години, точно какво бе преследвал в планинските проходи на Испания, а по-късно във всички сенчести уханни спални.

През всички самотни мъчителни години, откакто напусна Макао...

Само това. Този водопад от черни коси върху възглавницата му. Тези меки ръце до лицето му.

Спомни си един отдавна отминал пролетен ден, когато момичето, прекриващо прага на женствеността, му даде да яде риба направо от ръцете си и затанцува боса пред сребристите вълни на Южнокитайско море. Смехът ѝ се посипа и го зарази.

Тогава те се заклеха във вечна вяроност, порязаха пръстите си и смесиха кръвта си.

– Ще бъда твой приятел завинаги – каза той. – Ще бъда твоето сърце и твоят най-смел воин срещу всички злини. На... – той се намръщи, изчерпал въображението си.

Чеси ослепително му се усмихна с безкрайно обожание и пълно доверие.

– На север от нощта – каза тържествено тя, притискайки кървящите им пръсти. – На юг от слънцето и... на изток от... от вечността.

На изток от вечността.

Боже, как би могъл да забрави онези дни, вярата и обожанието ѝ?

Да, ще я накара отново да се смее така. Закле се, макар целият да трепереше замаяно и всичко наоколо да тънеше в мъгла.

Все едно какво щеше да му струва и колко сълзи трябваше да пролее за този смях. Бе готов на всичко.

Потърси заоблените ѝ форми и ги намери. Пръстите му зашариха по меката плът и не се задоволиха, докато не вкусиха цялата ѝ наслада. Докато мекотата не набъбна в сладка сънена възбуда.

Да, със сълзи или смях, тя щеше да остане завинаги.

Това бе последната мисъл на Морлънд, преди да склони глава до нея. И той все още я докосваше, когато дрямката най-сетне го повали и клепачите му се затвориха.

* * *

Седнала пред запалената камина в уютната малка спалня с изглед към площад „Бедфорд“, херцогиня Кранфорд разглеждаше осеяната с перли и аметисти гривна, с която наскоро се бе сдобила.

Просто невероятно, помисли си тя. Съвършено пасваше на пръстена, който от няколко години съхраняваше в ковчежето си. Както и на огърлицата, с която Чеси Камърън се появи на бала.

Херцогинята сбърчи чело и завъртя гривната, така че огнените отблясъци заиграха върху златото и скъпоценните камъни. Знаеше, че може да се окаже ключ към много неща, към тайни, които така и не бе успяла да разкрие, колкото и да се стараеше. Този път ще трябва по-внимателно да планира действията си.

Докато се вираше в прекрасното бижу, на вратата се почука.

– Млякото ви, Ваша светлост. Ако сте готова. – Херцогинята бързо пхна гривната в кожения ѝ футляр и го скри под възглавницата.

– Да, Лизи, готова съм. – Тя се усмихна, когато компаньонката ѝ влезе със сребърен поднос в ръце и ѝ сервира обичайната чаша мляко преди сън. – Прекалено много ме глезиш.

– Глупости – каза тъмнокосата ѝ компаньонка. – Тъкмо обратното, и вие добре го знаете.

– Така ли? Понякога забравям кой се разпорежда тук – промърмори херцогинята и посегна към топлата течност.

Ужасена забеляза, че ръцете ѝ леко треперят.

Да, ще трябва много да внимава. Би било неприятно, ако слухът плъзне твърде рано, изтърван от някой слуга.

23.

– Почти успяхме – каза си Чеси. Иглите ѝ проблясваха в светлината на Свещите. Пръстите вече я боляха, но тя измъкна и последната,

почисти я и внимателно я пъкна в кадифената кутия.

Вдигна ръце и разтърка врата си. Сигурно скоро ще съмне. Уморена, тя се отпусна на кушетката, която Уитби беше сложил до леглото на Морлънд.

Духна всички свещи освен една, легна по гръб и плъзна поглед по гипсовата украса на тавана. Щеше да постави иглите отново след три часа. А превръзката щеше да смени след четири.

Но ще трябва да минат дванайсет часа, за да е сигурна, че той е извън опасност.

Чеси затвори очи. Въздъхна и започна да си преповтаря уроците за меридианите и номерата на иглите.

* * *

– Няма да пия никакъв лауданум. – Гласът на Морлънд прозвуча дрезгаво след съня. – Няма да го изпия, казвам ти!

– Разбира се, че няма да пиеш лауданум – каза Чеси успокояващо. – В това няма капчица лауданум.

Беше лъжа, разбира се, но той трябваше да си почива.

Изгледа я свирепо.

– Няма ли? Тогава, за Бога, ти изпий това проклето нещо.

Събуди се точно така, както Чеси бе предвидила. Вече десет минути се мятеше тревожно и упорито отказваше да изпие отварата, която му предлагаше.

– Езикът ми... гори. Кожата ми е като... ах... сякаш ще изскочи и ще затанцува. Какво, по дяволите, си ми дала?

– Нещо, което спаси живота ти, неблагодарнико. Ще изпиеш и това! – Виждайки, че все още не е убеден, Чеси ядно въздъхна и погълна половината от течността, после подаде остатъка на Морлънд.

Той го погледна с недоверие.

– Ще се... закълнеш ли? Че няма лауданум?

Независимо от угризенията на съвестта си, Чеси убедено кимна.

Морлънд пое чашата и я пресуши.

– Видя ли, не е чак толкова страшно.

Англичанинът се намръщи.

– Да не ме вземаш за кръгъл идиот? Мислиш, че не мога да позная лауданума, когато го вкуся ли? – Но езикът му започна да се преплита. – Гадна... малка лъжкиня. – Очите му се затвориха. – Красива, лукава лъжкиня. – Протегна ръка и зарови пръсти в косите й. – Целуни ме, лъжкиньо. Докато съм твърде слаб да ти направя нещо...

Чеси се разсмя на неприкритото безочие на заповедта му. Обидата, която звучеше в гласа му, и скритата болка в сънливото му мърморене най-сетне я накараха да се подчини.

Докосна устни до ключицата му.

Когато той въздъхна и бавно погали косите ѝ, тя се приведе още повече, плъзна устни по брадичката му и постепенно се насочи към устните.

Беше ѝ горещо... и трепереше от студ едновременно. Беше неспокойна и самата – леко замаяна.

Замаяна от вкуса на плътта му. От желанието да обсипе с целувки твърдото му, бронзово тяло.

– Защо не... отговори? – замаяно прошепна той.

– Да отговоря ли?

– На писмата. Писах ти. Защо... никакъв отговор?

Чеси пребледня.

– Ще... говорим утре.

– Сега – нацупи се той.

– Трябва да си починеш. Това... е, това може да почака.

– Утре? Обещавах ли?

– Да. А сега заспивай.

– Утре – повтори Морлънд. Ръката му се плъзна под ризата ѝ. Той въздъхна и затърси копринената ѝ гръд. Скоро я намери и я хвана в шепта, а палецът и показалецът му заиграха с вече настръхналото зърно.

– Чес'но?

– Честно. – Гласът ѝ повече приличаше на писък. Тя преглътна. – А сега... спете, милорд.

Дългите му пръсти се свиха. Покровителствено. Жадно.

– Спи ми се...

Чеси чу как дишането му започна да става равномерно и забавено, тялото му се отпусна. Внимателно отмести ръката му от гърдите си. Не можеше да я остави там, разбира се. И дума да не става. Бе съвсем недопустимо.

Беше безкрайно приятно.

Караше я да се чувства неудобно.

Караше я да стене от наслада.

А и не желаше той да я докосва.

Искаше единствено това от него.

Чеси се намръщи и съжали, че е пила повече от отварата с упоиващото лекарство, за да излезе наглава с Морлънд. Въздъхна и се сви на

кушетката. Смътно осъзна, че предметите наоколо започват да губят очертанията си.

Затвори очи и засънува. Ярки сънища за сребърни морета, за риби, които подскачат в голите ѝ ръце. За кораби със съкровища и острови с тъмни борови гори. За кръвни клетви и тържествени обети.

За всички красиви неща, които можеха да се случат.

Когато отвори очи, слънцето се процеждаше през завесата на прозореца. Объркана, тя впи пръсти в колосаните бели чаршафи, ухаещи на лавандула.

Тони...

Коленичи до него и се послуша. Дишаше тихо и равномерно. Докосна челото му и облекчено въздъхна. Нямаше температура.

Неочаквано Морлънд отвори очи.

– Ела тук – потупа леглото той. – До мен. Проклетата кушетка едва ли е удобна.

Не беше. Гърбът ѝ се бе схванал от напрежение, когато трябваше с часове да върти иглите.

Независимо от това, тя поклати глава и се опита да издърпа китката си от ръката му.

– Седни... тук.

Виждайки, че започва да се ядосва, Чеси се подчини.

– Утре ли е вече?

– Не – излъга Чеси.

– Тогава ще почакам отговора ти, Щурче. Но дотогава... – Той я притегли по-близо до себе си, докато тя почти легна върху топлите му голи гърди.

И в този миг ризата ѝ зейна. Едната ѝ гладка като алабастър гърда изскочи навън. Зърното бе розово и настръхнало.

Чеси се стресна и понечи да загърне дрехата си.

Ала Морлънд хвана китките ѝ и не ѝ позволи да помръдне. Очите му потъмняха, вперени в пищната гръд с цвят на слонова кост.

– Не... недей – промърмори с дрезгав глас. – Дай ми... да те погледам. – Започна да се задъхва. – Само... да погледам... докато ти ме целуваш.

Пръстите му трепереха върху вената, която пулсираше на китката ѝ. По челото му избиха капчици пот. Чеси разбра, че ще трябва да се подчини, само докато отново заспи. Не можеше да рискува да изпадне в нова криза.

– Непоносим човек – каза тихо и усети как се изчервява под

пронизващия му поглед, натезал от треската и мъжкия глад. Състоянието му се подобряваше. И то твърде бързо за нейната безопасност.

Кожата ѝ пламна и настръхна.

– Целуни ме, Щурче.

– Не – едва промълви тя.

– Иначе ще стана. Имам си... работа... все пак...

– Не бива! Та ти едва не умря!

Въздъхна, видяла трескавата решителност в погледа му.

– Ох, добре, непоносими човече. – Наведе се със затворени очи, за да му даде исканата целувка.

Устните ѝ се докоснаха до веждата му.

– Това ли наричаш... целувка?

Чеси ядосано измърмори и го целуна още веднъж в ъгълчето на устата.

Той изви ръката ѝ и я задърпа надолу, а косите ѝ се разляха върху тях като блестящ черен водопад. Като мек копринен балдахин, който ги скри от целия свят.

Морлънд въздъхна и разтвори устни, за да вкуси сладостта ѝ, да ѝ даде да вкуси и неговата.

Беше прекрасно. А допирът до него бе тъй кадифен и нежен.

И тогава твърдата му ръка се склочи върху болезненото връхче на гърдата ѝ.

Чеси потрепери и опита да се отдръпне.

– Спри, негоднико! Не съм казала, че...

Той потръпна.

Тя се навъси и погледна надолу, усещайки, че е отпуснал хватката си. Пръстите му вече изобщо не се съпротивляваха.

И нищо чудно. Мизерникът спеше дълбоко!

* * *

Чеси тъкмо бе забила всички игли, когато чу тихото покашляне на Уитби пред вратата.

– Моля за извинение, мис, но ви нося вечеря.

Не бе ѝ минавало през ума да яде. Но сега стомахът ѝ изведнъж протестира.

След миг Уитби влезе с поднос, от който се носеше такова ухание, че устата ѝ се напълни със слюнка.

– Мисис Харис настоя да хапнете. Стотвила ви е пай с месо от гълъб и аспержи с лимонов сос. – Икономът остави подноса и загрижено

погледна графа. – Боже, толкова е блед!

– Ще се оправи, Уитби. Само да успее да го накарам да лежи.

Старият прислужник поклати глава.

– Да го пази Бог, ама никога не е давал да го глежат. Дори когато беше дете, той рядко... – Икономът спря напред думата и се обърна да сервира вечерята на Чеси. – Е, мис, ако това е всичко...

Чеси свъси вежди.

– Като дете – какво?

– Много пъти съм го виждал как сам си търси боя. И твърде често – заради някоя беля на оня палавник, брат му – близнака. Но Тони никога не му прехвърляше вината. О, да, брат му Андрю беше майстор да накара някой друг да плаща за шуротиите му.

– Близнак ли?

– Почина миналата година. – Уитби отново поклати глава. – Проклета работа... Простете за думите ми, мис. А Негова светлост тъкмо се беше оправил от...

– От? – подсказа му Чеси.

– Раниха го в Испания. – Лицето на Уитби помръкна. – Нямахте да го познаете, мис. Сякаш се бе смалил наполовина. И беше блед, толкова блед...

Чеси също пребледня.

– Моля за извинение, мис. Нямахте да говоря, ако... Просто, като го видях такъв... Спомените възкръснаха. Не оздравяваше месеци наред. Но така и не се оправи напълно. Сигурен съм, че кракът му още не е наред. А и хирурзите, които са се грижили за него... – Уитби изсумтя. – Е, сигурно са направили каквото са могли. Все пак е било на бойното поле.

Пръстите ѝ се впиха в кадифената драперия на леглото.

– Тези болки... Аз не знаех...

– Никой не знае. Той не говори за това. Дори сега отказва някой да се погрижи за него. Голям инат е. – Гласът му потрепера. – Бог да му е на помощ.

Той се обърна и придаде обичайния съдържан израз на лицето си.

– Ще останете, нали?

Не можеше да не долови нотката на надежда в гласа му.

Каза си, че трябва да си върви, че вече и Уитби би могъл да се грижи за Морлънд. Каза си, че не иска да остава, че е опасно да остава.

Но някак си това не повлия на отговора ѝ. Тя изпусна дълга въздишка и кимна.

– Да, май ще остана, Уитби. Ще ми трябва още вряла вода. И малко

чай, ако е възможно. Боя се... боя се, че нощта ще е дълга.

24.

Както и се опасяваше, граф Морлънд не спа нито спокойно, нито дълго. Само след около час започна да стене и трескаво да се мята в съня си.

– По дяволите, не там, Уилкинс! Съвсем близо са... не виждаш ли? Чеси се стресна от дрезгавия му вопъл.

– Тони?

Не я чуваше. Риташе с крака, които се бяха оплели в чаршафите.

– Трябва... да ги спрем. Трети батальон е прекалено близо.

Той настръхна. Простена и отметна ръка на една страна, ала се удари в кръста ѝ.

Кошмарите. Милостиви Боже, беше забравила за кошмарите.

Ръката му се вкопчи в кръста ѝ. Поемаше дъх рязко и учестено.

Чеси го потупа по гърдите, надявайки се да пропъди кошмара, но Морлънд започна да се съпротивлява и да ругае. Ръцете му бяха като от стомана. Останала без дъх, Чеси падна на леглото в капана на трескаво блуждаещите му пръсти.

По време на борбата ризата ѝ се разтвори. Напрегнатите му длани се натъкнаха на гладката, мека гръд.

Морлънд притихна.

– Чеси? – Гласът му бе тих, замаян. Чеси не знаеше дали дори осъзнава, че говори.

– Тук съм. – Приглади един кичур, паднал на лицето му. – Опитвам се да спя. Но ти си ужасен пациент.

Ръцете му се впиха в хълбоците ѝ. Твърдите му пръсти търсеха топлина и мекота. Намериха и двете. Чеси се съдържа да не извика.

Няма никакво значение, каза си тя. В крайна сметка той още спи. Това е просто конвулсия на мускулите, първичен стремеж да намери утеха и топлина в момент на страх.

Но всички тези обяснения не помогнаха на Чеси да не обръща внимание на силните му пръсти. Нито да поеме спокойно дъх. Нито да спре топлината, която се плъзна към стомаха ѝ... и по-ниско, и се разстла във влудяващи вълни.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Трябва да си отиде! Не може да го остави да...

Защо не? Поне веднъж? Божичко, само веднъж, преди да си отиде!

Знаеше, че е нередно. Той дори не съзнаваше какво върши. Би било истинско безсрамие да го допусне.

Ала независимо от протеста на разума, тялото ѝ я убеждаваше, че има право – правото да се чувства по този начин, правото да го иска от него преди пътищата им завинаги да се разделят.

Да, само веднъж.

Палецът му зашари и намери зърното на гърдата ѝ. Задъхваше се от страст.

– Чеси – едва промълви той, сякаш чак сега я позна. С неизразимо желание. – Сънувам ли или... това наистина ли си... ти?

– Не, освен ако и двамата не сънуваме. Ако и двамата не сме луди... а май е така.

– Ти спаси една развалина. Не мога да разбера... защо. – Главата му се настани на рамото ѝ.

Болката и насладата ѝ мигом се съживиха под устните му. Чеси се задави. Не и отново! Не би могла да го понесе!

Опита се да се отскубне, но той сграбчи жакета ѝ и я укроти.

– Съжалявам... такъв съм глупак.

Инстинктът я накара да отговори пренебрежително.

– За кой ли път? Толкова често се правиш на глупак.

Ала в този миг гордостта ѝ се изпари. Той обърна глава и потърси още топлина, още мекота. Чеси отпъди благодарумието и угризенията на съвестта си. Потъна, усещайки единствено силата на чувствата, разлели се по тялото ѝ.

Той потърка брадясалата си буза в гърдите ѝ. Грубото докосване я накара да потрепери, пръстите на краката ѝ конвулсивно се свиха. И тогава той зададе въпроса, от който Чеси се боеше:

– Утре е. Кажй ми... за писмата.

Тя застина. Не искаше да си спомня, не сега. Желаше единствено да литне с него към безкрая, да усеща близостта и топлината му.

– По-късно – прошепна тя.

– Сега.

Чеси отчаяно зарови пръсти в кехлибареното руно, покриващо гърдите му.

– По-късно – промърмори тя и лекичко го оскуба.

Той изпъшка.

– По-къс... но...

Зашепна, шарейки с полуотворени устни по настръхналата ѝ кожа. Страстни думи, неясни думи, тайни думи я обсипаха като коприна.

Жакетът ѝ зейна още повече. Необузданата ѝ кадифена гръд се изсипа в ръцете му. Прехапа устни, за да сподави риданието си, когато той обхвана пищната плът и нежно лапна тъмното настръхнало връхче.

– Не, Тони...

Ала едва чу гласа си. Ръцете ѝ някак сами се плъзнаха и замачкаха шията му.

– Моля те... ох, моля те, недей... – Най-сетне шумно пое дъх. – Трябва да вървя... Не мога...

Той не ѝ обърна внимание. Леко дращеше с нокът другото горещо, стърчащо връхче, което бе открил. Чеси едва не извика от страст, когато той търкулна набъбналото зърно между пръстите си.

Всяко докосване я хвърляше в огън, разпалваше жаждата ѝ за още. Трябваше да се спре, докато все още можеше!

– Стига, Тони. Не може. Не си... добре!

– Не съм добре... дяволски си права. Умирам... за теб. Целуни ме, Чеси. – Гласът му беше прегракнал. – Целувай ме целия, докато изгоря. Докато и двамата изгорим. – Той плъзна горещия си влажен език по гърдите ѝ. – Обичай ме, Чеси. Боже, как жадувам да се обвиеш около мен в любовна ласка.

Чеси затвори очи, за да спре прииждащите сълзи.

Да го обича? Нима можеше да не го прави?

Обичаше този мъж от десет години, от деня, когато скочи в лодката ѝ, за да види малката негодница, която бе откраднала всичката му риба.

Тази малка негодница беше тя, разбира се. И когато хвърли орфяната си шапка, Морлънд разбра, че е момиче.

Заплаши я, че ще я скъса от бой. Ала вместо това я бутна от лодката и скочи след нея във водата.

И тогава започнаха златните им дни. Дните на слънчев смях.

А всичко приключи в деня, когато той си замина, без дори да се сбогува.

О, да, обичам те. Тони Морлънд. Много повече, отколкото трябва. Много повече, отколкото можеш да си представиш. И това е единствената причина сега да съм до теб.

– Чеси. – Той затвори очи и от гърлото му излезе някакъв неопределен звук – нещо средно между смях и ругатня. – Значи нямамо лауданум в онази гадна помия, а? Как ли пък не! – Той потръпна, усетил меката извивка на гръдта ѝ до бузата си. Бавно я облиза с език. – Боже, толкова

си сладка.

Чеси заскимтя. А какъв ли е неговият вкус? Какво ли би било да докосне с език гъстото руно на гърдите му и стегнатия му корем? Ами стройните, силни бедра?

Мили Боже, да не си е изгубила ума?

Помъчи се да се освободи, но ръцете му я притиснаха към леглото. Морлънд се изви и отново се нахвърли върху първата настръхнала пъпка.

Драшенето на наболата му брада и търсешият му език накараха Чеси да зарови пети в чаршафите, за да не изкрещи от наслада.

– Сладка... като малка горска ягодка... – Той шареше с устни по настръхналата ѝ плът, бавно и благоговейно, без да изпуска нито частичка от нея.

Чеси несъзнателно се извиваше в ръцете му и се мъчеше да призове последните си останали капчици разум. Ала и те се изпариха, когато Морлънд праметна мускулестото си бедро върху краката ѝ и я притисна с могъщото си тяло.

Божичко, тя изчезна под него. Почувства се мъничка и крехка, едно меко и красиво същество. А някъде под стомаха ѝ, там, където възбудата му се усещаше гореща и твърда, зейна болезнена празнина.

Почти без да го съзнава, Чеси потрепера и се притисна плътено към неимоверно набъбналата му мъжественост, чиято твърдост и размери я изпълваха с ужас.

Морлънд изохка и прилепна към нея. Твърдостта увещаваше мекотата. Мекотата отвръщаше със страстно предизвикателство.

– Сладка... малка крадла. Красива чародейка. Тази нощ... трябва най-сетне да ми принадлежиш.

Този обет бе изречен с кадифен глас, обещаващ огън и живот. Тя отпусна глава назад. Ръцете ѝ погалиха мускулестите му рамене.

Без да се замисли, го привлече към себе си. Всеки разтреперан дъх, всяко прошумоляване на дрехите им в мрака звучаха интимно и безкрайно еротично.

Коляното му се плъзна между бедрата ѝ. Чеси потръпна и се разтвори пред невиджаната наслада, която ѝ предлагаше.

Без да съжалява, без да се сдържа.

Точно както в сънищата ѝ, както във всички пламенни, забранени мечти, които ѝ бяха подкрепя вече десет години...

Мърморейки прегракнало, Тони хвана гърдата ѝ и нежно заби зъбите си. Чеси се изви, заслепена, и се потопа в насладата, гореща и мрачна

като южна китайска нощ. Една част от разсъдъка ѝ се ужаси от невероятната сила на чувството ѝ. Ала тялото ѝ, гъвкаво, напрегнато и стройно от дългогодишната дисциплина, си имаше свое мнение. То слушаше само собствения си глас, опиянено от загадъчната страст, която я придумваше да приеме всичко, което този мъж можеше да ѝ даде.

Морлънд изстена и разтвори още повече бедрата ѝ, след което се притисна към нея. Сега ги разделяха само бричовите му и нейният жакет. Чеси бясно задърпа подплатената копринена дреха и въздъхна, когато жакетът най-сетне се плъзна на леглото. Искаше ѝ се и той да свали бричовите си, да почувства как се потапя в нея – без дрехи. Гореща, нежна кожа.

– Чеси, не мога... да се спра. Не и този път. – Той сграбчи бедрото ѝ. Ръката му бавно, с разперени пръсти се плъзна нагоре, докрай. Докато опря в пламналото хълмче, покрито с черни къдри.

Той изохка, когато намери това, което търсеше. Най-мекото ѝ местенце, чиято топлина го подлудяваше.

Сякаш насън, заслепена от любов, Чеси изви гръб.

Откога желаете, очакваше, мечтаеше...

Морлънд обхвана с ръце хълбоците ѝ и я изгори с трескавия си поглед.

– Сега ще те направя щастлива, чародейке. И после... отново.

Тихи, задъхани звуци изпълниха нощта. Чеси спря да диша при неочакваното нападение със зъби и език върху точката, съсредоточила чувствеността ѝ. В един миг бавно, в следващия – припряно. В един миг Морлънд бе нежен, в следващия – заслепяващо нападателен.

Силните му пръсти здраво стягаха хълбоците ѝ, за да ѝ попречат да избяга от тази чувствена атака.

Чеси смътно чуваше задъхани страстни звуци около себе си. Дали идваха от него? Или от нея?

Или се бяха слели в едно, в едно безразсъдно същество, сътворено от огън, полудяло от твърде дълго сдържаната жажда?

Насладата се посипа върху нея, бърза като живак. Пред затворените ѝ очи лумнаха разноцветни кръгове и ѝ напомниха за пърхащите хвърчила над Забранения град.

И всички тези звуци. Чуваше страстни, прошепнати клетви. Любовните загадъчни звуци отекваха и я впримчваха в капана си.

Чеси потрепера. Желаете тези звуци, желаете всичко, което Тони можеше да ѝ даде. Желаете него самия, обезумял от страст, стенеш, и проникващ все по-дълбоко в нея.

Ала той не ѝ го даваше.

Дъхът му нежно терзаше гладката ѝ кожа.

– Твърде късно е. Твърде... си сладка. Не мога... да се спра.

Езикът му се плъзна между бедрата ѝ, кадифе върху кадифе. Всяко докосване я изпълваше с блаженство. Вдъхваше живот в потайните ѝ, мъчителни мечти, с които бе живяла през последните десет години.

Същите мечти, с които и той бе живял.

Морлънд сграбчи белите ѝ бедра и ги обсипа с целувки, без да пропусне нито частица нецелуната. Накара светлината да затанцува върху тръпнештата ѝ кожа, цветовете да политнат и да заиграят във въздуха.

Изпълваше я с блаженство. С огромна, заслепяваща сладост, която преобръщаше целия ѝ свят. Чеси зарови пети в копринения юрган и се изви като лък пред потайната сила на това блаженство.

И остана да виси в тъмнината – обезумяла, тръпнешца, отдала изцяло тялото и душата си на русокосия граф, когото винаги бе обичала.

В този миг светът избухна в багри и форми. В порой от чувства. Докато всяка нейна пора се изпълни с мириса, вкуса и допира му. Докато кръвта ѝ закрепя за неизказаните сладки неща, които не смееше дори да назове.

– Тони! Боже, не знаех...

– Да, красавице моя. Почувствай всичко, което мога да ти дам. Вземи го от мен сега... – Той потрепера, когато брадясалата му буза одраска вътрешната страна на бедрото ѝ. – Чеси. Сладка Чеси... колко съм те обичал... винаги... исках да ти дам... това.

Сила и страст. Мекотата на „ин“ и твърдостта на проникващия „ян“.

Чеси тръпнеше при срещата на жизнената мъжественост със сладостната женственост. Стенеше, докато тялото ѝ се променяше и се сливаше с неговото.

В любов. В любов без край.

И внезапно се пренесе там, където сърцата им винаги са били и щяха да бъдат заедно, там, където веднъж родена, любовта никога не умираше. Където времето нямаше нито начало, нито край.

И тя летеше, завладяна от реалността на настоящото, а не от бляна на сънищата, не от мечтите, а от нежния допир на ръцете и устните му.

И Тони я последва. Даваше ѝ всичко с безкрайна щедрост. Плуваше в същото море от живак, където мечтите се превръщаха в птици, а надеждите – в реалност. Някъде в безкрая между живота и смъртта.

Някъде... в приказната омая на красотата.

Някъде... на север от нощта. Някъде на запад от утрото и на юг от слънцето.

Някъде... на изток от вечността.

25.

Когато най-после намери сили да помръдне, когато бурният кипез на кръвта се уталожил, а мозъкът ѝ мързеливо заработил отново, Чеси повдигна клепачи и загледа мъжа, който току-що я бе любил така, че тя почти бе загубила съзнание.

Руменина заля бузите ѝ.

Графът се засмя тихо и дрезгаво. Очите му блестяха.

– Приличаш на котенце. На задоволено, разглезено и изключително умно котенце.

– Не... Недей. Как можях... Не биваше... Ох, не биваше.

– Не мечтаеше ли точно за това на палубата на онзи кораб в горещата тропическа нощ? Не искаше ли да направя всички тези приятни и забранени неща с теб?

Чеси преглътна. Червенината на бузите ѝ се сгъсти.

Това само по себе си бе отговор. Морлънд се усмихна замислено, а желанието все още не го напускаше.

– Каж ми, че е било така.

Чеси кимна. Не можеше да забрави всичките си сънища, които сякаш я изпепеляваха.

Той взе кичур лъскава, синьо-черна коса и го поднесе към устните си.

– Няма да има редно и нередно в моето голямо бяло легло, малка красива крадло. Не и тази вечер. Нощта ще бъде каквато е и каквато искаме да бъде. Само каквото желаем или не желаем. Само това, от което се нуждаем или не се нуждаем.

Пронизващите му очи изучаваха гладкото ѝ тяло, докато желанието – силно и буйно – го разтърсваше.

– А това, което искам сега – от което се нужда сега – си ти. Колко пъти съм мечтал да те обладая. Ти беше началото и краят на всеки мой блян. Още тогава.

Стисна зъби, за да се пребори с нестихващия копнеж да я притежава отново и отново, до безкрай. Опита се да се концентрира върху болката. Само така можеше да запази разсъдъка си и да се защити от

унесения копнеж в нейните възхитителни теменужени очи.

– Колко пъти съм бленувал да те любя, да те усещам. Безброй пъти съм си представял какво ще бъде да те чувствам до мен, да чувам стоновете ти, когато те докосвам. Разхождах се пред каютата ти на кораба, знаеш ли? Нощ след нощ стоях в мрака пред вратата, вслушвах се в дишането ти, долавях шепота на шумолящите завивки в задушната нощ. И си представях, че аз издавам тези звуци, или че аз съм този, който те докосва и те кара да стенеш, изтегната под мен.

Усмихна се тъжно, когато съзря появилата се изненада в изпълнените с копнеж очи на Чеси.

– Не знаеше, нали? – Горчиво се изсмя. – Стараех се да прикривам желанието си, разбираш ли? Ужасно внимавах. Но сега вече няма нужда да се крием или да се отричаме от това, което и двамата искаме. Чеси, издай сега за мен онези звуци. Онези неясни, смущаващи звуци. И този път нека разберем дали те са това, което сме си представяли, че ще бъдат.

Бавно, постепенно той се притисна до тялото ѝ.

– Усещам те, Чеси. Гореща и възбудена. Топло ти е, нали? Полазват ли те тръпки, сладка моя?

Тялото на Чеси се изви като дъга, когато той свали брича и допря опънатата си кожа до нейната.

– Боже, никога няма да забравя как наглеждаха гърдите ти през онази нощ. Беше тъмно и задушно. Току-що бе излязла от водата.

Чу я сепнато да си поема дъх и се засмя.

– Не подозираше, че съм там, нали? Горещината и тишината си казаха своето и аз се бях качил на палубата с намерението да се гмурна във водата. И в момента, когато се канех да го направя, забелязах, че ти си ме изпреварила. Затова единственото, което ми оставаше, бе да се отдръпна в сянката и да наблюдавам как се плъзгаш по огрените от сребрилата луна вълни. Боже, ти бе толкова красива.

Докосна тъмната ѝ ареола и я усети да набъбва.

– Онази нощ приличаше на морска сирена – белите ти бедра проблясваха на лунната светлина, косата ти бе като приведена плътна сянка, целуваща голото ти тяло. А гърдите ти... О, Боже, гърдите ти... – Остана неподвижен за миг, с напрегнати ръце. – Толкова налети. Проблясващи и сребристи всеки път, когато водата се задържаше ей тук, преди да се стече.

Придружи казаното с движение на пръста. Бавно... Възбуждащо... Докато тя, припомнила си също, се заизвива от удоволствие...

– Зърната ти бяха твърди. Стегнати и тъмни, набъбнали от хладната вода. Боже, как мечтаех да ги докосна. Да ги поема с устни и да изпия и последната капчица. Бях на път да те обладая още онази нощ, Чеси, независимо дали искаш или не... Дали е редно или не. И то, докато моят най-добър приятел, твоят баща, спеше само на няколко метра от нас.

Гласът му, изпълнен с горчива самоирония, стана тих. Пръстите му проследиха извивката на бедрата ѝ. Остави я да усети страстта, която го изгаряше, и отново появилата се сила на неговата възбуда.

Чеси тихичко, задавено изстена.

– Моля те... О, Боже, Тони... Искам...

Той грубо се изсмя.

– Какво искаш? Сега я галеше, разтваряше гладките ѝ крака.

– Теб... Ох... Онова...

Лицето на Морлънд се изкриви в гримаса, когато ноктите ѝ се впи- ха в гърба му. Мускулите на ръцете му пулсираха, а коляното ужасно го болеше.

Но той не му обърна внимание. Мислеше само за нея.

Сведе глава. Твърдите му устни прилепнаха към твърдата пъпка, уголемена от копнежа. Покри я с влажна горещина. Даде ѝ огън. Целу- ваше и целуваше без да спре.

Под него Чеси стенеше и се огъваше, мечтаеше той да проникне дълбоко в нея. Искаше да е безразсъден и опиянен от любов.

Той обаче не промени темпото. Със същата бавна, спокойна, изчер- пателна съсредоточеност прокара език и по другото зърно, доставяйки и на него болезнено удоволствие.

– Тони... Сега...

– Сигурна ли си, Чеси? Боже, аз...

– Да. Ох, да. Никога не съм била толкова сигурна.

На светлината на свещта кожата ѝ блестеше като злато, беше обагрена едва-едва с руменина от възбудата.

– О, Боже, Щурче. Цялата си златна и копринена. Ти си най-краси- вата жена, която някога съм виждал. Не съм сигурен, че мога още дълго да чакам...

– Недей, моля те. Недей да чакаш!

– Господи, Чеси, откога мечтая... – Гласът му бе суров, напрегнат – ... да си до мен. Розова и гладка, топла и сладка като мед, посветена из- цяло на мен.

Пръстите му се плъзнаха по кадифената кожа. Към забранената топлина, към неизчерпаемото удоволствие.

Чеси простена.

– Не, не отново. Аз... О, Боже!

– Разбираш ли, винаги съм те обичал, Щурче. Винаги съм те желал по този начин. Независимо че бе смъртен грях; независимо че посрамвах най-добрия си приятел, бленувайки страстно за дъщеря му. Но сега... Сега си жена и аз възнамерявам да си моя. Да поемам стоновете ти с устни. Да наблюдавам как потреперваш и те залива огън, когато те отвеждам направо към звездите.

На Чеси ѝ се струваше, че наистина е същество, изтъкано от море и нощ, хванато в сребриста паяжина, приковано от прилива на силното желание. Волята и разумът ѝ бяха изчезнали и тя не можеше да намери сили да се освободи.

Очите на Морлънд не я изпускаха, докато я галеше и проникваше по-навътре.

– Хиляди забранени сънища... Хиляди мъчителни нощи. Но може би си заслужаваше, заради това, което изпитвам сега. Да те докосвам по този начин.

А след това навлезе дълбоко, дълбоко. Топлина, после пак топлина, но все недостатъчна.

Пламтящото тяло на Чеси се огъваше, търсеше да получи всичко, което той можеше да даде и в замяна да му отвърне със същото. Кратки, сподавени звуци изпълваха въздуха, докато страстта отново я завладяваше.

Тя извика, забравяйки всичко освен него и този пленителен нов свят от усещания. Силните му пръсти бяха нежни като кадифе, докато разтваряха гънка след гънка, за да открият пулсиращата перла, където усещанията бяха най-горещи, най-силни и най-сладки.

При неговия допир Чеси изстена. Очите ѝ се отвориха, а страстта я заля.

В този миг Тони трябваше да затвори очи, да се лиши от възможността да наблюдава дивната ѝ красота. Размърда се, опитвайки се да смекчи болката от възбудата в набъбналата, пулсираща мъжественост.

Това, че си затвори очите, не му помогна, разбира се. Продължаваше да я вижда. Усещаше я. Боже, та той долавяше всяка горещца, влажна тръпка дълбоко в нея.

А след това не можеше да чака повече.

Повдигна бедрото ѝ. Очите му помъгнаха, докато изучаваше тъмния триъгълник. Дишаше затруднено и тежко, отпускатки се в горещото, влажно убежище.

Тя се извиваше под него, ходилото ѝ докосваше стегнато му седалище, докато се стремеше към по-пълно освобождаване.

Но Морлънд бе чакал прекалено дълго, за да приключи така бързо. Продължи да я възбужда, държеше я на ръба, оставяше жаждата ѝ да се засили. Борбата започна да му коства все повече и повече усилия. Нейните откъслечни стонове го влудяваха и го караха да тръпне от копнежа да проникне дълбоко в нея и да излее горещото си семе.

Още малко. Боже, тя бе толкова нежна, толкова тясна. И почти готова да...

Ноктите ѝ се забиха в бедрата му.

– Тони! Трябва... Не мога...

Морлънд потрепери. Пот изби по челото му. Сега. О, да, сега...

Потъна дълбоко, след това – още по-дълбоко. Дълго се спускаше сред мекото кадифе и си прокарваше път покрай влажната, набъбнала пъпка.

О, Боже, колко тясна бе тя. Колко гореща, сочна и...

В този миг се появи преградата. Прагът, който ѝ предстоеше да прекоси, за да остави моминството зад гърба си.

Той стисна зъби. Значи не е имало други. Наистина е първият.

Застина, обзет от вледеняващото чувство за вина. Тя заслужаваше повече. Редно бе някой по-добър, много по-млад и не толкова покварен като него, който...

– Т-Тони? – Тя се изви под него, заслепена от страст.

Той простена. Вината и угризенията бяха отхвърлени и забравени, когато я усети да се притиска до него.

– Сега... Малко ще те заболи, Чеси. Малко. Само в началото.

Тялото ѝ отново се изви. Той се зачуди дали изобщо го е чула. Пръстите нетърпеливо се вкопчваха в него.

– Но болката няма да трае дълго, заклевам ти се. – Помръдна предпазливо, усещайки преградата под себе си. Спусна се по-надълбоко, давайки ѝ възможност да приеме големината му. – Ще гледам да ти причиня по-малко болка.

След това се повдигна и бързо се гмурна, преминавайки през бариерата с едно-единствено рязко движение. Независимо че внимаваше, усети как тя замира под него, а ноктите ѝ се впиват в гърба му.

Морлънд замръзна, проклинайки тъмните пориви на страстта, които му нареждаха да се движи, да намира, да загребва и да навлиза, да навлиза надълбоко, докато съвсем потъне. Боже, тя бе толкова тясна. Толкова влажна. Мислеше, че ще умре от пламенната ѝ прегръдка.

Но Морлънд не помръдна. Не направи нищо от това, което кръвта му повеляваше. Знаеше едно: сега трябваше не да взима, а да споделя.

Най-накрая възбудата премина.

Чу Чеси плахо да си поема дъх. Гласът ѝ бе нисък, несигурен, с нотки на пресилена веселост.

– Значи... Това било. Не е... Не е точно каквото си го представях, но... Искам да кажа... Може би аз...

Тони дрезгаво се изсмя и я накара да млъкне с бърза, страстна целувка върху треперещите ѝ устни.

– О, Боже, Чеси. Сладко, невинно глупаче, каква наслада ми носиш! Ти си това, което искам, ей сега ще се убедиш!

Усмиввайки ѝ се, докато тя продължаваше да лежи под него, той отново започна да се движи – бавно, вече по-лесно, тъй като нищо не го възпираше. Сега всичко бе топлина и непрекъснато съприкосновение. Неспokoйно, усилващо се желание.

– О! – Тя се гърчеше, останала без дъх. – Но аз мислех... Представях...

– Не, не е свършено още, глупачето ми. Не съвсем. Нима смяташ, че ще те оставя така, моя чудесна, невинна, своенравна красавице?

Простенвайки, тя изви тяло нагоре. Този път Морлънд се отпусна надолу да я пресрещне. Трябваше да се движи внимателно, защото тя бе толкова крехка и толкова тясна, че му идеше да закрепчи от удоволствие.

И, мили Боже, как само се притискаше към него, докато навлизаше дълбоко в нея, докато проникваше навътре.

– Тони! Ти си толкова... Той е...

Тони потрепери, когато долови дрезгавите, възбудени нотки в гласа ѝ. Съсредоточи се върху богатия, модулиращ тембър, отново възпирайки собственото си желание, макар и вече близо, толкова близо до това, за което винаги бе мечтал.

След всяко нейно горещо потръпване го полазваха тръпки. Всеки неин дрезгав стон го възпламеняваше.

И тогава, когато тя плътно го притисна, усети потреперванията ѝ да започват. Петите ѝ се забиха в чаршафите, а гърбът ѝ се изви нагоре като дъга.

– Ще бъда твоето сърце – прошепна той, докато блаженството – всепоглъщащо и пламенно – я обземаше. – Ще бъда твой приятел, Чеси. Завинаги.

Стискаше зъби и се бореше със собственото си желание,

наблюдавайки красотата на нейната страст, която заливаше и него.

– Ще бъда... ъ... дясната ти ръка. Л-л-лявото ти око. Сърцето ти. Най-храбрият ти воин. Ще те браня от всички неприятели.

Дори от себе си. Защото ще съм мъжът, който първи и най-добре те е любил, сладка моя Чеси. Но ти никога няма да го узнаеш.

Едва тогава започна отново да се движи, а нейната женственост бе все така сладостна и влажна. Очите ѝ продължаваха да блестят от преживяното удоволствие.

Изумление, радост и възхита пробягаха по лицето ѝ.

– Т-Тони?

– Ето, красавице. Никакви блянове този път. Никакви фантазии. Само аз. Само ти. Само това.

Тя обгърна тялото му с крака. Отметна назад глава и косата ѝ се разпила по ухаещата на лавандула възглавница като необуздан, тъмен облак.

– Искам... О, искам...

Докато говореше, тя се напрегна. Сега той бе обхванат от страст – безмерна, сляпа, разтърсваща – затова почти не я чу.

Но изведнъж дочу – не с ушите си, а със сърцето си – когато тя промълви:

– Искам теб.

Тя го потопа в наслада, а тялото ѝ остана застинало нагоре, когато продължи:

– О, Боже. Така... С теб. Вечно...

И той стана пленник на нейната страст завинаги – изпълнен с ненаситен копнеж към тази страстна евина дъщеря.

Герой в нейните боготворящи, го очи.

Това бе най-ужасното нещо, което някога бе вършил. Осъзнаваше го.

Но в мига, когато нежните викове на Чеси звънтяха в ушите му, когато краката ѝ го обгръщаха, а облекчението, се изливаше от него като стихийен поток, графът на Морлънд откри, че нищо друго не го интересува.

* * *

Когато тя се събуди, той бе облечен, стоеше до прозореца и се взираше в нощта.

– Тони? Ти...

– Добре съм. – Извърна се и се усмихна горчиво. – Е, може би не

съм съвсем добре, но поне нямам вече чувството, че съм мъртъв... или че ей сега ще умра.

– Защо си облечен?

Той въздъхна.

– Дошъл е куриер от Форин Офис. Уитби се качи да ми съобщи. Постарах се да не те безпокоя.

– Не си. – Чеси се прозя и се протегна. – Признавам, нямах никаква представа. Нищо не съм чула.

– Ти изкара две тежки нощи.

– Така ли? – Гласът ѝ – нисък и дрезгав накара косъмчетата по врата на Морлънд да настръхнат. Напрегна всичките му мускули. Графът отчаяно се опита да не му обръща внимание.

– Благодарих ли? Надявам се, че съм го сторил.

– Направихте го, милорд. Около петдесет пъти вече.

Дори не се усмихна на закачката ѝ. Чеси съзря в очите му решителност и това я изплаши.

– Какво има?

– Справедлив въпрос. Става дума за гордост, предполагам. И за чест. Много отдавна ти дадох обет, Чеси. Казах, че ще бъда твоето сърце, твоят воин. Срещу всякакви неприятели. Но... Но чувството между нас просто не може да изчезне. А аз съм прекалено изхабен и съсипан, за да съм подходящ за теб. И точно затова ти би трябвало да побегнеш от мен колкото се може по-смело и по-бързо.

– Това ще помогне ли?

– Не знам. Не съм сигурен, че ще те пусна вече, дори да настояваш.

Чеси бавно се надигна в леглото. Гъвките ѝ мускули – от краката до раменете – бяха толкова изящно оформени, че Морлънд усети внезапна болка в слабините.

– Радвам се да го чуя, английски варварино. – Тя се доближи и докосна с пръсти стегнатата буза с едва набола брада. – Баща ми винаги казваше, че съдбата се кове от мъжките сърца, а не от звездите. Ако това е така, искам ти да бъдеш моята съдба.

Морлънд се намръщи.

– За жалост, баща ти често приказва глупости.

Чеси се усмихна и нежно прокара пръст по твърдата му, волева брадичка.

– Не, той е гений. Глупакът си ти, Тони Морлънд, въпреки целия ти прехвален житейски опит. – Погледът ѝ се спусна надолу, към плътните му устни. – Мой глупав приятелю. Мой приятел завинаги. – Гласът ѝ

стана дълбок и приглушен. – Моя най-съкровена любов.

Тя освободи най-горното копче на ризата му. Усети го да потръпва.

– Недей, Чеси. Не ме улеснявай в момент, когато се мъча да изброя всички причини, поради които не бива да оставаш. Баща ти би ми изтръгнал сърцето със собствените си ръце, ако узнае какво съм правил с теб в моето легло през изминалата нощ.

Чеси сведе мигли като черна коприна над сияещи като аметисти очи. Гласът ѝ стана тих, тъжен.

– Съжالياваш ли?

– Боже Господи, не.

– А... Желаяш ли ме? Поне малко?

– Поне малко ли? О, небеса, бих могъл да те държа тук с години и никога да не ти се наситя. Думата желая не може да изрази чувствата, които изпитвам към теб.

Погледът на Чеси се спусна към опънатия плат между бедрата му.

Неподготвеният ѝ ум бавно започна да схваща. Намръщи се, готвеше се да зададе въпроси като „защо“, „как“, „кога“.

После обаче реши, че думите нищо няма да ѝ обяснят.

Прегърна Морлънд през врата. Разкопча още две копчета и усмихната го придърпа до себе си на леглото.

– Какво...

– Стига си приказвал, варварино.

– Чеси, не смяташ... Аз съм най-лошият...

После млъкна. Потрепери, когато нейните устни започнаха да гаят топлият тъмноруси косъмчета на врата му и продължиха надолу.

Чеси премигна, загледана в набъбналото мъжко зърно. Зачуди се...

Няма редно и нередно – бе казал той. – Само каквото желаем или не желаем.

А това, което тя желаяше сега, бе да усети вкуса му. Навсякъде.

И започна да опитва. Той ухаеше на сол и цитрусов плод, на дим и мъгла, усещаше се едва доловимият мирис на медицински джинджирил.

– Чеси! – Гласът му бе неясен. – Чеси, помогни ми. Боже, недей...

Само това, което изберам или не изберам.

Тя избра него. Предпочете да почувства всичко това. И ако утрешният ден ѝ донесеше сълзи, нямаше да съжالياва. Животът бе прекалено кратък, за да изпитва угризения. Внезапното нападение преди две нощи я бе научило на това.

Разтвори ризата и леко докосна гърдата му с език; остана възхитена, когато го усети да трепва, а силните му ръце да се отпускат на раменете

й.

– Ти... Това...

Той издаде звук, пълен със смях и с огромна болка.

– Какво, моя малка обеснице? Искаш да знаеш дали това беше раят. Дали беше мъчение? Дали беше най-изпепеляващото нещо, което някога съм преживявал? Отговорът е „Да!“ – „Да!“ на всички тези въпроси.

Окуражена, Чеси сплете пръсти в тъмнорусата му коса и сведе поглед надолу, където мургавата кожа се скриваше в бричовете, изопнати от пулсиращата му мъжественост.

Косата ѝ се разпиля по гърдите му – синьо-черно върху меднорусо, нежен облак върху неподправена мощ.

В този миг лорд Морлънд отказа да се съпротивлява. Прокара пръсти дълбоко в този тъмен облак, без да смее да повярва, че всичко това е истинско, обхванат от опасението, че сънят може да изчезне, подобно на всички останали преди това.

Но може би, ако повярваше достатъчно силно, ако го желаше изключително много...

Пръстите ѝ, нежни като шепот, танцуваха по тялото му. Тя неумело търсеше копчетата, които все още ѝ пречеха.

А той усещаше всеки неин несигурен жест с цялото си тяло. Удиви се от смелостта ѝ. Мили Боже, нима можеше да я обича повече, отколкото сега, в този момент? Но с всяка изминала минута успяваше да стори точно това.

И тогава...

Това тя напипа първото копче на панталона му. Бавно го освободи.

Той отметна глава назад и потръпна, когато и следващото се разкопча.

Но символът на неговата мъжественост вече бе толкова огромен, така набъбнал, че панталонът не се свлече. Морлънд преглътна една ругатня, докато усещаше топлия ѝ дъх на кръста си и се изпълваше с болка.

Копнееше да свали и захвърли непотребната дреха, така че нищо да не се изпречва между тях.

Но не го направи. Защото сега се осъществяваше нейната мечта.

Само това, което изберем или не изберем...

Простена, когато тя внимателно започна да смъква опънатия плат. А след това усети горещия ѝ дъх.

– Аз... Той...

– Боже. Ако желаяш – вземи го. Това е всичко, което някога съм искал. От теб.

Крайчетата на устните ѝ се извиха нагоре. Той усети усмивката ѝ, лека и нежна, когато докосна изгарящата му кожа.

А след това пръстите ѝ бяха върху плата и се движеха в ритъм, който му причиняваше сладка агония. Чувстваше се като в рая.

Най-накрая набъбналият, огромен член изскочи освободен. Стисна устни, за да овладее силата на страстта, като същевременно копнееше да се слее с нея.

Но не го направи. Неговата мечта... нейната мечта.

Тяхната мечта, осъществяваща се с неописуема наслада.

Чу накъсания ѝ смях и стисна зъби, когато усети да го докосва.

– Той е толкова... голям. Толкова... набъбнал. Винаги ли е така?

Пръстите ѝ нежно го галеха и той научаваше нови значения на думите рай и ад. Сурово се изсмя.

– Не, слава Богу, не е. Но всички тези приказни, невероятни неща, които ми правиш, го карат доста да... набъбне. В манастира учиха ли те как да измъчваш? Чувал съм, че китайците са изкусни майстори.

Тя веднага го освободи от прегръдката си.

– О! Аз... Нараних ли те? Затова ли той...

Боже милостиви, наранила...

– Само да си помислиш да спреш, ще те убия, моя красива, малка възлешбнице.

– О... – Тя бавно започна да се досеща. – Тогава...

После се усмихна и продължи с отмерените движения на умното, задоволено котенце, на което я бе оприличил. Морлънд усещаше усмивката, докато Чеси се наместваше върху подутата му жадна плът.

Неговата мечта... Нейната мечта. Сърцето му преливаше от щастие, тялото му се къпеше в топлина, усещаше се потъващ все по-надълбоко и по-надълбоко в това тайнство. Почти загуби контрол.

Простена и едва успя да се овладее. Не съвсем ласкаво хвана лицето ѝ и го придърпа към гърдите си.

– Защо...

– Защото те желая, Чеси. Сега. Без задръжки и без да остане нещо за даване. С дългите ти крака, стискащи ме здраво, докато намерим къде е вечността. Онова винаги, в което се заклехме преди толкова много години наред сребристото китайско море.

Едрото му горещо тяло се намести отгоре ѝ преди тя да успее да възрази. Плъзна ръка по корема ѝ и остана очарован от моменталното ѝ

трепване, замаян от сладката топлина, която му подсказваше, че тя е готова, дори повече от готова за него.

Очите ѝ, вперени в него от възглавницата, бяха огромни.

– Тони? Искаш ли...

– Да. О, Боже, да. Макар че съм глупак и пълен непрокопсаник за това, че...

– Не. Ти си чудесен – прошепна Чеси убедено. – Просто чудесен.

Босото ѝ ходило галеше напрегнатия му прасец. След това му се усмихна разнежено и той усети, че е загубен.

– Няма да боли този път. Ще внимавам. Вероятно ще бъдеш леко ожулена, разбира се, но нищо повече. И ако направя нещо, което не ти харесва, Чеси – каквото и да е – просто...

– Тони?

– Да, сърце мое?

– Млъкни!

Послуша я. А след това ѝ даде снова, което тя искаше. Даде ѝ го сега и завинаги, докато внимателно проникваше дълбоко там, където винаги бе желал да бъде. Изстена, когато усети как тя леко се надига, за да го поеме.

Божичко, каква топлина. И каква сладка болка...

Дълбоко, после по-дълбоко... Слабо потръпване, а след това неговата и нейната топлина се сляха.

Скоро тежкото, тайнствено шумолене на чаршафите бе единственият звук, който се чуваше в стаята.

* * *

Най-накрая огромният свиреп звяр, наречен Лондон, започна да се събужда.

Първата светлина плахо се разля по тесните, опушени улици. Продавачи на цветя на висок глас хвалеха стоката си, а момчетата, които нощно време носеха факли, за да осветяват улиците, с посивели от изтощение лица бързаха към домовете си. Големият град се разтърси и зажука, изпълвайки се с живот.

Но в предната стая на втория етаж на „Хаф Мун Стрийт“, дванайсет, зората бе нежна и галеща. Въздухът тежеше, почти неподвижен и сладникав.

И в това меко, замечтано утро графът на Морлънд отново склони жената, която винаги бе обичал, да легне под него. Очите ѝ все още бяха натежали от съня, а тялото ѝ бе изпълнено с наслада и възхитително

пресищане.

Стонвете ѝ бяха женствени, приглушени. Не разговаряха, а се отдадоха на невидимото плъзгане и на безкрайното допиране. Постара се за нея да е бавно и дълго, сякаш знаеше, че повече няма да са заедно.

Но искаше поне този път да се запомни. Желаше Чеси да го съхрани в паметта си.

Завинаги, точно както той щеше да направи.

Дори след като го напусне – нещо, в което бе напълно уверен.

И докато я притискаше към себе си, той се опита да си внуши, че бъдещето не е важно. Че единствено сега има значение – това сега, в което бяха бедро до бедро и ръка до ръка.

Едно обезумяло сърце до друго такова.

Да, той наистина се опита – и най-странното е, че почти успя.

26.

– Време е, Чеси. Трябва да поговорим.

Дъждът тихо барабанеше по стъклата на прозорците. Свещта бе загаснала преди часове, а зората бе отдавнашен спомен.

Облегнат на таблата на леглото, Морлънд я наблюдаваше. На оскъдната светлина лицето му имаше цвят на бронз с кехлибарен оттенък, а косата му блестеше с десетките нюанси на златото.

– За утрешния ден. За вчерашния... И за писмата, на които никога не отговори.

– П-писма ли?

– Да. Онези, които ти писах в продължение на месеци. Мисля, че ми дължиш някакво обяснение.

За секунда Чеси си помисли дали да не отрече, че някога е получавала многобройните тънки листове. Истинско чудо бе, че въобще пристигаха, измачкани и изпокъсани, носещи щемпелите на десетки пощенски станции, пръснати из всички краища на Британската империя.

Калкута. Кайро. Пенджаб. Всички места, които Тони бе обиколил, след като напусна Макао. Много по-късно се бяха появили другите имена.

Бадахос. Сиудад Родриго. Саламанка. Цял низ от прашни, раздирани от войни, градове в Португалия и Испания.

Като странна чуждоземна песен тези имена все още звучаха в главата на Чеси.

Първите писма бе отваряла с изключително внимание, плачейки над всеки ред. Тя самата не можеше да ги прочете, но бе наела учител с отчаяната надежда, че ще се научи достатъчно бързо, за да може да го направи.

Но се бе провалила. Две седмици след като Тони замина, тя и Джеймс се бяха преместили за пореден път и хиляди задължения се стовариха на крехките ѝ рамене. Писмата обаче продължиха да пристигат. Напълно отчаяна, накрая тя помоли една приятелка от евроазиатски произход да ѝ ги прочете.

Каква ирония, мислеше си Чеси. Уи Мей, която никога не бе стъпвала в Англия, четеше почти безупречно. Чеси усети сълзите да напират в очите ѝ, припомняйки си колко унижена се бе чувствала от своята неграмотност. Бе мъчително да слуша от нечия чужда уста написаното от Тони Но Чеси бе запаметила всяка отделна дума.

След това бе вързала здраво купчината писма, заключила ги бе в кутия от чемширово дърво и повече не ги погледна. Щеше да е прекалено болезнено.

Тонът им бе ту насърчителен и пряк, ту присмехулен и гневен. В тях присъстваше острият му ум, точното му око за отделните подробности и човешките характери. Те я караха да усеща, че е заедно с него сред хаоса на пазарите и доковете или че плава под опънатите платна по носещите се бързо вълни...

Но болката прозираше във всеки отделен ред, дори когато тонът бе от най-закачливите.

Чеси познаваше тази болка, защото и тя самата я изпитваше. Но нейната бе по-остра, тъй като това бе първата ѝ среща с любовта и нямаше с какво да я сравни, за да я смекчи.

Плачеше всяка нощ, след като Уи Мей ѝ прочетеше поредното писмо; плачеше и се мяташе, притиснала чаршафите плътно до гърдите си, докато си представяше някои от ужасяващите премеждия, които Тони е преживял. През онези мрачни дни писмата на Морлънд бяха едновременно и горчива болка и най-сладка наслада, и постоянно ѝ напомняха за всичко, което бе загубила след неговото отпътуване. Но те бяха и един сладко-горчив урок. Животът продължаваше – за нея, както и за него. Дори когато половината земно кълбо ги разделяше. Може би тази мисъл в крайна сметка ѝ бе помогнала да запази разсъдъка си, а може би и живота си.

Чеси никога не му отговори. Това само щеше наново да отвори раната – нещо, което нямаше да има сили да понесе.

Именно затова отиде в Шао Лин. Баща ѝ внезапно бе дал съгласието си, след като цели две години категорично отказваше. Чеси разбра, че той се тревожи за нея, сериозно се тревожи. Само така можеше да се обясни рязката промяна в становището му.

В Шао Лин поне нямаше писма, над които да риде. В Шао Лин други неща запълваха мислите ѝ – тайнствени занимания и физическо предизвикателство, които я оставяха прекалено изтощена, за да се сеща за каквото и да било.

Това също я бе спасило. Чеси не се върна, докато не се усети достатъчно подготвена, за да може отново да погледне писмата на Тони.

Докато го наблюдаваше сега, тя си припомни онези горчиви месеци и с усилие на волята не позволи болката да се изпише на лицето ѝ.

– Аз... аз ги получавах. – Гласът ѝ бе равен и безизразен.

Пръстите на Морлънд се впиха в раменете ѝ.

– „Аз ги получавах“ – това ли е всичко, което ще ми кажеш? Само толкова, без никакви обяснения? – Той наскърбено се усмихна. – За три години ти написах над четиридесет писма, Чеси, но нито веднъж не получих отговор.

Тя се стегна и се опита да се освободи.

– Не, почакай. Обясни ми, по дяволите. Трябва да е имало някаква причина.

– Какво значение има? Ти си бе отишъл. Нямаше какво повече да се каже.

– За мен има значение.

Тя въздъхна.

– Бях... заета. Знаеш какъв става Джеймс, когато се залови с нещо ново. Същата есен на два пъти се местихме и...

– И аз бях зает – участвах във война. – Гласът му бе станал по-строг. – Погребвах най-добрите си приятели из скалистите проходи в Португалия и Испания. Стараех се да запазя живота на останалите.

– Съжа... Съжалявам.

– Не ми трябва твоето съчувствие, Чеси. Искам да чуж истината. Защо не ми отговори?

– Не... можех. – Сълзите я задавиха.

– Ето, пак същото. Имало е начини. Дори тогава кораби пресичаха океана всяка седмица. Можеше да намериш...

– Не. Не можех да ти отговоря. Нито тогава, нито днес. Защото... – Тя преглътна, чувствайки как срамът я залива. – Защото не знам... Не умея...

Мили Боже, не можеше да го изрече! Позорът ѝ се струваше прекалено голям.

Тони изчакваше напълно неподвижен.

– Защото не знаеш да четеш ли? – Тонът му издаваше, че е изумен.

Чеси успя само да кимне. Опита се да се отскубне, но той здраво я държеше.

– И сега ли?

Тя отново кимна и напрегнато разтърка очи.

– Боже, Чеси, защо твоят несериозен баща не ти взе учител или не се погрижи...

– Опита се, но постоянно залагахме на нещо ново, непрекъснато се местехме, търсехме съкровища, за които бе чул. – Очите ѝ бяха огромни морета от аметист и блестящо сребро. – А и това нямаше да промени нищо, не разбираш ли? Ти бе затънал до гуша в... своите проблеми. А аз... – тя горчиво се изсмя – бях далеч и не бях от значение. Копаех из прашните хълмове на Непал. Или може би на някой остров в Южнокитайско море. Какво значение щяха да имат моите писма?

Морлънд се намръщи.

– Може би трябваше да ми дадеш възможност аз да преценя.

Забеляза, че лицето на Чеси е зачервено там, където я бе одраскал с наболата си брада. Нежно я помилва, проклинайки се за нетърпението си.

Което проявяваше за толкова много неща.

Спомни си косата ѝ, очертаваща лицето. Очите ѝ танцуваха като звезди, когато му бе подала рибата, още цвърчаща от мазнината на огъня...

Сети се за неприличните песни, на които я бе учил, докато оправяха платната на лодката – песни, които тя моментално усвояваше и му пригласяше с ясни си, възхитителен контраалт.

Боже, как го бе размивала преди толкова много лета! Колко млада бе тя тогава. И как бе копнял да може да остане ѝ да наблюдава как расте и се превръща в жена!

По дяволите. За толкова много неща не е бил прав. Чеси забеляза как очите му потъмняха.

– Не, недей. – Тя погали ръката му. – Искам да знаеш, че каквото и да се случи – каквото и да е – никога няма да съжалявам за това. За нас.

Той я придържа до себе си на леглото, а в очите му отново забушва огън.

– Много се радвам да чуя това, красавице. Защото възнамерявам да

си получа отплатата за онези четиридесет писма. И знам точно какво възмездие желая.

Чеси прокара език по устните му.

– Възмездие ли? Нали не възнамеряваш четиридесет пъти...

Очите му се стоплиха.

– Най-малко толкова, сладка моя.

На вратата се почука.

– Разкарай се, Уитби! – Морлънд притисна Чеси до гърдите си и зарови пръсти дълбоко в гарвановочерната ѝ коса. – Ела утре. – Като се взря в разтворените ѝ устни, подхвърли: – Не, след месец.

Гласът на Уитби беше по-висок от обикновено, скован и смутен.

– Моите извинения, милорд, но... – Той се прокашля. – Настоявам за една минутка.

– Следващия месец, Уитби. Може би даже догодина.

– Но... вече пристигнаха пет бързи съобщения, милорд. – Гласът на Уитби изгъна извинително. – И сега, с последното, стават шест.

– Могат да почакат! Търговци или стари светски дами – нямам какво да им казвам. – Морлънд се наведе и докосна стегнатата гръд на Чеси. – О, Боже... догодина. Не по-рано от догодина.

Чуха се приближаващи се стъпки. Някой шепнесе в коридора. След миг се разнесе гласът на Уитби, по-притеснен от всякога.

– Но те са от него. От херцога, милорд! От самия Уелингтън. Прислужникът му казва, че Негова светлост е бесен и се е закарал лично да дойде, ако не получи отговор от вас до един час.

Морлънд въздъхна. Уелингтън.

Изведнъж осъзна, че онзи, другият свят, беше някъде много далече, почти не съществуваше. Единственото, което имаше значение, бе да е тук, с Чеси, в техния нов свят на чудеса и открития.

Проклет ад. Проклет, пъклен ад.

Уитби внимателно се прокашля.

– А и херцогинята... Лично изпрати няколко съобщения. Ъ-ъ-ъ... Осем, ако трябва да бъдем точни, милорд. Отнякъде е научила за вашето... ъ-ъ-ъ... премеждие и е изключително разтревожена.

Морлънд тихичко изруга.

– По-добре върви. – Чеси е копнеж наблюдаваше устните му. Пръстите ѝ си играеха с космите по гърдите му.

– Да бъда проклет, ако успея да стигна където и да било, когато ме гледаш по този начин.

– Как?

– Сякаш искаш да направиш точно това, което и аз искам. В момента. Силно, дълбоко и бързо. А след това бавно. Блажено бавно и удовлетворяващо.

Чеси прехапа устни и се опита да се освободи, но Морлънд хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Пронизващите му тюркоазени очи не се откъсваха от лицето ѝ, докато лекичко хапеше дланта ѝ.

– Съжалявам, Чеси. Май наистина ще трябва да...

Чеси преглътна. Не още. Не толкова скоро...

Но тя успя да се усмихне ведро.

– Разбира се. Нямам нищо против. Сигурно имаш хиляди неща за уреждане.

– Ако беше нещо друго, ако беше някой друг, а не Уелингтън...

– Разбирам. Всичко е наред.

Не, почакай! Не тръгвай. Ако ме оставиш сама, ще трябва да преислямам отново и отново какво съм сторила, да застана с лице към промените, които предстоят през днешния ден.

Но Чеси не изрече на глас нито една от тези тревожни мисли. Макар очите ѝ да пламтяха с подозрителен блясък, усмивката и бе убедителна.

– Заминавай тогава. Колкото по-рано тръгнеш, толкова по-бързо ще се върнеш.

Тя помилва за последен път бузата му, опитвайки се да запази грубоватото усещане от костта и мускула под топлата кожа.

Брадичката му потръпна при нейното докосване.

– Дай ми петнадесетина минути. Няма да се бавя повече. Дори престолонаследникът да дойде да трона на вратата.

Чеси отдръпна ръката си. Усмивката ѝ трепна само за секунда.

– Двадесет. След това ще започна да мисля, че... съжаляваш.

– Да съжалявам ли? Никога.

Чеси с усилие преглътна и се размърда под него, след това седна, облегната на таблата на леглото, и придърпа чаршафа нагоре.

– Ще ги броя, предупреждавам те. Халатът ти е там, до паравана, на земята. И внимавай за счупените стъкла.

Тръгвай. Направи го бързо, преди да загубя и последните зрънца от своята решителност.

Морлънд продължаваше да стои неподвижно и Чеси си наложи едно гневно изражение.

– Изчезвай, варварино! На жената ѝ е нужно поне малко време да прекара сама в края на краищата! Каква ли гледка представлявам?

– Прелестна гледка, мога да те уверя в това. – Очите му отново потъмняха. – Изглеждаш страхотно красива.

Чеси затвори очи и въздъхна.

– Не се опитвай да ме ласкаеш, английски варварино. – Постара се гласът ѝ да звучи непринудено и закачливо. – Двадесет минути е максимумът, който ти се разрешава, и няма да променя решението си.

След прощална, бърза целувка Морлънд се изправи и тръгна към вратата. Тялото му бе великолепно – широки рамене и силни бедра.

Чеси беше много горда от себе си.

Тя не заплака преди той да наметне копринения халат и да излезе в преддверието.

27.

– Страшно съжалявам, че ви безпокоя, милорд. – Уитби трудно догонваше графа.

– Няма нищо, Уитби. – Морлънд се опита да не показва раздражението, което изпитваше. – Разбира се, че трябваше да ме уведомиш.

Не, не трябваше. Защо, по дяволите, съобщението пристигна точно сега? Защо просто светът не изчезне?

– Къде е?

– Ето го, милорд. – Уитби протегна запечатаното писмо.

Зловещо предчувствие нахлу в душата на Морлънд, докато пръстите му опипаха тънката хартия, запечатана с восък.

Печатът бе тъмnochервен. С цвета на рана, чиято кръв току-що е започнала да се съсирва.

Той пропъди обзелото го глупаво безпокойство и разчупи печата.

Значи го бяха направили. Бяха открили един от членовете на Триадата. Морлънд стисна зъби. Оставаше да успеят да го накарат да проговори. Като се има предвид фанатизма на членовете на Тriaдата, нямаше да е лесно.

Морлънд бавно се извърна. С вдигната и опряна на рамката на прозореца ръка той се загледа в късния следобеден дъжд.

Пак дъжд. Странно, в Макао като че ли никога не валеше. Там дните се точеха безкрайни, дълги и златни, а нощите се спускаха като черно кадифе.

– Това ли е... Ще пратите ли някакъв отговор, милорд?

Морлънд бавно смачка бележката и я натъпка дълбоко в джоба на

халата.

– Отговор ли? – повтори той разсеяно.

– На съобщението на херцога.

– Съобщението... – някакъв мускул заигра по челюстта му. – Да...

Вероятно ще трябва. – Очите му потъмняха и той сякаш се върна в действителността. – Би ли казал на прислужника му да почака, Уитби?

* * *

Стаята е чудесна, помисли си Чеси, изпитвайки необяснима празнота. Странно, че не го бе забелязала преди.

Стените бяха покрити със сиво копринено моаре. Дебелата кувертюра на леглото бе с пурпурни пискюли. Офорти на английски офицери, плаващи по бурни морета, както и светли, деликатни акварели, изобразяващи английски военни пунктове по чуждоземни места, висяха по стените. В нишите бяха изложени музейни експонати.

Буца заседна в гърлото ѝ. Вдишвайки дълбоко, тя потърка бузите си. След това прокара бавно ръка по кадифения балдахин, в същия цвят като кувертюрата.

Съвсем като цвета на очите ти, ѝ бе казал Тони само преди час.

Чеси, почувствала се изведнъж много самотна, обгърна с ръце раменете си.

Какво ставаше с нея? Как бе успяла само за един ден да загуби дисциплината, трупана с години?

И то сега, когато съдбата на баща ѝ бе несигурна и зависеше единствено от нейните умения?

Бързо, преди да се е разколебала, Чеси нахлузи черната копринена туника и панталоните. С пантофки в ръка се приближи до вратата и я отвори.

Коридорът беше пуст. Далече, долу, откъм мраморното фойе доловиха потропване на обувки.

Премятайки дългата си черна коса зад раменете, тя излезе в коридора. Само след няколко крачки се сепна от шума на изскърцваща врата.

– О, вие ли сте, мис Камърън? – Кръглото лице на мисис Харис грееше от добродушно любопитство. – Сигурно сте изтощена след всичките грижи, които положихте за господаря. Ще изпратя да ви донесат каквото поискате. Овесена каша? Кифлички? Варени яйца може би? Кое предпочитате?

Колко хубаво звучеше всичко. Но не разполагаше с никакво време.

– Може би по-късно, мисис Харис. Тъкмо се каня да...

Какво? Да избяга? Да тръгне преди графът да успее да я намери?

Чеси се намръщи.

– Искам да кажа... Трябва да отида да презаредя чантата. – Тя поту- па черната кожена торба, която стискаше под мишница. – Билки..., нали разбирате? Имам да наточа и почистя различни игли.

Тръпки полазиха пълничката сивокоса икономка.

– Игли ли казахте? Господ да ни е на помощ, какво ще измислят още? Но да не ви преча, мис. Вие само пратете да ми съобщят, когато огладнеете. Днес е денят ми за печене и през цялото време ще бъда до- лу, в кухнята.

Усмихна се за довиждане, обърна се и с шумни стъпки се отправи към задното стълбище.

Тъкмо завиваше на първата площадка, когато почти се сблъска с една прислужница с лъщящи бузи и бяло боне, която тихичко си тана- никаше. Съзирайки Чеси, тя бързо направи реверанс и се усмихна.

– Ама вие... Да не сте се изгубили, мис? С удоволствие ще ви по- могна, ако е така. Салона ли търсите? Или може би мистър Уитби? – Тя стоеше в очакване.

Чеси преглътна ругатнята, която беше на устата ѝ и също ѝ се усмихна.

– Ами аз... Ъ-ъ-ъ... Имам нужда от... вода. Да, вряла вода.

Каква неправдоподобна история! Жената ще реши, че е малоумна!

Но младата прислужничка продължи да се усмихва и направи нов реверанс.

– Тогава сте на прав път. Надолу по стълбите и после вляво – там ще намерите кухненските помещения. Но аз с удоволствие ще ви помог- на. Вряла вода ли казахте? За баня? Ако е така, ще накарам слугите да качат горе медната вана и...

– Не!

Прислужничката леко се намръщи, смутена от отчаянието в гласа на Чеси.

– Тогава...

Мисли глупачке! Чеси курдиса приветлива усмивка на лицето си.

– Не, не е за баня. Трябва ми за... за лекарствата, разбирате ли?

Като чу това, очите на младата жена светнаха.

– О, да. Разбирам, мис. С радост ще ви донеса. Ние всички сме ви толкова благодарни, че спасихте живота на господаря. Той е най-прек- расният мъж. – Тя внезапно се изчерви. – Не, не исках така да прозвучи. Просто исках да кажа... Ами, че той бе толкова добър към майка ми и

братята ми, когато треската ги повали миналата зима. Пускаше ме да ги навещавам всеки ден. Дори ми разреши да занеса храна от килера на мисис Харис, за да изкарат зимата. – Тя се усмихна тъжно. – Щяха да умрат, ако не беше той, не се и съмнявам. А той си има своите собствени проблеми, с това негово коляно и всичко. Пък и двете деца, за които трябва да се грижи...

Тя се сепна, опомни се и силно се изчерви.

– О, моля за извинение, мис. Какво съм се разприказвала като латерна! Не исках да... – Тя отново направи бърз реверанс. – Ей сегичка ще ви кача водата, мис. Нямайте грижа за нея.

Чеси хапеше долната си устна, докато стройната фигура се скриваше от погледа ѝ надолу по стълбището.

Това означаваше, че слугинското стълбище нямаше да ѝ свърши работа. Оставаше парадният вход.

И се налагаше да побърза. Само още няколко минути и графът щеше да се върне.

Чеси ускори крачка, внезапно изтръпнала, че може да види нещо по лицето му, пламъче в очите му или стиснати челюсти, които биха издали съжалението или отвращението му от това, което се бе случило между тях снощи.

В крайна сметка тя не бе никаква красавица. Не хранеше подобни илюзии. Тялото ѝ вероятно бе достатъчно привлекателно, но ѝ липсваха маниерите и изяществото, които заплеляха мъжете и ги правеха да изглеждат отнесени.

Не, това, което се случи, бе следствие от болестта му или защото се е чувствал задължен към нея заради грижите, които бе положила. Не означаваше нищо повече. Би било глупаво от нейна страна да смята, че е нещо друго.

А Франческа Камърън бе твърдо решила да не става глупачка заради Тони Морлънд. Не и за втори път.

Ръката ѝ трепереше върху полираното дърво на парапета, докато се взираше в светлата мраморна ниша на входа. Мина някакъв лакей, някъде от коридора достигна тих шепот.

Време е да тръгва. Знаеше, че това е единственият начин, по който трябва да постъпи, но сърцето ѝ все още се съпротивляваше.

Върви.

Тежко въздъхна и тръгна бавно надолу по покритото с дебел килим вито стълбище. Лакеят бе изчезнал и никой не се навърташе около широката, дъбова врата. След минута всичко щеше да е свършило. Тя

щеше да си е отишла. Свободна.

Шепотът в коридора прерасна в тихо хихикане. Чеси се обърна, свъсила вежди в издирване на място, където да се скрие, но тъй като бе наред стълбището, можеше да избира само дали да се върне обратно или да продължи надолу.

Над главата си дочу гласа на Уитби.

Значи оставаше само надолу.

Бързо се спусна но последните няколко стъпала, но налетя право на двама, които се промъкваха покрай една от мраморните колони на входа.

Устата на Чеси зяпна от изненада, когато по-едрият се обърна и доближи пръст до устните си, за да ѝ даде знак да мълчи.

– Но кои...

Той бързо я хвана за ръката и я придърпа в сянката, тъкмо когато Уитби мина по площадката и заслиза по стълбите.

Момчето – защото това бе момче, както Чеси забеляза – я стискаше за ръката и ѝ правеше отчаяни знаци да мълчи. За момент Чеси изпита чувство на вина, че става съучастник на техните планове.

После отхвърли тази мисъл от главата си. И понеже не приличаха на крадци, не бе нейна работа какво правят тук.

Когато най-накрая Уитби изчезна, момчето въздъхна с видимо облекчение и потупа своя спътник.

Момиче, както забеляза Чеси. Момиченце с естествени златни къдрици и очи с цвета на лятното небе.

Очи със същия цвят като тези на Тони...

Лицето на Чеси стана изключително сериозно.

– И така, какво става тук? Не е хубаво да се криете от Уитби.

Момчето се усмихна накриво, докато побутваше украсената си тригълна шапка под мишница.

– Не е, нали? Но се налагаше, разбирате ли? Защото той ще отиде и ще каже на нашия... на графа. А пък той, от своя страна, направо ще ни одере кожата, ако разбере, че сме тук.

– На графа? Но кои...

– О, не се занимавайте с нас. Продължавайте да си гледате вашата работа. То и ние май ще тръгваме. – Ако момчето намираще за странно жена да се разхожда из къщата на графа, то бе прекалено добре възпитано, за да каже нещо по този въпрос. – Но може би трябва да ви помогнем да се ориентирате? Преди миг изглеждаше сякаш сте се загубила.

Чеси реши, че истината е най-добрата политика.

– Ами, аз просто се грижех за... графа. Той не беше... много добре. Момчето се стъписа.

– Не е бил добре ли? Но аз мислех, че...

– Не се тревожи. Ще се оправи съвсем скоро.

Устните на момиченцето се изкривиха.

– Ще умре, нали? Точно както и те направиха! – Раменете ѝ се отпуснаха и тя стисна трогателно парцалената кукла.

Брат ѝ положи ръка на рамото ѝ. В същото време се обърна към Чеси.

– Така ли е? Ще умре ли?

Чеси усети буца да засяда в гърлото ѝ.

– Разбира се, че не. Та той е силен като бик... Просто имаше пре-междие и се налага да си почива. До половин час, предполагам, ще се появи, ще крещи, че иска да закуси и ще прави живота на недобре платените си и неуморни прислужници истински ад. – Тя хвърли към децата изпитателен поглед. – Разбира се, стига състоянието му да не се влоши отново, когато ви види.

Лицето на момченцето просветна.

– Сетих се! Вие сте тази, която е спасила живота му, нали? Кочия-штът Джем ни разказа за вас. Отначало не му повярвах, да си призна. Мислех, че иска да ни сплаши; като наказание, задето настоявахме да дойдем в Лондон. – Внимателно огледа копринените панталони и туниката на Чеси. – Лечителка, така ви нарече той. Предполагам, че затова носите тези... – Той осъзна, че не се държи прилично и силно се изчерви. – Извинете ме. Какви ги приказвам! – Изпъна прашното си палто, приглади масленозеленото си сако и хвърли поглед към момиченцето до себе си. – Извади си палеца от устата, Елспет – нареди той строго.

След това отново се обърна към Чеси и най-церемониално ѝ подаде ръка.

– Казвам се Джеръми Лангфорд. Това е сестра ми, Елспет. Ние не трябваше да идваме тук, в Лондон. Но нашият... Искам да кажа графът, трябваше да се върне в Севъноукс в края на миналата седмица. А когато не си дойде, започнахме да се тревожим, че нещо пак не е наред. Затова решихме...

В този момент фигурката до него, която пристъпяше от едно краче на друго, не можа да се въздържи повече.

– О, я стига, Дже'ъми. Остави аз да разкажа! Първо се промъкнахме до конюшната. После склонихме кочияша Джем да ни докара дотук, за да видим какво не е наред. – Тя се взря нагоре в лицето на Чеси с

широко отворени очи. – Хубава сте – заяви тя непоколебимо. – Харесвате ми.

Миг след това Чеси усети една пълна ръчичка да се намърдва в нейната.

Метличеносините очи се разшириха още повече.

– Ще се ожените ли за нашия Тони? Ще бъдете ли новата ни мама?

Чеси пребледня като чаршаф. Мили Боже, нищо чудно че очите ѝ се сториха познати! И на двамата – ясни и лазурни!

„Мама“, беше заявило момиченцето. Това трябва да са неговите деца! Защо не ѝ бе казал?

Побиха я тръпки. Затвори очи, неспособна да погледне истината в лицето.

– Ш-ш-ш-т, Елспет! – срыза я остро момчето. – Виж как я разстрои сега! Не можеш ли и една мисъл да премълчиш?

– Не мога. И пък не искам!

– Нито пък искам – поправи я строго брат ѝ. – И престани да си смучеш пръста като бебе.

– Но аз съм бебе! – Устничките на момиченцето започнаха да треперят. – Ще го направите ли? Ще се ожените ли за Тони?

Чеси инстинктивно протегна ръка и я погали по главата.

– Страхувам се... че няма да мога, скъпа. Но съм сигурна, че ще се намери някоя много по-подходяща от мен да стане ваша майка. Вашият ба... вашият Тони много го бива да намира жени, според мен.

Очите ѝ се замъглиха за миг, след което се изправи.

– И така, сега вече наистина трябва да тръгвам.

– Трябва да се упражнявате, нали? Джем ми каза, че сте страхотна в редица странни неща. Биете се със сенки. Изкусно боравите с шпагата. Каза, че можете да отрежете ухото на човек от десет крачки, само като го погледнете. – Очите на Джеръми светеха от възторг. – Той твърди, че сте спасили живота на графа, като сте използвали магия и специални песни.

Чеси горчиво се усмихна. Бог знае какви приказки се носеха сред прислугата, откакто бе пристигнала!

– Няма никаква магия, повярвайте. А що се отнася до рязането на уши от десет крачки, нека приемем, че понякога ми се иска да можех.

– Боже, готов съм да се обзаложа, че ще успеете да го направите, ако решите!

Чеси откри, че се усмихва на подобно неподправено възхищение.

– Е, наистина трябва да вървя. Трябва... Трябва да забъркам още

лекарства и... ами, още хиляди неща – довърши тя неопределено.

Разочарование се изписа по лицето на момчето. То се усмихна тъжно.

Прекалено тъжно за толкова малко момче, отбеляза Чеси. Мисълта я накара да се зачуди какви ли грижи са го накарали да порасне така бързо.

В този момент някаква врата се отвори наблизко. Силен глас прогърмя по коридора.

Глас, който накара стомаха на Чеси болезнено да се свие.

– Каж ми да изчака за отговора, Уитби. И... И ми го донеси тук. Независимо кога ще пристигне.

Толкова с твоите двадесет минути, моето момиче, помисли си Чеси, опирайки се на мраморната колона. Той като че ли изобщо е забравил за теб. Може да е бил доволен, че е имал причина да те забрави.

Тя гордо вдигна брадичката си, отпъди сълзите, които напихаха в очите ѝ.

– Извинете, но сега вече трябва да... – Пълните пръстчета стиснаха ръката ѝ по-здраво.

– Но днес е денят за печене на мисис Харис – съобщи развълнувано момиченцето, наречено Елспет. – Тя винаги прави боровинкови кифлички и лимониви торти. Любимите неща на нашия Тони. И на мен. Бихте ли искала... Бихте ли искала да ги опитате?

Очите ѝ бяха огромни, невинни. Пронизваха душата на Чеси.

Очи, сини като яйце на червеношийка. Очи като тропическо море. Очите на Тони.

О, Тони, Тони, кога е станало това? Защо не ми каза?

Чеси успя да се усмихне, макар и насила.

– Ех... Ех, да можех, но наистина не разполагам с време.

Момчето я изучаваше мълчаливо.

– Графът май звучеше добре. Гласът му бе силен както обикновено. Но... вие не ми изглеждате добре, мис. Повярвайте, не искам да се меся, но... Искам да кажа, че сте съвсем бледа.

Чеси притвори за миг очи. Обзе я тъга, докато усещаше всичките нюанси на отчаянието. Преди тя не знаеше какво ще ѝ липсва или какво значи да познаваш дълбоката, пронизваща сладост на неговата любов. Но сега... О, сега...

В следващия миг момчето я хвана за ръката с изненадваща сила.

– Това вече решава въпроса. Нямаме вид на човек, който може да

отиде където и да е. Най-добре да дойдете с нас. Мисис Харис знае какво да направи. Ще ви приготви чаша чай и ще ви сложи да седнете в любимия ѝ стол пред камината. След това ще ви залее с приказки за Йоркшир и за всичките си племенници и племеннички и преди да се усетите, ще сте на крака. На нас винаги ни помага. А и не е редно вие да се поболявате.

– Кой ще се грижи за... за графа тогава?

Младото личице издаваше твърда решимост. И в този миг така напомняше на лорд Морлънд, че направо разкъса сърцето на Чеси.

Тя видя, че няма начин да се отърве, без да създаде точно такава врява, каквато се надяваше, че ще избегне.

Прехапа устни и въздъхна.

– Добре, сър. Предполагам, че изглеждам ужасно.

– О, не. Не исках...

Чеси се засмя на неговото кавалерство.

– Разбира се, че не си искал. Хайде, води ме, смели рицарю. Нещо ми подсказва, че има дракони за унищожаване и ти ще намериш начин да го направиш.

Момчето изглеждаше изключително доволно от нейното изказване.

– Наистина ли мислите така? Боже, това е първият комплимент, който ми правят. Между другото, аз съм на девет – добави той важно. – Елспет е на пет.

Пълното пръстче излезе от устата на момиченцето.

– На пет и три-четвърти съм.

– Пет и три-четвърти – повтори момчето със страдалческа въздишка. – Вие наистина трябва да слезете долу с нас. Нямам търпение да чуя цялата история. Дори половината от това, което Джем, кочияшът, ни разказа да е вярно, е било невероятно. Но не вярвам... Искам да кажа, не трябва да съм невъзпитан, но ние дори не сме се запознали.

Чеси се усмихна и протегна ръка.

– Мис Франческа Камърън. Можете да ме наричате Чеси.

Джеръми леко стисна пръстите ѝ.

– Толкова се радвам, че той... че графът е бил на вашите грижи, мис Чеси. Само като си помисли човек, че се мотаехме из Севъноукс абсолютно безполезни, а той е бил тук и е имал нужда от нас.

Палецът на момиченцето изскочи от устата ѝ за втори път.

– Казах ти, че трябва да дойдем! Знаех си аз!

Момчето стисна рамото ѝ.

– Този път беше съвсем права, немирнице. Прокл... ъ-ъ-ъ...

Ужасно съм доволен, че ме склони. – Лицето му стана сериозно. – Разбира се, сега не бива да безпокоим графа. Трябва да го оставим да си почива. – Лазурносините очи на Джеръми се присвиха. – И на вас малко почивка ще ви е от полза. Изглеждате доста изтощена. – Той се изчерви и се изкашля притеснено. – Не че е редно така да говоря, разбира се. Не исках да кажа... Не че не изглеждате добре. Диамант от първа класа, нали разбирате?

Чеси не успя да се сдържи и се разсмя при такова екстравагантно сравнение.

– Че то си е така, мистър Джеръми.

– А, и хитрувате! – Бузите му станаха още по-алени.

В същия миг пълничките пръсти подръпнаха копринената туника на Чеси.

– Може ли да вървим вече? В кухнята е толкова приятно, когато мисис Харис готви. Тя не използва титли и не ни кара да седим мирно като порцеланови кукли. А аз съм мно-о-о-го гладна. – Брадичката на Елспет потрепери. – Само че на нея няма да й хареса, ако слезем долу сами, тъй като не е редно, че сме тук, нали разбирате? Така че... Мислите ли, че можете да дойдете с нас? За да обясните.

Те ме обезоръжават, повече са на брой и атакуват по всички флангове.

Чеси въздъхна. Е, какво значение можеше да има четвърт час? Особено когато графът седеше отчужден в кабинета си в очакване на важни сведения?

Междувременно Джеръми я хвана за другата ръка и я затегли към задното стълбище.

– Ама наистина, мисис Харис прави чудесни сладкиши! Херцогинята на Кранфорд какви ли не суми е предлагала на Тони, за да й я отстъпи, но той не ще и да помисли за това. Дочух, че самият престолонаследник му е правил предложение... Хиляда лири, каза Джем. Истинско състояние, но графът пак не се е съгласил.

Чеси изведнъж си спомни нещо.

– Не го ли направи? – промърмори тя едва чуто. – Дори за престолонаследника?

– Не – отвърна момчето развеселено. – А най-хубавото на мисис Харис е, че заделя най-вкусното за нас. Нищо, че обича да мърмори, че го прави.

В следващия миг стомахът му се обади доста шумно. Той се усмихна смутено, което го накара да изглежда много малък; нито на ден

повече от деветте си години.

Чеси си помисли, че е доста привлекателен и уязвим и едва се въздържа да не разроши лъскавата му коса.

– Добре. Водете ни, сър.

Джеръми й се усмихна широко.

– Хайде, Елспет. Не се мотай – подвикна той през рамо, докато поемаше към задното стълбище, водещо надолу към кухнята.

Секунди след това Чеси се озова в светлото мраморно фоайе, разпънатата между толкова сериозно изглеждащото деветгодишно момченце, стиснало едната й ръка, и лъчезарното, почти шестгодишно момиченце, увиснало на другата.

За миг Чеси се замисли какво ли още можеше да се обърка през този ден.

28.

– По дяволите! Проклятие!

Облечен в копринен индийски халат в алено и тъмносино, графът на Морлънд се извърна намръщено от огрения от слънцето прозорец.

Бе по-лошо, отколкото предполагаше. Много по-лошо.

– Кога пристигна това?

– Току-що, милорд.

Морлънд се взря в гъсто изписаните редове по дебелата хартия. Заловеният от Триадата бе погълнал отрова, скрита в дрехата му. Нещата никак не изглеждаха добре. Освен това не бе проговорил.

– Пратеникът все още долу ли е?

Уитби кимна.

– Тогава го задръж. Ще трябва да отговоря. – Пръстите на Морлънд мачкаха листа. – Въпреки че Бог ми е свидетел, не знам какво да напиша. – Той поклати глава, сякаш искаше да прогони неприятните мисли и се намръщи, когато болката преряза все още бинтованата му ръка.

По дяволите, кога най-сетне ще приключи всичко това? Мислите му непрестанно го отвещаха в стаята горе, където го чакаше Чеси, с коса като синьо-черен водопад, разлял се по възглавницата.

При този образ желанието отново се събуди в него. Пръстите му се свиха, докато по тялото му се разливаше топлина...

Припомни си как се бяха любили веднъж и после пак, и пак, докато зората се пропукуваше над димящите лондонски комини. И всеки път бе

така задоволяващо, по начин, който Морлънд никога не бе преживявал.

Единственото, което искаше сега, бе да бъде при нея, с пръсти дълбоко заровени в косите ѝ, а тялото му да се отдаде на новата вселена, която бе започнал да открива в нейните обятия. Но не можеше.

Не и докато тази проклета книга не бъде открита и докато съществува вероятността постигнатото от водената три години външна политика да се провали.

Лицето му съвсем помръкна, докато мачкаше хартията на топка.

– Донеси ми кафе, Уитби. Много кафе. И дрехи.

Огледа затрупаното с книжа бюро с тайното чекмедже и си даде сметка, че могат да минат часове, преди отново да е свободен. Трябваше да се изработят кодове. Трябваше да се влезе във връзка с информаторите, а някои от тях бяха на невероятни места.

Ръцете му потънаха дълбоко в джобовете, обзе го отчаяние.

Защо сега? Защо не го оставеха на мира, след като войната бе свършила?

Но отговорът му бе добре известен. Отговорността бе негова, тъй като той бе автор на плана. Честта го задължаваше и не можеше да не откликне на молбата на Уелингтън, така както не можеше да престане да диша. Честта бе единственото, което го движеше от много време насам.

От десет години?

Тихичко изруга.

– А, и още нещо, Уитби...

– Да, милорд?

– Погрижи се, моля те, за мис Камърън. Храна. Дрехи. Каквото поиска. Кажй ѝ – той прокара ръка през буйната си тъмноруса коса, – че може да се позабавя.

– Разбира се, милорд.

– След това изпрати съобщение до Севъноукс. Доколкото си спомням, братът на учителя на Джеръми приключи с учението си в Оксфорд. Пиши му, че се нуждае от него в Лондон. По един деликатен въпрос – добави Морлънд. – И го помоли да донесе читанки и няколко по-елементарни романа.

– Разбрах, милорд.

Докато прислужникът затваряше тихичко вратата след себе си, графът остана до прозореца, откъдето продължи да гледа към добре поддържаните розови храсти, които растяха в дъното на градината.

Но човекът, чийто силует се очертаваше в рамката на прозореца, не

забелязваше нито червените цветя, нито зелените клонки.

Пред очите му беше само лицето на една жена – възхитително със своята честност и омайващо със своята тъга.

И той осъзна, че никога няма да я пусне да си отиде, че желае да прекара остатъка от живота си, борейки се, спорейки, опитвайки се да разбере нейните настроения, които се меняха всяка минута, и да я направи най-щастливата жена на земята.

Трябваше да успее.

Но нямаше да стане преди тази проклетата работа с Джеймс Камърън и книгата напълно да е приключила.

* * *

– И тогава той заяви, че ще ни направи на бъз и коприва, ако ние двамата дори помислим отново за подобно нещо!

Чеси се облегна и се усмихна, докато Джеръми Лангфорд завърши разказа си с подкупваща усмивка.

– И ние не го направихме, мис Чеси. Мога да ви се закълна, че не го направихме. Макар мис Туитчет – нашата гувернантка – непрекъснато да ни разваля настроението с вечното си натякване.

Той погледна към Елспет, която го дърпаше за ръкава. Очите ѝ бяха огромни.

– Какво значи бъз и коприва, Дже'ъми?

Брат ѝ поклати глава.

– Не сега, Елспет – нареди той важно. Чеси се съжали над момиченцето.

– То е нещо, което не те кара да се чувстваш много удобно, скъпа. – Тя протегна чинията с последната от възхитителните лимонови пастички на мисис Харис.

– Защо не я вземеш? Аз повече хапчица не мога да сложа в устата си. – Видя как момиченцето се разкъсва между възпитанието и лакомията. – Съвсем в реда на нещата е. Помисли само колко разочарована ще бъде мисис Харис, ако не ги изядем всичките.

При тези думи Елспет се усмихна и взе последната сладка. След това се спря.

– Ами... Но мож'би вие бихте искали да си я разделим? – Тя гледаше Чеси с огромните си очи.

Чеси се потупа по гладкия като дъска корем.

– Не, не бива. Нали знаеш, човек трябва да внимава за фигурата си.

Приключил с петата си боровинкова кифличка, Джеръми се обади:

– Да не повярва човек, че и на вас ви се налага да мислите за подобни неща, мис. Изглеждате страхотно.

Той си прочисти гърлото и слаба руменина заля бузите му.

– Исках да кажа... Май така не се говори на възрастни.

Чеси се усмихна.

– Complimentът е чудесен. – Теменужените ѝ очи се смееха. – Ако трябва да бъда точна – най-хубавият, който съм получавала от дни насам.

Насърчено по този начин, момчето засия.

– Това си е самата истина. Хич не трябва да се притеснявате за фигурата си. И на мен ще ми достави голямо удоволствие да напердаша всеки, който би оспорил това! – За миг той изглеждаше доста воинствен и Чеси успя да скрие усмивката си, макар че усети странна утеха от готовността му да я защити.

В този миг някаква врата изскърца и се отвори. От горния етаж се изля порой от нареждания. Чеси замръзна.

После се изправи рязко, опитвайки се да изглежда безгрижна.

– Си... Сигурно е време за... ъ-ъ-ъ... лекарствата на граф Морлънд. Най-добре да отида да видя какво желае. Надявам се, че ще ме извините.

Джеръми скочи на крака.

– Разбира се. Ще го поздравите от нас, нали? Ние изобщо няма да пречим. Дори ще се погрижа Елспет да не настоява да я заведе до амфитеатъра на Астли този път.

Обути в ботуши крака прекосиха хола на горния етаж.

Чеси бързо се отправи към слугинското стълбище.

– Мис... Мис Франческа?

Гласът на Джеръми, плах и пълен с копнеж, я спря наред път. Тя се обърна на вратата, с ръка на резето.

– Да?

– Той... Той има голям късмет, че ви е намерил. Има... Има нужда от някого, така да знаете. Откакто се върна от Саламанка е по-друг. Като че ли... Сякаш избутва някакви неприятни неща настрана и все трябва нещо да прави. Сега е вечно зает, все пътува насам-натам, все нещо върши. А преди... Ами... Смееше се на най-различни неща. Намираше време да ни заведе на риба или да търси загубилото се котенце в конюшната. Не че се оплакваме. Той е толкова добър към нас, като се има предвид... – Очите на момчето внезапно се навлажниха. – Но сега... Сякаш има нужда от нещо повече. Или от някого. Като вас. Елспет и аз го обсъждахме – и двамата мислим така.

Докато русокосото момиченце кимаше с глава в знак на съгласие, буца заседна в гърлото на Чеси. Пръстите ѝ стиснаха резето.

– Колко сте... мили – промълви тихо тя.

След това се обърна и побягна към тъмнината на задното стълбище.

* * *

Нещо я привлече към стаята му за един прощален поглед. По-добре бе да напусне веднага, разбира се. По-добре бе да се измъкне през прозореца или да се шмугне покрай килера зад кухнята.

Та дори да излезе направо през парадния вход.

Но не го направи.

Не можеше. Не още.

Вместо това се прокрадна до мястото, където бе научила истинското значение на „загуба“ и „страх“. Където за пръв път бе усетила истинския вкус на рая. До мястото, където бе открила, че мечтите наистина могат да се сбъдват.

Искаше само още няколко мига да го съзерцава. Да почувства дъха на кожата му – свежа и ухаеща на лимонов сапун. Да прокара пръсти по колосаните бели чаршафи и да си припомни как я бе докосвал.

Когато за пръв път я бе обладал. С любов.

Особено сега, когато Чеси знаеше, че това никога вече няма да се повтори.

Само един прощален поглед, обеща си тя. За да може да си спомня, когато отново ще е далеч оттук и дните пак ще са пусти и студени.

Защото той бе прекалено зает, за да ѝ обръща внимание; бе затруднен с повече семейни и държавни дела, отколкото можеше да разреши. Той бе важен мъж... С прекалено много задължения, за да бъде обвързан с такова невзрачно същество като нея.

Халатът му бе метнат върху леглото. Чеси внимателно го взе и допря гладката, тъмна коприна до бузата си.

Платът все още ухаеше на него – кожа, тютюн и лимонов сапун, който предпочиташе.

Чеси усети остро, болезнено парене в гърлото.

Но знаеше, че не може да остане. Бяха минали прекалено много години, съществуваха различия във възрастта и начина им на живот, които ги разделяха.

И преди всичко – баща ѝ все още бе в плен на онези разбойници.

Да, Чеси трябваше да върви.

С треперещи пръсти тя положи халата обратно върху леглото и

притисна черната медицинска чанта до гърдите си.

Сбогом, мой приятелю, завинаги... Аз... те обичам... И ще те обичам вечно.

Сълзи пареха очите на Чеси, докато си тръгваше. Навън, в преддверието, бе тихо.

Този път нямаше прислужници, които да я отклонят от пътя ѝ.

Каква ирония. Сега вероятно с радост би приела тяхната намеса.

На прага се обърна и хвърли последен, прощален поглед. Затваряйки очи, тя запечата видяното в съзнанието си.

Пурпурните завеси от дамаска, които леко се полюшваха, тежкото им шумолене. Мирисът на пчелен восък, смесен с лимон, който използваша за полиране на мебелите. Слънчевите лъчи, които се отразяваха в позлатените рамки и сребърните свещници.

Колко много ѝ се искаше да остане. Да го привлече към себе си върху колосаните бели чаршафи.

Да го докосва. Да усеща ръцете му, които я гаят. Навсякъде...

Потискайки надигащото се желание, Чеси се извърна и излезе в коридора.

Стигна до стълбището, когато си даде сметка, че в долния вестибул има хора.

Елспет и Джеръми стояха вдървено в единия край и спореха с Уитби, който сочеше далечния коридор. В следващия миг Елспет отблъсна брат си и се завтече към кабинета на графа.

Потропането на крачетата ѝ по коридора някак странно съвпаднаше със силно туптящото сърце на Чеси. Докато стигне до първата ниша, Уитби вече бе по петите на децата.

Скрита зад мраморната колона, Чеси видя как вратата на кабинета се отваря. Графът се появи и бе нападат от виковете и смеха на децата.

Неговите деца.

Очите на Чеси се напълниха със сълзи, докато наблюдаваше как Тони хвана Елспет и я подхвърли нагоре, а след това се обърна и прегърна Джеръми през раменете.

Изведнъж се почувства самотна. Ужасно самотна.

Така, както винаги се бе чувствала, докато растеше изолирана от британското колониално общество в Макао, което не допускаше случайни пришълци в затворения си кръг. Само че тогава не я болеше чак толкова. А сега... О, сега болката бе ужасна.

Гледаше как графът притиска Елспет до широките си рамене.

– Какво правиш тук, пакостнице? А и ти, Джеръми?

Елспет се смееше радостно, докато го стискаше за косата.

– Още папа! По-високо!

– Ей, Елспет! Колко пъти съм ти казвал да не...

Чеси се дръпна назад в сенките.

„Папа“... Тази дума се заби като нож в сърцето ѝ. Вече нямаше начин да греши.

Нейният живот. Неговият. Той вече имаше деца, семейство. Хиляди отговорности, които го разделяха от нея. Изток и Запад – завинаги разделени.

Тя трябваше да си върви. Сега, преди да се е посрамила още повече.

Хвърли последен поглед. Джъръми прегръщаше баща си и говореше възбудено. Елспет се усмихваше победоносно, кацнала на широките рамене на графа.

Една изцапана с прах и доста раздражена жена стоеше зад тях.

Гувернантка? Дори да беше така, какво значение имаше? Не бе работа на Чеси да обръща внимание, че очите на жената са студени, а лицето недружелюбно и без следа от снизходителност. Какво от това, че въобще не бе човекът, на когото да се повери грижата за две толкова чувствителни деца?

Не, това съвсем не бе работа на Чеси.

Изтривайки с ръка очите си, тя се спусна по стълбите към масивната дъбова врата и примижа, когато се озова навън, заслепена от ярката дневна светлина.

Мина някаква карета. Две бавачки я заобиколиха, стискайки здраво поверените им деца за ръце.

А след това, през замъглените си от сълзите очи, Чеси различи мършавото любимо лице на Суидин.

– Чеси... Какво е правил този дяволски син с теб? О, небеса, ще удуша този негодник със собствените си ръце, ако...

Чеси залитна и се хвана за студения метален парапет.

Негодник? Ех, да беше така просто.

– Не, Суидин, няма нищо. Хайде... Да се прибираме у дома.

У дома ли? В онази разнебитена къщичка на „Дорингтън Стрийт“?

Изсмя се пресилено.

Суидин погледна лицето ѝ – пребледняло, с хлътнали бузи и зачервени очи. Мърморейки, той я хвана здраво под ръка.

– Да, мис. Към къщи. И вие се отправяте право в леглото. Не бих се

изненадал, ако се разболеете. От нещо лошо и отвратително.

О, да. Беше лошо и отвратително.

Чеси още веднъж разтърка очи, след това пое подадената ѝ ръка. Мълчаливо, без да разменят и дума, те бавно слязоха по стълбите.

Представляваха странна двойка, докато се отдалечаваха от елегантната къща – момичето в черно, с овехтяла кожена чанта, притисната до гърдите, и старият прислужник с прошарена коса и тъмни от гняв и съмнение очи.

Но никой от къщата на „Хаф Мун Стрийт“, дванайсет, не забеляза тяхното отдалечаване.

Само един човек го забеляза. И очите, които наблюдаваха как Франческа Камърън се качва в наетата карета, бяха всичко друго, но не и доброжелателни.

29.

– Какво значи – нашият човек е изчезнал? Белокосият ръководител на Триадата седеше в сянката; дим от тамян се виеше около дългите му пръсти.

Човекът пред него падна на колене.

– Хиляди пъти простете, господарю. Един от чуждоземните дяволи го проследил, когато се връщал на лодката. Вероятно са го заловили.

Водачът на Триадата събра върховете на пръстите си.

– Предан ли е? Дали няма да ни издаде?

– Никога, господарю. Той е храбрец. Нищо не може да го застави да проговори.

Възрастният мъж, скрит в сянката, се изсмя злокобно.

– Всички хора проговарят, глупако. Просто е въпрос на време. Сега заради този син на костенурка ще се наложи да променяме плановете. У-ф-ф! Наистина съм заобиколен от бездарни глупаци! – Притвори очи и за миг вдъхна ароматния тамян. – Но не всичко е загубено. Ще започнем с жената. Знаем слабото ѝ място.

– Англичанинът от „Хаф Мун Стрийт“ ли?

Възрастният мъж кимна.

– Точно така. От тебе ще излезе способен триад, Уи Фан. Сега слушай внимателно. Чух за някакъв чуждоземен дявол, който много се интересува от книгата на насладите. Той обаче се крие и ще бъде трудно да го намерим.

– Аз ще успея, господарю.

Старият триад се усмихна при тази самоувереност.

– Ще можеш ли? Ако го сториш, ще бъдеш добре възнаграден, тъй като човекът може вече по някакъв начин да е замесен в случая. Наеми всякакви помощници, от каквито се нуждаеш. Английските чуждоземни дяволи по доковете са готови на всичко за няколко късчета злато. Но първо се погрижи за жълтокосия чуждоземец. И този път нямаш право на провал, както преди. Избери внимателно момента и направи отровата по-силна. Англичанинът трябва да умре, защото разсейва жената и тя не търси книгата на насладите.

– Разбирам, господарю.

– Ще изпълняваш всяка моя заповед точно. Иначе ти и твоите потомци ще умрете от бавна и мъчителна смърт.

Докато димът от тамяна продължаваше да се вие нагоре, войнът се наведе напред и се заслуша внимателно.

* * *

– Какво означава това – девойчето на Камърън просто е изчезнало?

Облечена в копринен пеньоар, който разкриваше почти всички прелести на зрялото ѝ тяло, лейди Луиза Ландрингам седеше с изправен гръб върху кадифения диван.

Помади и шишенца с парфюм с трясък се посипаха по пода.

Застаналият пред нея мъж, облечен в светлосиня ливрея на лакей, сви рамене, но по челото му избиха капчици пот.

Луиза бавно се изправи на крака, а пеньоарът се разтвори и разкри белите бедра и плътния окосмен триъгълник като гнездо между тях.

Лакеят звучно преглътна. Очите му се вторачиха в едрите изпъкнали гърди, които напиха от деколтето на ефирната материя.

– Ти си... – Господарката леко се намръщи и се приближи към него. Пръстите ѝ погалиха покритите със сатен рамене. – ...Уилсън, нали?

Почервенял и онемял, прислужникът успя само да кимне.

Кървавочервените нокти докоснаха врата му и го погалиха по ухото.

– Уилсън. Такова смело име – Пръстите се плъзнаха надолу, погалиха бедрата му. – Такова твърдо име...

– Моля за прошка, господарке, но вие не споменахте нищо за...

Внезапно лицето му се изкриви. Пръстите ѝ умело откриха най-горното копче на панталоните и го разкопчаха.

– И така, Уилсън, дай да видя дали името отговаря на тялото ти.

Луиза Ландрингам прокара розовото си езиче по устните и те заблестяха от влагата. Но не за Уилсън мислеше тя, а за един рус граф с очи като сапфири.

Още едно копче се освободи.

– Разбира се, ако предпочиташ да не си мой слуга, не бих и помислила да те задържам. Ако имаш нещо по-примамливо предвид...

Мъжът шумно си пое въздух в момента, когато членът му изскочи на свобода. Гледаше надолу с невярващи очи, докато червените нокти обкръжаваха пламналата плът.

– Не... Недейте, лейди Ландрингам. Искам да... – Тръпки полазиха тялото му, докато опитните пръсти го галеха и караха кръвта в слабините му да пулсира. – Боже милостиви в небесата, никога не съм вярвал, че...

– Така е добре, Уилсън. Много добре... – Полуголата жена се усмихна на възбудената му мъжественост, потреперваща в ръката ѝ.

Толкова уязвим. Какъвто ще бъде и Тони Морлънд скоро. И тогава ще му го върне, затова, че я унизи. Тя разполагаше с идеалния човек, който щеше да ѝ помогне.

Устните ѝ се присвиха.

– А сега ще ме слушаш, скъпи Уилсън. Ще ме слушаш внимателно.

Тя заговори, като продължаваше да го гали. Изговаряше думите нежно и меко. Те звучаха по-скоро като любовни слова, но съдържанието им бе зловещо.

Когато приключи, слугата бе пламнал като божур. Едва дишаше и не можеше да говори разбираемо от обзелото го желание.

– А сега, Уилсън, след като си такова палаво момче, ще трябва май да те накажа. – Очите ѝ се присвиха. – Доста строго, така че да ти стане горещо, да ти се прииска да виеш...

Бавно се отпусна на колене. Очите ѝ бяха тъмни, непроницаеми. Отметна коприната от напарфюмираните си рамене и повдигна глава.

Рубинените ѝ устни бяха отворени.

– Ела насам, Уилсън – прошепна тя.

Лакеят се приближи. Лейди Ландрингам все още се усмихваше, когато пое члена с устни и първият болезнен вик се изтръгна от гърлото му.

* * *

– Не мога, но дяволите, да повярвам! Как така е изчезнала?

Уитби се стараеше да не трепери при свирепия разпит на господаря

си. Гледаше съсредоточено цветния мотив по облицованите с коприна стени.

– Тъкмо се канех да проверя какво става, когато Ваша светлост позвъни.

Лорд Морлънд прекоси салона, отвори парадната врата и огледа улицата. Лицето му бе помръкнало.

– Никой ли не я е видял да си тръгва?

Уитби определено изглеждаше притеснен и нервно подръпна крайчето на самото си.

– За последен път са я видели в кухнята.

Русите вежди на Морлънд се вдигнаха недоумяващо.

– В кухнята. Какво, за Бога, е правила в кухнята?

– Ами... Опитвала е лимоновите пастички на мисис Харис, милорд – отвърна лакеят сковано.

– Опитвала е лимониви пастички? Ти за глупак ли ме вземаш, Уитби?

Прислужникът се изчерви.

– Не, разбира се. Нищо подобно...

Ръцете на Морлънд се свиха в юруци.

– Тогава този път ми кажи истината, и то бързо, човече!

Дръпна завесите и се приближи до прозореца. С изненада откри, че трябва да се облегне на перваза за опора.

Само благодарение на желязната си воля Уитби се въздържа да не се втурне към Морлънд. Старият иконом знаеше много добре как ще бъде посрещнат всеки опит да му се помогне. Именно затова бе толкова благодарен на мис Камърън, че се появи, когато графът имаше нужда от помощ. Никой друг нямаше да може да му заповяда да лежи, докато не оздравее. И определено никой друг нямаше да може да го спаси от въздействието на чудовищната отрова, проникнала в тялото му с острието на ножа.

Прислужникът се понамръщи. Но къде, по дяволите, бе изчезнало това момиче? И защо? Тя бе необходима тук. Някъде в малките часове на нощта се бе оказало, че всички неволно са започнали да разчитат на спокойния ѝ, трезв разум.

А графът, въпреки че лицето му оставаше каменно, вероятно най-много.

Уитби въздъхна, а Морлънд поднови бясното си кръстосване из стаята с ръка върху пулсиращата под бинтовете рана.

– Е?

– Негова светлост, младият граф, заяви че тя просто... е изчезнала.

– Джеръми? Боже милостиви, не ми казвай, че той я е видял?

Уитби кимна със съжаление.

– Скоро след като пристигнаха със сестра си, придружени от ядосаната и почти омаломощена гувернантка и двама лакеи. Мис Туитчет – май се казваше жената. Чух я да споменава, че никога досега не е имала нещастieto да бъде гувернантка на две толкова неблагодарни, неподлежащи на възпитание жи... подопечни. Е, не ги нарече точно подопечни, милорд – прокашля се Уитби.

Лицето на Морлънд потъмня от гняв.

– Тя нарече децата животни, така ли?

Уитби кимна.

– Това бе точно след като извади мишката от пътната си чанта.

Морлънд неволно се усмихна.

– Така ли? – Той потърка бузата си. – Мис Туитчет, а? Не е ли тя онова същество с острия, стържещ глас?

Уитби кимна, възхищавайки се на точността на унищожителното описание.

Морлънд прокара ръка през дългата си тъмноруса коса.

– Не мога да си обясня защо наех тази проклетата жена. Тя е с пилешки мозък и няма никакъв усет към децата. Изобщо не трябва да се занимава с деца.

– Така казахте и преди, милорд – вметна плахо Уитби.

– Тогава защо я наех?

– Май проблемът с животните за разплод изискваше незабавното ви пристигане в Йорк. След това бяха състезанията в Нюмаркет, а...

– Не ми напомняй, Уитби. – Морлънд ядосано разтри брадичката си. – Боже, каква каша. И не знам какво да правя с тях. – Очите на Морлънд заблестяха. – Мишка ли казваш? Ех, да бях видял това.

– А и змия имало, милорд.

– Змия ли?

– Доста голяма и на петна, доколкото разбрах. Влечугото изпълязло от куфара на гувернантката и взело да търси мишката. Една от общите камериерки припаднала и имало доста голяма дандания в долния салон. Херцогинята тъкмо се готвела да си тръгва, нали разбирате, и...

– Херцогинята? На Кранфорд? И тя ли е била тук?

Устните на Уитби се изкривиха.

– Да, милорд. Май херцогинята и децата се бяха наговорили нещо. Когато мис Туитчет посегна и хвана ухото на младия Джеръми,

херцогинята каза, че Джеръми трябва веднага да бъде оставен на мира. Тогава гувернантката заяви, че може и да напусне, а херцогинята одобри решението ѝ, като добави, че никой не се нуждаел от нейните услуги. – Лицето на прислужника стана безизразно като маска. – Не че съм подслушвал или нещо такова.

– Разбира се, че не си – отбеляза Морлънд сухо.

– И къде е била мис Камърън по време на цялата тази връвка?

– Ами точно това е, милорд. В цялата суматоха тя просто... просто е...

– Изчезнала?

Уитби тъжно кимна.

Лицето на Тони придоби замислено изражение.

– Това ли е направила? Съмнявам се.

* * *

Валеше дъжд.

Чеси се намръщи, стиснала между пръстите си ръба на протритите муселинови пердета. Миг след това ги пусна да закрият отново прозореца към мократа улица.

Дъждът напълно подхождаше на настроението ѝ.

Но тя нямаше да плаче. Нямаше да тъжи. Дори бележката, пристигнала, докато е била на „Хаф Мун Стрийт“, не можеше да я накара да се разридае.

Чеси рязко се обърна и приглади туниката си за упражнения. Пое дълбоко дъх и се съсредоточи, опитвайки се да прогони горчивите, надрапчиви спомени.

Ръцете ѝ се раздвижиха, вдигнаха се напред като лястовички в полет. Владееше се, докато търсеше темпото, с което мълчаливо да прекося празната стая, стъпвайки по дирята на прокрадналия се слънчев лъч.

Само очите ѝ издаваха вътрешно безпокойство, напрежение и тъга.

Бележката бе кратка, но много точна. Суидин ѝ я бе прочел с недоволно изражение.

Не се виждай повече с жълтокосия англичанин. Той и без това прекалено много се интересува от книгата на насладите. Разсейва те и пречи на твоето дирене. Не пренебрегвай предупреждението. Ако не се вслушаш, жълтокосият ще умре. Много бавно. Много мъчително.

А след това и баща ти.

Копринените ѝ пантофки се плъзнаха по дървения под, вдигайки облачета прах, които затанцуваха на светлината. Въздухът бе неподвижен и наситен с аромат на лимон.

Вероятно мисис Харис ги е изпрала, помисли си Чеси. А граф Морлънд бе отказал на самия престолонаследник да му я преотстъпи!

Кракът ѝ се подхлъзна. Глезенът ѝ се изви.

Тя изруга под носа си и посегна надолу, за да освободи пантофката. Но дървото сякаш бе залепнало за тъмната коприна. Чеси го възприе като някакъв таен знак, който не можеше докрай да разгадае.

Ядосано хвана пантофката и се намръщи, когато тя се изплъзна от пръстите ѝ. Опита пак, като дърпаше по-силно.

С остър звук копринената пантофка се раздра на две.

Всичко това изведнъж ѝ се стори ужасно смешно. Крехка и неподвижна, Чеси стоеше и се взираше в скъсаните краища на някаква черна коприна. Смях напираше в гърлото ѝ.

Последваха едри бисерни сълзи, стичащи се безутешно по бледите ѝ бузи.

Там, в смътната светлина, в стаята, ухаеща на лимон и прясно откъснати рози, тя разглеждаше унищожената си пантофка. Последната си пантофка.

Да, беше някак смешно. Ужасно смешно...

Задавеният ѝ смях отекваше във високия таван, пресеклив и накъсан като коприната в ръцете ѝ. След това звукът се промени – стана дълбок и болезнен.

Докато се свлече на полирания под, все още стискайки глупавата пантофка. Тя вече ридаше.

За пантофката е, опита да се убеди тя.

За мечтите.

За бащата, когото не можеше да намери, и за майката, която не помнеше.

Но докато притискаше здраво скъсаната коприна и усещаше как се напоява от сълзите ѝ, тя знаеше, че се самозаблуждава.

30.

Някой тропаше на вратата.

Чеси измъкна глава изпод възглавницата и присви очи в тъмнината.

Лодката ли нападна? Или баща ѝ пак бе забравил да пусне котвата

и дрейфът ги бе повлякъл към течението?

Чеси премигна и седна в леглото.

– Добре! Идвам...

Разтърка очи и посегна за бричовете, които винаги оставяше на преградата точно над нейната койка. Няваше ги. Тропането се усили.

– Идвам, татко!

Пак ли ги преследваха пиратите на Хан Сън заради съкровищата? Или беше онзи мошеник О'Нийл, който търсеше още плячка?

Виеше й се свят, когато се изправи на крака.

Ударите по вратата не преставаха.

– Мис Чеси? Събудихте ли се вече?

Чеси се намръщи.

– Суидин? – Тя стана и посегна за робата в долния край на леглото.

И тогава замръзна. Лицето й пребледня, когато си спомни.

Не е в Макао, а в Лондон. И баща й...

Изтича до вратата и я отвори с треперещи пръсти.

– Какво... Какво става, Суидин? Научи ли нещо ново за... за...

Не можа да довърши. Суидин поклати глава.

– Не е от тези, дето държат баща ви, мис. Нито пък исках да ви будя, но... Разбирате ли, не мога да го отпращам повече.

– Кого? – Странна топлина се разля по тялото й.

– Граф Морлънд, мис. Идва вече три пъти от сутринта. И никак не изглеждаше доволен. Особено когато му казах, че не приемате посетители.

Гърлото на Чеси се сви от напрежение.

– Няма ли да ми разкажете най-последно какво се случи, докато бяхте на „Хаф Мун Стрийт“? – попита Суидин.

– Не... Не питай, Суидин. И без това всичко свърши.

Безжизненият й глас накара стария прислужник да се намръщи. Лицето му помръкна.

– Не е редно, мис. Казвал съм го преди и пак ще го кажа. Просто никак не е редно. Не бива да се разхождате по покривите на Лондон, търсейки проклетата книга. Баща ви има приятели в края на краищата. Разкажете им какво става и ги оставете...

Чеси въздъхна. Пръстите й се впиха в колана на робата.

– Моля те, Суидин. Хайде да не спорим. На никого не мога да поверя такъв деликатен въпрос. Значи оставам единствено аз.

Някъде далеч отдолу се чува тежки стъпки. Висок глас прокънтя по стълбището.

– Дай ѝ да разбере, че няма да се махна, докато не се появи, Суидин!

Полазиха я тръпки. Мили Боже, кога щеше да свърши всичко това?

– Ка... Кажы му, че... че съм неразположена. Не съм в състояние да видя никого днес.

Призля ѝ, че прибегва до подобно извинение, но с изненада откри, че не ѝ хрумва друго.

Той не би посмял да нахълта в спалнята ѝ, я? Решителният мъжки глас отново прокълтя:

– И ѝ обясни, че ако не слезе до петнадесет минути, ще се кача и със собствените си ръце ще я сваля долу!

Суидин поклати глава.

– Е, сега имате представа какъв беше, когато за пръв път пристигна, мис. Със зачервени очи, с разрошени коси, и то минути след като бе съмнало, мис. – Млъкна, чакайки Чеси да каже нещо. Когато тя не го стори, продължи. – Отначало твърдах, че сте болна. След това направо му заявих, че не желаете да го видите. Но графът май изобщо не ми повярва, мис. Не че съм изненадан. И аз съм човек с глава на раменете си.

Чеси се загледа към стълбището, сякаш оттам идваха всичките ѝ грижи.

– От един час вече се разхожда из салона. За трети път идва и изглежда готов на всичко. Може би ще е добре, ако...

Чеси ту свиваше ръцете си в юмруци, ту ги отпускаше. Проклет да е този мъж! Ох, защо просто не я остави на мира?

Изведнъж се сети за гарденията, която бе задържал и поставил в илика на ризата си, за трепета на ръцете му, когато бе отметнал кичур от бузата ѝ и после я бе целунал. Нежно. Всеотдайно.

След това жадно. Толкова жадно, че тя...

– Е, добре – заяви тя раздражено. – Ще се видя с този проклет мъж. Явно това е единственият начин, но който да се отърва от него!

Точно след петнадесет минути Чеси отвори вратата на слънчевия зелен салон.

Бродираната ѝ муселинова рокля бе измачкана и протрита – най-старата, която бе донесла в Лондон. Пантофките ѝ не бяха в по-добро състояние.

Някакъв гневен демон я бе накарал да подбере облеклото си така, че да приключи с тази работа колкото се може по-бързо.

Знаеше, че не изглежда добре, че лицето ѝ е тебеширено, косата – разбъркана, а под очите има сенки.

Ала вдигна брадичка величествено и гордо прекоси стаята.

Морлънд стоеше до прозореца. Беше малко по-блед от обикновено и също със сенки под очите, но иначе нямаше признаци за скорошното му боледуване. И кой знае защо видът на изрядно вързаната му връзка, на безупречното му сако само още повече вбесиха Чеси.

Щом чу стъпките ѝ, той се обърна.

Слънчевите лъчи падаха върху изопнатото му лице. Мускулче трепна на брадичката му. Той леко се наклони, за да прехвърли тежестта върху здравия си крак.

В този момент Чеси осъзна какъв добър актьор е. За нея не бе тайна, че коляното го тормози, но той не се издаваше нито за болката в коляното, нито за новата рана в ръката.

Макар да знаеше за страданията му, тя не биваше да позволява сърцето ѝ да се размеква.

– Милорд – гласът ѝ бе сух и вежлив, – оправил си се, както виждам. Моите поздравления.

Сапфирените очи на Морлънд изгаряха лицето ѝ.

– С твоя помощ успех. Дойдох да ти благодаря.

– Не е нужно, уверявам те. – Чеси се извърна и започна да оправя някакво цвете в кристалната ваза, за да избегне вторачения му поглед.

Така тя не видя желанието, което се изписа по лицето му, нито отчаянието, което се появи в очите му, когато го загърби.

– Твоите ухажори са настойчиви, както забелязвам. – Той намусено разглеждаше букетите от рози, натрупани върху масичката в ъгъла. – Моите поздравления.

Когато Чеси и при тази реплика не се обърна, лицето му застина.

– Чудя се как ли биха се чувствали, ако знаеха, че си прекарала един ден и две нощи в моята компания. Репутацията ми да покорявам женските сърца е огромна, както знаеш. И тъй като и двамата сме наясно какво се случи снощи...

Пръстите на Чеси стиснаха стеблото на кичеста жълта роза.

– Е, и?

– Ами тогава, мила моя, си компрометирана. Напълно. Без надежда за спасение. Единственият въпрос сега е какво ще правим.

– Да правим ли? – Чеси продължаваше да си играе с розата. – Ами нищо, така мисля. – Тя бе доволна от хладината в тона си.

Очите на Морлънд блестяха, докато пригладжаше кожените ръкавици между дългите си пръсти.

– Нищо ли? – Той дрезгаво се изсмя. – Колко дълго мислиш, че

нещата ще останат в тайна?

– Достатъчно дълго. Виж какво, съвсем скоро ще напусна Лондон. Затова те умолявам да не се товариш с моите дребни проблеми. – Тя бавно се извърна. Лицето ѝ бе бледо, но спокойно. – И така, ако си свършил...

– Свършил ли? Не, за Бога, не съм свършил! – Морлънд прекоси стаята и я прегърна през раменете. Горещите му очи изучаваха лицето ѝ. – Не можеш да се измъкнеш от тази каша така лесно, както от другите, Щурче. Ти си била видяна – ние сме били видени. Не само в моята къща, но, както се оказва, и в зимната градина на херцогинята. – Той сподави една ругатня и се помъчи да възвърне самообладанието си. – И затова би ми оказала огромна чест, ако приемеш... – челюстта му се стегна – ...да станеш моя съпруга.

Вена пулсираше на челото му, точно под тъмнорусия кичур.

Онемяла, неподвижна, Чеси откри, че наблюдава как ударите на кръвта равномерно издуват кожата. Много е привлекателен, помисли си тя, някак особено привлекателен. Веждите му са високи, но не прекалено. А очите му са изумително сини...

– Съпруга ли? – Гласът ѝ звучеше колебливо и плахо в собствените ѝ уши. – Не... Не мисля, че...

Вената на челото му запулсира по-бързо.

– Ти, малка глупачке! Ще те разкъсат на парчета! Те живеят само от клюки като тази! Ще те унищожат преди да са изпили сутрешната си чаша шоколад! До средата на деня скандалът ще се е разнесъл из цялото светско общество.

Чеси направи отчаян опит да възрази. Пръстите на Морлънд я стиснаха по-здраво.

– Омъжи се за мен, Чеси. – Усети топлина да се разлива там, където гърдите ѝ докосваха неговите. – Омъжи се, по дяволите! Сега! Днес!

Лицето на Чеси бе непроницаемо.

– Просто ей така? Безчувствен, официален съюз? Повтаряме някакви думи и след това ти поемаш твоя път, а аз – моя?

Устните на Морлънд потрепериха.

– Ако такова е твоето желание, аз няма да ти се натрапвам.

Чеси усети буца да засяда в гърлото ѝ.

– Да ходиш да прекарваш нощите си с твоята Жермен, а аз да поддържам свои връзки, стига всичко да е съвсем дискретно?

– Не възнамерявам да те лишавам от нещо, на което аз самият ще се наслаждавам, ако това имаш предвид.

Чеси пребледня.

– Разбирам.

Надеждите ѝ се разбиха. Как е могла да си помисли...

– Ами, можеш да си вземеш със себе си надутото си предложение и просто да... да скочиш в Темза!

Пръстите на Морлънд се впиха в раменете ѝ.

– Нямах друг избор, Чеси. Не и този път. Това е каша, от която не мога да те измъкна. Няма значение какво искаме или какво бихме направили, тъй като са ни видели. Херцогът на Уелингтън е бил от другата страна на улицата, когато си напускала, облегната на ръката на Суидин. Видял е достатъчно, за да схване всичко.

Чеси се стегна в ръцете му. Побиха я тръпки.

– Не може да... ни е видял!

– Опасявам се, че е точно така. И за жалост очите на стария войн са остри като на сокол. Вече дойде да ме посети. Какво ли не ми наговори. И сякаш това не бе достатъчно, ами и херцогинята се отби, за да ми съобщи какво мисли. И тя бе доста рязка.

На Чеси ѝ се зави свят от тези нови удари. Как така всичко се бе променило? Толкова ли се бе объркало? Нима сега трябваше да бъде въвлечена насила, в името на почтеността, в някакви безчувствени договорни отношения?

– Не е честно! – едва промълви тя.

– Животът често е нечестен, Чеси. Мислех, че вече си разбрала – добави той остро.

Чеси се вкамени. Кой бе той да я поучава?

– Не ме интересува. И няма да го направя, така да знаеш. Няма да се омъжа за теб!

– Твоята репутация ще пострада, моето момиче. Моята и без това не може повече да бъде уронена. Но на теб ще ти се подиграват, ще ти обръщат гръб и ще те одумват.

Чеси изтръпна. Значи пак щеше да се повтори същото. Отново присмехулните лица. Студеното, жестоко презрение.

Тя вдигна предизвикателно брадичка, освободи се от ръцете му и го погледна свирепо.

– Няма да остана достатъчно дълго в Лондон, за да ме засегне, мога да те уверя.

Очите на Морлънд проблеснаха гневно. По дяволите! Защо не ставаше така, както го бе планирал? Нима е изгубила цялото си чувство към него? Най-малкото трябваше да му покаже, че схваща сериозността

на положението и му е благодарна за предложението.

А тя стоеше, бяла като платно, и гледеше отчуждено. Бе облякла нарочно тази ужасна рокля, за да изглежда смешна.

Вместо това обаче изглеждаше толкова уязвима и крехка.

И зашеметяващо красива – поне за него. Тони си помисли, че винаги ще бъде такава за него.

– Това ли е окончателното ти решение?

Чеси вдигна глава и улови лазурния пламък в погледа му. Силата му я накара да си поеме рязко дъх.

– Съжалявам... Съжалявам, че не мога да приема предложението ти – промълви тя вдървено. – Но ни най-малко не ме интересува какво ще клюкарства светското общество по мой адрес.

Морлънд се приближи бързо и ядосано. Придърпа я до гърдите си, стискайки зъби от яд.

– Но мен ме интересува. Не желая да тъпчат името ти в калта, Чеси. А не искам и с моето така да постъпят. Този път трябва да мислиш не само за себе си, а и за херцогинята. Тя ти е нещо като покровителка, след като те представи на своя бал. За нея не те ли е грижа? Скandalът ще я съсипе.

Чеси потрепери. Не беше се сетила за това. Затвори очи за миг. Когато отново ги отвори, те бяха изпълнени със съжаление.

– Разбира се, че ме интересува. Но тя ще преживее бурята. Веднъж сподели с мен, че елитът трепери от нейните укори. Просто я посъветвай... да се откаже от мен. Кажй й, че съм измамна малка авантюристка, която я е използвала, за да се промъкне в обществото. – Тя горчиво се изсмя. – Веднага ще й повярват. Хората обичат да вярват най-много на най-лошите неща.

Морлънд изруга.

– Има и други, за които трябва да помислиш. Елспет и Джеръми, например. Мълвата неизбежно ще стигне и до тях.

Чеси пребледня. Спомни си сериозното лице и възхищението в очите на Джеръми. Мили Боже, тя не искаше да му причини повече болка. Нещо й подсказваше, че той и без това я е опознал преждевременно.

– Ами ако носиш мое дете? – Гласът му бе гневен и груб.

Чеси почти припадна в ръцете му.

– Не си се сетила за това, нали? Боже, за никого друг ли не мислиш освен за себе си?

Можеше само да го наблюдава с пребледняло лице.

Дете? Дете с очи като сапфири? С тъмноруса коса, която се извива

в непокорни къррици, точно като неговата?

Сподави сълзите и отблъсна пръстите му.

– Но... Не може...

Морлънд процеди през зъби:

– Няма да позволя мое дете да бъде влачено по света, Чеси. Нагледах се на това в Португалия. Повярвай ми, видях неща, които... – Не довърши мисълта си.

– Моето дете – нашето дете – ще има корени, сигурност и цялата любов, която мога да му дам. И ще има майка и баща, които ще живеят под един покрив, по дяволите!

Чеси бе в състояние само да премигва от появилия се в гласа му гняв. Милостиви Боже, ами ако е истина? Ако...

Пребледняла, тя се дръпна и успя да се освободи от прегръдката му. Несъзнателно отпусна ръце и ги положи върху корема си. Не, не беше възможно! Такова нещо не можеше да стане само след една нощ!

Морлънд горчиво се изсмя.

– Не се надявай – отбеляза той сухо, сякаш четеше мислите й. – И по-изобретателни умове от твоя са били разочаровани при подобни надежди. Един път е достатъчен, Чеси. А смятам, че няма нужда да ти напомням, че снощи ти се отдадох до дъно – дадох ти себе си и семето си повече от един път. И ти ме взе, прие всичко, което можех да дам. Милостиви Боже, отново и отново.

Чеси притвори очи, безсилна пред горчиво-сладките чувства, които я заляха. Прималя й от спомена за неговите ръце по тялото й. Сети се за собствения си глас възбуден и бездиханен.

Думите му бяха истинско мъчение за нея и отекваха в главата й.

Дадох ти себе си и семето си.

Стисна слабите си ръце, опитвайки се да се пребори със сладката топлина на спомените.

Отново и отново. Надълбоко. Толкова надълбоко.

Но той заслужаваше много повече от безчувствен договор. А тя никога нямаше да се съгласи на брак без любов. Баща ѝ бе опитал и в замяна можеше да ѝ даде примера за един изпълнен с тъга живот.

Не, не бива дори да обмисля подобно нещо.

Чеси някак успя да вдигне брадичка. Лицето ѝ бе изопнато и крехко като най-нежен порцелан.

– Тогава нека цялата вина падне върху мен. Както и отговорността. Така е прието в обществото, нали? Жената понася вината за такива неща.

– Но аз не приемам това, дявол да го вземе!

Тя потръпна, представяйки си колко ли подобни разговори е водил.

С майката на онези две чаровни и напълно безпомощни дечица, вероятно?

– Изслушай ме, Чеси...

Но тя не искаше да го слуша. Приблужи се до звънеца и рязко го дръпна. Подозрително бързо Суидин подаде глава на вратата.

– Да, мис?

– Лорд Морлънд си тръгва – Очите й бяха студени и ясни като кремък.

Морлънд стоеше напълно неподвижен.

– Не прави това, Чеси.

– Изпрати го, ако обичаш, Суидин.

– Допускаш огромна грешка. – Морлънд все така не помръдваше.

Слънцето си играеше с косите му, обвиваше ги със светлина.

Странен цвят, помисли си Чеси, наподобява най-фината китайска коприна. Тя се взираше в него, запечатвайки блясъка на очите му, блясъка на косите му.

Здраво стиснатата челюст.

Спомени.

Те щяха да ѝ останат. Освен ако той не бе прав и...

Без да пророни и дума, Морлънд стисна кожените ръкавици, обърна се и посегна към очуканата масичка зад себе си.

Рязко натика в неподвижните ръце на Чеси букет цветя.

– За теб са. С моите почитания. Покрай... разговора ни забравих да ти ги връча. Радвай им се. Ако продължаваш да държиш на тази лудост, няма да има къде да ги показваш, тъй като никой няма да те приеме в дома си. Дори херцогинята ще е безпомощна да ти подаде ръка.

Чеси не помръдна, докато вратата се затръшваше зад гърба му. Едва по-късно бавно поднесе цветята към лицето си и остави венчелистчетата да попиват горещите сълзи, които се стичаха по бузите ѝ.

Гарденини. Едри, нежни и красиви. Сигурно са му стрували цяло състояние...

Глупак. Окаян, проклет глупак...

Отново бе разбил бронята ѝ.

Отново бе разбил сърцето ѝ на малки парченца.

Чеси прегърна нежните ароматни пъпки. Сълзи блестяха по бузите ѝ, докато гледаше с невидящи очи към разнебитената ограда и неподредената задна градина.

Единствено чуваше тропота от ботушите на Морлънд, отекващ във фойето, и затръшването на входната врата зад гърба му.

Все още виждаше изсечените черти на лицето му, докато се сбогуваше.

Дадох ти себе си и семето си.

Пръстите ѝ стискаха стеблата на цветята. Едип път е достатъчен.

И Чеси откри, че се моли да се окаже точно така.

31.

Минути след гневното тръгване на Морлънд на вратата се потропа.

Бегъл поглед към лицето на Суидин бе достатъчен за Чеси да разбере, че нещата се влошават.

– Сега пък – херцогинята на Кранфорд. Изпратила е лакей да предаде, че иска да ви види.

Чеси едва успя да си поеме дъх.

– Не... Не мога, Суидин.

– Не ми прилича на човек, който бързо ще си тръгне.

В този момент чукалото на вратата започна отново да тропа. Мърморейки ядосано, Суидин се обърна и с тежки стъпки се отправи към фойето.

– Ако пак е графът, ще го пусна да влезе. Вече не съм толкоз млад, колкото някога. А той е човек, който би ме ударил, ако...

Гласът му заглъхна, когато заслиза по стълбите.

Чеси чакаше, застинала на място. Стискаше здраво превъзходните гардени, докато Суидин отваряше вратата.

Дочу се рязък и заповеднически мъжки глас.

– Ще съм благодарен, ако мис Камъргън намери време да ме приеме. Въпросът е от изключителна важност.

Чеси свъси вежди, веднага се досети чий е този глас.

Самият херцог Уелингтън? И то тук? Набързо пооправи роклята и приглади косата си. Но защо...

След това, припомняйки си думите на Морлънд, бузите ѝ пламнаха. О, небеса... Херцогът бе видял... Той знаеше всичко!

Едва успя да се обърне, когато чу Суидин да приближава. Нямаше начин да отпрати херцога. Би било ужасно невъзпитано.

Доста напрегнато кимна на Суидин в знак на съгласие, след което отиде в салона и седна до прозореца.

Херцогът бе прям и решителен, както във всичко, което вършеше. Известно време изучаваше лицето ѝ, а после пристъпи направо към въпроса.

– Идва ли той при теб?

Чеси не направи грешката да се престори, че не разбира за кого става дума.

– Да.

– И ти го отблъсна?

– Да.

– О, Боже, та ти си доста решителна жена, мие Камърън. Точно вчера казах на мисис Арбътнот... Но това няма никакво значение. Правиш голяма грешка, като не приемаш предложението му, скъпа. Двамата заедно бихте се разбирали чудесно, убеден съм. И честно казано... При тези обстоятелства... – Той леко се изсмя. – Е, не мога да кажа, че имаш голям избор.

Ръцете на Чеси бяха отпуснати в скута ѝ.

– Опасявам се, че тук грешите, Ваша светлост. Напълно грешите. Много скоро ще напусна Лондон. Но има причини... Неща, които засега ме задържат...

Той изсумтя.

– Хубави приказки, но не вършат работа, така да знаеш. Видях те. Лакеят ми те видя. Това означава, че поне още половин дузина хора са те видели да слизаш по стълбите на къщата на граф Морлънд в съвсем неподходящ час на утрото. Така просто не се прави! Мълвата ще е плъзнала из цял Лондон до пладне.

Лицето на Чеси пребледня, докато херцогът закричи из неосветената стая.

– Не знам какво му става на проклетия глупак Морлънд след като завзехме Сиудин Родриго... Като че ли всеки момент ще експлодира. Най-добрият войник, когото съм имал, но много вироглав. А сега и това...

– Вината не бе негова, уверявам ви.

– Х-м-м. Той е грубиян и мерзавец.

– Въобще не е вярно. Беше... много внимателен.

– Внимателен ли? Бил е безразсъден и нагъл, изцяло незачитащ...

В очите на Чеси се появи странен блясък.

– Точно обратното. Неговото държане към мен беше и винаги е било безукорно.

Уелингтън извърна глава, за да прикрие беглата усмивка, появила

се на устните му.

– В такъв случай не виждам какъв е проблемът, мис Камърън. Омъжете се за него! Омъжете се и го направете щастлив! Тогава може би най-после ще успее да го накарам да поработи и за мен.

Чеси кършеше ръце от отчаяние.

– Не... Не мога.

Херцогът присви очи.

– Ха. Да не би да има нещо общо с онази проклетата книга, а? Казвах му, че дяволското нещо ще създаде повече грижи, отколкото си заслужава.

Чеси застина.

– Книга ли? – повтори тя тихо.

– Предполагам, че мога да ти се доверя, тъй като и без това си запозната с обичаите на Изтока. Разбираш ли, Морлънд е обещал да намери една книга, която да даде като подарък на китайския император. Много специална книга. – Той си прочисти гърлото. – Някакъв... еротичен наричаник.

Ръцете на Чеси се впиха в дървената облегалка на стола.

– Тайните изкуства на Жълтия император?

– Точно така. Виждала ли си я? – Тъмните вежди на Уелингтън изненадано се вдигнаха.

Чеси тъжно се изсмя.

– Да. Но беше отдавна. А обстоятелствата са такива, че и аз търся следите на същата книга. Баща ми е отвлечен и тя е откупът, който ми искат за да го освободят.

Докато говореше, в ума ѝ се въртеше само една мисъл. Тони е знаел за книгата, но не ѝ каза и думичка за това. Дали е кроял свои планове за безценния предмет? Да не би да е имал намерението да я използва, за да открие книгата?

Не беше възможно да е така!

Но съмнението, веднъж посято, пусна корени в съзнанието ѝ и не бе лесно да бъде прогонено. Уелингтън свъси тъмните си вежди.

– Джеймс Камърън е отвлечен? Боже Господи, кога се случи това?

Поемайки дълбоко въздух, Чеси му разказа цялата история. Гласът ѝ бе тих, ясен и равен. Само побелелите ѝ, преплетени пръсти, издаваха вътрешната ѝ тревога.

Когато приключи, Уелингтън тихо изруга.

– По дяволите, нещата доста се усложняват, не върви баща ти да умре заради проклетата книга, която Морлънд твърдо е решил да

намери. Всичко е дяволски объркано, мис Камърън. Признавам.

Той рязко се извърна. Проницателните му сини очи изучаваха лицето ѝ.

– Няма ли да се омъжиш за него? При никакви обстоятелства?

Чеси поклати глава.

– Ами ако тази история с баща ти бързо се разреши? Това би ли променило решението ти?

Чеси безпомощно разпери ръце.

– Не мога да кажа... Невъзможно е да се надявам...

– Остави аз да се тревожа за надеждата, мила моя. – Херцогът на Уелингтън ѝ хвърли последен, преценяващ поглед, след което се обърна и по своя рязък начин закрочи към вратата. На прага се спря. – Желята ти приятен ден, мис Камърън. Скоро ще ти изпратя отговор. А дотогава... – Той се намръщи, от което чертите на лицето му съвсем се изостриха. – Не напускай къщата без придружител. Нито дори за минута. При никакви обстоятелства, ясно ли ти е?

– Ра... разбира се. – Чеси реши да не разкрива пред херцога своите необичайни способности да се защитава. Тревожеше се за безопасността на баща си, не за своята. – Ще постъпя, както ми наредихте.

Доколкото това съвпада с плановете ми, добави тя мислено.

– Много добре. Моите почитания.

Излезе от стаята като войн, започнал нова кампания. Чеси се зачуди какви ли сложни стратегии гради с острия си, буден ум.

* * *

Въпреки всички твърди намерения, в които сам Морлънд се убеждаваше, той не се отби в кабинета си, когато се завърна в дома си. Не повика и Уитби, за да му даде нарежданията си за дузината спешни неща, които изискваха да им обърне внимание.

Вместо това бавно се изкачи по широкото, вито стълбище, което го отведе до спалнята.

Отвори вратата и застана на прага.

Дълго се визира в колосаната бяла възглавница. Ръцете му се свиха в юмруци при мисълта за синьо-черната коса, разпиляна по белия лен.

Раната му пулсираше, но той не ѝ обръщаше внимание. Болката, която го разяждаше, бе от съвсем друг вид.

Припомни си колко пъти бе сънувал Чеси в същото това легло. Припомни си безкрайните тъмни, пълни с горчивина нощи, когато си бе казал, че трябва да я забрави, че сънищата му никога няма да се

сбъднат.

Ръцете му се свиха в юмруци.

Опита се да не мисли за всички останали неща, за които бе мечтал години наред. Блянът му за къща, пълна със смях, навсякъде с ярки цветя и шум на топулкащи детски крачета.

Даде си сметка, че Чеси – засмяна, тъжна, любяща – неизменно е била в центъра на тези бленувания.

Майка на неговите деца.

Ноктите му се забиха в дървената рамка на вратата. Боже, беше прекалено хубаво, за да го помисли дори. Тя никога нямаше да се съгласи. И въпреки това не трябваше ли поне да направи опит да я спечели. Нищо че сърцето ѝ я теглеше към далечния Изток.

Прокара ръка през меденорусата си коса.

Запита се дали винаги дълбоко в подсъзнанието му не се е спотайвала мисълта да я компрометира. Да направи така, че да няма друг изход, освен да бъде винаги с нея. Пое дълбоко въздух, когато се сети, че сега вече може да има дете, заченато в тяхната безразсъдна нощ.

Той се надяваше да е така. Мили Боже, с каква сила копнееше за това. За дете с теменужените очи на Чеси, с прелестната, внезапно появяваща се трапчинка на лявата ѝ буза.

Изруга. Няма смисъл да мисли повече за това. Всички мечти на света не бяха в състояние да превърнат този блян в действителност.

Някой се изкашля зад гърба му.

– Какво има, Уитби?

– Моля за извинение, милорд, но... – Икономът се намръщи. – Долу има едно същество. Доста странно. Настоява да ви види по лична работа. – Прислужникът презрително изсумтя, с което изрази своето мнение за подобни претенции.

– Същество ли? Какво същество?

– Ами млад... Младо момче. И само как е облечено! – Уитби видимо потръпна. – По-лошо от просяк. Шмугнал се през задния вход, докато мисис Харис била заета и сега има нахалството да настоява лично да го приеме.

Очите на Морлънд се присвиха.

– Изглежда недорасъл, нали? С белег над лявата вежда?

– Ами да, така е. Но...

– Не се бави човече! – Морлънд се обърна и тръгна към стълбището. – Ще го приема в кабинета.

Поклащайки навъсено глава, Уитби тръгна неохотно към задното

стълбище, мърморейки при всяка крачка за опърничавите хрумвания на благородниците.

32.

Момчето наистина бе мръсно. Освен това явно бе в блажено неведение за това до каква степен присъствието му във великолепния кабинет на графа е неподходящо.

– Тъй, гос'дарю. Додох да докладвам, как'о наредихте.

Морлънд му посочи стол да седне, след като прецени с подозрителен поглед смачканата му шапка и изцапаните със сажди панталони.

– Гладен ли си? Искаш ли да пийнеш нещо?

Момчето поклати глава.

– Не. Веч си 'зех дажбата грог за деня. Най-добре да си свърша работата и да поемам. – Спря за момент, без да откъсва очите си от лицето на Морлънд.

– Може би искаш първо да си получиш парите?

– Парите са си пари, гос'дарю. – Веселата усмивка на момчето разкри два реда блестящи, бели зъби.

Без с нещо да издаде намерението си, Морлънд му подхвърли малка кесийка. Момчето я хвана, без да му мигне окото.

– Без съмнение, висша класа си, момче, признавам ти го. А сега, чакам твоя дял от сделката.

Момчето огледа платнената кесийка, бързо прецени колко злато има вътре, след което я прибра в джоба на панталоните си.

– Обичам да работа с вас, гос'дарю. Знаете как да се държите с деловите си партньори. Добри пари падат кат работа за вас. – Той отметна един черен кичур от челото си и се обърна към Морлънд с блеснали очи. – Беше точно как'о казахте, гос'дарю. Трима бяха, облечени със странни дрехи. Идеха откъм доковете, макар много да се стараеха това да не личи. Не че могат да скрият нещо от Барнаби Браун, искам да знаете. Наблюдаваха къщата на дамата. Редувах се, кат един от тях отиваше до доковете на всеки шест часа. Да докладва, предполагам.

Морлънд недоволно смръщи лице.

– Откри ли точно откъде идват?

Очите на момчето блестяха.

– А как иначе? От един такъв странен кораб, с доста необичаен екипаж, това зная аз! Не успях да се кача на борда, тъй като нали вие

искахте всичко да бъде тайно. Ето... Нося ви карта, дето аз я нарисувах, за точното място. Наблюдавах внимателно близо два дни. Никой друг нито слезе, нито се качи. Само мъжете, дето идваха да докладват. Бая странничко, ако питате мен.

– Дори не подозираш колко е странно – промърмори Морлънд тихо. – Ами момичето?

Там си е и е наред. Аз и мо'те момчета държим под око къщата, точно как'о искахте. Оня смрадлив слуга обаче е доста чевръст. На два пъти почти ме хвана, докато наобикалях конюшната преди да си дигна чукалата. Единственият друг, дет дойде – вас не броим – беше оня благородник, дето е войник. Херцогът на... Уелингтън. – Очите на момчето се разшириха от силно възхищение. – И-и-и, ама него си го бива, нали така?

Морлънд прикри усмивката си.

– Така разправят. – Той наблюдаваше преценяващо припряното човече пред себе си. – Справил си се добре, Барнаби. Надявам се, че имаш сигурно място, където да прибереш парите?

Момчето се ухили.

– И още как! И се сетете пак за мене, кат искате да ви се свърши някоя работа. Пак такава тайна, нали разбирате? Попитайте за мене в Чийпсайд. Там знаят винаги къде да ме открият.

Морлънд приличаше на човек, който се готви да добави нещо, но не го стори.

– Ще го имам предвид. А сега приеми моите благодарности. Знам, че няма нужда да ти напомням, че никой не бива да узнае нищо за извършеното дотук.

– Че разбира се, че няма нужда! Уговорката си е уговорка, гос'дарю. – Момчето оскърбено погледна Морлънд. – Проклет да съм, ако не удържа дадена моя дума.

– Извинявай. Глупаво беше от моя страна дори да предположа подобно нещо. – Морлънд се усмихна вежливо.

Момчето задържа погледа си върху него, сякаш го преценяваше, после внезапно се усмихна.

– Ама и вие сте умен, гос'дарю. Точно така си е.

На вратата на кабинета отчетливо се почука. Миг след това се появи Уитби с каменно изражение.

– Прощавайте, милорд, но пристигна съобщение. – Той хвърли неodobряващ поглед към изцапаното със сажди момче, седнало удобно върху един стол, който бе успял да се изцапа. – Да съпроводя ли... ъ...

младия господин?

– Пратеникът от Уайтхол ли е?

Уитби кимна.

– Много добре. Кажете му, че ей сега ще го приема. И... кажете на децата, че веднага след това ще отидат при тях.

Бавно и неохотно Уитби се запъти да предаде съобщението.

Посетителят на Морлънд кимна с благодарност.

– Доста е натоварено тук при вас, гос'дарю. Кат че ли имате много ваши задачи, с които да се оправяте. Тъй че най-добре да изчезвам. Но първо май трябва да ни каже още нещо. Ония странните човеци хич не бяха единствените, които наблюдаваха къщата. Имаше и още един. Той пък беше англичанин, не чужденец. Че и доста хитър при това. Мислех, че е редно да знаете, гос'дарю.

Морлънд рязко стана. С бързо движение метна още една кесийка с пари на момчето, което я хвана с радостен възглас.

– Нямаше нужда пак, гос'дарю. Платено си е всичко как'о трябва.

– Но още не сме свършили цялата работа, Барнаби. Искам да предадеш едно послание от мое име. Нещо, което не бива да се пише на хартия. Ще можеш ли да го запомниш? И още по-трудно – да го забравиш – веднага щом го предадеш? То е за... ъ... онзи страхотен човек, когото спомена. Херцогът на, ъ... Уелингтън.

Лицето на хлапака се озари от широка усмивка, която подчерта изцапаните черти на лицето му.

– И още как! Че за една кесийка с пари, кат тез тук, мисля, че бих могъл да забравя и собственото си име! Така че, гос'дарю, давайте. Целият съм слух! И само чакайте щом мо'те момчета чуят, че съм разговарял с Великия мъж.

* * *

Чеси тъкмо тръгваше към херцогинята на Кранфорд, чиято покана за посещение беше почти заповед, когато Суидин застана на вратата.

– Питат за вас, мис. Той е навън, в алеята до къщата. Млад момък с тъмна коса. Съжالياвал бил, че ви безпокои, но че трябвало да ви види, преди да замине.

Чеси постави олющената сребърна четка за коса върху тоалетката. Очите ѝ срещнаха тези на Суидин в огледалото.

– Преди да замине ли?

– Прислужникът сви рамене.

– Заяви, че не издържа повече живота на „Хаф Мун Стрийт“ и

тръгва по пътя на приключенията. Но преди това искал да поговори с вас.

Чеси свъси вежди.

– Едно слабичко момче, нали? С гъста, тъмна коса? Около деветгодишен?

Суидин се почеса по брадата.

– Горедолу... Но кой...

Джеръми. Какво ли се е случило, че да се реши на такава отчаяна постъпка?

Чеси бързо тръгна към стълбището.

– Няма значение, Суидин. Ще поговоря с него.

Наетата карета бе спряла в тясната алея.

Чеси се огледа за момчето, което Суидин бе описал, но наоколо нямаше никой. След това забеляза, че вратичката на каретата е леко открехната.

– Джеръми? – Тя широко отвори вратичката и надникна вътре.

В дъното на купето се бе сгушила някаква фигура, почти цялата загърната в нещо като пелерина. Несъмнено е искал да скрие лицето си, докато тайно е напуснал къщата на баща си, предположи Чеси.

Но при вида на триъгълната шапка тя вече не изпитваше никакви съмнения.

– Джеръми! Какво правиш тук? Нали нямаш намерение наистина да избягаш?

Фигурата леко се размърда и притисна още по-плътнo ръце към гърдите. От движението триъгълната шапка се килна и почти изцяло захлупи лицето.

Чеси се намръщи от яд, че не може да го види по-добре.

– С мен можеш да говориш. Аз искам да ти помогна.

– На него няма да му липсвам – дочу се нисък, приглушен глас.

Чеси си помисли, че вероятно е плакал. Влезе в каретата, като търсеше най-подходящите думи, с които да го предразположи. Трябваше да намери начин и да убеди момчето да се върне у дома.

– Можеш ли... Искаш ли да ми кажеш какво се случи?

Едва различимата в сумрака, плътнo обвитата фигура поклати глава.

– Добре, но...

Вратата на каретата се затръшна зад гърба й. Чеси се обърна и успя да мерне кочияша, който бързо мина напред. След секунди, седнал на капрата, той силно шибна конете.

Каретата бързо потегли. Чеси се спусна към вратичката, опита се да превърти дръжката и да я отвори, но разбра, че е заключена от външната страна.

33.

Тя подчини своите действия на инстинкта си.

Облегна се назад и наложи на тялото си да се отпусне и бързо започна да очертава тактиката си за атака. Неприятелят беше дребен, следователно трябваше да удари ниско. В коленете, например.

Защото вече беше сигурна, че това не е Джеръми. Нито пък някои, който ѝ мисли доброто.

Най-вероятно бе един от онези, които бяха отвлекли баща ѝ. Единственият път за бягство бе вратичката откъм неговата страна. Молеше се и тя да не е заключена.

Пръстите на Чеси се свиха. Впрягът се движеше по-бързо. Тя също не биваше да губи време.

Премести се по-близо до сгушената фигура. Нарочно преправи гласа си – леко ядосан и гълчаш, с каквото човек обикновено мърми дете.

– Какво правиш, глупчо? Едно бягство с нищо няма да ти помогне. Особено пък с мен. Не бих могла да те придружа в приключенията ти.

С всяка дума тя се приближаваше по-близо до вратата. Още малко и ще достигне...

Погледна строго към загърнатата с пелерината фигура.

– Нареди да спрат каретата веднага! Ако ме оставиш да слеза сега, няма да съобщя на графа за безумния план, който си замислил. Но след малко няма да имам друг избор. Тогава няма да мога...

Все още говореше, когато скочи на крака и с рамо бутна вратата.

Цялата карета се разтресе от силата на удара. Стъклото издрънча; дръжката на вратата заподскача нагоре-надолу.

Но вратата не се отвори.

Обезумяла, Чеси посегна към нея. В същия момент тъмната пелерина се отметна и разкри прегънати колене и мъжки ботуши; лъснати ботуши от великолепна кожа.

Те с трясък стъпиха на пода и едно високо тяло се изправи, като се освободи от огромната пелерина с качулка.

Тригълната шапка падна на пода.

– Ти!

Едни лазурни очи я гледаха предизвикателно.

– Пусни дръжката, Чеси.

В отговор тя забута по-силно, насилвайки вратата. Впрягът вихрено галопираше и калдъръмът кънтеше от трополенето на колелата.

– По дяволите, искаш да се пребиеш ли? Пусни дръжката ти казвам!

Твърди ръце сграбчиха раменете ѝ и я дръпнаха назад, но Чеси беше добре обучена в самоотбраната, за да бъде повлечена лесно. Насочи обувия си в пантофка крак към глезена му и рязко натисна надолу, без да изпуска дръжката на вратата от ръцете си.

Морлънд изръмжа от болка, а лицето му пребледня.

Чеси си наложи да не се размеква и продължи бясно да тегли вратата.

Изведнъж ключалката поддаде. В следващата секунда вратата зейна отворена. Политайки навън, Чеси успя да се хване за ръба на рамката, а краката ѝ се опряха върху вдигнатата стъпенка.

– Бог ми е свидетел... – Железни пръсти здраво я хванаха за кръста, опитвайки се да я изтеглят обратно, но тя риташе като обезумяла, вкопила се отчаяно в рамката на отворената врата.

– Чеси, престани!

Едва го чу. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху усилието да се освободи от ръцете, които се опитваха да я издърпат обратно в каретата.

Карета профуча през някаква неравност на пътя и почти изхвърли Чеси във въздуха. Пръстите ѝ тръпнеха и пареха от болка, докато тя напругаше сили да се задържи.

Изплашен вик се изтръгна от кочияша, който се обърна назад и видя как Чеси е увиснала на вратата.

– Срещу нас идва файтон, милорд!

Едва тогава Чеси съзря пощенската кола, която се накланяше ту на една страна, ту на друга, докато бързо се приближаваше към тях. Делеше ги само тесен участък, през който можеха да се разминат само на сантиметри.

Лицето на Чеси пребледня. Вик се надигна в гърлото ѝ, докато огромната кола насреща вдигаше прах и се приближаваше със страшна скорост.

– Чеси! Спри да се дърпаш, дявол да те вземе! – Тони се вкопчи редом с нея в рамката на вратата, а твърдата му ръка се спусна на кръста ѝ. В следващия миг пръстите ѝ не издържах и тя изпусна подскачащата

врата. Вятър профуча покрай нея и върху лицето ѝ се посипаха песъчинки. Ушите ѝ заглъхнаха, гърлото ѝ се сгърчи от страх, сякаш го бяха заели с киселина.

Едно рязко дръпване я събори на пода на каретата. Две силни ръце я задържаха прикована там в момента, когато вратата се отметна и се удари странично във файтона.

В следващия миг пощенският файтон профуча покрай тях и във въздуха се разхвърчаха искри от докосването на колелата.

Лицето на Чеси стана бяло като платно, когато видя почти до себе си ужасените пътници от файтона.

После двете карети се разминаха и през зейналата врата се заредиха само спретнати къщи и пешеходци.

– Мили Боже... – Тръпки я побиха, когато осъзна, че на косъм е избягнала опасността да бъде размазана от връхлитащата срещу тях кола.

Силно стисна очи. Пръстите ѝ се вкопчиха в килимчето, което покриваше пода на каретата.

Какъв ужасен начин да умреш. С мъка си поемаше въздух, тялото ѝ бе вледенено. Тони я обърна и я затисна под себе си.

– Луда ли си? – попита той. – Можеше да загинеш!

Не получи отговор. Лицето му се размаза пред очите ѝ и единственото, което виждаше, беше техният студен блясък и свирепо стиснатите устни.

Ръцете му стегнаха раменете ѝ. Усети напрегнатото му тяло до своето.

А след това светлината и звуците се стопиха, докато устните му, гневни и наказващи, се впиха в нейните.

– Проклето, малко глупаче – изръмжа той. – Знаеш ли, че беше на косъм от смъртта?

Думите сякаш се удариха в лицето ѝ, в пламналите ѝ бузи, в трескавите очи.

– Вече чувах писъците ти, докато колелата те размазват.

Чеси се опита да не обръща внимание на отчаяната му тревога, на силата на ръцете му, на устните му. Но това, че той се тревожеше за нея я замая, обзе я странен копнеж, който сякаш изцеди и последните ѝ сили. Усети как желанието я завладява.

– Не помислих... Не си дадох сметка...

А след това някак от само себе си ръцете ѝ се вдигнаха към врата му, докоснаха раменете му. Настръхна от топлината му и завладялото я желание.

– Кога най-сетне ще разбереш, че не си сама? Че не трябва сама да водиш всички битки?

Думите я заляха като тъмна, изгаряща вълна. Потръпна, когато той се наведе и погали с език ъгълчетата на устата ѝ.

– О, Господи, недей... Недей пак...

Той сякаш не я чу. Бедрата му, твърди и напрегнати, бяха до нейните; с пръсти ровеше в разрошената ѝ коса.

– Какъв глупак съм! Не виждаш ли, че дори сега не мога да овладя копнежа си по теб? Ами ако те бях загубил? Ами ако се бяхме загубили един друг! И за какво? За няколко гневни изблици на гордост и упорито желание за независимост.

Той впи устни в нейните. Едва потисна стона, който се надигаше в гърлото му. Плъзна език – влажен, твърд и копнеещ – по треперещата ѝ уста.

– Омъжи се за мен, Чеси. Роди ми деца. Позволи ми да те направя неимоверно, влудяващо щастлива. – Думите му я опияняваха – нежни и същевременно тежки като кувертиурата върху леглото му. – Заклевам се, че ще те направя щастлива. Няма да съжالياваш нито за миг.

Заслепяваща сладост. Всеобхватно желание. И най-лошото – копнеж. Зараждаше се дълбоко вътре в нея и продължаваше към вечността.

Ала Чеси знаеше, че не трябва да се поддава. Не сега, когато най-важното беше да е силна, последователна и находчива. Не и сега, когато Триадата щеше да го убие, ако остане с него. Може би някой ден...

Отхвърли подобна надежда, защото знаеше, че тя само ще я разнежи още повече.

– С-с-спри. Не... Не мога...

Той се отдръпна. Очите му бяха пълни с копнеж и горчивина.

– По дяволите, Чеси. Кога ще започнеш да ми се доверяваш? И на себе си ли не вярваш?

Възраженията замряха в гърлото ѝ. Да вярва на себе си? Кое му даваше право да...

Изведнъж разбра, че той е прав. Тя не вярваше на себе си. Защото жаждата ѝ бе така силна, както и неговата, и тя знаеше, че ако ѝ се отдаде сега, никога няма да успее да се освободи. Само след една единствена нощ той бе разбил защитата ѝ на парченца, бе срутил всички стени, които бе изграждала десет години.

Честността се бореше с инстинкта за самосъхранение. Не, не можеше да му се довери, след като не вярваше на себе си, когато той бе наблизо.

– Не... Нека не говорим за това. – Дърпаше се отчаяно от ръцете му, мъчеше се да се освободи.

Но мястото на пода бе тясно и нейните движения само приближиха бедрата му до нейните. Кракът ѝ се заби в ребрата му.

Лицето му застина. Усети го да потреперва.

– О, Тони... Съжалявам.

Той се отдръпна от нея, очите му бяха сурови.

– Няма нужда да се извиняваш, уверявам те. Ако съм объркан, вината е моя, не твоя.

Лицето му бе напрегнато. Изправи се и бавно се отпусна върху възглавничките в дъното на каретата.

На Чеси ѝ стана студено, ледено студено. Повдигна ръка.

– Тони, не исках...

Но лицето му бе отчуждено. Той обърна глава и загледа навън.

– Разбира се, че не си искала. Моите недостатъци едва ли са твоя грижа. Няма защо повече да говорим за това.

Пребледня. Чеси осъзнаваше как между тях зейва огромна пропаст. Видя как той се затваря зад великолепната, лъскава фасада, която не позволяваше на останалия свят да заподозре неговата тъга.

Но Чеси не се заблуди. Защото познаваше тези прегради прекалено добре, за да не ги различи.

В този момент Морлънд се извърна от прозореца. Пръстите му несъзнателно стискаха перваза.

– Ще ви запитам за последен път, мис Камърън. Ще ми окажете ли високата чест да станете моя съпруга?

Очите на Чеси бяха като огромни виолетови езера. Бореше се да издържи.

– Не... Няма...

Пръстите на Морлънд се впиха в перденцето, разкъсвайки тънкия муселин.

– Добре. Изрази се безкрайно ясно. – Той извърна каменното си лице.

Сълзи изгаряха очите на Чеси. Решителният му глас бе цяло мъчение. Е, може би сега щеше да я пусне да си отиде...

Бавно започна да се премества по седалката към вратата.

Морлънд се обърна. В ръката си държеше пистолет, който студено се отразяваше на светлината, проникваща през скъсаното перденце.

– Съветвам те да не го правиш, скъпа. Ще стрелям, предупреждавам те. По-добре да ти счупя ръката, отколкото да лежиш премазана на

пътя.

Чеси се вторачи в студения метал.

– Хайде сега – поспи. Има няколко часа до зазоряване.

Чеси се загърна в дрехата си, скована от ярост и безсилие. Да заспи беше последното нещо, което бе в състояние да направи.

И независимо от леденото мълчание на Тони, знаеше че той също не би могъл да заспи.

* * *

Чеси обаче заспа. Някъде на зазоряване едно силно друсване на каретата я събуди. Очите ѝ светкавично се отвориха, но тя остана неподвижна, докато сърцето ѝ лудо биеше в хладната, сива светлина на утрото.

Потрепери, когато върху ѝ връхлетя порив на вятъра. Нещо грубо ожули бузата ѝ.

Пелерината му. Усети твърдата яка – беше я завил през нощта.

Долови слабия мирис на кожа и лимонов сапун. Сладкият дъх на бренди.

Ароматите накараха тялото ѝ да застине.

От дъното на каретата не се чуваше никакъв звук. Високата, тъмна фигура спеше; тригълната шапка бе нахлупена над лицето, а дългите крака – опънати напред.

Чеси затаи дъх. Впрягът продължаваше да препуска. Изведнъж каретата подскочи.

Фигурата отсреща промърмори нещо и се извърна настрана.

Чеси бавно се приближи до вратата. Предупреждението на Триада-та кънтеше в главата ѝ.

Сега. Направи го, преди да се е събудил. Тя застана на вратата.

34.

Вратата се отвори с трясък. Вятър, прах и клонки се забиха в лицето на Чеси. И тогава усети желязната хватка около талията си.

Извика, когато той грубо я дръпна.

– Мисля, че дадох ясно да се разбере какво искам, палавнице! Стига вече с тази акробатика!

– Пусни ме-е-е! Баща ми...

– Баща ти не се нуждае от твоята помощ. Само усложняваш

нещата.

Чеси се загледа в изсечените, решителни черги на Морлънд, които едва се различаваха в тъмнината. Ех, да можеше да му повярва!

– Какво искаш да кажеш? – Тонът ѝ бе обвинителен. – Открил ли си нещо?

– Толкова малко ли ми вярваш?

– Отговори ми!

– Достатъчно ти казах! А ти ще стоиш настрана от тази работа. Прекалено опасна е. Просто ще трябва да ми се довериш.

– Да повярвам на теб? След като ме отвлече като най-долен лондонски обесник? – Тя се изсмя горчиво. – Няма да го направя.

– Нямах избор, Чеси. Хайде, успокой се и се радвай на пътуването. Скоро пристигаме.

– Къде ме водиш? Предупреждавам те, че когато стигнем, ще вдигна врява до Бога. Ще разкажа на всички как си постъпил! Ще те накарам да се разкайваш за деня, в който...

Отвън долетя шумът от скърцащите колела на каретата и цвиленето на коне. Кочияшът се наведе и извика през прозорчето:

– Странноприемницата „Уайт Харт“, милорд.

Чеси не сваляше очи от своя невъзмутим спътник.

– Не, вече не ти вярвам и никога няма да ти вярвам.

Лицето на Морлънд бе непроницаемо.

– Жалко. Защото тогава, опасавам се, при нашето слизание ще настъпи голяма суматоха. – Той се приближи до нея. – А ти ще влезеш в странноприемницата, Чеси, любов моя, с мен. Доброволно или насила. – Ръцете му стискаха китките ѝ.

Без предупреждение я придърпа към гърдите си. Устните му, жадни и горещи, покриха нейните. Разтвори устата ѝ с език, после проникна навътре.

Чеси потрепери. В следващия миг, вбесена откри, че отговаря на целувката, че жадува за езика му, устните му...

– О, Боже, Щурче... – Едната му ръка я придържаше през гърба. С другата погали гърдите ѝ.

Протестът ѝ бе толкова тих, че тя едва чу гласа си. Истината бе, че и тя го желаше.

– Как го правиш, изкусителке? Караш ме да забравям всичко и всички, когато си в прегръдките ми.

Той леко се раздвижи. Изведнъж дрехата му се разтвори и тя усети горещото му тяло.

– Т-Т-они... – Тя изгаряше. Пръстите му бяха настойчиви, изискващи. И някак си недостатъчно, защото тя желаше още и още.

– Чеси! – Името ѝ се отрони повелително от устните му.

Ръцете ѝ се плъзнаха към врата му. Тръпнеша, тя се изви в прегръдката му, разтваряше се като прекрасно бяло цвете пред заслепителната сила на неговата страст.

Простенвайки, той зарови пръсти в косата ѝ и сведе глава. Устните му поеа възбуденото зърно на гърдата ѝ. Те се прегръщаха и докосваха е нестихващо желание. Чеси изви глава и извика от удоволствие. После усети горещ, влажен дъх. Кадифеният допир на неспокойния му, ненаситен език.

Усещаше как лумва огън по цялото ѝ тяло.

– Виждаш ли... – Гласът му бе приглушен. – О, Боже, дори сега ме заслепяваш, обсебваш ме. – Той погали кадифената заобленост на налятата ѝ гръд. Устните му жадно се впиха в нейните, сякаш искаха да я погълнат.

– Дай ми още, Чеси. Нека чуя стоновете на твоето желание; твоите сладки, едва чути нашепвания.

Мили Боже, тя се усети готова да отстъпи, да му даде всичко, което искаше. Ръцете му се заровиха по-дълбоко в косата ѝ, като същевременно придържаха главата ѝ.

С безкраен копнеж.

Целувките му я отвеждаха направо в рая.

Неподозиран рай, изпълнен с хиляди буйни усещания. Плътните му устни. Допирът на брадичката му. Горещото докосване на пръстите му.

– Омъжи се за мен, Чеси. – Гласът му бе суров и дрезгав. – Сега. Днес.

Чеси застина. Омаяна от копнеж, тя не откъсваше поглед от решителното му лице.

– Да! Само кажи „да“ – настоя той.

– Н-не.

– По дяволите. Не бъди глупачка!

Разумът и действителността бавно се върнаха. Заляха я като леден водопад. Значи това целеше той? Едва сдържа сълзите си.

– Не мога да се омъжа за теб. Няма да го направя.

Простенвайки, тя се отдръпна. Но не достатъчно бързо.

С пламнали очи той я сграбчи и я преметна през рамо. С крак отвори вратата и слезе по стъпенката, която кочияшът едва бе успял да спусне.

Чеси започна да се върти и да пищи, докато риташе с крака във въздуха.

Удряше го с юмруци по гърба.

Той не забави ход.

Тя бясно се бореше и размяташе крака, докато се мъчеше да се освободи.

Морлънд докосна триъгълната шапка, за да поздрави двамата коняри със зейнали уста, които не помръднаха, докато той и протестиращата му пленничка минаваха покрай тях.

– Ще те убия, Тони Морлънд! Ще те направя...

– Обещания, обещания, скъпа моя! И ако продължаваш да се съпротивляваш по този начин, ще изложиш на показ нещо повече от хубавите си глезени.

Чеси се въздържа да не изругае, опитвайки се да придърпа полата върху краката си.

Графът се изхили и намигна на втрещения слуга.

– Попрекали с пиенето, нали разбираш? Не може да носи, но настоява да пие, независимо от последствията. А това така я избива на любов, че сърце не ми дава да ѝ откажа.

– Ще ти прережа гърлото! – изсъска Чеси, докато слугата ги гледаше ухилен. – Само почакай, дивако!

Тя се изви и подвикна на една слисана жена, чиято почтеност личеше дори от дрехите.

– Помогнете ми! Той не ми е съпруг! Морлънд вдигна безпомощно рамене, също обръщайки се към почтената дама.

– Разбира се, че не съм.

Този товар е вече омъжен. За жалост съпругът ѝ, макар и богат, е вече на възраст и се оказва не точно, което е очаквала. Физически, нали разбирате? Така че прибягва до моите услуги за нещата, които той не може да ѝ даде. И какво да направи джентълмен като мен, когато го молят така настойчиво? Пък и тя е толкова миловидна.

Достолепната матрона беше напълно скандализирана.

– Убийството е прекалено малко за теб! – просъска Чеси. – Ще умреш след бавни мъчения. С нож. Не, ще избира най-голямата игла. О, ще те накарам да съжالياваш, че си се родил, Тони Морлънд. Ще видиш!

Чеси продължаваше да се заканва, докато графът влезе в странноприемницата и тежко се заизкачва по стълбите, водещи към частния апартамент, който бе наел на втория етаж.

Затваряйки вратата с крак, той я метна върху огромното легло.

Съблече елегантното си кадифено сако с цвят на шоколад. Ръцете му посегнаха към вратовръзката.

– Какво... Какво правиш?

– Свалям си вратовръзката. След това ще си съблека ризата и...

– Няма да посмееш! Спасих ти живота, не помниш ли?

– И аз ще спася твоя, Чеси. Като се ожения за теб. Извикал съм свещеник и нося специално разрешение в джоба си. А ти, сладка моя, няма да напуснеш тази стая... това легло... докато не се съ согласиш да ми станеш съпруга.

Чеси се разбунтува.

– Няма да го направя!

– Добре. – Развърза връзката и я захвърли. Ръцете му посегнаха към бричовите.

– Ще викам.

– О, да. От страст.

– Ще ритам. Ще... Ще те ухапя!

– Аз също. – Очите му станаха тъмно сини. – Когато се зароя в теб, когато се гмурна дълбоко и те отнеса към зашеметяващата наслада. Помисли за това, Чеси. И колко хубаво ще бъде.

Тя откри, че не е в състояние да мисли за нищо друго.

Но лицето ѝ бе решително.

– Не... Не мога. Не искам това от мен. Не разбираш...

Ръцете на Морлънд застинаха.

– Защо? Да не си омъжена вече?

– Не. Не е това, а...

– Тогава нищо друго няма значение – отсече той.

– Не си прав. Не знаеш...

– Какво да знам? Има ли нещо толкова важно, че да ни разделя?

Чеси пребледня.

– Кажете, де!

Тя преглътна. Пръстите ѝ нервно мачкаха пухената кувертюра.

– Отговори ми, Чеси.

В този момент в коридора отекнаха стъпки от тежки ботуши. След това на вратата се почука.

– Извинете, милорд, но свещеникът започва да се притеснява. Чуди се дали церемонията скоро ще започне.

Морлънд се въздържа да не изругае и се отправи към вратата.

– Съвсем скоро! Кажете му, че... булката се приготвя. Няма обаче да се бави дълго. Междувременно му предложи от бордото, което криеш в

избата. От хубавото, този път. И не го разреждай. Така ще бъде в добро разположение на духа.

Морлгнд не изчака да чуе отговора на ханджията. Затръшвайки вратата, тон възобнови кавгата с Чеси.

– И така, вироглавке, кажи ми...

Въпросът замря в гърлото му.

Когато се обърна, видя че стаята бе празна.

35.

– По дяволите!

Ако не бе така разярен, Морлгнд щеше да види комичната страна на случилото се – женкар като него да се опитва да въвлече жена, чиято репутация е съсипал, в лоното на брака.

Но в момента кракът му пулсираше, рамото му гореше, а той беснеше от развоя на събитията. И най-вече – пътуването с каретата, нейната постоянна близост, гладките ѝ крака и бедра.

Събудиха се настойчивите спомени за нейната неподправена страст, когато я бе любил през дългата нощ.

Отново ще се наслаждава на тази страст, закле се пред себе си Морлгнд, но само когато тя стане негова съпруга.

Хвърли бърз поглед из стаята и изтича към прозореца. Вдигна рамката, провря глава и огледа покривите.

Лицето му пребледня.

Тя се катереше по фронтоната над главата му, придържайки полите си с ръка. Понечи да извика, но после прехапа устни, за да не отвлече вниманието ѝ и тя да се подхлъзне.

Потискайки една ругатня, той свали ботушите и чорапите и прекрачи перваза, тръгвайки след нея.

Очите му се присвиха от силната слънчева светлина. Видя я да се промъква между два силно наклонени покрива. Дори в този миг, ядосан и уплашен за живота ѝ, Морлгнд се възхити от изключителната грациозност и увереност на движенията. Прецени, че ще трябва да побърза и да се движи безшумно.

Огледа заобикалящите го покриви, търсейки място да се скрие.

И изведнъж застина.

На покрива пред нея, очертан на фона на слънцето, съзря тъмна фигура, криещ се зад един комин.

Спусна се напред и извика, за да я предупреди.

– Залегни, Чеси! Сега!

Тя се извърна рязко и залитна, опитвайки се да запази равновесие. Едва тогава погледна нагоре и видя фигурата, която се появи зад комина.

Слънчева светлина се отрази върху дулото на пистолет.

Морлънд се устреми нагоре по покрива, а острите керемиди нараняваха голите му крака. Присви очи и видя как дулото на пистолета се повдига, а след това се насочва.

Мили Боже, нямаше време за губене.

Наведе се и бясно задърпа една тежка керемида, докато я откри.

С молитва на устните я метна по фигурата до комина.

Изстрелът прокънтя в мига, в който тухлата разцепи въздуха.

Чу се болезнен вик. След това – безразборното мятане на крака и ръце. Но човекът не падна. Успя някак да си възвърне равновесието и започна да се приближава към Чеси.

Сега държеше нож.

Морлънд се катереше към гребена на съседния покрив и не обръщаше внимание на разкървавените си крака. С болезнен вик достигна върха и се спусна надолу от другата страна.

В този миг видя как кракът на мъжа се спъна в стърчаща керемида. За миг остана неподвижен, а след това замаха бясно с ръце из въздуха.

Бе закъснял да реагира обаче. Тялото му се изви и той политна през ръба на покрива, изчезвайки от погледа на Морлънд.

От двора на странноприемницата се дочуха възбудени гласове и изплашеното цвилене на коне. Изпищя жена.

Морлънд не чуваше нищо от цялата врява. Вниманието му бе насочено към слабата фигурка с вкопчените ръце и застиналото тяло на гребена на покрива.

Черната ѝ коса се разпиляваше по раменете, докато тя, смразена от страх и неспособна да помръдне, трепереше.

– Всичко е наред, моя красавице. Идвам при теб.

Тя го погледна с ужасени очи.

– Т-Т-они, помогни ми. Не мога да...

– Ш-ш-ш-т, любима. Почти стигнах. Само още няколко крачки.

Вече виждаше лицето ѝ. Беше толкова бяло, че аметистовите ѝ очи изглеждаха огромни и стъклени. Морлънд осъзна, че всеки миг ще припадне.

О, Боже, той се опита... Почти... – Тя залитна. Против волята ѝ

очите ѝ се сведоха надолу по посока на мястото, където бе паднало тялото.

– Не гледай надолу, Чеси. Гледай мен – нареди Морлънд. – Мисли за нас. За...

В този момент се чуха силни викове долу на двора.

– Някой да доведе съдия-следователя! Че и свещеника! Този нещастник е мъртъв!

Чеси потрепери. Краката ѝ се подкосиха. В следващия момент тя политна през ръба на покрива.

– Чеси.

Без да мисли или да се колебае, Морлънд се хвърли към нея.

Тя щеше да умре. Това бе единствената мисъл, която ехтеше в главата на Чеси, докато се търкаляше по острите керемиди, а полите ѝ се разкъсваха от острите им ръбове.

Мили Боже, след няколко секунди ще умра, ще умра, ще умра. Но тя не искаше да умира. Не беше готова да умира.

Небето сякаш се наклони, завъртайки се около нея като неясно тюркоазено петно. Вятърът разпиляваше косата ѝ, докато Чеси се преметаше надолу по наклонения покрив.

– Не! – Тя се опитваше да се хване в керемидите, плачейки, защото те все успяваха да се измъкнат.

А след това дочу неясния шум от отсрещния покрив. Очите ѝ се разшириха, когато видя високата фигура да се устремява към нея.

– Тони!

Срещнаха се за части от секундата, когато твърдите му бедра се сблъскаха с нейните, което я накара да залитне настрана. Краката му се врязаха в ръба на покрива.

– Дръж се! – извика той.

Без да вижда нищо, Чеси се завъртя по корем. Пръстите ѝ напипаха ръбчето на улука и здраво се вкопчиха.

След това краката ѝ се освободиха. Тя увисна над двора на конюшната.

Простена, когато чу трясъка на счупени керемиди долу на земята и суровата ругатня на Морлънд.

В следващия миг чу тежко тупване, което разтърси земята.

Изви се, опитвайки се да погледне надолу, но единственото, което виждаше бе черната коса пред очите си.

– Тони! Мили Боже, моля те – недей!

Сълзи изгаряха очите ѝ, а пръстите ѝ пареха от болка, докато

металният ръб на улука се врязваше в тях:

Но до нея не достигна никакъв отговор.

Изведнъж волята ѝ започна да отслабва. Болката бе нечовешка, усилието – сега, когато го нямаше – непосилно...

Стон се изтръгна от гърлото ѝ. Каква ирония, че при всичките ѝ умения и тренировки трябва да завърши така.

Първо два от пръстите ѝ се освободиха, след това цялата ѝ дясна ръка. Извика високо, докато цялото ѝ тяло увисна и се залюля.

И тогава дочу леко простенване, последвано от стъргане на камък върху камък.

– Ч-Чеси? – Още един стон, последван от ругатня. – Мили Боже, дръж се, скъпа моя.

– Тони? – Тя премигна, докато сълзи пълнеха очите ѝ и се стичаха по бузите.

– Ето, Щурче. Задръж се... още малко.

Ръката ѝ бе изтръпнала и побеляла от напрежението. Сподави едно ридание, когато още един от пръстите ѝ се отпусна.

– Не... не мога!

– Само още секунда-две, сърце мое. И тогава...

Дочу изшумоляването на дреха и поскърцването на дърво.

– Готово! Пусни се, Чеси.

Още един пръст... Чеси изхлипа, докато болката я прониза от китката до рамото. Само секунда-две и ще полети надолу.

– Сега ли, Тони? Не мога да видя...

– Направи го сега, любов моя. Повярвай ми. Просто ми се... довери.

Черната коса покриваше очите ѝ, разпилявана от силния вятър, който духаше на покрива. Усети металния улук да се огъва и отпаря под вкопчените ѝ пръсти.

Повярвай ми.

Сърцето ѝ се сви. Под търсещите ѝ опора крака нямаше нищо – само пустота и смърт. Просто ми се довери.

С див вик тя се пусна от откъртващия се улук и полетя в зеещата пропаст.

Чу Морлънд да вика. В следващия миг краката ѝ се удариха в земята със смразяващо пропукване. Болка заля тялото ѝ от главата до петите.

И тогава земята започна да се огъва и да се люлее неудържимо, преди да се превърне в мека купчина.

Премигвайки, Чеси се огледа. Едва съдръжа риданието в гърлото си.

– Юрган?

– Беше единственото, което успях да измисля за толкова кратко време. – Здравите му ръце я прегърнаха, пръстите му стиснаха силно раменете ѝ.

– Ти, малко глупаче. Изкушавам се да те сложа на коленете си и да те съдера от пердах! Да накарам задничето ти да задими, докато не ми обещаеш, че никога повече няма да си играеш на криеница по такъв налудничав начин.

Плачейки с дълбоки и накъсани хълцания, Чеси затвори очи и се приюти в топлината на прегръдката му.

– Той... Той се опита да ме убие. И-имаше пистолет. Не можех...

Пръстите му я стиснаха още по-здраво.

– Ш-ш-ш-т, Щурче. Всичко свърши. Отпусни се.

Чеси бегло усети спазъм да разтърсва гърдите му, а след това топла влага върху врата си. Неговите сълзи.

Стоеше вкопчена в него, страхувайки се да се пусне, за да не се окаже, че пак е сън и всеки момент ще я откъснат от него.

– Аз... Аз го убих. Това там е той, нали? Неговото тяло?

– Той сам се уби, Чеси. Не говори глупости.

– Но...

– Никакви възражения. И стига приказки. Ще те заведе сега вътре. По-късно ще се погрижа за тялото.

Тя затвори очи, а той я вдигна и я притисна към себе си.

Бяха толкова плътно прегърнати, че беше невъзможно да не усети моментната тръпка, която сгърчи тялото му и болезненото стягане на мускулите на бедрото му.

– Тони... Ти си пострадал. Пусни ме на земята! Мога да вървя...

– На куково лято – промърмори той мрачно, пристъпвайки тежко към задния вход на странноприемницата, където вече се тълпяха слуги, които любопитно шареха с широко отворени очи, шепнеха и се побутваха.

– Разкарайте се от пътя ми – изръмжа той. Моментално човешката маса отстъпи и се раздели като библейското Червено море. Морлънд се заизкачва тежко но паянтовите задни стълби на странноприемницата „Уайт Харт“.

Чеси го усети да трепва и погледна надолу.

– Краката ти! О, Тони, ти си...

Придърпа я по-близо и с целувка – сурова, силна и безкрайна, я принуди да млъкне.

Тълпата зад тях захихика нестройно, а след това избухна в смях.

Миг след това зали от радостни възгласи се разнесе във въздуха.

Чеси едва чуваше, тъй като цялото й внимание бе съсредоточено върху настойчивия, жаден допир на устните на Тони до нейните.

Светлини избухнаха зад затворените й клепащи. Дъхът й секна. Колко е горещо, о такава горещина...

Може и да си умряла, глупачке. Защото сега се чувстваш като в рай.

Морлънд се отдръпна. Бузите на Чеси пламнаха, когато съзря откровеното мъжко желание, пламтящо в очите му.

– На изток от вечността, Щурче. Никога не го забравяй. Защото никога вече няма да те пусна да си отидеш.

Дочу викове на одобрение, а след това и ръкопляскания.

– А сега, Чеси, ще се омъжиш ли за мен? Или ще трябва да ти спасявам живота още веднъж?

Дъхът й спря пред силата на проникателния му поглед. Искаше да се поддаде. О, небеса, колко й се искаше. Ако не беше заплахата на Триадата. Ако не беше тревогата за баща й...

– Аз... Аз...

– Готово. Това е равносилно на „да“ – Морлънд хвърли поглед към заобикалящата ги тълпа. – Чухте я, нали? Нейното да – ясно като слънчева светлина през август.

Няколко жени се изсмяха. Един мускулест работник подхвърли доста похотливо предложение за това как може да я склони.

Усмехнат, Морлънд гледаше надолу, към лицето на Чеси.

– О, точно това имам намерение да направя. Веднага щом я кача горе в леглото. – Той притисна лицето й между ръцете си силно, закриляйки я, а в очите му се четеше безкрайна редица страстни, чувствени обещания.

В същото време не можеше да се обърка напирашщото му желание, горещото надигане на неговата мъжественост до нейното бедро.

Чеси навлажни с език внезапно пресъхналите си устни. Сърцето й диво заби.

Защото тя вече познаваше тази жажда.

Потрепери, докато пламъкът в очите му се засилваше. Трябваше да се досети, че никога няма да успее да скрие нещо от този мъж.

Но трябваше да опита.

– Ти не... Ние не можем...

Нейните накъсани бръщолевения нито за миг не го заблудиха.

– Аз искам и ние можем. О, да, Щурче, ще го направим. – Без да

откъсва очи от нея, той на висок глас заповяда на тълпата. – Ще отиде, ли някой да доведе проклетия свещеник, преди да се наложи отново да гоня тази жена по покривите?

36.

Този път, когато я пусна, Чеси се озова на дивана във всекидневната на втория етаж, а не – както бе заплашил – в съседната спалня.

– Не желаш да скандализираме свещеника, нали? – подхвърли Морлънд начумерено, докато се навеждаше да погледне изкълчения й глезен.

Чеси се сви от болка, когато пръстите му с вещина опипаха крака й.

Едва тогава погледна надолу и видя, че цялото й стъпало е силно подуто и започва да посинява. Морлънд промърмори нещо под носа си и позвъни за прислугата.

След секунди стопанинът се появи, усмихнат до уши. Чеси си помисли, че сигурно е стоял и чакал на етажната площадка. От веселото му лице предположи, че работите му не бяха пострадали от цялата суматоха.

Дори подозираше, че е станало точно обратното.

– Какви са вашите желания, милорд? Малко бордо? Или от чудесните две кокошки, които моята Елзи цял ден вече пече? Или може би пай с месо от гургулици?

Морлънд прекъсна жизнерадостното изброяване.

– Чисто парче платно и по-голям съд с вода ще са достатъчни на първо време. Но свещеникът... Все още ли е долу?

– Наслаждава се на втората си бутилка бордо, милорд.

– Чудесно, постарай се чашата му да е пълна.

Веднага след като ханджията излезе, Морлънд се върна до дивана, върху който лежеше Чеси.

– Болките търпими ли са?

Чеси успя да се усмихне ведро.

– Е, малко боли. Ще се оправя. Но ти? Краката ти са...

– Краката ми могат да почакаат. Но съм силно изкушен да насиня задника ти, палавнице. Какво ти стана, че побягна така? – Очите му я изгаряха, докато отметна полата й и нежно я погали по крака.

Чеси преглътна при допирането му.

– Трябваше... Трябваше да си вървя.

– Явно. Ще се наложи да те наблюдавам внимателно. Стой сега мирно, докато се опитам да сваля тези изпокъсани чорапи. След това ще измия лицето ти и ще среща непокорната ти коса. А после, мое мило, сладко идиотче, ще те отнеса долу и ще те държа в ръцете си, докато онзи богато заплатен свещеник, който вероятно вече е направил главата, ни обяви за мъж и жена пред Бога и пред хората. А след това, сладка моя... След това ще те донеса обратно тук, в леглото, и...

На вратата се потропа.

– Свещеникът е готов, милорд. Помоли булката да побърза. Каза, че го очаквали и в други енории, а освен това имал заявка за още една венчавка днес.

Морлънд тихичко прокле.

– Десет минутки. Кажу ми, че няма да съжалява за загубеното време.

Тежките стъпки поеха надолу по стълбите. Очите на Морлънд потъмняха, когато вдигна полата ѝ още по-нагоре и разкри прасеца ѝ.

– Не... Тони. Недей. Не... Не бива...

Но с всяка следваща секунда оставаше без дъх, все по-объркана, така че не можеше да довърши мисълта си.

И този развратник в краката ѝ го знаеше много добре.

Усмиввайки се мрачно, той прокара пръст по украшения с дантела жартуер. После промуши пръст под ластика.

– Тони... Недей... Не мога да мисля, когато...

– Радвам се да го чуя. – Ръката му се плъзна още по-нагоре.

– Не, спри! Не разбираш. Не, че не искам, но... Не, че не си...

Пръстите му се разпериха и покриха горещата, гладка кожа под чорапите.

Чеси едва си поемаше въздух, но твърдо бе решила да му изложи всички основателни причини, които нравеха невъзможно да се омъжи за него. Не желаше и да го огорчи.

– Не, че не си... привлекателен. Не отричам, че понякога те намирам... изключително...

Пръстите му продължаваха да се придвижват, оставяйки гореща дупка по голата ѝ плът.

Нагоре, по-нагоре.

Чеси се опита да не трепери – и не успя.

– Като например, сега. Трябва да призная, че при този допир не мога да остана... ъ-ъ-ъ... безразлична.

– Нима? – Гласът на Морлънд бе грапов и плътен като дамска. –

Ами какво ще кажеш за това?

Пръстите му отидоха още по-нагоре.

Чеси стисна очи, докато насладата – гореща, силна и упойващо сладка – се разли по тялото ѝ като затоплен от слънцето мед.

– Доста е приятно. Но толкова много неща ни разделят... Пък и трябва да мисля за баща си.

И за Триадата.

– Да се занимавам с баща ти е моя работа. Довери ми се, Щурче. Съвсем скоро ще имам сведения за него.

– Наистина ли, Тони?

– Да не мислиш, че бих лъгал за подобно нещо?

– Не. Предполагам, че не. – Тя въздъхна. – Вероятно е от неизвестността. От неведението.

Морлънд се наведе по-близо. Чеси затвори очи, усети топлия му дъх върху врата си.

Аз не губя контрол, убеждаваше се Чеси. Обяснявам му как стоят нещата. След като приключи, всичко ще се изясни и нормализира.

Пръстите му помилваха мястото, където бедрата ѝ се съединяваха.

Очите ѝ мигновено се отвориха. Самоконтролът ѝ сякаш отлетя през прозореца.

– Как... Какво пра... – Дъхът ѝ секна, щом силните му пръсти се заиграха с преплетените черни косъмчета. – ...правиш! – довърши тя пресипнало.

– Един малък експеримент, сладка моя. Но ти не спирай. Умолявам те, продължавай с аргументите си. Намирам ги за изключително... ъ-ъ-ъ... възхитителни.

Сърцето на Чеси биеше лудо, а кръвта ѝ кипеше. Но успя да си поеме дъх и си наложи да продължи. Нали в края на краищата трябваше да го убеди?

– Ами, просто ние... Ти и аз сме толкова... Гъстите косъмчета се разделиха и се показа гладка, гореща плът.

– Да? Какви сме, сладка моя?

– Р-р-различни. – Гласът на Чеси бе почти писклив. – От два далечни свята.

– Но сега сме доста близо, любов моя.

Чеси едва съдържа един стон, докато той навлизаше по-дълбоко и докосна влажното от копнеж местенце.

– Но това е, защото... Не означава, че...

– Какво не означава?

– Нещо постоянно. Нещо истинско и в-вярно. То е... просто... О, спри. Т-Т-они. Моля те.

– Не преди да ми кажеш какво означава, сърце мое. Сега, докато те докосвам. – В гласа му се прокраднаха напрегнати нотки, които говореха за нарастващата му възбуда. – Докато усещам как потръпваш.

Чеси прималя от копнежа в гласа му, от кадифеното докосване на търсещите му пръсти.

– Ами... сякаш с дни си гладувал и жадувал. Само за това мислиш. Сънуваш го. То не излиза от главата ти.

– Това ли изпитваш ти, Чеси? Глад и жажда за мен? – Той се гмурна сладостно и бавно, като мощно проникваше в нея.

Чеси искаше да го отрече, но не можеше. Как да го направи, когато единственото, за което мислеше, бе огънят, който той запалваше в нея?

– Каж ми.

Тялото ѝ се изви под неговото.

– Д-Да. О, Боже, да!

Тогава я докосна с устни. Целуваше пулсиращата веничка на шията ѝ.

– А сега ще ти обясня защо е така, малко глупаче. Защото ме обичаш. Макар и далеч не толкова, колкото аз теб.

– Не. – Тя се помъчи да се освободи, да се пребори със страстта. Нещата не вървяха, както си бе представяла. Обясненията ѝ се насочваха срещу нея.

– Не разбираш! – настоя тя.

– Тогава защо се разтреперваш, когато правя така? Защо дъхът ти секва, когато те докосна тук?

И той ѝ показва точно как го прави.

И тя наистина се разтрепери цялата, дъхът ѝ секна, когато той проникна още по-дълбоко.

– Боже, колко си красива. Никога, никога няма да те пусна. – Той изръмжа думите с устни върху шията ѝ.

Чеси се опита да изплува от дълбоката, пълна с наслада бездна, където бе потънала.

– Трябва! Достатъчно опасности ти навлякох. Един ден ще се събудиш и ще съжалиш, че въобще си ме срещнал. И тогава ще ме намразиш. Ще намразиш и двамата. – Сълзи напиреха в очите ѝ. – Няма... няма да мога да го понеса, Тони. Затова просто ме... Остави ме да си ходя. Сега, преди ти... Преди ние...

Силните му пръсти застинаха неподвижни.

Да я намрази! Боже мили, какви ги говореше тя? Кой я бе наранил толкова жестоко? Кой я бе направил толкова неуверена в собствените си способности?

Лицето на Морлънд помръкна. Поне сега имаше враг, срещу когото да се бори. Сега бе наясно защо вечно му се съпротивлява. Причината не беше баща ѝ, а нейната неувереност.

И той знаеше точно какво да направи, за да ѝ докаже колко грешни.

Ала точно в този миг на прозрение на вратата отново се потропа.

– Знам, че си вътре, млади негоднико, затова отваряй. Няма повече да търпя разюзданите ти лудории, предупреждавам те!

Морлънд премигна. Не можеше да бъде. Беше напълно невъзможно.

Вратата се разтърси. Някаква тежест се стовари върху ѝ.

– Отваряй, ти казвам! Иначе ще накарам ханджията да разбие вратата. Чуваш ли ме, Тони Морлънд?

Лицето на Чеси пребледня.

– О, не... Нали не е...

Морлънд залепи звучна целувка на бузата ѝ.

– Не сме приключили още, палавнице. Далеч не сме приключили, предупреждавам те. – Наблюдаваше лицето ѝ, докато се откъсваше от сладката ѝ, поглъщаща мекота.

– Красавице моя – прошепна той.

Мускулче пробягна по челюстта му, докато се изправяше.

– Ще я убия! Направо ще я убия!

– Не, Тони. Вината е моя. Пусни ме да си ходя!

– Никога! – Бързо повдигна чорапите ѝ нагоре, след това приглади полата надолу, опитвайки се поне отчасти да ѝ придаде по-почтен вид.

Не беше приключил напълно, когато вратата се разтресе, а след това се отвори с гръм.

На прага, с бастун в ръката, застана херцогинята на Кранфорд, а малко встрани от нея почтително стоеше слуга в ливрея.

– Точно както си мислех. Уитби ми каза какво сте намислили и наредих каретата да ви проследи. Пусни момичето на секундата, мерзавец такъв! Нима не ти е останала капчица почтеност? – Тя се взря в ръката на Морлънд, която все още обгръщаше глезена на Чеси. – Пусни момичето, ти казах. Тя достатъчно много преживя!

Чеси прехапа устни, усещайки как я въвличат в някакъв кошмар.

– О, не... моля ви. Той не е виновен. Само се опитваше да...

– Прекрасно знам какво би се опитал да направи този мерзавец,

скъпа. И, повярвай ми, това няма да му се размине току-така, лично ще имам грижата. Не и докато си под моята опека. – Графинята свирепо загледа Морлънд. – Пусни я!

Тялото на Морлънд се вцепени от ярост.

– Прекалено много си позволявате.

Очите на херцогинята блеснаха.

– Точно обратното, празноглавецо. Ти си този...

– Спрете! – Чеси скочи на крака, изкривявайки лице, когато тежестта на тялото ѝ падна върху пулсиращия глезен. – Моля ви, не мога да ви гледам да се карате така.

Тя залитна, а лицето ѝ силно преbledня.

– Не и заради мен – прошепна тя.

Чертите на Морлънд се изостриха, докато я подхвана в прегръдката си.

– Видяхте ли какво направихте. Тя въобще не бива да става с този си глезен. Най-вероятно е счупен. – Стрелна с гневен поглед херцогинята. – Сега удовлетворена ли сте?

Ръцете на старата жена конвулсивно стискаха и отпускаха сребърната дръжка на бастуна.

– О, Чеси... Какво направих?

Чеси отчаяно се мъчеше да изтрие сълзите от бузите си.

– Нищо не сте направила, Ваша светлост. Аз съм... Моя е вината, че...

Ръцете на Морлънд се стегнаха около кръста ѝ.

– Ш-ш-ш-т, Щурче. – Той се обърна и не много ласкаво подметна на херцогинята. – Държа да ви уведомя, Ваша светлост, че долу има един свещеник със замъглен поглед, който чака да ни венчае. След десет минути тази жена ще бъде моя съпруга и няма начин – пред нищо няма да се спра – церемонията да не се състои.

Старата жена сякаш трепна. След това вдигна рамене, по-решителна от всякога.

– Само през трупа ми, Тони Морлънд. Тя заслужава повече от скалъпена набързо венчавка в подобна съмнителна дупка.

Зад нея се чу ядосан протест.

– Странноприемница „Уайт Харт“? Съмнителна дупка? Налага се да възразя...

Херцогинята прекъсна стопанина с рязко размахване на бастуна.

– Момичето заслужава великолепна сватбена церемония в „Сейнт Джеймс“, на която да присъства цялото ѝ семейство и всичките ѝ

приятели. Трябва да е облечена в бял сатен и да носи много свежи гардении. – Извитите ѝ пръсти трепереха върху протегнатия напред бастун. – Не ме гледай така, глупако. Виж, чорапите ѝ са скъсани и е облечена в прашна рокля, сякаш... – тя изсумтя, неуспявайки да намери достатъчно остра дума.

– Сякаш е паднала от покрива? – гласът на Морлънд бе тих и дрезгав. – С прискърбие трябва да ви съобщя, че тя направи точно това. След като едва не загина от ръката на един похитител. И няма да допусна в бъдеще да ѝ се случват подобни опасни приключения. И ще започна, като направя тази палавница моя съпруга!

По лицето на херцогинята се изписа изумление.

– Похитител? Но как... Кога...

– Ще ви обясня всичко, след като се разпоредя за тялото на мъртвия и поговоря със съдията. В момента трябва да се погрижа за сватбата. – Лицето му бе непроницаемо. – Ще застанете ли до нас и ще ни дадете ли благословията си? Ако не, тогава държа да ви съобщя, че няма да сте добре дошла нито тук, нито в Севъноукс.

Чеси направи опит да се освободи от прегръдката му.

– Моля ви, престанете! Стига сте се карали...

– Чакам отговора ви, Ваша светлост.

Раменете на херцогинята се отпуснаха, изведнъж пролича колко е стара и уязвима.

– Не... Не знаех. И онова тяло, долу в двора...

Морлънд се намръщи, когато усети Чеси да се напънга в ръцете му.

– Нека приемем, че вагабонтинът няма повече да безпокои мис Чеси. Никога вече.

Херцогинята се олюля. Без да продума, лакеят протегна ръка, за да я подкрепи.

Но тя вирна брадичка и отблъсна ръката му.

– Опасявам се... че се държах като глупачка. Но просто исках да помогна. И толкова се страхувах, че...

Тони продължаваше да я наблюдава с каменно изражение.

– Ще го направите ли или не?

Херцогинята се изправи гордо, с цялата си крехка, но властна женственост.

– Разбира се, че ще ви благословя! Да не мислите, че съм глупачка?

Стегнатата прегръдка на Морлънд около Чеси се отпусна малко. Очите му проблеснаха закачливо.

Обкованият бастун се размахва застрашително срещу него.

– Да не си посмял да го изречеш, негоднико. Дори не си го мисли!

– Не бих си позволил дори – отвърна графът галантно. – А сега, ако нямате нищо против, предлагам да вървим. Свещеникът няма да ни чака вечно.

Херцогинята се намръщи, за пръв път забелязвайки босите и изцапани с кръв крака на графа.

– Но... За Бога, какво си правил, момко? Да не си пълзял по счупени стъкла? Какво е ставало тук?

Чеси вдигна поглед към Тони. Очите ѝ искряха, а лицето ѝ бе поруменяло. В същия миг бъдещият ѝ съпруг също я погледна и върху лице-то му се изписа безкрайна нежност.

– Няма да ми повярвате, ако ви кажа. Ти как мислиш, сърце мое?

Чеси не можа да отговори, зашеметена от цялата всеотдайност на света, струяща от очите му.

– Предполагам, че няма. Аз самата не мога да повярвам, че съм била там. – Тя прехапа устни. – Сигурен ли си, Тони? Напълно сигурен? Вероятно има толкова много по-подходящи от мен. Нищо не разбирам от бродерия или рисуване, или как да седа начело на масата за вечеря.

– Ако беше друга, нямаше да те искам, неразумно мъниче.

– Но... Триадата. Заплашиха да те убият, ако отново се види с теб!

Очите на Тони потъмняха, докато и това парченце от мозайката зас-таваше на мястото си.

– Значи така направиха? Е, можеш да забравиш за Триадата. Скоро ще са на място, откъдето няма да имат възможност да вредят на никого. Сега единственото, за което трябва да мислиш, любов моя, е, че ще се омъжваш. След това ще прекарваме времето си по римски разкопки и преходи по Пиренейския полуостров. Ще прекосим Китайската стена и ще плаваме по Егейско море през лятото. За какво ми е жена, която да шие, да рисува или да дава вечери, когато имам теб... Теб, владетелко на сърцето ми?

Чеси едва не се разтопи от блаженство.

– Ти си направо побъркан. Можеш да си намериш толкова по-добра от мен. Но ако си сигурен, напълно сигурен, то тогава много бих искала да... ние да...

Тя се изчерви до корена на косите си, без да може да продължи.

Зарови лице в рамото му.

– Няма връщане назад сега, красавице. Кажй го. – Гласът на Мор-лънд се сниши в молба и копнеж. – Моля те, Чеси. Кажй го. Поне веднъж.

Тя вдигна възхитителните си, пълни със сълзи очи и преглътна. Брадичката ѝ се повдигна предизвикателно.

– За мен ще е голяма чест да стана ваша съпруга, милорд. Въпреки че защо искаш да...

Морлънд изръмжа и прекрати аргументите ѝ с целувка върху трепещите устни, които жадно се отвориха за него.

Ръката му се вдигна, за да придържи главата ѝ, заобиколена от синьо-черни къдрици.

– Защо ли? Ами много просто. Обичам те, Щурче. Вероятно винаги съм те обичал. Откакто те видях за първи път да плуваш гола във водите на тропическото море под луна, която подлудява влюбените.

От прага на вратата се дочу шум.

– Е, ще се жените ли или не? Или напразно съм била път дотук? – Гласът на херцогинята бе подозрителен. Едновременно с това бързо прокара бялата кърпичка, която лакеят зад нея услужливо ѝ подаде, по бузите си.

Морлънд вдигна глава и я дари с ослепителна усмивка.

– И аз задавам този въпрос от един час насам. Ще ни предвождате ли?

Но преди още да тръгнат, ханджията тромаво се заизкачва по стълбите, пухтейки. Бършеше ръце в престилката си, когато заговори с извинителни нотки:

– Не успях да го задържа, милорд. Бог ми е свидетел, че се опитах. И като си помисля, че изчезнаха три бутилки от най-доброто ми бордо!

– Какви ги говориш, човече? Изразявай се ясно.

– Свещеникът, сър. Предаде да ви благодаря за виното, но че не може да чака цял ден да вземете решение. Това се опитвам да ви кажа... Тръгна си преди четвърт час.

37.

– По дяволите!

– И аз не бих го изразила с други думи – озъби се херцогинята на Кранфорд. Рязко се извърна към притеснения ханджия. – Накъде тръгна?

– Взе дилижанса за Челмсфорд, Ваша светлост – отвърна почтително той.

– У теб ли е специалното разрешение, Тони?

Морлънд мрачно кимна.

– В такъв случай имам по-добро предложение. Пасторът в Ипсуич е мой стар приятел. Той е с добро сърце, макар да не е постигнал кой знае какво в този свят. Ще ти хареса, мис Камърън. За мен би било удоволствие да го повикам в Севъноукс... – Тя не довърши започнатото, наблюдавайки лицето на Морлънд за никакви признаци на недоволство.

Графът погледна надолу към бъдещата булка.

– Е? Права ли е тя? Да те оставя ли да се омъжиш облечена в бял атлаз и перли, с бродирани пантофки на краката вместо скъсани чорапи?

– Ако съвсем не възразяваш...

Усмивайки се, графът погледна към херцогинята.

– Пращайте съобщението си тогава, Ваша светлост. Но го направете по-бързо.

– О, това нетърпение на младостта – отбеляза белокосата дама и шепнешком нареди нещо на лакея си, Който веднага, тичешком, се спусна по стълбите. – А сега се чудя дали в тая съборетина ще се намерят местенце да седна за малко. Пътувам от зори и съм доста...

Потокът от думи бе прекъснат от тичащи стъпки. Миг по-късно дребна фигурка с изсветляла от слънцето руса коса, сплетена на плитки, се втурна през вратата.

– Чакахме до след петнадесет минути от часа, точно както наредихте, Ваша светлост. Готова ли сте да... – Сини като метличина очи се заковаха върху Чеси и графа. – О, ето ви и вас. Здравейте! Дже'ъми каза, че...

Брат ѝ застана до нея.

– Не сега, Елспет.

– Но ти го направи. Каза, че те двамата...

– Не сега.

Чеси замръзна, докато децата я изучаваха с любопитство.

– Защо Тони те е хванал така?

Усети остра болка в гърдите си.

– Защото... Ние... – Как да съобщим новината на неговите деца?

– Защото, любопитна малка госпожице, мис Камърън нарани глезе-на си, докато бягаше от един много лош мъж, и не може да стъпва на крака си. За щастие разполага с мен, за да я пренасям насам-натам.

Елспет се намръщи и по челото ѝ се появиха бръчици от усилието да се концентрира.

– Насам-натам ли? Нали не и до...

Брат ѝ заби лакът в ребрата ѝ.

– Престани, Елспет.

– Но...

– Остави чичо Тони на мира, пакостнице. Достатъчно го тормозим през последните два дни.

Сърцето на Чеси сякаш затанцува в гърдите ѝ. Тя премигна, не можейки да повярва това, което току-що бе чула. Чичо!

Тони изучаваше лицето ѝ, което бавно поруменяваше.

– Да, чичо съм им. – Сините му очи се присвиха. – Те са деца на брат ми. Но... Не ми казвай, че си мислила... – Пръстите му се свиха върху талията ѝ. – Непростимо глупаво от твоя страна, скъпа. И необяснимо защо си се измъчвала с тази тайна вместо веднага да ме попиташ.

Чеси доста неубедително му се усмихна.

– Съвсем си прав, разбира се. Сега осъзнавам това.

– Но, чичо Тони, какво ти е на краката? – Гласът на Джеръми бе пронизителен. – Те... Те са целите в кръв.

Морлънд въздъхна. Явно нямаше да бъде оставен насаме с бъдещата си булка. Нито щяха да му позволят днес да се състои церемонията. Явно беше, че ще трябва да се задоволи само да я държи в прегръдките си, докато седяха върху тази жалка имитация на кушетка.

– Това е една доста дълга история, Джеръми.

Децата се спуснаха към кушетката и седнаха едно до друго. С лакти върху коленете си, те се взряха нагоре към лицето на чичо си.

– О, но ние имаме време, нали Ваша светлост?

Морлънд погледна кушетката с копнеж, след което се отправи към доста избелял, но широк стол със облегалки. Все още държейки Чеси в ръце, той приседна.

– Но, Тони... – сгълча го херцогинята.

– Лиших се от сватбата си днес, но не можете да ме лишите от това...

Чеси започна да се върти, чувствайки се неудобно от трите чифта очи, вторачени в нея.

– Стой мирно – мрачно ѝ нареди Морлънд.

Дъхът на Чеси секна, когато усети издайническата твърдост до бедрото си. Очите ѝ се стрелнаха към очите на графа.

– Да, така е.

Нова вълна руменина заля бузите ѝ.

Очите на Морлънд потъмняха и обещаваха, че още в мига, в който бъде възможно, той ще предприеме нещо. Но беше явно, че няма да е толкова скоро, колкото му се искаше.

- Разкажи ни, чичо Тони. Разкажи какво стана!
- Добре, вие упорити, непоправими, незачитащи...
- Какво означава не... непоправими? – поиска да узнае Елспет.
- Зверчета – преведе за нея брат ѝ със снизходителна усмивка.
- Аз не съм! Винаги правя реверанс пред по-възрастните. И мисис

Харис казва, че...

Морлънд въздъхна с комично отчаяние и поклати глава. Чеси започна тихичко да се смее. Дори в очите на херцогинята се появиха странни пламъчета.

Петнадесет минути по-късно децата продължаваха да спорят помежду си, когато се появи ханджията и им поднесе чай и бадемови сладки, току-що извадени от фурната.

На таблата бяха наредени най-хубавите сребърни прибори – гордост на заведението, както и бутилка от най-доброто бренди от избата.

Стопанинът на „Уайт Харт“ можеше и да живее в това затънтено място, но знаеше кога случаят си заслужава.

- Не си!
- Направих го!
- Не си!
- Нап...
- Стига!

Моментално два чифта светли, лазурни очи, съвсем като тези на Тони, се сведоха разкаяно. Чайт бе изпит, сладките – изядени до последната трохичка и децата бяха изслушали доста преработена версия за извадението на Чеси.

Скоро след това бяха започнали да спорят чия е била идеята да се обърнат към херцогинята на Кранфорд, когато чичо им бе изчезнал така внезапно. Оказало се бе, че херцогинята вече има собствени подозрения.

– Сега, когато се уверихте, че аз и мис Камърън сме в безопасност, предлагам да намерите гувернантката си и...

– Имаш предвид мис Туитчет?

– Точно така, май така се казваше, мис Туитчет. Тя ще се погрижи...

– А, тя ли? Тя си отиде – заяви Елспет щастливо. – Херцогинята я освободи.

– Господи, бях забравил за това. – Морлънд погледна към властната жена, а в погледа му се четеше жажда за отмъщение. – В такъв случай може би тя ще ви заведе долу, за да измиете личицата си, да се срешете и да почистите невъзможно мръсните си нокти преди да потеглим оттук.

Херцогинята изсумтя и се изправи на крака.

– Хайде, деца. С мен е и моята компаньонка и съм сигурна, че ще открием и за вас някакво занимание в това чудато място.

– Сетих се какво ще правим! – Елспет сграбчи дружелюбно ръката ѝ. – Ханджията каза, че имат жаби в езерцето.

– Има – поправи я старата жена разсеяно.

– Има? И вие ли ги видяхте? О, колко прелестно! Джеръми обеща да ми хване една. Но може би вие ще го направите?

Херцогинята хвърли заплашителен поглед към Морлънд, но той само поклати глава и продължи да се усмихва доволно.

– Сърдете се на себе си, Ваша светлост. Но ще ви оставя да се измъкнете сама, ще намерите някакъв начин. С или без помощта на вашата компаньонка.

Брадичката ѝ се вирна.

– Хайде, деца. Явно не сме желани тук.

– Ако нямате нищо против, Ваша светлост, нека моята да бъде много голяма, ако обичате. Много голяма и кафява. Без мно-о-о-го от онези отвратителни брадавици...

Херцогинята леко потръпна, докато Елспет щастливо я извеждаше от стаята. Настъпи тишина.

Чеси прехапа устни, мъчейки се да съдържи смеха си.

– Не биваше да правиш това, Тони. Може би трябва да отида с тях и...

– Нищо такова няма да направиш, палавнице. Чу я да казва, че компаньонката ѝ е с нея. Затова ще стоиш тук – веднъж поне плаха и покорна – докато стегна глезена ти. – Погледна недоволно към собствените си крака и разкъсаните панталони. – Слава Богу, че е малко вероятно някой от познатите ми да ме видят тук. Иначе не знам дали ще мога да преживея този ден.

– Ех, да те бяха видели горе на покрива. Беше чудесен, толкова храбър. – Очите ѝ заблестяха, когато тихо повтори клетвата им. – Мой вечен приятелю. Моето сърце и най-смелият ми войн срещу всички неприятели. О, Тони, ти спаси живота ми там горе. Аз нищо не можех да направя, абсолютно нищо. Това никога не ми се е случвало досега.

Изведнъж си припомни всички ужасни неща през този ден.

– И той щеше... Искаше да... – Тя потрепера.

– Ш-ш-ш-т. Всичко свърши. Беше в шок. Но сега си в безопасност.

– Как мога някога да ти се отплатя?

Лицето на Морлънд се навъси.

– О, ще успя да измисля едно-две нещица. Като начало...

Отново се чуха тежките стъпки на ханджията, който се качваше по стълбите.

Морлънд комично погледна към тавана.

– Никога ли няма да останем сами?

Миг след това на вратата нервно се почука.

– Влез – извика Морлънд недоволено.

Лицето на стопанина бе плувнало в пот и зачервено от вълнение.

– Моля за извинение, милорд, но долу един мъж много настоява да разговаря с вас. Наистина „настоява“ може би не е най-точната дума, защото...

– Отпрати го – последва безмилостният отговор.

– Но... Искам да кажа... Той едва ли...

– Освен ако не е... – Лицето на Морлънд просветна. – Да не би да е свещеникът?

– Не, но...

– Тогава да изчезва! И ти също. Моментално!

Потящият се ханджия поклати глава и напусна стаята, мърморейки през цялото време.

– Много са досадни тези хора от Есекс. Помня, че имаше някаква причина никога да не се отбивам тук на път за Севъноукс. Трябва да не го забравям и в бъдеще да се съобразявам с това. Та, докъде бяхме стигнали?

– Дотам, че сме изключително невъзпитани и непростимо безразсъдни.

– Нищо подобно, скъпа моя. Малко неприличие винаги се очаква от благородниците. Ако се бях отнесъл по-любезно с този мъж, той направо щеше да припадне от изненада.

Чеси се опита да стане от скута му.

– Ти си без съмнение най-суетният, най-нелюбезният...

Морлънд я придърпа обратно и страстно я целуна по врата.

– ...най-нахалният...

Следващата му целувка попадна върху ухото ѝ.

– ... най-... най-... О, Тони!

Той дразнеше чувствителната ѝ кожа с език и зъби, карайки дъхът ѝ да секне.

– Проклетник такъв. Как успяваш да ме накараш да се чувствам така?

– Как така? – долетя въпросът му, прошепнат с устни, долепени до

горещата ѝ, жадуваща го плът.

– Да ме оставяш... без дъх. Така... безразсъдна.

Морлънд тихо се изсмя.

– Много просто, любов моя. Просто те карам да се чувстваш така, както аз се чувствам. Според мен е честно, не смяташ ли? Дори Конфуций е казал, че...

Не успя да продължи. В следващия миг вратата се отвори широко и в рамката застана висок мъж със смачкана филцова шапка и огромно, изцапано с прах, горно палто. Личеше си, че ще се пръсне от ярост.

– Пусни я.

Морлънд премигна, но не помръдна.

– Веднага, глупако!

Чеси усети как тялото на Морлънд се стяга.

– Май не ми харесва тонът ви, човече. Нито думите ви. – Гласът му бе мек, подчертано спокоен.

Но всеки от приятелите му знаеше колко опасен е Тони Морлънд, когато говори с такъв глас.

– И горещо ви препоръчвам да излезете оттам, откъдето сте влезли. Иначе... – остави думата да увисне във въздуха, тиха и заплашителна.

– Иначе какво! Хич не ми пука какво мислиш за мен или моя тон. Стой настрана от нея, копеле такова!

Очите на Морлънд се присвиха. Имаше ругатни, които не можеха да се отминат току-така.

Бавно отмести Чеси от скута си и я положи на широката облегалка на стола.

– Така ли? Може би няма да възразите... да обсъдим това... навън. По мъжки.

– С удоволствие.

Чеси се вкопчи в рамото на Тони.

– Недей, Тони. Не трябва... – Тя погледна към другия край на стаята. Защо нещо в този мъж ѝ се струваше познато? – Кой... Кой сте вие?

Последва тих, дрезгав смях. Тони се изправи на крака.

– Забрави го, Чеси. Не се занимавай с него. Дворът при конюшната е чудесен за дребната работа, която имаме да уредим. Съмнявам се, че този човек се бие със същата лекота, с която подмята обиди.

– Достатъчно добре, за да се справя с такива като тебе.

Ръцете на Морлънд се свиха в юмруци.

– Да тръгваме тогава.

Чеси хвана Тони за ръката.

– Не... забранявам ти! Краката ти са още наранени, ръката ти кърви. Това е лудост!

– Пет минути ще са ми достатъчни, за да се разправа с този нагъл тип – увери я Морлънд дрезгаво.

– Но твоето... – Чеси се поколеба, несигурна дали трябва да споме нава болното му коляно.

Той се обърна с безизразно лице. Чакаше, тя добре знаеше това, да чуе какво още има да му казва.

Чеси замръзна на място, усещайки ледени тръпки да преминават през тялото ѝ. Разбра, че се намира на ръба на страшна бездна.

Следващите ѝ думи щяха да са от огромно значение. Една грешка, едно подхлъзване и ще го загуби.

– ... рамо – довърши тя почти без да диша. – Едва започва да се оправя в края на краищата. И като се има предвид, че положих доста усилия, за да не умреш, за мен пренебрежителното ти държание е като лична обида.

Видя как графът малко се отпуска.

– Рамото ми няма да е пречка, уверявам те.

– О, ти си невъзможен. Толкова нахакан, глупав... Или с други думи – всичко, което знам, че може да се очаква от един мъж.

Светлите вежди на Морлънд се повдигнаха.

– Едва ли е изненадващо – отбеляза той суховато. – В края на краищата аз съм мъж.

– Е, не се дръж като такъв през цялото време! Нито вилней като... като...

– Като разярен хипопотам? – предложи ѝ сравнение човекът до вратата. – Или като обиден хлапак в период на възмъжаване?

Чеси замръзна. Ето го отново същото познато чувство – нещо в гласа, в едва доловимия хумор.

– Вас какво ви засяга?

Морлънд видя как Чеси се намръщи, забеляза внезапното напрежение в раменете ѝ.

– Принуден съм да повторя въпроса на дамата. Какво ви засяга? – обади се графът.

– Какво ме засяга ли? Ами нещо, бих казал. – Мъжът дръпна прашното си палто и го запрати към някакъв стол. – Защото, проклетите досаден развратнико, аз съм нейният баща!

38.

Докато говореше, пътникът свали измачканата си шапка и разкри рунтави, посребрени черни коси. Скръсти ръце на гърдите си, гледайки свирепо Морлънд.

– А ти трябваше да се грижиш за нея. Да я пазиш от злини. Ха! Вместо това я прелъстяваш! Безчестие е да се възползваш от нейната беззащитност.

Красноречието му бе прекъснато.

– Татко? Ти ли си наистина? – С възторжен вик Чеси скочи от стола. Лицето ѝ се изкриви от болка, когато стъпи върху наранения си крак.

– Чеси, недей! – Морлънд се втурна да ѝ се притече на помощ.

Но бе прекалено късно. Тя залитна, а след това бавно започна да се свлича настрани.

Морлънд я хвана, преди да се удари в стола. Прегърнал я здраво, той гневно се обърна към вцепенения Джеймс Камърън.

– Нямах ли по-добро занимание от това да съсипваш живота на дъщеря си, Камърън? Нямах ли си някаква там педя земя, която да човъркаш в името на научния напредък? Някой надут, богат търговец, когото да ухажваш с молби да финансира поредното ти невероятно начинание? Боже милостиви, човече, не виждаш ли, че я боли?

Веждите на възрастния човек се свъсиха.

– Чеси, момичето ми... – Той погледна към Морлънд. – Какво точно става тук?

– Крайно време е да се заинтересуваш от дъщеря си! Прекрасен баща си, няма що, да се мъкнеш Бог знае къде и да очакваш тя да те измъкна от батаците, в които си затънал до шия, когато...

– Достатъчно, човече! И без това ръцете ме сърбят да надупча някого с два-три куршума, така че на мушката може да се окажеш и ти.

– Само посмей!

– Добре! Към двора на конюшнията, нали! След тебе.

Чеси не знаеше дали да заплаче от радост или от гняв.

– Вие двамата, спрете! Вие сте... по-ужасни от децата!

– Какви деца? – прогърмя гласът на баща ѝ. – Не ми казвай, че негодникът се опитва да ти натрапи децата си. Само това може да се очаква от хаймана като него! Боже, Тони, ще те науча как се...

Извади пистолет и го насочи към гърдите на Морлънд.

– Пусни я и се отдръпни настрана, проклетнико. И се приготви за

среща със Създателя си.

– Татко, недей!

– Готов ли си, подлецо?

Морлънд остави Чеси върху стола и кръстоса ръце на гърдите си.

– Хайде, стреляй!

– Не! – Чеси успя да доуцука до баща си, сълзи се стичаха по бузите ѝ. – Спрете това идиотско представление! – Гневно посегна и сграбчи свободната му ръка.

Камърън премигна и сведе поглед. Сепна се, когато видя сълзите по бузите ѝ.

– Чеси, момичето ми... – прошепна той нежно и ласкаво. – Какво направих? Ти... Ти го обичаш, така ли?

– Да. Страшно много.

В следващата секунда Камърън напъха пистолета в джоба си и я сграбчи в силна прегръдка.

– Не знаех. Мислех, че те насилва да...

– Разбира се, че не си знаел. Но наистина ли си добре? Те не те ли нараниха?

– Изобщо – излъга Камърън.

– Но как успя да избягаш. Нали все пак бяха от Триадата?

– По-късно – срязва я той грубичко. – Много повече ме интересува какво става с теб.

– Ами доста е... – Тя хвърли поглед към безизразното лице на графа. – Историята е твърде дълга и мисля, че е по-добре вие двамата да пиинете по чаша чай, преди да започна да разказвам.

В този момент се чу забързано топуркане. Две малки същества надникнаха през вратата.

– О, Дже'ъми, виж. Сега тя целува него. Ти нали каза...

– Ш-ш-ш-т, Елспет.

– Няма! Нали каза, че ще се жени за нашия чичо Тони?

– Чичо Тони? – повтори Джеймс Камърън изненадано. – Да се ожени за моята Чеси? – Той погледна към графа.

Изведнъж набръчканото му лице се озари от усмивка.

– Но защо не каза, разбойнико? А аз през цялото време си мислех, че имаш нещо много нередно наум!

– Защото не ни даде възможност да кажем каквото и да било – обади се Чеси със смях.

– Хванах се за пистолета, така ли? – Той погледна Чеси с печална усмивка.

– Винаги така правиш – напомни Чеси нежно. С любов.

– Ех, момчето ми. Колко добре ме познаваш. – Той погледна към графа, който продължаваше да стои изправен в другия край на стаята, без да помръдне.

– Е, не стой там, момчето ми! Ела насам! Ела и стисни проклетата ми ръка! Не че го заслужавам, какъвто глупак се показах, но ме познаваш достатъчно отдавна – мен и моя сприхав характер. – Погледна към двете фигурки, застинали с широко отворени очи на вратата. – Твоят племенник и племенничка, така ли?

– Моите повереници. Децата на брат ми – обясни Морлънд, малко поомеквайки.

– Доста са симпатични. Виждал ли си някога старинна английска монета, млади момко? Със златния лик на Магнус Максимус, великия войн, който изтръгна Англия от контрола на Рим, а след това нападна самото сърце на Империята. От чисто злато са и са изключително красиви, с крилатата Победа, изобразена във фона. Ами ти, млада госпожице? Намирала ли си каменна стрела в земята, паднала там направо от ръката на ловец, мъртъв от десет хиляди години?

– Не-е-е – прошепнаха децата в хор, омагьосани от думите му.

– Нима? Тогава чичо ви сериозно е занемарил образованието ви.

Двамата тъкмо събираха кураж, за да се присламчат към този изключително интересен мъж, с буйна сребристочерна коса, когато се появи херцогинята.

– Значи ето къде сте били вие двамата! Какво направи с жабата, която ти хванах, Елспет?

– Вие... – Морлънд не можа да се въздържа и се разсмя. – И не е с онези безбройни, грозни, кафяви брадавици, надявам се?

– Точно такава е! Но какво те засяга теб, със сигурност не разбирам! – отвърна херцогинята хладно.

Бащата на Чеси кимна одобрително.

– Направо си го заслужи.

– А кой, ако може да запитам, сте вие?

– Джеймс Едуард Харис Камърън. – Бащата на Чеси почтително свади шапка и дълбоко се поклони. – На Вашите услуги, мадам.

Херцогинята застина.

– Камърън? Искате да... – Погледна към Чеси за потвърждение.

– Баща ми е успял да избяга. И след това, Бог знае как, но е успял да ни открие тук.

– Когато не те намерих на „Дорингтън Стрийт“, Чеси, отидох да

видя Тони. Неговият човек, Уитби, ме насочи насам.

– Започвам да съжалявам, че ти е казал – промърмори Морлънд. А след това очите му станаха загрижени. – Наистина ли успя да се измъкнеш невредим? Успя ли да видиш и да запомниш добре някой от тях?

– Не сега, момчето ми. Не сега. – Бащата на Чеси се намръщи. – Ще ви разкажа всичко по-късно. Чеси трябва да си почине.

– Това е първото разумно нещо, което изричаш.

– Вие двамата ще престанете ли да се препирате, ако обичате! – намеси се Чеси. После залитна и Елспет се втурна към нея, за да я подкрепи. Чеси притисна момиченцето до себе си, а след това стрелна с ядосани очи Морлънд и баща си. – Кога ще започнете да се държите подобаващо за възрастта си?

– Никога, да се надяваме – промърмори в отговор баща ѝ.

– Съвършено вярно – изръмжа Морлънд. – Ти никога не си го правил. Цял живот си бягал от отговорност, трупайки всичко на гърба на Чеси. – Морлънд гледаше гневно към Камърън. – Но възнамерявам да променя това. Ще я предпазя от теб и твоите...

Чеси въздъхна. Докато двамата продължаваха да се карат, тя сведе поглед към ококорената до нея Елспет. Повдигна рамене и заяви:

– Мъже!

Миг след това Елспет, имитирайки я съвършено точно, сви рамене и дълбоко въздъхна:

– Мъже...

* * *

Чеси седеше до прозореца и гледаше как селското пастирче превежда рунтавите си повереници през алеята, обсипана с диви зюмбюли. Усмихна се, изпълнена с чувството за уют и усещането за принадлежност – нещо, което не ѝ се бе случвало до този момент.

Значи това е Англия, за която бе чувала други да говорят с такава носталгия и копнеж. Вперила поглед в зелените хълмове, които се виждаха сред прозрачната мъгла, Чеси разбра болката на всички, които страдаха, че са толкова далеч от тази красота.

В другия край на стаята баща ѝ се разхождаше, описвайки едно особено опасно приключение в пустошта на Балучистан, където воюващите туземци за малко не го бяха обезглавили. Пред него децата седяха с широко отворени очи, онемели от възторг. Тънки пръсти я потупаха по рамото.

– За Макао ли мислиш, скъпа?

Чеси вдигна очи и се усмихна, когато видя херцогинята. Посочи към прозореца.

– Мисля за това. Толкова е... красиво.

– Не си се затъжила за дома, надявам се?

Чеси поклати глава.

– Напротив, чувствам се неблагодарна. Аз едва познавам Англия и все пак... – Тя разтърси глава. – Тук се чувствам съвсем като у дома.

– Може би това чувство има нещо общо с Тони Морлънд?

Чеси се усмихна още по-широко.

– Вероятно е така. – За миг тъга засенчи лицето ѝ. – Само да можеше...

– Да можеше какво, мила?

Чеси нервно заопипва дантелената украса на елечето.

– Каж ми. С мен можеш да споделиш – подкани я херцогинята.

– Ами... Като знам от колко неща се отказва. Вероятно има други жени къде-къде по-подходящи от мен. Не мога да му предложа нито богатство, нито благородническа титла.

– Глупости... – Херцогинята я стисна за рамото. – Никога ли не ти е минавало през ум, че в замяна на това го даряваш с други неща – светлина, смях и чувството, че изцяло му принадлежиш – неща, които ни кога преди не е имал. Ти му даваш именно това, Франческа Камърън. Наблюдавам промяната в него през из теклата седмица. Всичко се дължи на теб, мила моя.

Чеси положи ръка върху крехките пръсти на херцогинята и усети как някаква буца заседна в гърлото ѝ.

– О, благодаря. Толкова сте мила с мен.

Херцогинята ненадейно се стегна.

– Глупости. Ти си тази, която...

Зад гърба им се дочуха стъпки. Тя се прокашля и се отдръпна от Чеси.

– Заговорничите, както виждам. – Графът гледаше ту едната, ту другата. – Съзаклятничите срещу мен, предполагам?

– И добре правим – сряза го херцогинята. – Някой трябва да се заеме с теб, момчето ми. И от всички, които виждам, мис Камърън е най-подходящата. Точно ѝ описвах лошите ти навици.

Той въздъхна с престорен трагизъм.

– А аз се надявах да мина за джентълмен с добро име.

Херцогинята изсумтя.

– Напразни надежди, ако питаш мен.

* * *

Шестимата спореха на висок глас дълго и доста весело. Слънчевият следобед измина неусетно преди здрачът да се спусне над тучната приroda на Есекс.

Агънцата бяха приборани, но звънчетата им продължаваха да се чуват. В живия плет бекаси и полски чучулиги извиваха своите трели. Въздухът бе златист, изпълнен с лека, прозрачна мъгла, която се стелеше по Зелените хълмове и се сливаше със сребърните, вливащи се едно в друго, поточета.

По някакъв начин Чеси се чувстваше повече у дома в тази непретенциозна странноприемница, отколкото през целия си живот.

След шумна и доста забавна вечеря бе решено да прекарат нощта в „Уайт Харт“.

Ханджията бе във възторг и Чеси забеляза, че баща ѝ с облекчение прие решението да не тръгват толкова скоро отново на път.

На няколко пъти Чеси се опита да се отдели с него от групата с надежда да научи как е успял да се освободи, но всеки път ококорените дечица го молеха да им разкаже още някоя, изпълнена с приключения и подвизи, история.

Когато небето съвсем потъмня, граф Морлънд излезе да уреди спането на децата. За радост на Чеси, настаниха ги в стая, която от едната страна беше свързана с нейната, а от другата – с тази на херцогинята. Морлънд бе направил опит да се настани в по-малката стая, но тъй като леглото там беше поне тридесетина сантиметра по-късо от ръста му, подобно разпределение бе отхвърлено.

– А сега вие двамата заминавайте в леглото! Утре рано сутринта поемаме за Съфък, за да сме в Севъноукс навреме за обяд.

– О, нека още малко! Само още една история! Моля те, чичо Тони.

Настойникът им не се подаде на молбите.

– Хайде, двамата! Освен ако не искате да се сблъскате с легендарното чудовище от тресавището.

Елспет се смееше весело. Держъми очевидно се разкъсваше между желанието да остане и необходимостта да се подчини.

– А, значи сме смелчаци, така ли? – В следващия миг Тони се спусна към децата и, хващайки ги здраво под мишница, ги понесе, смеещи се и протестиращи, към вратата. Очевидно бе познат и спазван ритуал преди лягане.

На вратата се спря.

– Кажете „Лека нощ“, чудовища.

Децата произнесоха нужните думи, като през цялото време се превиваха от смях, защото Тони безмилостно ги гъделичкаше.

Скоро след това Чеси и херцогинята също се оттеглиха. Само Джеймс Камърън остана, отдавайки дължимото на бутилка превъзходно сладко вино от Мадейра, която ханджията бе донесъл от килера.

Но колкото виното намаляваше, толкова лицето му ставаше все по-угрижено.

* * *

Чеси тъкмо потъваше в неспокоен сън, когато подсъзнателно усети лек, неясен шум. Седна рязко в леглото, а ударите на сърцето й ускори-а ритъма си при спомена за случилото се на покрива.

Тишина. След това отново същият лек неясен шум – сякаш някой драска върху дърво.

Този път Чеси схвана, че звукът идва откъм вратата, която свързва-ше стаята й със стаята на децата.

– М-мис Чеси?

Порив на вятъра накара стрехите на старата постройка да заскър-чат, а стъклата на прозорците тихо да зазвънтят.

Миг след това вратата широко се отвори. Елспет стоеше на прага като привидение, с лице бледо като широката й, бяла нощница. Стиска-ше здраво одърпана и доста преживяла кукла-ветеран в ръце.

– М-мис? Вас... Искам да кажа... Чухте ли шума?

– От вятъра ли? Доста неприятно, нали? Но съвсем безобиден е, уверявам те.

– Вас смущава ли ви... Вятърът имам предвид? Когато фучи и реве по този начин?

Сърцето на Чеси се сви, когато видя, че Елспет трепери цялата.

– Какво има, скъпа? – Тя отметна завивките и, отивайки до моми-ченцето, приклепна и започна да гали лъскавите златни плитки.

Треперенето продължаваше.

– Мислех си, че... ако и вие като мен не харесвате вятъра, тогава... – Тя преглътна, докато следващ порив профуча над главите им. – ...Аз нямаше да имам нищо против, ако дойдете да спите при мен, в моето легло.

Чеси бързо и силно я прегърна, а после рязко се изправи.

– Великолепна идея. Ще ме изчакаш ли да отида да си взема възглавницата?

Елспет кимна. Но когато Чеси се обърна, момиченцето я хвана за ръка и тръгна редом с нея, явно се страхуваше да се отдели даже за миг.

Заедно отидоха и взеха възглавницата, а след това влязоха в съседната стая, където Чеси се мушна в леглото на бледото момиченце.

Джеръми спеше дълбоко в далечния край на стаята, нечуващ нито вятъра, нито шума от клончето, което се удряше в стъклото на прозореца.

– Бих... Бихте ли искали да ми прочетете приказка? Свещта е на нощното шкафче.

– Не, скъпа. Нали не искаме да събудим Джеръми? Но ще се опитам да ти разкажа една. Много тихичко.

– О, да. Моля ви. Сутринта Дже'ъми има да се ядосва, че я е проспал.

– Добре. Стуши се още по-близо до мен.

Топли пръстчета хванаха Чеси за ръката.

– Готова съм, мис.

– Чакай сега да видим. Имало едно време...

– Преди много, много години – подсказа Елспет сведущо.

– Не е честно! Ти знаеш приказката, пакостнице!

Елспет се разкили.

– О, мис! Вие ме занаяте. Продължавайте, моля ви.

– Х-ъ-ъ-м... Докъде бях стигнала? А, да, преди много, много години, в една чудесна земя през седем морета, имало страна, където банички с месо и бадемови торти растели като ябълки по дърветата.

– М-м-м... Звучи... толкова хубаво. – Елспет се прозя.

– О, да. Това било много специално място. На север от нощта и на запад от утрото.

Гласът на Чеси се снижи, докато дишането на Елспет започна да става равномерно от идващия сън.

– И в тази земя на юг от слънцето, на север от нощта, живеело едно много умно момиченце. Хубаво и смело. То се казвало Елспет...

Чеси се усмихна, усещайки как пръстчетата в ръката ѝ се отпускат. Внимателно се измъкна от леглото, а после се наведе, за да подпъхне завивката под вече спящото дете.

– Спи спокойно, малкото ми момиченце – прошепна тя. – Да можех и аз да направя същото.

* * *

– Трябваше да останеш, Лизи. – Херцогинята прокара за последен

път четката със сребърна дръжка през бялата си коса, след което я остави върху тоалетката.

Компаньонката ѝ нищо не отвърна, привидно заета с отстраняване на пращинка от великолепните кожени чехли на херцогинята.

Благородната дама се намръщи.

– Не можеш вечно да се криеш, нали знаеш? Станалото – станало, скъпа. Някой ден ще трябва да признаеш този факт. И имам чувството, че този ден е настъпил.

Крехката, слаба, тъмнокоса жена въздъхна, зави чехлите в хартия и внимателно ги подреди в отворената и вече почти пълна пътна чанта.

– Не мога. Искам да го направя, опитах дори, но... Невъзможно е! – Тя се обърна и херцогинята видя, че изцялото ѝ лице е облято със сълзи.

– О, Лизи, без сълзи! Ела тук! – Тя протегна ръце и компаньонката приседна до нея, разтърсвана от ридания.

– Толкова си добра към мен, Амелия. Прекалено добра. След всичко, което се случи.

– Глупости, скъпа. Просто аз съм една стара, себична жена, която изцяло робува на желанията си. Защото съм открила, че имам най-добрата компаньонка в целия свят. – Тя протегна ръка и повдигна брадичката на жената. – Но ти не можеш вечно да се криеш зад гърба ми. Нито пък да се преструваш на моя компаньонка. Не ти подхожда, както неведнъж съм ти заявявала. Особено сега.

Жената, чието име всъщност беше Елизабет, се опита да не плаче. На светлината на лампата очите ѝ бяха зачервени. Те бяха забележително сини, с теменужен оттенък.

– Кога ще ѝ съобщиш? – попита херцогинята строго.

– Да ѝ съобща ли? Не мога. Как да я погледна в очите след... О, всичко е толкова объркано! Тя ще ме намрази.

– Можеш, разбира се, и си длъжна да го сториш. Момичето има право да узнае в края на краищата.

Тъмнокосата жена подсмъркна и прие предложената от херцогинята кърпичка.

– Как да ѝ кажа? Всичко бе толкова отдавна. Бях сигурна, че съм го преодоляла, че е най-добре нещата да си останат така, каквито са. А сега какво – да отворя старите рани? Да съживя цялата болка. – С мъка си наложи да не изхлипа. – Не... Сигурна съм, че няма да мога.

– Ако ти не ѝ кажеш, аз ще го направя.

– Не! Моля те...

– Тя трябва да узнае истината, Елизабет. Трябваше да бъда по-настойчива, но толкова се бях наслушала на страховити приказки за този мъж – куп истории за невъздържаното му поведение. Но сега... Ами, че той въобще не е бандитът, който си представях. Съвсем не.

– Бандит? О, не. Джеймс никога не е бил такъв. – Нежна, замечтана усмивка освети лицето на компаньонката. – Той е добър човек. Вярно, упорит и ексцентричен, но добър.

Херцогинята тихичко, но категорично заяви:

– Това решава всичко! Трябва да кажеш и на двамата. Камърън има право да узнае. А Чеси... Ами, крайно време е Чеси да разбере, майка ѝ е жива!

39.

– Жената преbledня.

– Да... Да ѝ кажа? Че съм ѝ майка?

– Разбира се.

– Просто ей така: „Здравей, скъпа моя. Съжалявам, че ме нямаше, но ето че се върнах, и всичко отново ще бъде чудесно.“ О, Амелия... Просто не мога!

Херцогинята на Кранфорд изсумтя.

– Лизи Гранвил, къде е смелостта ти? Тя те крепеше в миналото, преди да дойдеш при мен. А тогава бяха лоши времена наистина. Не ми се вярва, пък и не е редно, че не си си давала сметка, че един ден ще се стигне до това положение.

Жената със сините очи – същите като тези на Чеси – въздъхна.

– Вероятно е така. Но не сега... Не още... – Тя се обърна с лице към херцогинята. – Тя е толкова красива, Амелия. Тя е... всичко, което аз не съм. Не успях дори да издържа на силното негодувание на баща си.

– Имаше причини за това, доколкото си спомням. Майка ти бе много болна, а баща ти не желаше да ѝ осигури грижите, от които се нуждаеше. Не че съм изненадана. Старият Гранвил бе едно студенокръвно парвеню – довърши тя навъсено.

Елизабет Гранвил се изправи и започна да се разхожда из стаята, стискайки здраво дантелената кърпичка в ръце.

– Но Франческа би... Дори да ѝ кажа, това едва ли би променило нещата? В нейния живот няма място за мен. Нито в неговия.

– Още го обичаш, нали?

Тъмнокосата жена застина на място.

– Да го обичам?

– Не го увъртай. Отговори на въпроса!

– Ами... Да... – пророни тя. – По съвсем платоничен начин, разбира се. Би било хубаво отново да бъдем приятели.

Херцогинята изсумтя, с което изрази отношението си към подобна идея.

– Добре. Ще изчакам до утре вечер. След това ще им кажа; независимо дали искаш или не. Ясна ли съм?

Компаньонката едва бе чула думите. Тя се вираше през прозореца навън, към тучната природа на Есекс, осветена от пълната луна, която проблясваше през гонените от вятъра дъждовни облаци.

– Винаги е бил красив... Още е, не мислиш ли? И забеляза ли как добре се справя с децата? Трябва да е бил чудесен баща на... на нашето дете. – Пръстите на Лизи мачкаха муселиненото перде. – Франческа... Скъпата малка Франческа със заразителния смях и пълните бузки. И онази чаровна трапчинка... От какво съм се лишила... Все неща, които не могат да се върнат обратно. О, Амелия, каква глупачка съм била...

В следващия миг тя облегна чело на стъклото на прозореца и започна да плаче с разтърсващи, приглушени ридания.

Нито една от тях не забеляза, че паянтовата врата не бе издържала напора на вятъра и сега бе леко открената.

* * *

Отвън в коридора графът на Морлънд се облегна на стената.

Беше невъзможно.

Беше невероятно. И все пак... Бе чул всичко със собствените си уши – заплахата на херцогинята, отговорите на нейната компаньонка.

Елизабет Гранвил. Съпругата на Джеймс Камърън.

Майката на Чеси Камърън.

И какво, за Бога, трябваше да направи сега? Херцогинята бе права. Чеси трябваше да научи истината. Но как да ѝ съобщи всичко, без да я нарани?

Не, най-добре да се вслуша в съвета на херцогинята и да види какво ще донесе утрото. Тогава може би, ако жената все още не беше взела решение...

Шум зад гърба му накара Морлънд светкавично да се завърти със свита в юмрук ръка. Навсякъде му се привиждаха пратеници на Триадата, с черни маски или безмилостни разбойници, решили да отвлекат

Чеси.

Но се оказа мъж. Висок, с рошава посребрена коса и измъчено лице. Лице, бяло и изопнато, лице на човек, видял призрак.

Точно това, което по някакъв начин се бе случило с Джеймс Камърън.

Бе видял призрака на собственото си минало – призрака на жената, която винаги бе обичал, на майката на неговото дете.

– Тя... Тя е жива! О, Боже! След всичките тези години. – Той гледаше Морлънд напрегнато, със странно замаяни очи. – Ти... Ти чу, нали?

Морлънд кимна.

– Елизабет... Лизи... – Прекара пръсти през очите си, а раменете му се отпуснаха. – Как е могла да постъпи така с мен? С нас? – Беше блед, разгърсен до дъното на душата. – Мислех, че е умряла. Сигурен бях. По дяволите, трябваше да нахлуя вътре и да...

– Ела, човече. Трепериш като лист. Не си в състояние да се срещаш с когото и да било в момента. Не съм сигурен, че и аз бих могъл. В стаята си имам една бутилка сносно вино от Мадейра и мисля, че е настъпил идеалният момент да я отворим. – Тони внимателно затвори вратата на херцогинята, след което хвана Камърън подръка и го поведе към стаята си.

– И докато се подкрепим, най-доброто ще бъде да ми разкажеш всичко, което старателно криеше от Чеси – за Триадата.

– Дойде ни като гръм от ясно небе. И двамата не го очаквахме. Предполагам, че понякога се случва така.

Двамата седяха с изпружени крака пред огъня, който ханджията току-що бе запалил в стаята на графа. Бутилката бе преполовена.

Камърън говореше тихо и бавно.

– Оженихме се с помощта на баба й. Елизабет бе прелестна в края на краищата и само твърдоглавието баща й пречеше да се съберем. Мисля, че не можеше да се примири с мисълта да се раздели с дъщеря си, която му вършеше чудесна работа като слугиня. Защото той я третираше като слугиня. Ако не бе тя, кой може да каже колко дълго щеше да живее майка й? – Въздъхна, втренчил поглед във виното. – От начало до край бе една невъобразима каша. И въпреки всичко двамата успяхме да откраднем малко щастие, нищо, че бе съвсем за кратко.

Изведнъж Морлънд се навъси. Бе доловил някакъв шум – дали не бе изскърцал дъсченият под навън в хола? Вдигайки пръст до устните си, той мълчаливо се промъкна до вратата и внимателно я отвори.

Коридорът бе пуст. Сенките и отраженията на светлината на двете

свещи танцуваха върху стената.

С решително изражение Морлънд пристъпи надолу по коридора и хвана дръжката на вратата към стаята на Чеси.

Бе заключена, точно както бе наредил. Същото бе и с вратата на децата.

Пред вратата на херцогинята той се спря и се намръщи. Лекичко почука.

– Ваша светлост?

Херцогинята се появи с разтревожено изражение на лицето.

– Всичко наред ли е? Чеси...

– Това искам да проверя. Ако нямате нищо против. – След кимване на херцогинята той се запъти към съседната стая. Елспет и Джеръми спяха дълбоко, завити до брадичките. Морлънд леко откряна вратата към стаята на Чеси.

Тя лежеше с буза върху чистото, спално бельо, а косата ѝ бе като тъмен ореол около главата. Ръцете ѝ бяха свити и лежах до брадичката. Изглеждаше пленителна, деликатна и много красива.

Морлънд отмести една тъмна къдрица от бузата ѝ и я целуна нежно по слепоочието. Тя лекичко се размърда, след което въздъхна.

Но когато се върна в стаята на херцогинята, лицето му бе свъсено.

– Дръжте вратата затворена и пуснете резето. След всичко, което се случи днес следобед, не мога да позволя никаква небрежност.

Херцогинята кимна разбиращо.

Морлънд изчака да чуе звука от пускането на резето, след което се обърна и се върна в стаята си. Очите му бяха сериозни, докато пълнеше чашата си.

– Откри ли някой?

Морлънд сви рамене.

– Никого не видях. Вероятно е било от вятъра. Тези стари странноприемници са пълни със скърцаща дървения. – С питие в ръка той се върна на мястото си пред огъня. – Докъде бяхме стигнали? А, да, описваше прибръзаната ви женитба. Какво стана тогава? Какво ви раздели?

– И всичко, и нищо. Животът. – Камърън се намръщи. – Почна се от детето. Бях довел Лизи в Макао, за да започне наново. Вече имаме Чеси – възхитителна и здрава, както може да бъде само едно дете. Лизи се бе измъчила през първата година, затова наех китайска бавачка. Но Лизи не я искаше и все се сърдеше. По същото време получихме вест, че в Англия състоянието на майка ѝ се е влошило.

Той въздъхна, взирайки се в питието.

– Новината дойде в лош момент за нас. Едно нещо влечеше второ. Една караница прерастваше в друга. Сега си давам сметка, че отчасти вината е била и моя. Всичко там бе толкова трудно за нея. Дори не дозирах колко трудно, докато... – Той мрачно разклати чашата. – Получихме писмо от баща ѝ, че майка ѝ е на смъртно легло. Едва по-късно научих, че е приложил пари за билет обратно до Англия.

Пръстите на Камърън побеляха върху гърлото на кристалната гарафа. В този момент изглеждаше доста остарял, а едрото му тяло сякаш се бе смалило.

– Не помня всичко, което ѝ наговорих, но помня, че ѝ казах, че ако ме напусне, няма да я приема обратно. И че Чеси ще остане при мен, защото не съм сигурен как баща ѝ ще се отнесе с детето. Беше я обявил за копеле, тъй като женитбата ни не била законна, което, разбира се, не отговаряше на истината. – Тихичко изруга. – Страхотно се скарахме. И двамата си наговорихме какво ли не. И то все неща, каквито всъщност не мислехме. Но вече бе късно... Тя замина. – Очите му се навлажниха, докато съзерцаваше огъня. – Повече не я видях. Нито веднъж до днес, когато стоеше зад херцогинята, скрита от толкова плътен черен воал, че дори не я разпознах. Повече от двадесет години...

– И си нямал никаква представа, че е тук, че живее при херцогинята?

– Не, разбира се. Направих запитвания в Макао и Калкута, но тя си бе купила билет под друго име. След завръщането си в Англия вероятно е живяла много потайно, почти като отшелница, при херцогинята. Аз... я издирвах, но без никакъв успех. Няма нужда да добавям, че баща ѝ не ми помогна ни най-малко, а майка ѝ бе вече мъртва.

Морлънд поклати глава.

– Аз самият нищо не знам за тази жена, а всъщност съм живял по-близо до нея от теб. Боже, познавам херцогинята още от времето, когато съм бил в пелени, а май не съм виждал тази нейна компаньонка повече от половин дузина пъти. Амелия и думичка не е проронвала за живота си.

Камърън завъртя чашата си.

– Е, това е. Цялата глупава, проклета история. Постарах се да възпитам Чеси добре, така както Лизи би искала. Е, вярно, доста пътувахме и тя не получи дрънкулките, на които повечето момичета се радват, но...

Той погледна Морлънд с настоятелна молба в очите.

– Не е била нещастна с мен, нали? Чеси наистина ли е била

щастлива... е щастлива... от живота, който водехме?

Морлънд се взираше в играта на огъня с намръщено лице.

– Опасявам се, че ще трябва на нея да зададеш този въпрос, Джеймс. Но едно знам със сигурност. Трябва да научи за майка си. Напълно съм съгласен с херцогинята.

– Разбира се. Ще говоря с Лизи още утре. А след това ще трябва да съобщим на Чеси. Най-добре – заедно.

Двамата мъже седяха пред огъня, чийто пламъци очертаваха с танца си от бронз и сенки лицата им. Всеки премисляше превратностите на съдбата и бъркотията, която ги очакваше на следващия ден.

– Още не си обяснил останалото от тази каша. За бягството си от похитителите. Триадата бе все пак, нали? Както предполагаше Чеси?

Камърън кимна.

– Не че го подозирах отначало. Беше дяволски объркано, уверявам те. Отнасях се с мен сякаш съм безмозъчна кокошка и ме захвърлиха във вонящ трюм заедно с още стотина окаяници. Измина цяла вечност, преди да спрем на някакъв док, а след това друга вечност, преди да разбера, че сме в Англия, пуснали котва в старата Темза.

– Съжалявам, че лично не можах да помогна за твоето освобождение, но трябваше да се погрижа за безопасността на Чеси. Хората на Уелингтън обаче доста бързо се справиха.

Камърън се усмихна.

– Доста доволен бях, когато ги видях. Великият мъж е все така дързък. Но откъде знаеха къде ме държат? Сигурно има стотици кораби, пуснали котва в Темза.

– Заловихме един от Триадата. – Гласът на Морлънд стана суров. – Той... проговори.

– Е, мога само да благодаря на небесата за това. Дочухах откъслечни разговори долу, в трюма. Триадата е възнамерявала да използва книгата със същата цел като теб. Надяват се че императорът ще разреши тайните им обреди, ако му дадат такъв ценен дар. Но преди три месеца книгата изчезнала. – Камърън изпитателно се загледа в Тони. – Твоя работа ли е?

– Все още са ми останали няколко хитринки, Джеймс.

– Много умно от твоя страна. За жалост Триадата никак не ме харесва. Когато скъпоценната за тях книга изчезна, решиха да използват Чеси, за да я открие. Знаеха, че е била обучавана в Шао Лин и решиха, че е идеална за целта. Особено, когато научиха, че книгата е донесена тук, в Лондон, където едва ли биха могли да действат незабелязано. –

Камърън енергично разтърка врата си. – Но докато не открия книгата, животът на Чеси продължава да е в опасност.

– Какво толкова могат да направят? Ние сме в Англия, човече, не в Азия!

– Не ги познаваш, Тони. Те са безкрайно предани и превъзходно обучени. Повярвай ми. Няма да се откажат, докато не открият книгата – или ще умират... и пак ще опитват.

Морлънд тихичко изруга.

– Не дочу ли да коментират кой притежава проклетата книга?

– Някакъв англичанин. Това е всичко, което знаят.

Морлънд потисна една ругатня.

– Значи сме точно там, откъдето започнахме?

– Не съвсем. Имам човек, който през цялото вре ме е държал Чеси под око и на когото вярвам като на себе си. Той отплава с нея и Суидин за Лондон. Двамата не подозираха за неговото присъствие, разбира се.

Морлънд рязко се изправи от стола.

– Той?

– Възпитаник, като нея, на Шао Лин. Войн с умения дори по-добри от нейните. С френска и шотландска кръв и в същото време – от рода на принцовете на Манчу. Името му е Макинон, по за по-кратко му вика ме Кан.

Морлънд старателно разглеждаше ръкава на сакото си, откъдето изтръска миниатюрна пращинка.

– Тя... – Тони прочисти гърлото си. – Те били ли...

– Глупак! – Очите на Камърън бяха строги. – От петнадесетгодишната Чеси мисли само за един мъж. За един безразсъден, полудив англичанин, с повече дързост, отколкото разум. – Той предизвикателно се вторачи в лицето на Морлънд. – Не, не са били любовници, разбира се. Доколкото ми е известно, тя го счита за нещо като по-голям брат. Въпреки че той... Понякога си мисля, че...

– Няма значение – срязва го Морлънд доста безцеремонно. – Неговите желания ни най-малко не ме интересуват. Тя е вече моя, чуваш ли? И няма да се откажа от нея. За нищо на света. Заради никого!

По устните на Камърън пробягна едва забележима усмивка. Рунтавата му побеляла вежда се стрелна нагоре.

– Доста интересно.

– Добре, злорадствай, негоднико. Но ще трябва да ме убиеш, за да ми попречиш да се, оженя за нея.

Камърън рязко остави чашата и се задави от мъчителна кашлица.

– Боже милостиви, болен ли си, човече?

По-възрастният мъж сви рамене.

– Нека да приемем, че имам добри и лоши дни. Нищо особено, нали разбираш? Но след всичките години, прекарани на Изток, след тропическата треска... А и сърцето ми никога не е било... – Хвърли кос поглед към Морлънд. – Няма страшно.

Морлънд прокара пръсти през косата си.

– По дяволите, Джейми, защо не ми каза?

– Няма да го споменавам повече, Тони, и очаквам същото от теб. Чеси нищо не знае и възнамерявам нещата да останат такива. Все се опитвах... Искам да е щастлива, да намери дом, който никога не е имала досега, сигурност, която никога не успях да ѝ дам. – Вдигна очи към Тони, сериозни и решителни. – Възнамеряваш ли да ѝ дадеш тези неща?

Морлънд се начумери.

– Знаеш, че е така!

– Чудесно. А... впрочем... Съжалявам, че така се стекоха нещата между нас. Доста ме болеше, когато те принудих да напуснеш Макао.

– Ако наистина е било така, показва го по много странен начин! Само дето не ме пречука, след като ни завари на палубата онази нощ.

Пръстите на Камърън се свиха.

– Сериозно обмислях дали да не те застрелям на място, момчето ми, и нямам нищо против да го призная. Тя бе още дете, а ти мъж с богат опит. Възползва се от нейната невинност, от интимността, която винаги възниква на борда на кораба...

Морлънд замръзна.

– С пръст не бях я докоснал! Боже милостиви, не смяташ, че съм...

– Вече знам, след като премислих. – Камърън скръсти ръце на гърдите си и се загледа в огъня. – Осъзнах, че ще спреш, преди нещата да отидат твърде далеч. Но, по дяволите, щяха да стигнат далеч, рано или късно, ако беше останал. Защото дори аз виждах, че е лудо влюбена в теб, както и ти в нея. Ако не те бях отпратил тогава, трябваше да се ожениш за нея. – Внимателно изучаваше лицето на Морлънд. – Вярно, бе преживял трагедията в Коруня, но имах чувството, че не си съвсем готов за семейство – не и докато Наполеон продължаваше да вилнее на континента.

Морлънд сви рамене.

– Само знам, че изтегли чергата изпод краката ми онази нощ. Така ти унищожи първото щастие, което бях получил от много време насам.

Камърън малко припряно се пресегна и силно стисна рамото на

Морлънд.

– Адски съжалявам за това. Мислех... Надявах се да се върнеш, особено след като войната свърши. Имах си начини да те следя. Знаех за Саламанка... За коляното ти...

Лицето на Морлънд стана студено и непроницаемо.

– Хич не ме гледай така. Дълго време се възстановяваше. Да... И това знам. Както и за онази проклета работа с брат ти, тоя негодник, и вятърничавата му съпруга. Налагаше се да знам. Заради Чеси, не разбираш ли?

Дълго време мълчаха. Камърън се бе вторачил в припукващите пламъци, докато Тони се взираше през прозореца навън.

Най-накрая Морлънд остави чашата.

– Според мен вече няма за какво да спорим, освен как да открием книгата и да се отървем от онези нехранимайковци от Триадата.

Очите на двамата мъже се срещнаха.

– Да не мислиш... – започна Камърън.

– ... това, което мисля ли? – довърши Морлънд.

Камърън сдържано се засмя.

– За другия мъж? За англичанина?

Морлънд кимна.

– Той е единствената ни следа.

– Ще видя дали мога да науча нещо. Може би той би могъл да ни каже нещо повече за това къде се намира книгата.

– Сам няма да се справиш. А аз няма да се отдалеча от Чеси, докато съществува опасност за нея.

– Чудесно ще се справя и без теб, момчето ми. Бил съм забъркан и в доста по-големи кашии. – Камърън се намръщи. – Но пък Чеси не е била замесена.

– Ще се погрижа Уелингтън да бъде уведомен и да получиш толкова хора, колкото ти трябва.

– Благодаря, момчето ми. И не се притеснявай. Все някак ще открия загадъчния англичанин и книгата на насладите.

40.

Гласът бе сподавен, тих и неясен като нощта.

– Ти дойде?

– Разбира се, скъпа. Да не си мислила, че няма да го сторя?

Луиза Ландрингам приглади безупречния копринен пеньоар и внимателно навлажни алените си устни с език.

– Не бях сигурна. – Личеше, че е раздразнена. Мъжът пред нея се усмихна.

– И това те възбуждаше, нали? Да не знаеш какво ще стане? – Той скръсти ръце пред гърдите си и я заглежда с хладен, присмехулен поглед.

– Може би да, може би – не. Какво гледаш?

Той затвори вратата зад себе си с ритник.

– Теб. Защото си прекрасна, скъпа Луиза. Нещо, което мисля, ти отлично знаеш.

Прекоси стаята. Тялото му хвърли сянка върху леглото, където тя лежеше сред копринените дипли, които чудесно очертаваха тялото ѝ.

Очите му потъмняха.

– Много си красива. – Без повече думи той посегна към връзката си.

– Не! – Луиза се опита гласът ѝ да звучи спокойно. – Искам да кажа... Дай аз да го направя. – С гъвкаво движение тя се надигна от атлазените дантели и се изправи на крака.

Очите му леко се присвиха.

– Щом искаш.

Тя сведе клепачи, за да прикрие внезапно появилия се блясък в очите.

– О, да, настоявам. – С умели движения на пръстите тя развърза връзката, а след това свали безупречното черно сако. Устните ѝ се усмихнаха, когато разкопча ризата му и усети биенето на сърцето му.

Бавно плъзна пръсти под ризата, хвърляйки му страстен поглед.

Веднага бе възнаградена с твърд, набъбващ натиск върху бедрото. Отново навлажни устни.

Бавно... Внимателно...

Успя. Този номер винаги успяваше.

В следващата секунда се оказа притисната към стената, с разкъсан пеньоар, който разкриваше пищното ѝ тяло през изгарящия му поглед.

Огънят в камината осветяваше внимателно гримираните ѝ тъмночервени зърна. Бе научила този номер, който винаги въздействаше на ухажорите ѝ, преди няколко години във Франция.

И тази вечер, както в онези други вечери, трикът имаше успех.

– Боже, ама ти наистина си създадена с душа на развратница.

Жената в разкъсания пеньоар само се усмихна, докато посягаше

надолу, търсейки топлото пулсиране на неговата мъжественост. О, да, тя щеше да го накара да съжалява за последната си забележка, но не сега. Не преди да е съвсем узвзим...

Откри това, което търсеше. Горещ и пулсиращ. Ноктите ѝ нежно го подраскаха.

– Чудя се има ли нещо на този свят, което би те изненадало – обади се той.

– Може и да има. Но ти не си този, който ще го измисли.

– Нима? – Очите му проблясваха, твърди и студени като лед. Взе връзката от леглото и я омота около китката ѝ, преди тя да разбере какво става. Тя съскаше, риташе, опита се да го ухапе, но той само се изсмя, докато завързваше белия плат за махагоновата рамка на леглото.

– Не! Престани! Ще съжаляваш...

Но очите ѝ странно блестяха. Силна руменина бе заляла цялото ѝ красиво, напарфюмирано тяло.

– За какво? – попита той насмешливо. Бавно се наведе и лекичко перна щръкналото зърно на едната ѝ гърда.

Дъхът на Луиза секна. Затвори очи, докато той смъкваше разкъсаните остатъци от скъпия френски пеньоар и ги използва, за да завърже и другата ѝ китка за леглото.

– Не...

Той се усмихна, наслаждавайки се на белите ѝ крака, разтворени пред него.

– Все още ли не?

– Не, по дяволите! – Но тя изви напред тялото си, докато говореше, а очите ѝ горяха.

– Колко забавно би било да се разберат всичките ти игрички, Луиза. Но най-добре е първо да ми кажеш какво правеше твоят лакей в „Уайт Харт“.

Тя застина и вече се готвеше да отрече, но пръстите му започнаха да я докосват с настойчиви и опитни движения.

– Предупредих те да не се месиш, нали? – прошепна той.

Луиза изви гръб и простена.

– Още ли искаш? Няма да го получиш, преди да ми разкажеш какво си намислила, скъпа моя. И този път, моля те, без лъжи.

* * *

Тя едва си поемаше дъх, когато той приключи. Извиваше се. Умоляваше. Бе разказала всичко с най-малките подробности...

И не съжаляваше.

Част трета НА ЮГ ОТ СЛЪНЦЕТО

41.

Чеси се пробуди от фалшивото пеене на Елспет. Момиченцето седеше, напълно облечено, на чай и пасти с куклата си.

До тях, в малка, плетена кошница, дебела кафява жаба издаваше гърлени звуци.

– Тихо, Наполеон. Не бива да будим мис Чеси.

– Мис Чеси вече е будна.

Елспет се обърна, а лицето ѝ грейна в сияеща усмивка.

– О, чудесно! Искате ли чай? – Тя подаде миниатюрна порцеланова чашка с пукната дръжка, която Чеси пое тържествено.

Много старателно отпи от несъществуващата напитка, след което сви устни.

– Винаги пия чая с три лъжички захар.

Елспет се изхили.

– Да, разбира се... Толкова глупаво от моя страна – заяви тя най-сериозно. После, уж добавяйки захар, каза: – Сега как е?

– Много по-добре. – Чеси гледаше щастливото личице на момиченцето. – Как спа?

– О, изключително добре, благодаря. И разказах на Дже'ъми за чудесната приказка, която той проспa. За дракони и войници, и за лошия стар крал, който искал да... – Тя млъкна и се намръщи. – Какво е искал да направи, мис Чеси?

– О, всякакви противни неща. Искал да изсече всичките дървета, по които растели банички с месо, и на тяхно място да засади спанак. Представяш ли си.

Елспет все още се смееше, когато херцогинята влезе.

– Виждам, че вие двете чудесно се разбирате. Но аз умирам от глад. Има ли други желаещи за закуска?

– Доли е доста гладна. Нали, Доли? – обърна се Елспет към куклата.

– В такъв случай нека Доли да ни води. – Херцогинята се обърна към забулената си компаньонка. – Подай ми ръка по стълбите, Елизабет.

Когато излизаше от стаята след щастливо бърещата Елспет, Чеси едва забеляза елегантната фигура, покрита с черен воал, която пристъпи напред и помогна на херцогинята да слезе по стълбите.

* * *

Те се събраха, докато слънцето се издигаше над зелените поляни, пресечени от сребристи поточета. Морски птици, шумни и бдителни, кръжаха навсякъде.

Морлънд направи знак на херцогинята да се дръпне настрана, докато Чеси се възхищаваше от новата придобивка на Елспет – жабата.

– Няма що – заяви херцогинята, поклащайки глава. – Карат ме да се чувствам на хиляда години.

– Глупости! – Морлънд погали тънката ѝ ръка. – Всички ни слагате в джоба си.

Херцогинята изсумтя.

– Чаровен си повече, отколкото е редно, Тони. И друг път съм те предупреждавала. Някой ден чарът ще те вкара в голяма беля... Ако вече не го е сторил. Кажете сега какво искаш? Не вярвам това да е компанията на една стара жена.

Морлънд положи ръка на гърдите си.

– Мадам, вие ме наранявате.

– Хм-м-м... Твърде много чар, както отбелязах. – А след това, когато усмивката на Морлънд започна да се топи, продължи: – Какво има?

Погледът на графа се насочи към Чеси, която милваше най-новия домашен любимец на Елспет.

– Да не би нещо да не е наред между теб и Чеси? – попита тя. – Ако имаш капчица мозък, няма да я изпускаш, момчето ми!

– Нямам никакво намерение да ѝ позволя да избяга – заяви Морлънд сериозно. – И няма нищо... Поне в този смисъл... – Стисна зъби. – Но тя е в опасност.

– Мъжът от покрива ли?

Морлънд кимна.

– Да. Той преследваше Чеси и сериозно се безпокоя, че ще се появят и други.

Херцогинята се намръщи.

– Но това е ужасно! Какво смяташ да правиш?

– Ще я отведа колкото може по-скоро в Севъноукс и ще я държа там – насила ако трябва – докато не се уверя, че е в безопасност.

– Но дали ще е така? Имението е огромно.

Морлънд стисна здраво челюстите си.

– Тя ще е в безопасност в Севъноукс. Ще се погрижа за това. – Лицето му бе сурово, докато помагаше на херцогинята да се качи в каретата, в която щеше да пътува с децата. Чеси и баща ѝ щяха да ги следват в каретата на графа, а той самият щеше да язди пред тях.

– Не очаквам неприятности по пътя – сподели той тихо. – Но след случилото се вчера предпочитам да не рискувам. Ще следя внимателно за нещо необичайно. А Камърън е въоръжен. Тя ще е в безопасност при него. – Той затвори вратата на каретата. – Впрочем, Ваша светлост, снощи, докато проверявах вратата ви, чух разговора.

Херцогинята замръзна на място.

– Ти... Ти си чул? За Чеси и за...

– Нейната майка. Да, чух всичко. Ще бъде шок за Чеси, ужасен шок.

Херцогинята въздъхна.

– Момичето има право да узнае. Това трябва да бъде направено. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Морлънд се намръщи.

– Напълно съм съгласен. Но си мисля, че ще има достатъчно време, след като пристигнем в Севъноукс. Искам първите ѝ дни там да са щастливи, незасенчвани от терзания.

– Много добре. Елизабет ще каже на Чеси няколко дни след пристигането.

– Ще ми каже какво?

Чувайки гласа зад тях, за част от секундата двамата останаха втрещени. Чеси стоеше пред стъпенката на каретата с Джеръми и Елспет от двете ѝ страни.

– Да... Да ти каже? – повтори глухо херцогинята. Чеси гледаше ту херцогинята, ту графа.

– Извинете – пророни тя бавно. – Не възнамерявах да подслушвам.

– Ъ-ъ-ъ... Нищо. Херцогинята искаше да ти опише Севъноукс, мое-то имение, но аз я убеждавах, че искам да те изненадам. – Морлънд впрегна целия си чар. – Нали нямаш нищо против, мила?

– Разбира се, че не. Винаги съм обичала изненадите. – Но Чеси бе усетила появилата се за миг неловкост между херцогинята и Тони. Оставаше ѝ само да гадае какво означава това.

– Добре ли си? Съвсем добре? – Чеси се бе разположила удобно на седалката и разглеждаше баща си, докато каретата излизаше от двора на „Уайт Харт“.

Джеймс Камърън потупа ръката ѝ.

– Екстра съм.

– Не ме лъжи, Джеймс Камърън! Изглеждаш отслабнал и изморен. И кашляш почти непрекъснато. Не вярвам да е било приятно.

Баща ѝ въздъхна.

– Прекалено си наблюдателна, моето момиче. Е, добре, никак не беше приятно. Удряха ме, запушиха ми устата и ме захвърлиха в трюма като квичашо прасе на път да му теглят ножа. А беше и отвратително студено. – Той се намръщи. – Мисля, че никога няма да свикна с проклетия английски климат.

– Толкова съм доволна, че си в безопасност – прошепна Чеси с леко разтреперан глас. – Можеше да си... Можеха да те...

– Хайде, хайде, стига си ме оплаквала. Далеч съм от това да мра, уверявам те!

Чеси тайно избърса една сълза.

– Е, поне изглеждаш добре. Като изключим кашлицата...

– И така се чувствам. Мисля, че не съм се смял толкова много от години. Онези двама палавници наистина са забележителни. Жалко за родителите им. Но добре се разбират с графа. – Интелигентните му очи се присвиха. – Ти нямаш нищо против, нали?

Чеси усети бузите си да пламват.

– Да имам нещо против?

– Те ще бъдат при теб, след като се омъжиш, нали знаеш, тъй като Морлънд е техен настойник.

Чеси много съсредоточено започна да оправя полите на роклята.

– Разбира се... Искам да кажа, че все още не е окончателно, че... Когато... Ако... – Тя прехапа устни. Руменината ѝ се засили.

– Е, добре, няма да те разпитвам за неща, които очевидно не искаш да споделиш – отбеляза баща ѝ сухо.

Чеси въздъхна. И тя самата не знаеше защо все още избягва тази тема. Може би защото толкова неща се бяха случили през последните няколко дни – нападението срещу Морлънд, планът му да я отвлече, а след това нападението в странноприемницата. Тази сутрин се бе събудила толкова замаяна, че едва не си помисли, че е в своята слънчева стая в Макао с изглед към пристанището, а събитията от последната седмица са само неприятен сън.

Но не бяха сън. Чеси откри, че се опитва да разбере обърканите си чувства, породени от опита да се приспособи към новата за нея страна. Към това се прибавяше притеснението за здравето на баща ѝ. Докато не

се убедеше, че няма никаква опасност за живота му, тя просто не можеше да мисли за своето бъдеще и да мечтае да бъде щастлива с мъжа, когото обича.

Защото нямаше никакво съмнение, че обича Тони Морлънд.

– О, татко, съжалявам – отрони тя импулсивно. – Просто... Станаха толкова много неща, така бързо. Понякога се чувствам най-щастливата жена на този свят. А в други моменти... Очите ѝ се навлажниха. – О, всичко е толкова глупаво, знам, но просто не се чувствам готова да... – Тя въздъхна. – Именно в такива моменти ми се ще да имах майка. Не, че ти винаги не си бил чудесен – добави тя моментално.

Баща ѝ се намръщи и сякаш се готвеше да каже нещо, но се задоволи само да потупа ръцете на Чеси, които бяха здраво сплетени и положени в скута ѝ.

И после, докато тучните есекски ливади пробягваха покрай тях като изпъстрени в зелено, златно и сребърно петна, той насочи разговора към по-безопасни теми, започвайки с последните клюки от Макао и свършвайки със състоянието на поредната китайска лодка, която се бе заел да изследва в крайбрежните води на отдалечен риф.

Чеси слушаше покорно, със съсредоточено лице. О, да, тя старателно слушаше.

Но мислите ѝ все се завръщаха към мъжа, яздец пред каретите и тайната, която той и херцогинята се опитваха да скрият от нея.

* * *

Към средата на утрото въздухът стана по-свеж и се изпълни с дъх на сол. В далечината тъмните очертания на горите се смениха с меки, заоблени хълмове, а след това – с безкрайни ивици зелена тръстика. Отвъд тях проблясваше сребърното море. Докато каретата следваше своя път, мъже с тъмни, обрুলени от времето лица, режеха тръстиката и я нареждаха на купчини да съхне и да е готова за покриване на покривите догодина, а червендалести дечица събираха мидички край сребристите поточета, които криволичеха навсякъде из низината.

Чеси знаеше, че пътуват на североизток. Бе зърнала графа съвсем за кратко, когато бе задържал огромния си дорест кон, за да размени няколко думи с кочияша.

Джеймс си почиваше и след известно време Чеси също задряма, приспана от люлеенето в добре поддържаната карета на Морлънд. Не знаеше колко време бе спала, преди да я разбуди внезапното искърцване на спирачката.

Лицето на Морлънд се очерта в рамката на прозорчето. В първия миг Чеси бе изненадана от това колко добре седи Тони върху коня – сякаш мъж и животно бяха едно същество. След това се сети, че се е бил на Пиренейския полуостров, където вероятно често е яздил. Усети странно любопитство към онези седмици и месеци, за опасностите, пред които се е изправял след раздялата им.

Но в следващия миг той ѝ се усмихна и под топлата нежност в неговия поглед тя забрави всичко – любопитство, съмнения и съжаления.

Мислеше само колко са сини и ясни очите му и колко е щастлив в този момент.

– Мога ли да я отвлека за малко, Джейми? – Очите на Морлънд бяха върху Чеси, макар да говореше на баща ѝ. – Знам, че имате много неща да си кажете, но искам да ѝ покажа нещо.

– Разбира се. Тя от години не слуша какво ѝ приказвам.

– Не е вярно! Винаги... – Чеси се усмихна игриво. – Е, наистина, може би не всичко...

– Заминавай! – отпрати я баща ѝ грубичко. – Няма какво да се извиняваш, че ти е скучно в компанията на стар човек.

Чеси се опита да възрази, но той я прекъсна.

– Тръгвай. Може да покания децата да дойдат при мен. Поне за тях моите истории ще са нови. – Усмивката му смекчи жилото на осъдителните думи.

Небето над главите им бе безкрайно и безоблачно. Когато Чеси слезе от каретата, тя се намръщи.

– Но как...

– Ето така. – Графът се наведе и я вдигна от земята, поставяйки я пред себе си.

– Но аз не мога... Искам да кажа... Не знам да язда! – запротестира тя задъхано.

– Ето че сега можеш, сърце мое. И не се тревожи, че ще паднеш, защото нямам никакво намерение да те пускам. – Гласът му бе нисък и сериозен, предназначен само за нейните уши.

А обетът бе повече от ясен.

Чеси се изчерви, размърда се пред него и се опита да намести полите си върху разголените си глезени. Морлънд само се изсмя на усилията ѝ, след което я придърпа по-близо до себе си и я притисна към силните си бедра.

– Дръж се, красавице. Дръж се толкова здраво, колкото и аз възнамерявам да те държа.

И те потеглиха.

Зад тях двете карети се приближиха една до друга и стъпенката бе спусната.

– Имаш ли нещо против? – попита херцогинята Джеймс Камърън, надничайки вътре. – Елизабет не се чувства добре и ще е по-добре да легне. – Тя бе прегърнала през раменете скритата зад черния воал компаньонка.

– О, не, не мога... Не бих и помислила... – протестираше Елизабет.

Но графинята я побутна към Джеймс. За миг белокосият човек не помръдна. След това кимна.

– Разбира се, че може да се качи. Освен ако не предпочитате да освободя напълно каретата...

Херцогинята енергично отхвърли подобно предложение.

– Това не се налага. Съвсем добре ще й бъде така. Аз ще наглеждам децата.

Независимо от протестите, компаньонката на херцогинята бе качена по стъпенката и набутана в каретата, която отново потегли.

Елизабет се сви в ъгъла, а очите й – доколкото те се забелязваха под воала – бяха вперени в лицето на Камърън.

Той също я съзерцаваше.

Чу я как се опитва да си поеме дъх, видя раменете й да се стягат.

– Сигурен съм, че тук вътре не ви трябва воалът – отбеляза той грижовно.

– О, не. Искам да кажа, няма да се чувствам добре без него.

– Но кого сте загубили? – Тонът на Камърън бе нежен, но настойчив. – Баща? Съпруг... Или може би дете?

Тя видимо потрепери.

Джеймс Камърън откри, че му е тежко да бъде свидетел на страданието и, въпреки че имаше, Бог му бе свидетел, достатъчно причини да не й съчувства след болката, която му бе причинила със своето бягство и която го бе измъчвала дълги години.

– Не плачете.

Неспокойните и бледи пръсти се движеха върху черната й рокля като крилца на нощна пеперуда.

Когато тихите, задавени звуци не спряха, Камърън се наведе поблизо към нея, а лицето му бе напрегнато и набраздено от собствената му болка.

– Недей. Не мога... да го понеса. Недей... Лизи...

При последната дума жената изведнъж замръзна.

След това сякаш рухна и отново задавено изхлипа.

Камърън не обърна внимание на треперещото ѝ тяло, на вдървените ѝ пръсти и на неразбираемите ѝ вопли. Придърпа я на седалката до себе си и внимателно отметна черния воал от лицето ѝ.

– Лизи. – И неговият глас трепереше, а ръцете му бяха несигурни. – Най-скъпата ми любов.

– О, Дж... Джеймс. Бях такава глупачка. Колко ли ме мразиш. Но мислех, че постъпвам правилно. Знаех, че ще си отличен баща за нашето малко момиченце. Тя е наистина прелестна. Толкова съдържана и силна. Толкова уверена. Въобще... Всичко, което аз не съм, и никога няма да бъда!

– Ш-ш-ш-т. – Нежно прокара пръсти по мокрите ѝ от сълзи бузи. – Ти си не по-малко силна. По твой начин. Спомни си как направи на нищо онзи търговец на зеленчуци в Макао за това, че искаше да ме измами?

Жена му ахна и се опита да се засмее.

– И Чеси съвсем скоро ще те обича толкова силно, колкото и аз.

– О, наистина ли, Джеймс? След... След толкова години? След всичко, което сторих?

– Ш-ш-ш-т... Ще ти покажа колко.

След това тя неусетно се озова в прегръдката му и той целуваше сълзите по пребледнелите ѝ бузи, нашепвайки неразбираеми, нежни слова.

Въпреки че не ги различаваше добре, те доставяха на Лизи безкрайно удоволствие.

* * *

– По-силно ли? Разбойник такъв! Още малко по-силно и роклята ми ще се вдигне неприлично високо.

Очите на Морлънд светеха.

– Звучи обещаващо.

– Не тук, Тони! Някой ще ни види!

Но той само пришпори едрия дорест жребец, така че Чеси трябваше силно да се притисне към него, за да не падне.

– Проклетник такъв! Някой ден ще...

Но той я прекъсна с целувка и постави ръка плътно през кръста ѝ, докато минаваха през зеления тунел от букови дървета от двете страни на пътя.

– Къде ме водиш?

Той само се засмя и я притисна още по-силно, докато топлината им се сля и телата им жадно се търсеха.

Чеси въздъхна и се облегна на него, с рамо допряно до гърдите му.

– Така е по-добре, кавгаджийке. Изглежда, има все още някаква надежда да те превърна в покорна съпруга.

В отговор тя сви пръсти и леко одраска гърба му.

Той промърмори някаква ругатня. Ръцете му се свиха и се притиснаха към корема ѝ. А след това се плъзнаха надолу, към свивката, където откри нейната топлина.

– Тони!

С дрезгав смях той я пусна.

– Този път си права, любов моя. Ако продължаваме така, никога няма да стигнем до Севъноукс.

– Близо ли сме?

Той се изхили и вдигна ръка, за да посочи гористия склон, който се спускаше към разпръснатите ниви и поляни, по които се мяркаха изведени на паша овце.

– Ако трябва да съм точен, ние сме в земите на Севъноукс от час насам. – Той дръпна юздите на коня, който премина в тръс, когато пое по тясна пътечка, почти задушена от висящите наоколо клони на липи и върби. – А има едно нещо, което специално искам да видиш.

Той се наведе и придърпа и нея надолу, за да избегнат един нисък клон, препречил пътеката.

В следващия миг Морлънд изведе коня и го насочи към върха на хълма, покрай алени храсти рододендрон.

Дъхът на Чеси секна.

Цялата долина, окъпана в лека мъгла и мека, разпръсната слънчева светлина, като в картина на Констабъл, бе в краката им. Тук-там се виждаха каменни къшурки, а овце пасяха навсякъде, дори до самите им врати. Но най-силно я поразиха небето – сияйно и безкрайно, простиращо се към хоризонта, където се сливаше с бледия пролясък на водна шир.

В следващия миг Чеси видя отражението на слънчевата светлина върху украсените с колони прозорци, видя къщата от топъл жълт камък, която сякаш грееше в другия край на долината.

Морлънд беше сериозен и чаровно несигурен.

– Севъноукс. Исках да го видиш за първи път оттук. Според мен е най-красив, гледан отдалече. И... искам да ти хареса.

– О, Тони, прекрасно е...

– Наистина ли? Надявах се да ти направи впечатление. – Съси

вежди. – Знам, че ще е много по-различно от Макао и че ще трябва да се приспособяваш към много неща, но...

Чеси го принуди да замълчи, като понадигна и покри устните му със своите.

Ръцете му моментално се стегнаха. Устата му, топла, жадна и търсеща, се отвори. И когато сърцата им пулсираха едно до друго, те забравиха целия свят и се сляха в дълга целувка.

Силно и ненаситно желание обзе и двамата.

Накрая, проклинайки тихо, Морлънд се откъсна.

– Боже милостиви, мис Камърън, ама вие наистина избирате най-неподходящите моменти...

В отговор тя само простена тихичко и се доближи до него, за да докосне с устни неговите.

Той изпъшка. Ръцете му потънаха в тъмните ѝ къдрици. Отпусна се назад, повличайки я след себе си, докато телата им загоряха от страст и те не усещаха нищо друго освен обзелия ги плам на желанието.

Неспокойното пръхтене на коня ги върна към действителността. Конят изцивили и леко се дръпна от юздите, а ушите му се наостриха.

Морлънд изруга и нагласи Чеси по-благоприлично пред себе си, след това се наведе да погали коня по гривата.

– Какво има, момичето ми? Нещо...

Не успя да довърши. В следващата секунда от храстите се чу изстрел и куршумът профуча покрай лицето му.

42.

Обезумялата дореста кобила се изправи на задните си крака и едва не хвърли Чеси на земята. Морлънд дръпна юздите, мъчейки се да удържи коня.

По дяволите, кой от слугите бе такъв глупак, че да стреля на посоки от храстите?

Но в следващия миг отговорът проблесна в главата му. Не беше слуга. Изстрелът не беше случаен.

А след това, докато конят танцуваше в ситни, неспокойни кръгове, едва удържан от Морлънд, последва друг изстрел откъм гората.

Кълнейки, Морлънд пришпори коня, разчитайки, че ужасеното животно ще се втурне напред, вместо да се върти изправено на задни крака.

И те препускаха през гористата местност. Клони шибаха лицата им, но Тони поддържаше бясната скорост на галопирането. Лицето на Чеси бе бледо, но тя не издаде и звук, докато го стискаше през кръста.

Защото също осъзна какво става.

Зад тях останаха резките звуци от пречупени клонки и тропота на копита, но Морлънд познаваше всяка педя от тази земя и знаеше хиляди места, където могат да се скрият.

Неочаквано сви надолу по тясна овчарска пътека, след което внезапно дръпна поводите и потърси убежище зад гранитна скала, над която бяха надвиснали гъстите клони на азалия.

Спряха там и зачакаха със затаен дъх. Лека пара се вдигаше от затоплените хълбоци на огромния кон. Бели и алени листенца се посипваха върху тях, носени от вятъра, но това бе единственото движение в зеленото им скривалище.

Зад гърба им вече не се чуваше никакъв звук. Нямаше и следа от техните преследвачи.

Тишината се нарушаваше единствено от слабия полъх на вятъра, който шумолеше през гигантските дъбови дървета, и тежкото дишане на дорестия кон.

Някакъв инстинкт накара Морлънд да се дръпне още по-навътре под скалистата козирка. Същият инстинкт, който бе спасил живота му в Бадахос и Саламанка, насочи ръката му към врата на коня, докато нашепваше нежни слова, за да укроти неспокойното животно.

Миг след това, точно зад ръба на скалата, на фона на блестящите зелени листа на върбите, се очерта силуетът на ездач с насочена напред пушка.

Тази гледка, изплувала сред тишината и нежния дъжд от венчелистчетата на азалии, докато те се таяха зад скалата, приличаше на призрачен кошмар.

Морлънд се напрегна, но пръстите му продължиха бавно да гаят врата на кобилата. Те успяха да успокоят животното точно в момента, когато отново се канеше нервно да затанцува.

Танц, който щеше да издаде скривалището на Чеси и Морлънд, а това означаваше сигурна смърт.

Защото сега вече се появи и втори ездач, който студено, професионално и безпристрастно огледа гората наоколо. Бяха съвсем близо и ако ездачите ги бяха забелязали, Тони нямаше да успее дори да издърпа пушката си от калъфа на седлото.

Със сигурност нямаше да може при тези обстоятелства.

Затова те чакаха, затаили дъх. А само на няколко метра от тях ездачите си проправяха път през гората – мълчаливи и зловещи сред веселите птичи чуруликания и шума на листата.

Чеси наблюдаваше движенията им, онемяла от ужас.

Толкова близо до смъртта... Отново толкова близо до смъртта.

След миг, продължил сякаш цяла вечност, мъжете изчезнаха отново в гъсталака. Дълго време Чеси и Морлънд не проговориха. Само пръстите му продължаваха нежно да галят коня.

Погледна надолу към Чеси. Очите ѝ бяха огромни и обезумели.

– Спокойно, любов моя – прошепна той. – Вече сме близо.

Макар че беше почти припаднала от страх, Чеси забеляза, че той продължава да шепне.

Значи опасността все още беше наблизко. Това не е случайно нападение на браконieri, на недоволни селяни или бандити, действащи посред бял ден.

– Готова ли си?

Чеси кимна, потиснала страха и хилядите въпроси, които я задушаваша.

Очите му помътноха от гняв, когато забеляза какви мъчителни усилия ѝ струва това.

– Храбро момиче – прошепна той, а ръката му докосна извивката на бузата ѝ. След което я хвана здраво през кръста и пришпори кобилата обратно нагам, откъдето бяха дошли.

Чеси не попита защо или къде, а само се притисна към гърдите на Морлънд, изпълнена с угризения, че отново го е изложила на опасност.

Защото бе ясно, че ездачите преследваха нея, не него. Не по-малко очевидно бе, че ги командват същите хора, които бяха изпратили нападателя на покрива.

Сълзи пареха гърлото ѝ, но тя мълчаливо ги преглътна.

Мили Боже, какво щеше да прави сега?

Стори ѝ се, че язدهа часове наред. Придържаша се към овчарски пътечки и най-гъстата част на гората, следвайки пътища, познати на Морлънд от детството. Веднъж чуха изстрел от пушка стотина метра встрани от тях и Морлънд подкара кобилата към сенките на огромно, извито тисово дърво.

Тревата се люшна с тихия, злокобен повей на смъртта. Отново се появи ездач, движещ се бавно, тихо и внимателно под косо падащата слънчева светлина.

Ръката на Морлънд здраво притисна Чеси през кръста и тя усети

безпомощния гняв, който го бе обзел.

Но той не помръдна и скоро ездачът потъна в зелената гора.

Лицето му бе напрегнато и сурово. Защото Тони бе забелязал нещо, което Чеси не бе в състояние да забележи: тези мъже познаваха хълмовете и поточетата на Севъноукс почти толкова добре, колкото и той.

* * *

Слънцето вече залязваше, когато те излязоха от гората и в лек га-лоп поеха по чакълестата алея, водеща към къщата в якобински стил в началото на долината.

Чеси бе бледа и уморена. Прекалено уморена, за да намери утеха в прекрасните каменни стени и тераси, в украсените с колони прозорци по южната фасада, обърната към долината.

– Най-после у дома. – Гласът на Морлънд бе нежен. Отпусна юздите на коня и го остави сам да извърви последните метри до къщата.

Чакъл се разхвърча, когато грамадните дъбови врати се разтвориха и Елспет и Джеръми се завтекоха към тях, а херцогинята и Джеймс Камърън ги следваха по петите.

– Ето те и теб, чичо Тони! – Лицето на Елспет бе напрегнато. – Ние отдавна сме тук! – След това метличеносините ѝ очи се разшириха. – Какво... Какво ѝ е на мис Чеси? Защо... има кръв по нея?

Едва тогава Чеси осъзна, че глезенът ѝ лепне и студене. Премигвайки, тя се загледа в тъмночервеното петно, избило по долния край на полата. Не бе усетила кога куршумът я е одраскал, дори не знаеше, че е ранена.

Бързите удари на сърцето ѝ я заглушаваха, но тя успя да се усмихне окуражаващо заради разтревоженото дете.

– Клонка ме е одраскала, Елспет. Опасявам се, че накарах чичо ти да преодолее последния хълм прекалено бързо.

С потъмнели от гняв очи бащата на Чеси се приближи до неспокойния кон и ѝ помогна да слезе. Чеси потрепери и се облегна на ръката му, докато вървяха по алеята към къщата.

Морлънд се смъкна от едрия, дорест кон и подхвърли юздите на Джеръми, който зяпаше към кръвта по роклята на Чеси.

– Не е сериозно – каза тихо Морлънд. – Но конят е неспокоен. Ще се погрижиш ли добре да го разтрият и да го напоят?

Джеръми преглътна и сякаш се освободи от някакво странно вцепенение.

– Разбира се. – Обърна се към пребледнялата си сестра. – Хайде,

ела с мен до конюшната, Елспет. Ще потърсим малко захар за Джупитър.

Но докато брат й тръгваше, Елспет стоеше с бяло като вар лице и наблюдаваше процесията на възрастните, която се изнизваше по посока на къщата.

– Тя ще умре, нали? – попита Елспет едва чуто, без всъщност да се обръща специално към някого. И никой не я чу, когато, притиснала здраво куклата към гърдите си, добави: – Всички умират.

* * *

– Къде точно се случи?

Джеймс Камърън гледеше мрачно, докато Морлънд почистваше раната върху глезена на Чеси.

Куршумът бе оставил набъбнала червена резка, дълга десетина сантиметра, но за щастие не бе проникнал по-дълбоко и костта не беше засегната.

– На хребета, където ви оставихме. Двама бяха, въоръжени. И ни причакваха.

Камърън цветисто изруга.

– Разпозна ли ги? Местни браконieri ли бяха?

Морлънд му метна бърз, предупредителен поглед. Чеси забеляза това и разбра, че той не иска темата да се разисква пред нея.

Нови тайни. Нови премълчавания.

Затвори очи, докато силната болка отново я прониза. Така се бе наядвала, че всичко е приключило, че бъдещето им няма да бъде застрашено.

Но сега знаеше, че няма да бъде така. Не и докато Триадата бе намесена. Не преди да открие книгата, която щеше да освободи всички тях.

– Ето, така изглежда по-добре. – Морлънд огледа с последен критичен поглед раната, след което я превърза. – Опасявам се, че известно време няма да можеш да се разхождаш по покривите, скъпа моя.

Но шегата му, макар и добронамерена, само накара Чеси да потрепери.

Защото там, в тихата гора, докато яздеше притисната до гърдите на Морлънд, тя бе открила какво значи да се страхуваш. Не се страхуваше за себе си, а за Тони и двете деца, които бяха изложени на сериозна опасност само защото бяха свързани с нея.

Ах Чеси никога преди не бе изпитвала чувството на всеобхватен,

смразяващ, сляп страх. Особено след обучението си в манастира Шао Лин.

Но заради Морлънд и баща си се постара да не показва тревогата си и овладя треперенето на ръцете.

– Предполагам, че си прав – заяви тя. – Предполагам, че това означава „без никаква акробатика“?

Морлънд внимателно я изгледа. Не можеше да го заблуди с несръчния си опит да се пошегува.

– Само един специален вид акробатика – отрязва той тихичко, така че баща ѝ да не чуе. – С мен, Щурче. В моето легло. А ръцете ми ще те пазят.

Устните ѝ потрепериха, когато съзря желанието в очите му.

Баща ѝ се изкашля.

– Остави я да поспи, Морлънд. Това е, от което се нуждае сега. А междувременно искам да разменя няколко думи с теб. Навън, в коридора. – Звучеше повече като заповед, ясна и категорична.

Тони въздъхна. Подпъхна юргана около Чеси и настани крака ѝ по-удобно.

– Така по-добре ли е?

Тя само кимна, защото се страхуваше, че ако проговори, ще издаде чувствата си.

– Опитай се да поспиш. Ще се върна след няколко минути. А след това ще остана тук при теб, така че не се тревожи.

Тя преглътна шумно, но все пак успя да се усмихне.

– Няма.

Но това бе лъжа.

* * *

Навън, в преддверието, привидното спокойствие на Морлънд се замени с ярост.

Започна нервно да се разхожда напред-назад.

– По дяволите, Джейми. Не искам да я тревожа повече, отколкото е нужно. Тя не е глупава – разбра почти едновременно с мен, че онези двамата не са никакви шляещи се браконieri.

– И можем да предположим, че всъщност са преследвали нея, а не теб?

Морлънд не отговори веднага, но мълчанието му бе красноречиво.

– Е?

Графът прокара ръка през дългата си тъмноруса коса.

– Да... Не... Не знам... Но нещо ме накара да се замисля.

– Кажй го, де.

Морлънд навъсено погледна към вратата на стаята на Чеси.

– Те като че ли познаваха местността... Всеки сантиметър от имението.

Камърън подсвирна тихичко.

– Коего означава, че може да са преследвали теб, след като са си направили труда да изучат разположението на Севъноукс. Това ли искаш да кажеш?

Морлънд напрегнато кимна, а Камърън удари с юмрук по дланта на другата си ръка.

– Но как да направим план, ако не знаем кого преследват?

– И аз това се питам, Джейми. – Очите на Морлънд се присвиха замислено. – И затова ще останеш тук да наглеждаш Чеси, докато аз отида да видя дали няма да намеря отговора на този въпрос.

– Ами ако се събуди? Ще бъде бясна, ако разбере, че си излязъл сам.

– Няма да се събуди – увери го мрачно графът. – Прибавих, без да ме забележи, малко лауданум към горещия шоколад, който изпи.

– Така ли постъпи? Има да вика и за тази ти постъпка, да знаеш.

Морлънд сви рамене.

– Можеше ли да измислиш нещо по-добро?

– Предполагам, че не. Но поне вземи някой със себе си. Нямах ли някой управител на имението или пазач подръка?

– Управителят е на седемдесет и шест години и страда от ревматизъм. Пазачът на имението загина във Вимиеро. – Морлънд продължи навъсено. – Заедно с тримата си братя. Опасявам се, че ще трябва да тръгна сам.

– Това не ми харесва. Ни най-малко. Да внимаваш, чуваш ли?

Морлънд стисна зъби.

– Не се тревожи, стари приятелю. Точно това възнамерявам да направя.

* * *

Бавната, плъзгаща се сянка я събуди. Мълчаливо и предпазливо, тя застана пред нея.

В първия момент сърцето на Чеси подскочи.

В следващия миг съзря гъстата тъмноруса коса, проникателните сапфирени очи.

– Тони! – Тя се надигна сънено и разтри очи. – Мис... Мислех, че си навън и говориш с татко.

Той бавно се обърна. На лицето му се появи лека усмивка.

– Точно това исках да направя, но... Открих, че съм изпуснал нещо... Ръкавиците си. Нали не възразяваш?

– Че ме събуди ли? Не, разбира се, че не. Но се зачудих защо се прокрадваш така из стаята. – Тя потисна една прозявка. – Божичко, спала съм като умряла. – Виолетовите ѝ очи внезапно се разшириха. – Ти сложи нещо в шоколада, нали?

Той не помръдна.

– Аз ли?

– Направил си го! Признай си!

Красивите черти леко се отпуснаха.

– Е, може би съвсем мъничко лауданум.

Чеси се ядоса.

– Хич не ми харесва това, предупреждавам те. Следващия път, когато решиш да направиш подобно нещо, ме уведоми. – Тя потисна още една прозявка. – От друга страна, трябва да призная, че не съм спала така добре от години.

Облегна се на възглавниците и потупа мястото на леглото до себе си.

Той пак не помръдна.

– Нещо да не би да не е наред? Не се е случило нещо с децата, нали?

Докато гласът ѝ ставаше по-висок от обземащия я страх, той сякаш се отърси от вцепенението си. Пристъпи към леглото.

– Не. Децата са наред. Просто... Ш-ш-ш-т.

– О, а аз си помислих...

Той бавно приседна до нея. Лицето му бе извърнато настрана.

– Добре са, наистина. Всичко е наред. Защо не се опиташ отново да поспиш?

Тя погали меката завивка с изящните си пръсти.

– Не... Не е нужно, нали знаеш? Да спя, искам да кажа. – Преглътна. – Чувствам се чудесно. Съвсем малко ме наболява. – Очите ѝ бяха широки и много неуверени, но в същото време смели. – Бихме могли... – Тя преглътна отново и докосна мекия плат на ръкава. А след това гласът ѝ стана тих и треперещ – Оби... Обичам те, Антъни Морлънд. Знаеш ли колко много?

Той като че ли се намръщи, но бе трудно да се каже със сигурност,

когато лицето му бе така извърнато настрана. Очите му бяха мрачни.

След това се изсмя. Тихо и горчиво.

– Чакайте да видя дали съм разбрал, мис Камърън. Каните ме да споделя леглото с вас?

Чеси само зяпна безпомощно.

Учуденият ѝ наранен поглед бе достатъчен отговор.

Той задържа напирашката на устните му ругатня и рязко продължи:

– Прости ми, скъпа. Просто... Не мога да остана. Трябва да претърся имението. – Очите му потъмняха, докато гледаше надолу към нея. – Повярвай ми, нищо друго не би ме задържало далеч от теб. – Обърна се и тръгна към вратата.

– Ще погледнеш децата, нали? Мисля, че Елспет има кошмари.

– Разбира се.

– И ще се върнеш бързо, нали? Ще бъдеш наоколо?

С непроницаемо лице той я съзерцаваше от прага, застанал в полумрака на нишата, където никога не достигаха слънчеви лъчи.

– Всяка минута, скъпа. Всяка скъпоценна минута.

Едва по-късно – доста по-късно – Чеси осъзна, че той е тръгнал без ръкавиците, за които бе казал, че е дошъл.

43.

Два часа кръстосва долината, но не намери никаква следа от ездачите. Дълбоко в себе си Морлънд призна, че не бе и очаквал да намери.

О, да! Биваше си ги тези мъже. Дори някакъв инстинкт подсказваше на Морлънд, че са по-добри, отколкото предполага.

Когато два часа по-късно отново премина по чакъла на алеята, лицето му бе много сериозно, защото се тревожеше дали може да осигури безопасност за Чеси дори тук, в Севъноукс.

Елспет го чакаше пред конюшната.

Слизайки от Джупитър, той метна юздите към един от конярите и взе момиченцето на ръце.

Лицето на детето бе пребледняло. Този път то не се усмихна.

– Тя... Тя ще умре ли? Като всички?

– Да умре ли? Разбира се, че няма. Кой ти е наговорил такива глупости?

– Видях кръвта. А след това за... затвориха вратата и не ме пуснаха да вляза. Няма защо да ме лъжеш, чичо Тони.

– Не лъжа. Мис Камърън няма да умре, Елспет! Тя просто си е наранила глезена и трябва да си почива няколко дни.

Като че ли не успя да я убеди, защото очите ѝ продължаваха настойчиво да го гледат.

Тогава се реши. Мислеше да поизчака, но може би така бе по-добре. Бавно приседна на ниската тухлена стена пред конюшната и настани Елспет в скута.

– Мога ли да ти поверя една тайна, пакостнице?

Сините очи се разшириха.

– Смятахме да ви кажем по-късно, но... Ами виждаш ли, мис Камърън и аз ще се женим. Съвсем скоро и то тук, в Севъноукс. А сега трябва просто да ми повярваш, като ти казвам, че само си почива, а не е болна. Нали искаш да изглежда добре за сватбата?

Устните на Елспет потрепераха.

– О-о-о... – промълви тя едва-едва. – Колко... Колко хубаво. Джебъми и аз ще можем ли да идваме на гости? – попита тя с копнеж. – От време на време. Ако нямате ни... нищо против.

– На гости ли! – Морлънд хвана личицето ѝ в ръце. Постара се да говори спокойно, докато вътрешно бе бесен от гняв – гняв към порочните, безотговорни родители, които бяха оставили това дете толкова несигурно в бъдещето си. – Скъпо, глупаво момиче, вие не само ще ни гостувате. Вие ще живеете с нас тук, в Севъноукс. А понякога и в Лондон. – След това се намръщи. – Освен ако не искате?

– Да не искаме да живеем с вас? – Елспет се хвърли на врата му и го стисна с цялата сила на своите пет годинки. – О, чичо Тони! Така ли ще бъде? Наистина?

– Разбира се, пакостнице.

– Ще бъдем много, много послушни. Няма да тормозя готвачката и ще се мия и зад ушите. Ще си казвам молитвата всяка вечер. Дори Доли ще слуша! Няма да бъдем непра... непоправими никога вече. Дори да върнеш ужасната мис Туитчет. Обе... Обещавам!

Тони се усмихна.

– Никога повече мис Туитчет. Ще намерим друга мис, наистина добра. Това пък аз ти обещавам.

Внезапно Елспет се намръщи.

– Ами... Дали ще има място за още един, чичо Тони?

Графът на Морлънд, герой от Бадахос и Саламанка, едва не се задави, чудейки се какво ли още ще му дойде до главата.

– Още един ли? Кого имаш предвид?

– Ами може ли и Наполеон да дойде? Няма да яде много, честна дума. А е и толкова чист. За жаба, имам предвид.

Морлънд прикри усмивката си.

– Предполагам, че ще можем някак си да го настаним – увери я той ласкаво. – Стига да е много чист.

– О, чичо Тони! Благодаря ти. Благодаря ти. Благодаря ти.

Неочаквано храбрият войник от битките по Пиренейския полуостров с изненада усети, че е готов да се разплаче, озовал се отново в прегръдките на детето.

* * *

За голямо облекчение на Тони Чеси спа целия следобед. След като се върна, той на няколко пъти проверяваше как е, и всеки път я намираще заспала. Изпитваше леки угризения заради лауданума в шоколада, но я познаваше достатъчно добре, за да знае, че иначе нямаше да се задържи в леглото.

А Тони искаше тя да бъде в къщата, в безопасност, където той и Джейми можеха зорко да бдят над нея.

Беше допуснал Елспет в стаята само веднъж, за да се увери малката, че мис Чеси просто спи. Момиченцето дълго бе изучавало Чеси, преди да се обърне към Тони.

– Сега вече ти вярвам – заяви то сериозно. – Тя е... много красива, нали? Дори когато спи.

– Така е, пакостнице. И ти също.

Елспет се изчерви от удоволствие, а след това с весели подскоци напусна стаята, изгаряща от нетърпение да съобщи страхотната новина на надутия си брат.

Докато Морлънд вървеше след нея, се чу тропот от конски копита по алеята.

– Кой ли може да бъде – промърмори той, затвори вратата към стаята на Чеси и кимна на Камърън, който пазеше отпред, седнал на стол, и внимателно преглеждаше поредния брой на „Ройъл Джеолоджик Сосайъти“.

Няколко минути след това Морлънд разбра, че са пристигнали виконт Рейвънхърст и шумната му съпруга да му поднесат поздравленията си за предстоящата сватба.

Морлънд бе поразен.

– Но откъде...

Изцапано лице се появи на прозореца на каретата.

– Здравейте, гос'дарю! Надя'ам се, че нямате нищо против. Тоз ми тук благородник все разпитваше къде вие и младата госпожица сте отишли. Кат каза, че ви е приятел реших да му съобщя.

– Ти? А откъде знаеше ти намеренията ми?

– У-ф-ф! Т'ва пък изобщо не ме затрудни! Само слушах к'ви нареждания давате в конюшната. Ама наистина трябва да внимавате къде к'во приказвате, гос'дарю. – Той се загледа в голямата къща и очите му се разшириха. – По дяволите! Значи това е Севъноукс? Хич не е чудно, че бързахте да се приберете.

Морлънд внимателно изучаваше момчето. Може би това ново развитие на нещата не бе чак толкова лошо. Имаше нужда от хора и се бе разпоредил да му изпратят няколко души от селото, на които можеше да разчита. Но не знаеше колко време ще продължи това. Сега поне старият му приятел Рейвънхърст бе тук и можеше да бди за Чеси. А изцапаният, изобретателен Барнаби чудесно щеше да наглежда децата.

– Е, добра услуга си ми направил, млади момко. Поне така си мисля. Защо не влезеш вътре. Ще се погрижа готвачката да ти даде да хапнеш. Не вярвам да си ял.

Момчето поклати глава.

– Много малко. Бих могъл да изям цял кон!

– Съмнявам се, че мисис Сибли разполага с конско, но съм сигурен, че все ще измисли нещо.

Морлънд повери момчето на чакащия на вратата прислужник, който неодобрително огледа мръсното му лице, а после двамата изчезнаха по посока на кухнята.

Виконтът замислено наблюдаваше Тони.

– Не бих казал, че се радваш на пристигането ни, Морлънд. Да не би да сме дошли в неподходящ момент? Когато момчето ни разказа за твоите планове Тес... Ние...

Съпругата му се появи на вратата на каретата и го прекъсна:

– Не. Признай кой е виновен, любов моя. Единствено аз. Не мога да мигна, докато не разбере дали наистина галеникът на жените най-после е попаднал в капана на брака.

– С други думи, искаш да знаеш дали съм женен?

– Разбира се. – Виконтесата му хвърли въпросителен поглед. – Е, си ли?

Морлънд въздъхна.

– Не съвсем. Мога да добавя – независимо от всичките си усилия. – Прокара ръка през косата си. – Кашата е неопикуема. Всъщност доволен

съм, че дойдохте. Но нека влезем вътре, за да го обсъдим, а? Доста е... оплетено.

* * *

– Не са били браконieri, така ли? – Лицето на виконта бе замислено, когато няколко минути по-късно поемаше чашата червено бургундско вино от Морлънд.

Слънцето нахлуваше през френските прозорци, които гледаха към ширналите се зелени морави. В далечината сребърната ивица на морето леко проблясваше. Гледката бе безкрайно спокойна и изключително красива.

И затова странно контрастираше със зловещия опит за убийство, който Морлънд току-що бе описал.

– Ни най-малко. В Севъноукс нямаме браконieri от години. Още на времето баща ми започна да разпределя дивеча съгласно официалното споразумение с персонала. Не, онези двамата не бяха браконieri.

– Излиза, че навреме сме пристигнали – отбеляза Рейвънхърст. – Какво искаш да направим?

– Нищо засега. Просто си дръжете очите отворени. И не желая Чеси да научи повече от това, което вече знае. Само ще се тревожи.

Виконтесата се готвеше да каже нещо, но многозначителният поглед на съпруга ѝ я принуди да замълчи. Тъй като забеляза, че графът копнее да поговори насаме с приятеля си, Тес съобразително стана.

– Не се съмнявам, че предпочитате да съм в Джерико. И нищо чудно, като се има предвид как изглеждам след пътуването.

Морлънд взе ръката ѝ и я вдигна към устните си.

– Тес, изглеждаш великолепно, както винаги.

Зад гърба им виконтът сухо се изкашля.

– Съжалявам, че трябва да прекъсна флирта ти, стари обеснико, но наистина ми се иска да махнеш лапите си от съпругата ми.

Тес се засмя.

– Хич не му обръщай внимание, Тони. Отегчен е до смърт, откакто се върнахме в Лондон. Това излизане от града просто беше необходимо. Но аз кога ще се запозная с нея? С Чеси, искам да кажа.

– Сега си почива. Куршумът не е засегнал костта, слава Богу, но все пак е добре да остане в леглото ден-два. Обещавам ти, че ще те представя при първа възможност.

– Ще настоявам да изпълните обещанието си, милорд. А сега, защото и двамата горите от желание да ви оставя сами, трябва да го направя.

– Тя се усмихна дяволито. – Май ще потърся онзи младеж и ще видя какви пакости можем да извършим. Умирам да създавам тревоги:

След като тя напусна стаята, Рейвънхърст се облегна в стола и събра върховете на пръстите на ръцете си.

– А сега най-добре отново ми разкажи всичко, приятелю. И този път не изпускай най-ужасните моменти.

* * *

Здрачът се бе спуснал над долината, когато Чеси започна да се мята в съня си под влияние на лауданума. Въртеше се неспокойно, а в съзнанието ѝ се мяркаха сцени от живота във висшето общество, ехтяха писъци, когато мъже на коне се появяваха в залата за танци с насочени за стрелба пушки.

Стаята бе потънала в мрак. Самотна свещ гореше на позлатената масичка до леглото.

Нахлувайки през отворения прозорец, вятърът бавно люлееше тежките завеси.

И ненадейно се чу едва доловимо изскърцване.

На стената до камината се разкри тесен процеп и в него се появи неясен силует. За секунда светлината на свещта освети гъста, тъмноруса коса.

Но Чеси, потънала в трескав сън, не забеляза нищо. Дори когато силуетът приближи до леглото, тя не се разбуди.

– Възхитителна. И по-изкусителна, отколкото си представях.

Ръцете му се спуснаха и погалиха нежната кожа над дантелата на пеньоара.

– Да, наистина е прекрасна. Луиза ще се пръсне от завист.

При лекия му допир устните на Чеси трепнаха и тя неспокойно се обърна.

Мъжът не откъсваше дълго време поглед от нея, а очите му бяха студени и бездушни. След това отново я докосна. Този път по стегнатите румени възвишения, които напиреха под прозрачната дантела.

Бавно ги обви с ръце, галейки ги с хладнокръвна наслада.

Усети как това породи желанието в нея и това също го развесели.

– Забавно! – Андрю Лангфорд, от плът и кръв, граф на Моруд, сви устни в тънка усмивка. – И този път, мили братко, възнамерявам да доведе започнатото докрай.

* * *

Съобщението пристигна малко след зазоряване.

Морлънд точно заспиваше след поредното дежурство пред вратата на Чеси, когато Джеймс Камърън потропа на вратата.

Лицето на въззрастния мъж бе разтревожено.

– Един от слугите току-що пристигна от Дедхам в Есекс. Открили са двама мъже, които отговарят на описанието. Съдия-следователят, мистър Бъкстед, ги е задържал, докато пристигнеш. Но предупреди, че не може да ги държи дълго, без официално да бъдат обвинени.

Морлънд отметна завивките и започна трескаво да се облича.

– Двама ли каза? Какво са отговаряли при задържането?

– Обикновените изявления, според слугата. – Камърън изглеждаше несигурен. – Да дойда ли с теб? Този Рейвънхърст ми изглежда оправен и можем да го оставим да наглежда нещата тук, ако желаш да те придружа.

– По-добре – не. Рейвънхърст не познава толкова добре имението, колкото ти.

Камърън кимна угрижено.

– Точно така се надявах да ми отговориш.

– Доколкото разбирам, ти и Елизабет още не сте й съобщили.

Камърън поклати глава.

– Решихме да изчакаме. – Изглеждаше притеснен. – Оставихме го за по-късно.

Морлънд бързо се дооблече и прибра нещо в някаква кожена торба. На вратата се извърна.

– Погрижи се херцогинята и децата да не се замесват в тази история, Джейми. Разполагам с един находчив помощник, който в определени случаи ми е правил услуги в Лондон. Можеш напълно да разчиташ на него.

– Ще ги държа всичките изкъсо, не се безпокой за нас тук.

Съзирайки сериозното изражение на Камърън, Морлънд си даде сметка, че по свой начин Камърън е не по-лош войник от него. Инстинктът му подсказваше, че може спокойно да му повери защитата на хората и дома си. Морлънд само се молеше инстинктът да не го подведе.

– Рейвънхърст и аз ще бъдем в странноприемницата „Кингс Армс“ в Дедхам, ако имате нужда от нас. Би трябвало да се върнем до пладне. Ако се появят някакви трудности, изпратете да ни повикат.

Камърън отиде до вратата и постави ръка на рамото на Морлънд.

– Не се тревожи, момчето ми. Ще я пазя, обещавам ти.

* * *

Някъде между сънищата и поредното пробуждане той отново се появи. Ръката му я погали по бузата, а след това леко я разтърси.

– Чеси, събуди се. Важно е.

Тя отвори очи. Той държеше свещ, чиято светлина се отразяваше в бронзовата му коса.

– Т... Т-они? Какво...

– Нужна ми е помощта ти. Събуди се, скъпа. Тя премигна, докато проумяваше какво ѝ говори.

– Помощ ли? Каква... О, не... Не са...

Лицето му бе сериозно.

– Страхувам се, че става дума за... Елспет. Случи се нещо неприятно. Иска да те види.

Чеси седна в леглото, лицето ѝ пребледня.

– Елспет? – повтори тя тихо. После бързо се изправи на крака. – Ей сега ще се приготвя. – Обърна се и започна да съблича ношницата си.

Заета изцяло от заниманието си, тя не забеляза как сините очи следяха движенията ѝ – алчни и много студени.

* * *

Морлънд и Рейвънхърст преминаха през дървения мост на заспалия Стур и с тропот навлязоха в Дедхам. Прекосиха бързо градчето, избягвайки идващите им насреща карети и файтони, подминаха църквата със заострената кула, мелницата и старата дървена странноприемница.

Облаци прах се издигаха около тях, когато Морлънд се обърна към приятеля си.

– Ето го, от другата страна на улицата. Съдията е казал, че ще ме чака там.

Рейвънхърст кимна към Морлънд, който скочи от коня, и го увери:

– Ти върви. Аз ще се погрижа да приберат конете. Морлънд влезе в „Кингс Армс“ и откри, че предната стая е празна. Както фойето и трапезарията.

– Съдържателю! – провикна се той, отваряйки вратите към няколко други стаи, които също се оказаха празни.

Някъде отзад се отвори врата. Нисък, плешив мъж с изцапани с брашно ръце се завтече по коридора.

– Аз съм ханджията и Самуел Джоунс е името ми. А вие какво желаете?

– Съдията... Къде е съдия-следователят?

– Съдията?

– Побързай, човече. Няма време за губене!

Ханджията почеса лъскавото си теме, оставяйки бели отпечатащи.

– Преподобният Бъкстед, него ли имате предвид?

– Точно така. Къде е?

Ханджията изглеждаше изненадан.

– Не че искам да ви противореча... милорд – макар и със закъснение, ханджията бе разпознал графа на Морлънд, – но май друг съдия търсите.

– Какво говориш, човече? Къде е Бъкстед?

Объркан, ханджията поклати глава.

– Преподобният Бъкстед е на легло с болни гърди от шест месеца.

Не, милорд, той не може да се занимава с никакви спешни дела сега. А сигурно още дълго време занапред.

Морлънд застина, долавяйки първите признаци на измамата.

– Ами ковачът? Ковач, който има подходящо мазе, където да се държат престъпници?

– Ковач ли? Че Дедхам няма ковач вече пета година. Откакто Тактън и двамата му сина се решиха и заминаха за Америка. Но защо...

Морлънд не дочака да чуе въпросите му. Всичко е било планирано, осъзна той, много внимателно нагласено, за да не бъде в Севъноукс, когато...

Изруга дълго и цветисто и изтича на улицата.

Но имаше ужасното предчувствие, че вече е прекалено късно.

* * *

Двамата не срещнаха никого на излизане от къщата, тъй като едва зазоряваше.

– Какво й е станало? – питаше Чеси разтревожено. – Пак ли някои от нейните кошмари?

Мъжът до нея я погледна косо.

– Значи ти е разказала за тях? Сигурно много държи на теб.

– Имаше нужда да поговори с някого, а аз просто се оказах подръка.

– Ясно. – Погледна я навъсено. – Не можеш ли да вървиш по-бързо.

Чеси прехапа устни, защото глезенът ужасно я болеше.

– Разбира се. Но къде е тя?

Нейният придружител я хвана за ръката и й помогна по

стръмнината.

– В една стара овчарска колиба от другата страна на долината. Винаги е обичала старата мелница и поляната с лалета отпред. Очевидно е била разстроена и се е опитала да избяга. След това, в тъмното, е паднала... – Той въздъхна и я потупа по рамото. – Докторът е вече там, но... е по-добре да побързаме – довърши той сухо.

– И Джержми ли е там?

– Джержми ли? Разбира се. Той я откри.

– Горкото дете. – Чеси изтръпна, препъвайки се в оголен корен на дърво.

Морлънд я стисна по-здраво, принуждавайки я да бърза напред. В другия край на моравата се появи слуга. Морлънд внимателно го проследи с поглед, след което посочи с глава по посока на къщата.

В този момент Чеси се сепна. Някакъв недоловим плах глас дълбоко в нея й прошепна, че нещо не е наред. В същото време някои неща потвърждаваха и засилваха това усещане. Начинът, по който я бе погледнал, косо и безизразно. Начинът, по който ръката му стискаше нейната – силно и властно. Устните му – стиснати и безжизнени.

В следващия миг откъм къщата зад гърба им дочу вик.

– Чеси, недей!

Тя се извърна и се намръщи, когато видя баща й да тича по моравата.

– Татко? Защо...

Силни пръсти се впиха в ръката й. В следващия миг бе повлечена напред.

– Какво правиш? Защо...

И тогава прозрението я зашемети, сякаш в гърдите й се заби леден къс желязо.

– Ти... Ти не си Тони. – Тя преглътна, докато разбърканите парченца от мозайката се подреждаха в съзнанието й. – О, Божи, ти си другият. Ти си неговият...

– Брат-близък – довърши той вместо нея. – Андрю Лангфорд, граф на Моруд. – Тъмнорусите вежди се вдигнаха нагоре. – Поздравления, скъпа моя. Чудех се кога най-последно ще се досетиш. Не знам дали да съм поласкан или обиден, че ти трябваше толкова много време. Брат ми и аз доста си приличаме, това е вярно, но все пак... – Той сви рамене и грубо я придърпа по неравния терен.

Почти бяха в края на моравата. Пред тях, стръмно нагоре, се простираше гъстата, смълчана гора. Зад гърба си Чеси чу баща й да вика, а

слугата, запъхтян, тичаше тежко след тях.

Чеси бързо разучи възвишението от лявата си страна, групата от върби с ниско висящи клони от дясно.

Да, мястото бе подходящо.

Тя се съсредоточи и регулира дишането си, подготвяйки се за нападение, когато мъжът до нея грубо се изсмя.

– Не се опитвай, скъпа. Дори не си го мисли. Защото Елспет и Джеръми наистина са в овчарската колиба. Готови са да последват скъпия Тони къде ли не. Но една думичка от мен и те ще... – Той сви рамене. – Е, да кажем, че няма да е приятна гледка.

– Ти... Животно такава! Изрод! Това са твоите деца!

– Може би. Разбира се, със съпруга като моята никога не можех, да съм сигурен. – След това гласът му стана груб. – Побързай, да те вземат дяволите!

Изведнъж Чеси разбра защо е така припрян.

– Ти се страхуваш, нали... Страх те е, че той ще ни открие. – Тя се стегна и се опита да се отскубне. – Къде е той? Какво си направил?

– Загрижеността ти за Антъни е трогателна – отбеляза похитителят й студено. – Но в този момент скъпият ми брат броди по улиците на Дедхам, търсейки двамата мъже, които почти ви убиха вчера, на път за Севъноукс. – Той се изсмя зловещо. – Жалко, че няма да ги намери. Нито в Дедхам, нито другаде на тоя свят. Те вече не ми бяха нужни, след като се провалиха, разбираш ли?

Чеси усети ледени окови да се затягат около сърцето й. Какво още по-ужасно можеше да измисли това чудовище?

Стараше се да запази спокойствие, да предвиди каква следваща лудост може да му хрумне.

Мъчеше се да не мисли за двете изплашени и безпомощни деца, държани някъде горе из хълмовете.

Концентрирай се. Тъмнокоса. Заучените движения изскочиха в паметта й. Кръглото лице на учителя Танг изплува пред нея.

Наведи се дълбоко. Задръж дишането си и не се противопоставяй на нищо. Наведи се. Отдай се. Така ще бъдеш непобедима.

Направи го. Съсредоточи се ниско долу, към пъпа си, след това още по-надолу, покрай коленете и до самата земя под краката си.

И докато правеше това, усети как се изпълва със сила.

Когато пристигнаха в колибата, Чеси знаеше, че е готова.

* * *

Попаднаха на безжизненото тяло на Джеймс Камърън на няколко крачки навътре в гората. Веждите му бяха облени с кръв, изтекла наскоро, защото беше ярка и още несъсирена.

– О, не... – Морлънд се плъзна от Джупитър и потърси пулса.

Рейвнхърст скочи долу до него.

– Боже Господи, да не би...

– Още е жив, слава Богу. – Морлънд взе изцапаната с кръв глава на Камърън в скута си и се наведе ниско. – Чуваш ли ме, Джейми? Какво стана?

Белокосият мъж се раздвижи и леко простена. Миг след това отвори очи.

– Ти? Наистина ли си... – Очите му се преместиха върху Рейвнхърст. Доволен от видяното, той преглътна и направи нов опит да заговори. – Той дойде... Скоро след като вие тръгнахте. Трябва да я е подмамил.

Сърцето на Морлънд се сви. Усети гневът да се надига в него.

– Чеси?

Камърън кимна.

– Видях ги... Опитах се да извикам... След това онзи проклет слуга ме блъсна откъм гърба. Завърза останалите в къщата.

– Някъде я поведе? – Гласът на Морлънд бе твърд като кремъка на Съфък, проблясващ по тъмните хълмове.

– Някъде натам... Нагоре... – Камърън едва успя да посочи с ръка на север. – Не успях да видя добре...

Морлънд нежно отпусна главата на мъжа върху тревата.

– Помогни му да стигне до къщата, Дейн. Аз ще ги последвам.

– Кого? Извинявай, Тони, но нищо не разбирам. Кого точно ще последваш?

– Брат си. Проклетия си брат-близнак. Андрю е отвлякъл Чеси. – Изправи се на крака в момента, когато гласът на Камърън се надигна в гневен протест.

– Какво има, Джейми?

– Вни... внимавай, момчето ми. Той... – Възрастният мъж преглътна.

– Той какво?

– ... ги държи. Не само Чеси. Той... взе и децата.

45.

Катереха се нагоре през гората, придвижвайки се по склоновете, където нямаше пътеки. Болката в глезена на Чеси вече бе постоянна, остра и пронизваща, но тя се опита да не ѝ обръща внимание, а да се съсредоточи за предстоящата схватка.

Гората изтъня, а след това напълно изчезна. Зелените цветове отстъпиха на червените.

Долина с всички нюанси на червеното – алено, розово, цинобър и блестяща мед – изскочи пред тях. Изведнъж Чеси се озова пред долината с лалета, която Морлънд бе споменал вчера, докато пътуваха към Севъноукс. Само дето неговото обяснение не ѝ бе дало никаква представа за огромните ѝ размери.

Цветята растяха в безкрайни редици, като дребни танцьори, на които нито слънцето, нито вятърът влияеше.

До нея Андрю Морлънд настръхна.

– Още една от идеите на скъпия ми брат. Разбира се, в този район имаше лалета, донесени от фламандските заселници през седемнайсети век. Беше любимото занимание на майка ни, но Тони го доразви. Негова идея бе да ги разсади, да създаде нови сортове и да продава цветята в Лондон. Сега Севъноукс е вторият по големина снабдител след Линкълншър. Както всичко друго, до което се докосне, и това превърна в доходен бизнес.

Андрю злобно смачка алени цветя с тока на лъснатия ботуш.

– Това най-напред ще изравня със земята, след като умре.

Чеси се опита да се пребори с вълната от паника, която изпита при така хладнокръвно произнесената закана.

– Но защо? Защо искаш да го убиеш? Какво ти е направил?

– Направил ли? – Нейният похитител я изгледа свирепо и я дръпна толкова рязко, че тя трябваше да спре. – Направил ли? Съсипа живота ми, ето какво. Знаеш ли какво е да израснеш с огледален образ, да знаеш, че никога няма да направиш или кажеш нещо, което той също да не направи по някое време през живота си? Че той ще бъде по-добър от теб във всичко, с което се захване?

Вена под дясното око на Андрю започна бясно да пулсира.

– Да знаеш, че винаги ще бъде наоколо, следвайки те на всяка крачка, засенчвайки всеки твой успех? Във всичко – коне, лов, жени – все така беше. Колко го мразя за това!

Рязко разтърси глава. Погледът му отново се насочи към Чеси.

– А ти – започна той подигравателно. – Ти как се чувстваш, като знаеш, че съм те докосвал? Че откликна на моя допир? О, да, скъпа, усетих го. И възнамерявам да покажа на брат си, че това е нож с две остриета, че той никога не може да се отърве от мен.

Чеси се смрази от вулканичната ярост на този мъж. Изведнъж осъзна, че той е на ръба на пропаст и най-малкото нещо може да го тласне надолу и да го потопа в бездната на лудостта.

А точно в този момент имаше две деца, две невинни деца, някъде горе на хълма. Всеки момент те можеха да станат жертва на неговия гняв и лудост.

– Значи инцидентът с каретата е бил нагласен?

Андрю присви очи.

– И за това ли ти е разказал? Поласкан съм, че скъпият ми брат ме смята за толкова важен.

Не му позволявай да спира да говори. – помисли си Чеси. – *Отклони вниманието му от това, което върши. Така можеш да осигуриш време на Тони.*

Ако дойде.

Ако успее да ни намери.

Андрю я дръпна напред, през разлюлените стъбла на цветята.

– Да, беше инсценирано. Отклонявах средства от Севъноукс от години и бях натрупал прилична сума, която ме чакаше в Ямайка. Затова беше време да се освободя, да се откъсна от вечно подигравашата ми се сянка. За тази цел Андрю Морлънд трябваше да умре. Злополука с каретата ми се стори най-доброто, тъй като човекът, облечен в моите дрехи, щеше да е размазан до неузнаваемост от падането на каретата долу на брега.

Докато я дърпаше напред, Чеси си позволи да хвърли незабелязано поглед назад, към долината. Нямаше следа от коне или преследвачи, но пък Тони едва ли щеше открито да ги преследва.

– Но как „смъртта“ те освободи от брат ти? Ти беше графът, в крайна сметка, не той. Нали след твоята смърт собствеността в Съмърсет и Севъноукс минават в негово владение, поне докато Джеръми порасне. А ти оставаш само с трохите. – Опитваше се да го провокира, да го предизвика. Всичко, за да го извади от равновесие и да разруши внимателно обмислените му планове.

– Трохи ли? – Андрю размаха юмрук пред лицето й. – Ти двадесет хиляди лири трохи ли ги наричаш?

Чеси премигна.

– Но как...

– Внимателно пипах, ето как. Първо, продадох картините и среброто, след това бижутата. Освобождавах се от парче земя тук, нива или две – там. И всичко това бавно, за да не бие на очи. Баща ми беше умен, разбираш ли? Много добре познаваше пороците ми. Преди да почине, сложи законни ограничения колко собственост или предмети на изкуството могат да бъдат продадени от имението. Искаше Севъноукс да премине непокътнато в ръцете на внука му. – Андрю се изсмя. – А на всичкото отгоре брат ми взе, че не загина на Пиренейския полуостров и се върна. Бях се надявал да умре там, но той се върна невредим, да го вземат дяволите! Трябваше да изчезна, преди да е открил липсите.

Почти бяха достигнали върха. Пред тях стоеше брулена от времето вятърна мелница с широки, бели криле. Стояха огромни, мълчаливи и неподвижни на фона на изгряващото слънце.

Толкова малко време...

– Защо се върна? Не може да си похарчил всичките двадесет хиляди лири?

В този миг той се обърна, придърпвайки Чеси до себе си.

– Дребните ти сметчици са много трогателни, скъпа. Цялото това помайване и разсейване няма да промени нищо, искам да не разчиташ на това. Но ще бъда великодушен и ще отговоря на въпроса ти. – Очите му светеха. – Причината да се върна е една-единствена – да унищожа малката си сянка веднъж завинаги.

– Но Севъноукс никога няма да бъде твой. Ти си мъртъв! Ако се върнеш, ще трябва да обясняваш как и защо...

О, аз няма да се върна, скъпа Франческа. Да се върна истински никога не е било част от плана ми. – Той прокара пръст по гладката кожа на гърдите ѝ, които буйно се надигаха под украсеното с дантела деколте. – Не, имам далеч по-добра идея. Просто ще заема мястото на брат си. Ще стана Антъни Морлънд. Съвършеното отмъщение, не намираш ли?

– Никога няма да успееш!

– Нима? Аз пък мисля обратното. – Ръцете му се спуснаха по-надолу, обгръщайки гърдите ѝ. – Само след седмица ще притежавам всичко негово, дори страстната му малка женичка, стенеща в леглото ми.

– Никога.

– О, да, скъпа Франческа. Ще поставиш крехката си ръчичка в моята и ще се усмихваш трепетно, когато свещеникът ни обяви за мъж и жена. А след това ще ме последваш чинно горе и ще се съблечеш,

предлагайки ми всички удоволствия на голото си тяло. – Притегли лицето ѝ към своето и се взря в очите ѝ. – Защото, ако не го направиш, ако ми се противопоставиш по какъвто и да е начин, онези две сладки дечица, които толкова харесваш, доста ще пострадат.

Чеси залитна ужасена. Видя в безизразните, бездушни очи, че всичко, което казва Андрю, е истина. Ако не бъде особено внимателна, той ще изпълни всичките си закани.

– Не е възможно! Ти... Ти няма да посмееш!

– О, напротив. – Усмихна се той студено. – Съществува още една причина, поради която изцяло ще ми се подчиняваш. Още нещо, което ще те кара да се държиш както трябва, скъпа моя. Нима я забрави толкова бързо? Тя е единственото, което би успокоило гадните приятелчета на баща ти.

Очите на Чеси се разшириха.

– Книгата? Книгата на насладите ли? Ти ли я притежаваш?

Андрю Лангфорд отметна глава и се изсмя.

– Разбира се. Наложил се доста да се потрудя, но накрая успях. Книгата бе лебедовата песен от моя план. Веднага щом научих, че брат ми я търси, постарях се да я открия. Търговец на предмети на изкуството от Макао ме насочи. Платих му много богато за съдействието, разбира се, но се оказа, че човечецът имал неизлечимо влечение към пиенето. Падна от един покрив и умря на място, трябва да ти съобща с прискърбие. А други свидетели няма, което прави нещата много по-безопасни, не намираш ли?

Почти бяха достигнали края на долината. Чеси премигна, за да не потекат съзлите ѝ, докато похитителят ѝ я влачеше нагоре, към старата вятърна мелница.

Вратата се отвори. Появи се жена, чието лице ѝ бе познато отнякъде.

– А, ето те и теб, Луиза. Децата добре ли се държат? – попита провлачено Андрю.

– Отлично. – Тя се усмихна, като видя пленницата му. – Значи най-после успя. А сега ще започнем нашето малко празненство в чест на булката и младоженеца, нали?

Насред хълма в самия край на гората, неясна фигура бе приклепнала в сянката на огромно тисово дърво.

Воинът, известен като Кан, наблюдаваше напрегнато и мълчаливо как откъкваша Чеси нагоре по хълма и видя жената, която се появи на

вратата на мелницата.

Тялото му бе стегнато, а очите му бяха част от гората – тъмни и неразгадаеми като нейните сенки. Защото предстоящото бе въпрос на чест.

Ако не успееше, щеше да умре бавно и мъчително.

И то от собствената си ръка.

46.

Андрю Ланфорд се обърна и огледа долината.

– Идеално място, нали? Мога да виждам всичко и всички оттук, далеч преди да са ме забелязали. А сега, мисля, че е време да дадем на брат ми възможност да разбере къде сме, не смяташ ли, Луиза?

Тя кимна и изчезна във вятърната мелница.

Без предупреждение Андрю блъсна вътре и Чеси. Миг след това огромните, бели криле на мелницата потрепериха и със скърцане оживяха, правейки първото мудно завъртане под напора на вятъра.

Съвсем скоро механизмът равномерно зажува, а белите платна, огрени от слънцето, се издигаха ритмично. Чеси знаеше, че се виждат отдалеч.

А тъкмо това целеше похитителят.

– А сега – децата. Развържи ги, Луиза, за да могат да се приближат и поднесат своите поздравления.

Шумът от детски стъпки накара Чеси бързо да се обърне. Сърцето й се сви, когато видя двете бледи личица да се появяват от складовото помещение в задния край на вятърната мелница.

– Пусни ме, вещица такава! – Елспет бясно се дърпаше от ръката на Луиза, докато Джеръми изглеждаше изплашен, но не по-малко войнствен.

Около устата и през китките им си личаха червени резки.

Чеси усети как гневът се надига в нея, докато изтича и ги приюти в прегръдката си. Усети как Елспет конвулсивно се разтрепери, а после започна тихо и неутешимо да хлипа.

– Всичко е наред, любов моя. Не се тревожи.

Момиченцето вдигна личице – бледо и озадачено.

– Той... Той не е моят баща! Това е някакъв фокус, нали? Само някакъв номер?

Чеси я притисна още по-силно и я помилва по главичката.

– Разбира се, Елспет – прошепна тя. – А сега трябва да си храбра и да изпълняваш всичко, което ти кажат.

– Но аз не искам...

– Всичко – повтори натъртено Чеси. Тя погледна предизвикателно изражение на лицето на Джеръми и отново каза: – Всичко. Разбирате ли ме и двамата?

След напрегнато мълчание, което продължи известно време, децата кимнаха. Андрю се приближи.

– Трогателна сценка, няма що. А сега децата трябва да си починат. Защото скоро, според мен, ще имаме гости.

При тази вест ръцете на Джеръми се свиха в юмурици.

– Никога няма да успееш, чуваш ли? Никога!

Лицето на Андрю са свъси.

– Отведи ги, Луиза. Ще трябва да ги науча, че децата могат да присъстват, но не и да участват в разговора.

Докато Луиза ги набутваше обратно в съседното помещение, Андрю пристъпи към една прашна маса, близо до вратата.

– Ако не се лъжа, именно това търсеше из целия Лондон?

Отвори облицована със сатен кутия и извади инкрустиран със скъпоценни камъни правоъгълен предмет. Есмемалди, рубини и диаманти проблеснаха на светлината, която се процеждаше през прозореца.

Освободи изработените от слонова кост закопчалки, а след това отвори на случайно избрана страница. Там двама любовници се смееха, наслаждавайки се един на друг, сред градина от божури. Безгрижно продължи да прелиства страниците, изрисувани с ярките цветове на скъпоценни камъни, по които любовници бяха застинали в чувствена наслада.

– Вдъхновяващо е, не смяташ ли, скъпа? – Хладни очи наблюдаваха лицето на Чеси. – Почти съжалявам, че не разполагам с повече време...

– Прокара ръка по бузата ѝ, по долната ѝ устна. – Да... Мога да разбера защо брат ми е бил заинтригуван от теб. След като приключим тук, ще се посветим на тази книга, ти и аз. Тя предлага безброй забавления. – Отново същата студена усмивка. – Луиза може да потвърди.

Чеси преглътна, старайки се да запази спокойствие.

– Как... Как я откри?

Тъмнорусите вежди се стрелнаха нагоре, подигравайки се на нейния опит да отвлече вниманието му.

– Все още хитруваш, така ли? Но няма значение. Почти никакво значение. И без това имаме на разположение известно време, преди да

пристигнат гостите.

Усмихна се злобно, продължавайки да разлиства страниците.

– Впрочем Луиза има цяла колекция от такива книги. Тази бе собственост на доста преситен италиански благородник, който току-що я бе закупил от още по-преситен принц на Манчу. Доколкото си спомням, Луиза влизаше в цената и в двата случая. – Тънките устни се извиха нагоре. – Тя наистина е доста ненаситна. А Тони е единственият мъж, който я е отблъснал. – Той се изхили. – Но е добре да внимава. Луиза твърдо е решила да си отмъсти заради оскърблението. Но докъде бяхме стигнали? А, да. Тя вече е голям специалист по тази книга. За да се сдобие с нея, е трябвало да участва в забавленията, изобразени на всяка страница. – Той изглади гънка върху дантеления си маншет. – Не че тази цена се е оказала за нея непосилна.

Над главите им големите крила продължаваха своите ритмични, прецизни кръгове. Наскоро са били смазвани, отбеляза Чеси. Нищо чудно Андрию да бе помислил и за това.

Тя потръпна от усещането, че е попаднала в някакъв кошмар, от който няма изглед да се избави.

Но трябваше да намери начин.

В този момент нейният похитител я стисна за рамото.

– Чудя се...

Придърпа я към себе си, а в тюркоазените му очи проблеснаха налудничави пламъчета. Пръстите му се вкопчиха в деколтето и затеглиха надолу.

А след това устата му – твърда и груба – притисна нейната. Чеси се изви, стискайки здраво устни, но страхът за децата я възпираше да го одере, както ѝ се искаше.

Той изруга, сграбчи лицето ѝ и го задържа неподвижно.

– Отвори си устата, по дяволите! Отвори я, ако искаш да видиш някога отново проклетите деца.

Потискайки отвращението си, Чеси се подчини. Езикът му моментално проникна в устата ѝ, а пръстите му жадно опипваха по разтвореното деколте.

И изведнъж всичко свърши.

Той я отблъсна, отстъпи назад и я заоглежда.

– Да, наистина, много добре. – Хладно се усмихна. – И е точно това, което би предизвикало интереса на скъпия ми брат.

Чеси събра ръце зад гърба си, стискайки ги в юмруци. Знаеше как изглежда – зачервена, раздърпана, с подути от свирепата му целувка

устни.

А Андрию искаше брат му да я види точно такава, за да възпламени гнева му.

Защото и това бе част от жестокия му план.

След това всички мисли, освен една, изчезнаха от главата на Чеси. Пред отворената врата се чуха стъпки от тежки ботуши.

Отвън се чу глас, познат глас, бесен от гняв. В следващия миг силуетът на мъжа, когото единствено обичаше, се появи в рамката на вратата.

– Пусни я, Андрию. Аз ти трябва, не тя! Пусни я и децата също! А след това, за Бога, ще ме имаш!

47.

Андрию моментално придърпа Чеси в нишата до тесния, наполовина затворен с дървен капак, прозорец. Гледаше към Антъни, а в очите му блестеше налудничав триумф.

– Значи дойде, скъпи ми братко? Виждам, че си забелязал моя сигнал.

– Мелницата е опасна, глупак такъв. Затворих я преди месеци.

– Много лошо. За прекрасната мис Камърън и за децата имам предвид.

– Пусни ги, Андрию, а след това излез и застани срещу мен като мъж.

Похитителят на Чеси студено се изсмя.

– Хич и не възнамерявам, Антъни. Няма да се отгървеш от мен толкова бързо този път.

Той сграбчи гърчещата се Чеси и я придърпа към отворения прозорец.

– Доста е съблазнителна между другото. Разбирам защо си се захласнал по нея.

Сурова ругатня прокълтя във въздуха.

– Искаш ли я? Ако е така, ще трябва да се потрудиш за нея. Устните на Андрию се дръпнаха в студена, злобна усмивка. – Луиза трябва да получи своята награда. А момичето е достатъчно богато и парите не я интересуват. Тя твърдо е решила да получи друг тип награда, ясно ли ти е?

Чеси повдигна очи, натежали от непоносима мъка. Тони, с пистолет

в ръка, стоеше с опасен израз на лицето. Зад него, полускритата сред лалетата, лежеше кожена торба.

– Пусни Чеси и децата. След това... ще се погрижа за Луиза.

– Едно по едно, скъпото ми момче. Хвърли пистолета, после ритни торбата насам, така че да я виждам. – Ръката на Андрю насочи дулото на пистолета към гърдите на Чеси.

Морлънд изруга под носа си, но се подчини. Пистолетът му с тъп удар падна сред цветята. Миг след това торбата се изтъркаля по тревата.

– Много добре. А сега се приближи, за да съм сигурен, че не ми готвиш някой от твоите номера.

Чеси се сепна, чувайки приглушен звук зад себе си, откъм склада, но вниманието на Андрю бе изцяло заето с брат му и той не го чу.

С крачето на околото си Чеси зърна вратата на склада да се отваря. Две детски личици ѝ се усмихваха, а след това в сянката се появи трето.

Лицето на войн, когото не бе виждала от времето, прекарано в Шао Лин.

Той ѝ даде знак с глава да не реагира и с мълчалив жест посочи към Луиза, която лежеше вързана и със запушена уста в далечния край на склада.

Надеждата у Чеси се възроди.

В следващия миг извика, тъй като пръстите на Андрю сграбчиха ръката ѝ и той я помъкна към вратата. Там я задържа, стискайки я здраво.

– Много добре. А сега можеш да получиш една последна целувка. Да не кажеш, че не съм великодушен. А ти, Антъни, недей да правиш глупости. Заради децата, нали разбираш?

Чеси усети как сърцето ѝ се свива. С периферното си зрение видя децата да изпълзят от прозореца на склада. Още няколко секунди и ще са в безопасност.

Трябваше да се погрижи да им осигури тези секунди.

– У него... У него е книгата, Тони. Знаеше, че тя ще те доведе тук, където той иска. Както доведе и мен.

Видя изненада да преминава по лицето на Тони, но той бързо я прикри.

– Моите поздравления, Андрю. Никога не съм вярвал, че си толкова изобретателен.

– Много неща не знаеш за мен, Антъни. Но се опасявам, че не разполагаш с достатъчно време да ги откриваш тепърва.

Елспет бе вече навън, а Джеръми пълзеше по изгнилия перваз. Чеси

затаи дъх.

– Ще ти отстъпя Севъноукс – обади се Тони. – Ще се погрижа да го получиш без никакви уговорки. Дори ще се постарая да премахна съществуващите ограничителни клаузи.

– Дребна работа, скъпи ми братко. Трябва ми много повече от Севъноукс.

– Назови го. Ако мога ще...

Андрю Морлънд се изсмя.

– О, но това е нещо, което не можеш да споделиш. Защото аз искам теб, скъпи ми близнако. Твоето име. Твоята самоличност.

Заби по-дълбоко пистолет в гърдите на Чеси.

– Писна ми да ми се намесваш във всяко едно удоволствие, да се натрапваш във всичките ми сънища. Все ти, предпочитан от нашата майка. Този, за когото баща ни тайничко мечтаеше да го наследи един ден. Дори преспа с жена за пръв път преди мен – точно тук, върху сламата в склада. – Очите му блестяха. – Не помниш ли? С Моли, похотливата малка щерка на мелничаря.

– Моли не се спираше пред никой с панталони. Докато стана на седемнадесет, се бе любила с мен и с всеки друг мъж по земите на Севъноукс. И с теб в това число.

– Точно така, скъпи братко. Но след като получи теб, не искаше повече дори да ме погледне, по дяволите.

Чеси видя Тони да се намръшва и очите му да се стрелват на дясно.

Разбра какво е видял и в знак на потвърждение съвсем лекичко кимна.

Антъни Морлънд се придвижи малко напред.

– Жалко, Андрю. Не съм подозирал за това. Ако знаех, може би нещата биха се развили по друг начин.

Направи още една крачка.

Похитителят на Чеси моментално реагира. Спусна пистолета до ребрата и натисна толкова силно, че тя се сви.

– Не се приближавай повече. Недей, ако не искаш децата да заплащат за твоего безразсъдство.

– Децата ли? – попита Тони с хитрина в гласа. – Но те вече са в безопасност, Андрю. В момента стоят отстрани на мелницата. Всъщност излиза, че кроежите ти отново се провалиха.

С проклетие на уста близнакът му хвърли поглед през рамо.

Чеси се нуждаеше точно от такова разсейване. Тя се изви настрана, удари косо с длан врата му, а след това заби крак в слабините му. Без да

си поема дъх, тя се хвърли напред, стискайки зъби, докато се спускаше надолу по дървените стъпала на мелницата. Големите криле вече се движеха бързо и силната въздушна струя я удари в лицето.

Чу Андрю да простенва, а след това – изстрел от пистолет.

Куршумът улучи Тони право в крака, точно на същото място, където бе ранен при Саламанка. С див вик Чеси се втурна под прииждащото крило и успя да подкрепи Тони в мига, в който залитна.

Дочу как вътре в мелницата брат му се надигна, опирайки се на неустойчивата масичка.

– Залягай, Чеси! – изръмжа Морлънд и се дръпна назад, събаряйки я на земята в момента, когато се чу втори изстрел.

Усети как трепва, как бие сърцето му, докато я притискаше към земята. Усети нещо лепкаво и мокро по рамото си.

– О, Тони, той...

– Изчезвай оттук! – нареди той грубо. – Веднага щом се поместя, притичай отстрани на мелницата. – Стискайки зъби, той се претърколи настрана и се изправи на крака. – Излез, Андрю! – свирепо извика той. – Или и сега се страхуваш от мен, както винаги?

Псувайки, Андрю се появи на прага на вратата. Подпирайки се на рамката, той отново се прицели. Този път куршумът не попадна в целта, а профуча през редиците алени лалета.

– Ела и ме победи! – извика Тони. – Или и този път ще объркаш всичко? – Вече едвам се държеше на крака. Бричовите му бяха подгизнали от кръвта от раната в коляното.

Чеси пое към закрилата на мелницата, както ѝ беше наредено. Там тя притисна Елспет и се опита да спре треперенето ѝ. Не попита нищо мъжа, когото не бе виждала от години – откакто бе напуснала Шао Лин.

Това вероятно е било част от плана на баща ѝ.

И тогава съзря счупения дракон да виси на врата му.

Игуменът Танг...

Припомни си думите на учителя. Когато имаш нужда от мен, ще бъда там, Тъмнокоса.

Чеси избърса сълзите в очите си. Помощ ѝ бе дошла, била е наблизо. Но сега Тони бе в опасност. А нито тя, нито който и да било друг, можеха да сторят нещо, за да му помогнат.

С почервенияло от гняв лице и с пистолет в ръката Андрю се откъсна от вратата и се втурна напред, като се сниши, за да се провере под белите перки на мелницата.

– Не!

– Изправи се почтено пред мен, лице в лице, Андрю. – Тони дръпна забравената кожена торба и измъкна две блестящи рапири. – Острие в острие, ако можеш – предизвика той хладнокръвно брат си.

– Метни ми я, копеле такова. А след това се приготви да умреш!

Секунда след това сребърната рапира полетя във въздуха. Пистолетът на Андрю падна на земята, докато я улавяше. Без никакво изчакване той се устреми напред, преди Тони да има време да извади своята.

Първият му удар остави кървава резка по ръкава на Морлънд. В този момент Тони успя решително да изтегли рапирата от торбата и да отскочи назад.

Андрю напредваше с ловкост и увереност, придобити с дълга практика. Отново и отново нападаше – винаги странично, винаги, когато можеше да се възползва от предимството, че срещу себе си има ранен в крака неприятел.

В зловещ танц те се движеха сред разлюлените алени цветя, докато Чеси и децата наблюдаваха с преbledнели от ужас лица.

Веднъж Тони се препъна и Андрю свирепо се насочи към гърдите му. Чеси изпищя, когато Тони залитна. Тя понечи да се притече на помощ, но войнът с каменното изражение я задържа.

– Не можеш да се намесваш, Тъмнокоса. Това вече е негова битка. Той защитава честта си.

– Но той е ранен. Той е...

– Честта си! Войн срещу войн. Независимо от цената.

Чеси преглътна страха и възраженията си, знаейки че това е истината. Морлънд нямаше да ѝ благодари за намесата. Беше много горд. Затова можеше само да наблюдава със свити в юмуци ръце, докато Андрю настъпваше към жертвата си, губеща сили от загубата на кръв.

Той замахна и прониза отново ранения крак на брат си.

Пръстчетата на Елспет стискаха здраво ръката на Чеси.

Смеейки се, Андрю отново нападна. И този път Тони не успя да избегне насоченото острие.

– Това е заради Моли и всички други радости, които ми отне. А това е за бъдещето – бъдещето, на което най-последно ще мога да се наслаждавам, когато няма да те има, за да ме тормозиш.

Чеси осъзна, че мъжът е съвсем полудял, но даже в обзелата го лудост ловкостта му не намаляваше. Той се наведе и насочи острието със смъртоносна бързина.

Правейки гримаса, Тони се извъртя настрана и парира удара.

Рапирите им се кръстосаха с металния звън на страховита

ожесточеност.

В този момент Тони рязко се обърна. Острието му застъпи това на Андрю. Секунда след това рапирата на брат му полетя във въздуха, разсичайки го в бляскави кръгове.

Заби се в земята с тихо свистене, докато се люлееше сред кърваво-червените цветя.

– Не... Не пак! – Кълнейки, Андрю се наведе и отчаяно затърси нещо по земята.

Прекалено късно Чеси схвана неговото пъклено намерение.

С див, победоносен вик, Андрю се изправи, стиснал пистолета в протегнатата си ръка. Стреля.

Тони се преви и залитна, но не падна. Продължи да настъпва.

Брат му изпува. Ръката му стана несигурна и той хвана пистолета с две ръце, за да се прицели по-добре. Тони не трепна.

– Свърши, Андрю. Откажи се. Ще намерим начин да...

– Никога! Искam всичко или нищо! Омръзна ми да делия лицето и живота си с теб! Вечно да бъда втори, винаги след теб.

Бързо отстъпи, тъй като Тони залитна напред. С изпъната и вече сигурна ръка насочи пистолета, който проблесна на слънчевата светлина.

Чеси замръзна, усещайки как вятърът я брули по лицето.

Сърцето й бясно биеше.

Андрю стреля. Тони се олюля и притисна с ръка гърдите си.

– Никакви уговорки, по дяволите! Никакви сделки. Никакви обещания повече. Веднъж завинаги! Победих! – Заливайки се в истеричен кикот, Андрю се отдръпна, когато Тони залитна, а после се свлече на колене.

И тогава...

Това, което последва, щеше завинаги да остане като кошмар за Чеси. Дълго време споменът за трагичната развръзка не напускаше съзнанието й.

Най-напред дрезгавият истеричен смях на Андрю. Дивият му победен танц.

След това смайването му, когато се спъна в някакъв камък.

Следващите залитащи и несигурни крачки. Размахването на ръцете. Внезапното политане назад.

И накрая, тялото му, попаднало между въртящите се, огромни, бели крила на мелницата.

Чеси придърпа децата към себе си, докато блестящите остриета падаха надолу, непоколебимо следвайки своя път, задвижвани от тежация

тонове, добре смазан механизъм.

Удариха със смразяващ кръвта приглушен шум. Писък, а след това зловеща тишина. В полето алените като кръв лалета продължаваха да се полюшват на слънчевата светлина.

* * *

Поверявайки децата на приятеля си с каменното лице, Чеси се спусна към Тони. Лицето му бе сгърчено от силната болка, докато я прегръщаше.

– По дяволите! Никога не съм мислел, не съм си представял... – Чеси го усети да потреперва. – И те доведох тук, направо в капана му. За Бога, Щурче, можеш ли някога да ми простиш?

Чеси ласкаво прокара ръка по бледото му чело и отметна кичур непокорна, тъмноруса коса.

– Никога. – Гласът ѝ се снижи до шепот. – Но ще ти давам възможност час след час, нощ след нощ да изкупваш вината си. О, това ти обещавам.

Пръстите на Тони се вкопчиха в нея.

– Ще се погрижа да изпълниш това свое обещание, любов моя. Като се почне от... – Той я пусна и стисна с двете си ръце окървавеното си коляно. Примижа от болка. – ... от утре. – Довърши той.

След това падна безжизнен сред лалетата.

48.

– И твърдя, че ти си най-вбесяващият... Най-невъзможният пациент! Стой така, докато...

– Пих вече от тази гадна смес – лицето на графа на Морлънд доби воинствено изражение. Надменно вдигна тъмнорусата си вежда.

– Не ме гледай така, Тони Морлънд!

Графът скръсти ръце на гърдите си.

– Отдавна е време за лекарството ти. – Чеси се опита да избегне втречения му поглед. – Трябва да...

– Целуни ме, магъоснице.

– Тони, престани или...

– Само една целувка. С удоволствие я заменям за една лъжица от отвратителния бълвоч, който се опираваш да ми натикаш в гърлото.

Чеси свирепо погледна графа. Бели бинтове обвиваха ребрата и

рамото му, а той беше подпрян върху цял куп меки бели възглавници. След припадъка му при вятърната мелница в продължение на два дни той или спеше, или лежеше, унесен в дрямка.

Сега, на трептящата светлина на свещта, очите му бяха изпълнени с решителност.

– Но това е измама! Това е изнудване. Това е...

– Любов. Любов от пръв поглед – гласът на Тони беше тих и нежен. – Десет години вече, Щурче. Спомняш ли си? О, Боже, а аз помня. Луната хвърляше сребристите си мрежи върху залива. Ние плувахме до лодката, а водите бяха като гладка черна коприна.

Гърлото на Чеси се сви. О, да, и тя помнеше. Може би прекалено добре. И това караше ръцете ѝ да треперят, краката ѝ да омекват и да се подкосяват.

– Това беше много отдавна. – Постара се гласът ѝ да прозвучи строго. Все пак той беше изтощен от раните си. Каква болногледачка беше тя, ако...

– Забравила си? – отново същото провлачено предизвикателство. – Не помниш онази нощ, когато доплувах до теб? Съвсем гол.

Чеси преглътна. Докато се суетеше с чистите бинтове, косата ѝ падаше като тъмна завеса около лицето ѝ. Промърмори нещо неразбираемо.

– Какво? Не те чух, Щурче.

– Казах, че може би си спомням бегло едно-две неща.

– Аха. Значи си спомняш бегло?

– Може би – поправи го тя педантично. Ръцете на Тони обвиха кръста ѝ. Придърпа я към себе си.

– Какво пра...

Ръцете му я притиснаха още по-здраво. Секунда по-късно тя тупна на леглото до него, а коприненият ѝ пеньоар се разтла около нея като блестящо езеро от течен аметист. Едновременно с това той зарови пръсти в косата ѝ.

– Тони, спри! Не бива!

– М-м-м-м... Не бива ли...

– Но, ръката ти!

– По-близо, Щурче.

– Не! Кракът ти!

– Кой крак?

– Този, който ужасният мъж почти раздроби с куршума. А сега ме пусни преди...

Единственият му отговор бе безмълвното разхлабване на колана на пеньоара ѝ. Преди Чеси да се усети, синята коприна се плъзна надолу по раменете ѝ.

– Не искам, чуваш ли? Това е лудост. Безотговорно е! То е...

– Ах, Щурче, как обичам да ми говориш така.

– Как?

– Възбуждащо. Съблазнително. С неприкрита страст.

– Нищо подобно не правя! – Чеси се опита да стане. При това движение тъмната коприна оголи белите ѝ, сякаш изваяни от слонова кост, гърди.

Морлънд простена.

– О, Боже, колко си красива. – Очите му потъмняха, замъглени и сини. Те напомниха на Чеси хималайския тюркоаз, който нейният баща ѝ беше подарил.

– Недей, Тони. Не можем...

Той сякаш не я чу.

– Толкова си хубава. Толкова сладка. Същата като тогава, в лунната нощ. Гледах водната капка как се спуска надолу, точно тук, знаеш ли?

Чеси потръпна, когато пръстите му се плъзнаха по голата ѝ гърд.

– Мислех, че ще умра, ако не мога да те докосна повече така. – Главът му беше дрезгав. – Мисля да го направя сега, Щурче.

– Т-Тони. О, моля те... – Чеси някак не успя да изрече онова не, което знаеше, че трябва да произнесе. После, когато дългите му пръсти намериха нежното, чувствено зърно, дъхът ѝ спря.

– М-м-м-м.

Тишина. Леки, потръпващи движения. После въздишка на наслада.

– А сега какво, Щурче?

– Аз... – Чеси потръпна, когато той нежно плъзна пръст по възбудените ѝ, налети гърди.

– Ти трябва... – Тя преглътна едва чуто. – Трябва да с-с-спреш. – Тя затвори очи и клепачите ѝ прикриха внезапно появилата се в погледа ѝ страст. – Това... Това няма да бъде добре за теб.

– Ако спра, ще бъде още по-лошо – изръмжа той. Чеси потръпна при нежното движение на пръстите му. Тялото ѝ пламна.

– Тогава... Тогава може би трябва да ти разреша да го направиш отново. Само веднъж. Това със сигурност няма да ти причини болка...

И той го направи. Чеси въздъхна. Този път страстта ѝ беше още по-силна. После внезапно се намръщи.

– Ами любовницата ти?

– Жермен се утеши с един побелял виконт. Не съм я виждал повече след онази нощ и ти го знаеш.

– Радвам се до го чуя, развратнико. Но откъде си научил... – Очите ѝ потъмняха. – Нали не от нея. От оная нещастница Луиза Ландрингам! Само като си помисля за теб... За теб и нея...

– Млъкни, магьоснице! Никога не съм докосвал Луиза. Това беше причината тя да ме намрази. Би трябвало да го знаеш.

Чеси остана неподвижна.

– О? – Това беше кратко възклицание на учудване. – Никога?

– Нито веднъж, невернице. А Луиза няма да тормози никого известно време.

– О, Тони, какво си ѝ направил? Нищо... страшно, надявам се.

– Предполагам, че всичко зависи от гледната ти точка. Просто ѝ дадох шанс. – Изражението му стана строго. – Забрави ли, че тя едва не те уби?

– Но не успя.

– И това е единствената причина да се отърве така леко. Но понеже умираш от желание да разбереш, ще ти кажа. Дадох ѝ право да избере – да бъде изправена пред съда или да замине за Макао.

Очите на Чеси се разшириха.

– Да работи на някоя от лодките за удоволствие – добави мрачно Морлънд.

– Не, не си го направил! Но тя...

– Скъпа Чеси, жената може би ще го приеме като удоволствие. Тя познайва някои неща от азбуката на любовта, ако съдим по думите на Андрю. Най-малкото – това ще я държи настрана от нас. А много мъже в Лондон ще спят спокойно в своите легла, когато тя е толкова, толкова далеч.

– Тогава ти наистина не си... Вие двамата не сте били...

Морлънд цъкна с език.

– Глупости, скъпа. Непростими глупости.

Чеси се намръщи.

– Но всички казват... – Тя леко се изчерви. Морлънд я погледна многозначително.

– Ах, съкровище мое, не ми казвай, че интелигентна жена като теб вярва на всичко, което чува.

Чеси подсмъркна.

– Човек трябва да е глух, за да не чува какво се разправя за вас, милорд.

– Любопитна си значи, така ли?

– Разбира се, че не съм! – Но слабата руменина, която оцвети бузите на Чеси, опроверга възраженията ѝ.

– Впечатляващи бяха, така ли? Срамни? Изцяло неприемливи?

– Точно такива. А ти изглеждаш определено горд от това.

Морлънд лениво ѝ се усмихна.

– Старая се. Човек трябва да поддържа репутацията си. – В следващия миг сграбчи китките ѝ с изненадваща сила и ги притисна към копирената кувертюра.

– Престани с това веднага, Тони Лангфорд! Иначе ще извикам баща си да те държи, докато те накарам да поемеш следващата доза лечебен чай!

– Баща ти ли? Ужасно съжалявам, скъпа, но ще откриеш, че Джейми не е на разположение в момента. Той и майка ти са изцяло заети да наваксват пропуснатите години.

Чеси плахо се усмихна.

– Наистина ли? О, Тони, толкова се радвам... Майка ми – произнесе тя бавно, учудено. – Никога не съм мислила, че ще я срещна. Че ще я опозная...

– Ти приемаш това, което се е случило? Независимо, че дълбоко те е наранило?

Чеси се загледа към хълмовете, огрени от слънцето, и си спомни за срещата с баща ѝ и преbledнялата жена, за която сега знаеше, че ѝ е майка.

Тогава беше потресена. Остана разтреперана и безмълвна при новината, която ѝ бяха съобщили в уюта на спокойния и слънчев вестибюл на Севъноукс.

Първоначалният шок на Чеси бе изместен от гняв. Как е могла Елизабет да изостави съпруга и детето си по този начин? И защо нито веднъж през дългите години, които последваха, не се бе опитала по някакъв начин да поправи стореното.

След това Чеси осъзна, че се гневи толкова за баща си, колкото и за себе си. Тя знаеше, че той бе страдал дълбоко и мълчаливо, че в сърцето си бе останал верен на съпругата си. Това обясняваше защо бе отказал да се ожени повторно и толкова умело избягваше опитите на вдовици и хитри дебютантки да го впримчат.

Но когато Елизабет бе започнала да плаче и да твърди, че всички обвинения на Чеси са верни, че няма право на прошка за своята жестокост, Чеси усети как гневът ѝ се изпарява. Като жълтия пясък, носен от

бурните течения на китайската Жълта река, нейната горчивина също бе пометена.

Сега не бе време за скръб или тъга. Отново бе намерила майка си – същата, която от толкова време смяташе за мъртва. А сега им предстояха дълги, щастливи години. Да забравят миналото и да ги изпълнят със смях и разбиранство.

Бяха се прегърнали, забравяйки гнева и угризенията. Бяха просто майка и дъщеря; две души доскоро разделени, а сега събрани заедно.

Един разтопен от щастие Джеймс Камърън ги бе прегърнал и двете, твърдейки че са най-красивите същества на Божията земя.

Като си спомни за този следобед, Чеси се усмихна загадъчно и погледна Тони.

– Приела съм го. Или поне така мисля. – И докато изричаше това, знаеше, че е истина. Защо да се поддават на горчивината, когато бъдещето бе пред тях, за да започнат отново? – Тя е прекрасна, нали? Майка ми – повтори Чеси бавно. – Имам късмета да я открия наново.

– Както и тя да те открие теб. И тя не е по-прекрасна от дъщеря си – заяви графът на Морлънд дрезгаво, избърсвайки сълзата от бузата ѝ.

При това движение гънките на пеньоара на Чеси се отвориха още по-широко, очертавайки бялата ѝ красота. Само широкият пояс блестеше върху тънката ѝ талия.

– О, Щурче, събрах. Ти не си толкова красива, колкото бе преди десет години. Ти си много по-красива. – След това устата му докосна сладко издигашата се гърд на същото място, където капката морска вода го бе торМОЗИЛА преди десет години.

– Не... Тони, не бива! Не може. Това само ще доведе до...

– Тихо, жено! И без това съм зает да защитавам репутацията си. – Устните му се впиха в нейните – настойчиви, изпиващи, единствените устни на света.

– Т-Тони! Моля те...

Но плътно притиснала устни в неговите, тя се успокои. Той се усмихна, доволен от постигнатото.

– Хубаво. Много хубаво, мис Камърън. А сега, когато свършихме тази работа, можеш да ми дадеш проклетата си течност, за да приключим и с нея. – Той се облегна на възглавниците.

– Да приключим? – Чеси бе зяпнала от учудване. – Работа?

– Точно така. Подобно нещо няма да се повтори, докато нашият усърден свещеник не си свърши работата. Няма да посягам повече върху твоята репутация. – Известно време я наблюдава мрачно. – Най-вече

сега, след като се убедих, че между теб и онзи младеж с каменното лице, с когото си учила в Шао Лин, всичко е напълно порядъчно.

Пръстите на Чеси се свиха върху колосаните чаршафи. С всяка измината секунда тя все повече се разгневяваше.

– Трябваше да се уверя, че няма нищо между вас двамата, защото иначе щях да предприема нещо драстично – обясни той.

– Драстично?

– Спрямо него. Онова огромно пещерно същество, което сякаш никога не се усмихва. – Тони се намръщи още повече. – Ако не смятаме теб.

– А, искаш да кажеш Кан?

– А, значи сме на малки имена, така ли?

Чеси дари Тони с утешителна усмивка.

– Всъщност се казва Жан-Люк Конър Макинон, но никой в Шао Лин не можеше да го произнесе, затова го сведохме до Кан. Като се има предвид, че е отчасти французин, отчасти шотландец и отчасти принц на Манчу, изглеждаше подходящо да придадем на името му китайско звучене. „Кан“. – Тя демонстрира: „Ка-а-а-н“. Виждаш ли?

Лицето на Тони бе изключително мрачно.

– Мисля, че да. Жалко, че не мога да го ритна по задника. При тези обстоятелства, като се има предвид как се притече на помощ на теб и децата...

– О, Тони, ти ревнуваш! – Чеси се засмя от удоволствие.

– Аз? Да ревнувам? – Една тъмно руса вежда се стрелна нагоре. – Не говори смехории.

– Но ти ревнуваш, измамнико!

– Глупости – подметна Морлънд небрежно.

– Ревнуваш. Ревнуваш. – Чеси пляскаше с ръце от удоволствие.

– Е, може би съвсем мъничко. – Графът се намръщи. – В крайна сметка ти и този тип сте прекарвали ден след ден, седмица след седмица заедно на тренировки.

Чеси му се усмихна дяволито.

– Месец след месец.

Преди да се усети, се озова на гърба си, с ръце хванати плътно над главата ѝ. Очите на Тони блестяха.

– Виждам, че ти харесва да водиш живот, пълен с опасности.

– Много опасен за предпочитане, милорд. – Езикът ѝ се плъзна многозначително по плътната долна устна. – Но какво стана с твоето обещание? – понита тя невинно. – Помня много добре, че каза, че няма

да има повече такива неща. Не преди да се оженим.

Гъстите мигли отново се сведоха надолу и скриха очите на Чеси.

– Или може би сте променили решението си, милорд?

Лицето ѝ бе самата невинност, което странно контрастираше с действията ѝ – тя лежеше полугола под него. А усмивката ѝ можеше да стои декемврийски сняг.

Графът раздражено промърмори нещо под носа си.

– Какво каза, скъпи мой?

– Казах, упорито малко създание, че ще съжеляваш за това. Дълбоко ще съжеляваш, обещавам ти. Ще те тормозя, докато можеш да изпишеш всяка дума във всяка моя книга от цялата библиотека. – Ръката му обви копринената топлина на гърдата ѝ и го полазиха тръпки.

– Нима? Предполагам, че това ще означава всекидневни упражнения под твоё наблюдение. – Очите на Чеси се съсредоточиха върху устните на Тони. – Лично... наблюдение. За да си сигурен, че съм научила всичко, което имаш да ме научиш...

Докато говореше, Чеси леко помръдна, а копринената пола на пеньоара се плъзна още по-надолу по нежните ѝ бедра.

Сега единствено тъмният пояс я покриваше.

Той се виеше по тънката ѝ талия, през нежната ѝ голота, и я правеше неописуемо съблазнителна.

Морлънд затвори очи и се помоли за търпение. Или ако не търпение, то поне малко здрав разум.

– Това е единственият начин, по който ще сте сигурен, че съм научила всичко, нали милорд?

Очите ѝ продължаваха да гледат невинно, но гласът ѝ бе дрезгав и пълен с копнеж.

– О, Боже, жено, ще ме подлудиш! Бях в по-голяма безопасност при Саламанка срещу наполеоновите voltigeurs.

– Дълбоко се надявам, че не е така. – Чеси се усмихна леко, усещайки мъжествеността му да се докосва до нейното бедро. – И мисля, че и вие желаете същото, милорд. Независимо от всичките възражения.

– Чеси, някой ден...

– Защо не сега?

– Винаги ли си толкова упорита, жено?

Чеси му се усмихна.

– Това „да“ ли е или „не“, любов моя?

– Не съм сигурен. Опитвам се да реша дали да те целуна или да те плесна?

– Да ме целунеш звучи доста по-примамливо. – Чеси нежно придвижи крак по бедрото му. Усети издайническото потреперване на Морлънд, последвано от невероятното напрежение. – Защото аз вече започнах уроците си. – Тя му се усмихна гордо. – Елспет ме учи.

Морлънд завъртя очи.

– Елспет? Господ да ни е на помощ.

– Виж, нахален невернико. – Прехапвайки устна от усилието да се съсредоточи, Чеси се наведе напред и започна да очертава букви по бедрото на Морлънд.

По някакъв начин, независимо от огъня, който пламна в него при нейния досег, графът успя да се въздържи и да не проговори. Наблюдаваше лицето ѝ, много сериозно при изпълнение на задачата.

Това бе лице на борец. Лицето на някой решителен, упорит и безкрайно жизнен човек. Гледката го накара да отправи безмълвна молитва на благодарност към небесата, че са я запазили през последните няколко изпълнени с опасности седмици.

В следващия миг изтръпна, когато осъзна какво точно пише върху голото му бедро.

ОБИЧАМ Т...

Не я изчака да свърши. М-то бе обърнато наопаки и Т-то бе криво, но това бяха най-красивите букви, които Тони някога бе виждал.

Чеси бе плътно стисната в прегръдките му преди дори да осъзнае какво става.

– Правилно ли го написах? – Очите ѝ бяха влажни от внезапните сълзи.

Тони улови трепета в гласа ѝ и това го накара вътрешно да страда. Вдигна ръчичката ѝ до устните си.

– Идеално, любов моя. Самият аз нямаше да го направя по-добре. Разбира се, с радост бих опитал. Е, може би на едно друго място, ако искаш...

– Сигурен ли си, че правилно го написах? – Тя прокара несигурно пръсти по бронзовата кожа на рамото му. – Толкова ме е срам. Така се смущавам. През цялото това време да не се науча да чета. Все се страхувах, че някои ще разбере. – Тя погледна нагоре към него. – Значи ли това... Все още ли...

– Те обичам? Напълно. И нещо ми подсказва, че съвсем скоро ще четеш по-добре от мен.

– Значи за теб няма значение? Не те тормози, че не мога...

Простенвайки, Тони я придърпа към себе си.

След това я накара да замълчи. Авторитетно. Властно. Устните му бяха силни и ясни, но ръцете му бяха нежни, пълни с чудна ласкавост, откривайки нейната страст.

Плъзвайки крак до нейния, Тони безуспешно се опита да прикрие гримасата от болка.

– О, не... Да не би крака...

Той кисело се усмихна.

– Опасявам се, че да. Май... май ще се нуждая от малко помощ, Щурче.

Чеси го повали обратно на леглото. Тялото ѝ се отпусна върху неговото.

– Така ли?

– Точно, така. – Притвори очи, докато Чеси продължаваше бавно и разтопяващо да завладява тялото му. В този момент героят от Саламанка изведнъж разбра: да показваш известна слабост от време на време не било толкова лошо в крайна сметка.

Особено когато резултатът бе такъв. Изведнъж се намръщи.

– Чакай малко, палавнице. Кой кого съблазнява тук?

– Бих казала, че по равно, милорд. – Чеси се смъкна надолу, бавно, безжалостно привличайки го към своята топлина.

Морлънд напълно застина. Капчици пот избиха по челото чу.

– Добре ли е?

– Ъ-ъхъ.

– А така?

– О-о-о-о... Боже...

– Тони, попитах те дали...

Морлънд се опита да запази трезв разсъдък си и... едвам успя.

– Дали е хубаво? О, небеса. Хубаво въобще не е думата за това, което усещам. Кожата ти, мирисът ти... Да, да май ще трябва да се оставям да ме раняват по-често.

Дяволито усмихната, Чеси пресилено въздъхна.

– Е, няма защо да ми благодариш, така да знаеш. В крайна сметка ние жените сме за това. Да спасяваме мъжете, когато съвсем си изгубят ума.

Очите на Тони ѝ обещаваха унищожително чувствено отмъщение заради този коментар. След това дъхът му секна, докато Чеси се намести с болезнена сладост към страхотно набъбналата му мъжественост.

– За Бога, сега вече знам, че умирам.

Но Чеси не му обърна внимание. Поне не се бе опитал да се бори

срещу пресметнатото ѝ съблазняване. А и имаше толкова много неща, които тепърва трябваше да учи...

– Упорита... – Трепет премина през него, докато тя го поглещаше изцяло. – Да, това е единственото... О-о-о... Определение за теб, Щурче.

– Благодаря ви много, милорд. – Очите на Чеси блестяха, докато го усещаше да се намества – дълбоко, уверено и силно – вътре в нея. – Да го чуя от някой, упорит като вас, е изключителен комплимент.

Без предупреждение пръстите му се раздвижиха.

Очите ѝ се разшириха.

– Да, любов моя. Нека чуя звуците на твоята наслада. Вземи ме навътре. Вземи ме завинаги.

– О, Тони... О, да... Аз...

И тогава започна първото потреперване. Тя здраво се притискаше към него, силно екзалтирана. А после откри, че въобще не се нуждае от никакви думи.

Епилог НА ИЗТОК И... ЗАВИНАГИ

– Наистина е изумително, нали? – Херцогинята на Кранфорд наблюдаваше тълпите от гости по обширните зелени морави на Севъноукс. – Понякога се чудя дали познавам и половината от тези хора.

– Разбира се, че ги познавате. – Жената с горда осанка и изумително сини очи, която стоеше до херцогинята, обърна глава към нея и се усмихна. – Освен това какво значение има? Те са тези, които те познават, скъпа Амелия.

Сякаш да потвърди казаното, една смееща се двойка поздрави херцогинята, докато се придвижваше към отрупаните със закуски маси, разположени под опънат сеник на червени и бели райета.

Херцогинята изсумтя.

– През живота си не съм виждала онези двамата! Освен това мъжът носи ластичен корсет. Представяш ли си, скъпа Лизи? Оттук го чувам как поскъръцва!

Мисис Джеймс Камърън потупа нежно ръката ѝ.

– Е, скъпа, не всички сме дарени с такава елегантна фигура като твоята.

Херцогинята хвърли на усмихнатата си компаньонка кос поглед.

– Не съм забелязала съпругът ти да е недоволен от твоята фигура, скъпа. Между другото идеята Чеси да облече твоята сватбена рокля беше прекрасна. Изглеждаше чудесно в старинната дреха. Толкова различна от измишльотините, които жените носят напоследък.

– Да, в нея има романтика, нали? Цялата в атлаз и прекрасни дантели, с ръкави, обшити с дребни перли. Навремето сама измислих модела. – Погледът ѝ се прехвърли към тълпата на моравата.

– Хм-м-м... Морлънд определено я намираше за красива. Ако питаш мен, този мъж едвам се сдържаше по време на церемонията. Същото, впрочем, важи и за твоя съпруг.

Очите на Лизи се засмяха.

– Така си беше. – Тя въздъхна. – Джеймс каза ли ти, че ще повторим нашия обет следващата седмица? Дори ме помоли да нося същата рокля. Той наистина е доста романтичен човек. – Тя отново въздъхна.

– А казах ли ти...

Херцогинята вдигна заповеднически ръка.

– Не, не си, и не желая да слушам. Нито думичка повече за твоя мъж.

Майката на Чеси едва я чу. Беше прекалено заета с това да търси с поглед забележителния си съпруг.

Когато най-после го откри сред множеството, изражението ѝ видимо се промени. Очите ѝ заблестяха, а бузите ѝ пламнаха.

– Лизи Гранвил, ти се изчервяваш като ученичка!

Тази забележка предизвика още по-силна руменина по страните на мисис Камърън.

В този момент Джеймс Камърън се приближи с две кристални чаши в ръце. Първата предложи на херцогинята, която мърморейки я прие. Втората поднесе с галантен поклон на съпругата си.

– Опасявам се, че оттук нататък ще трябва да я наричате мисис Камърън, Ваша светлост. Отдавна мина времето, когато се казваше мис Гранвил.

Съпругата му се усмихваше, докато той леко докосна чашата ѝ със своята, предлагайки мълчалив тост.

– Х-м! Само лунни лъчи и магическо настроение витае около вас двамата! Остава да ми кажете, че чакате и дете! – Очите на Джеймс Камърън стрелнаха херцогинята, но тя само вдигна крехката си ръка. – Не, не желая да слушам! По-скоро търся дъщеря ви. И онзи непрокопсаник – нейния съпруг.

Камърън скри усмивката си.

– Опасявам се, че си тръгнаха, Ваша светлост.

– Тръгнали са си? Но аз не съм поднесла... – Белокосата жена прочисти гърлото си. – Е, както и да е. Може и по-нататък. – Погледът ѝ се спря върху група жени, които шумно бърбореха, наобиколили бюфета в единия край. – Какво ли обсъждат тези безмозъчни гъски така оживено?

В този момент струпаните слънчобрани се разтвориха и разкриха строен мъж, облечен в черни дрехи. Очите му бяха като златисти кехлибари, а кожата му бе бронзова, с цвета на медальона с дракон, който висеше на врата му.

– Значи това е войнът на Чеси. Дори в английски дрехи изглежда екзотичен. И свиреп. Почти толкова безмилостен, колкото и драконът на врата му.

– Предполагам, че е точно такъв. Всъщност никой не знае подробности за миналото му – добави Камърън. – Той не говори за себе си.

Херцогинята изглеждаше замислена.

– Той дори не забелязва.

– Какво не забелязва?

– Как жените се лепят за него, не пропускат нито една негова дума, нито един жест. Той като че ли не е тук. Чеси ми каза, че винаги е бил такъв. Знаете ли, известно време мислех, че е влюбен в нея.

– Така беше – сподели Камърън тихичко. – Някога. Но като че ли го е превъзмогнал.

– Или е така, или е великолепен артист. – Херцогинята разсеяно си играеше с дантелата на ръкава си. – Чудя се дали...

– Амелия. – Лизи Гранвил хвърли разтревожен поглед към приятелката си. – Знаеш, че не е хубаво да се намесваш в съдбата на хората.

– Глупости! На моята възраст какво друго ми остава?

– Има толкова други неща! Не можеш вечно да се бъркаш в живота на хората и да правиш тайни кроежи как да го промениш. Това само носи мъка...

Но херцогинята не я слушаше. Мислите ѝ вече бяха заети с планове. А Лизи Гранвил Камърън така и не довърши репликата си, защото съпругът ѝ я задърпа към лабиринта от хладни и зелени храсти в отдалечения край на моравата.

– Но, Джеймс, не можем!

– И защо не?

– Защото... Защото е посред бял ден. Защото празнуваме сватба! Сватбата на нашата дъщеря.

– Аз си имам своя начин да празнувам.

– Но Чеси...

– Тони ще занимава нашата Чеси, не се тревожи, любима.

– Значи... Значи знаеш къде са отишли?

– Да кажем, че мога да се досетя. Сега забрави за тях двамата. Достатъчно ни пречиша. Имаме си наша работа, която трябва да свършим.

– Така ли?

– Така. – Той я погледна със замъглен поглед.

– О, Джеймс, не бих могла...

Той прекъсна възраженията ѝ, като я придърпа да се скрият от чуждите погледи в алеята от тисови дървета. Щом достигнаха до първите храсти, той я привлече в прегръдките си и зарови пръсти в гъстата ѝ кестенява коса.

В косите ѝ има сребърни нишки, но това я прави още по-желана, реши той.

– Мразя, когато носиш косата си вдигната. Защо слагаш проклетите фиби? – С рязко движение той захвърли далеч шнолата от кост на

костенурка. – Ето, така е значително по-добре.

– Джеймс, човек би си помислил, че си неразумно шестнадесетгодишно момче!

Усмихна ѝ се дяволито, докато я притискаше назад към стената от храсти.

– Да не би да намекваш, че не съм. Защото, когато съм с теб, Лизи, се чувствам наистина толкова млад.

След това ръцете му обвиха кръста ѝ. Устните му потърсиха нейните.

– О, Джеймс...

– Ш-ш-ш-т, жено.

Този път тя го послуша. И следващият звук, който се чу от храстите, бе издаден от него.

Простена, когато тя се притисна до него и отвърна на целувката му. По начин, за който Джеймс Камърън реши, че му липсва каквото и да е благоприличие.

* * *

– Това вече е прекалено! По дяволите, никъде не виждам това момче! – Сър Реджиналд Фортескю наблюдаваше намръщен как майката и бащата на Чеси се шумгват в храстите. – Не е с родителите на графинята, тъй като те току-що се усамотиха в храстите. Приличат на влюбени гълъби, ако ме питат мен.

– Такова необикновено семейство. – Елегантен както винаги, облечен в черно и бяло, лорд Алванли наблюдаваше тълпата. – Надявах се лично да поднеса своите поздравления, но можеше да се предположи, че булката и младоженецът имат, въ-ъ... други неща предвид за този ден.

Усмихна се леко, като забеляза как херцогинята се отправя към херцог Уелингтън, за да го измъкне от лапите на вкопчена в него жена, облечена в червеникавокафяв сатенен тоалет.

Алванли леко потрепери.

– Червеникавокафяво, Реджиналд. Червеникавокафяво. Човек може да се отчае. Откакто Брумел ни напусна, светът като че ли се разпада.

Събеседникът му наблюдаваше безмълвно пъстроцветната тълпа.

– Червеникавокафяво. Цветът никога не ми е харесвал особено. Винаги ми е напомнял за очите на Луиза Ландрингам. – Той леко се намръщи. – Между другото, къде изчезна тази жена? Никой не я е виждал след бала на херцогинята на Кранфорд. Доста загадъчно, ако питаш мен!

Алванли продължи да наблюдава тълната безизразно.

– Може би знам нещо по този въпрос.

– Наистина ли? Е, къде е тази унищожителка на мъже? Бях сигурен, че ще бъде тук. В крайна сметка тя от години хвърляше мрежите си към Тони.

– Скъпи Реджиналд, защо не посмекчиш малко думите си.

– Ами това си е самата истина, за Бога. Знаеш го, както и аз го знам!

– Разбира се, че е самата истина, но трябва ли това да е причината, за да го огласяваш на половината общество, докато преминава покрай теб.

Облеченият в младежки костюм мъж се заигра с верижката на часовника си.

– Проклет педант, това си ти!

– Благодаря ти, Реджи.

– По дяволите, не го казах като комплимент!

– Нима? – Елегантната фигура го наблюдаваше безразлично. – Разстроен съм, че се налага да ти го кажа, Реджи, но възпитанието ти буди недоумение. – Изглади малка гънка на ръкава си. – Ще се погрижа твоите недостатъци да бъдат смекчени.

Сър Реджиналд промърмори нещо, след което се намръщи:

– Не мисли, че ще се измъкнеш с празните си приказки от отговор. Знаеш ли къде е тя?

– Далече отгук. Толкова далече, че да не може повече да те безпокои, приятелю.

Сър Реджиналд въздъхна облекчено.

– Имаше нещо тайнствено около тази жена. А сега, като се замисля... Какво ще кажеш за приказките, които дочух? Нещо за брата на Тони... Онзи, който загина миналата година при злополуката.

– А, имаш предвид Андрю? – Очите на Алванли станаха по-твърди. – Опасявам се, че не си в течение и на половината от историята, момчето ми. – И когато приятелят му се наклони да зададе следващия си въпрос, той се загледа към моравата. – Да, наистина е време да поднеса почитанията си на херцогинята. А що се отнася до скъпия ни Уелингтън, страхувам се, че трябва тактично да му се подсказва да подбира по-внимателно връзките си.

Зад гърба му сър Реджиналд въздъхна тежко и сви недоволено рамене. Ясно беше, че повече през този ден няма да получи никакви отговори.

* * *

– Прекрасен ден. Да, наистина прекрасен ден. И великолепна церемония. Най-хубавата, на която някога съм присъствал, всъщност. – Херцогът на Уелингтън потупа ръката на херцогинята и се наведе почтително. – Впрочем, благодаря ти, че ме спаси, Амелия. Онази жена е истинска акула. – Той погледна към веселата тълпа. – А, ето го и виконт Рейвънхърст с прекрасната му съпруга. – Той кимна към двойката.

Виконтесата изглеждаше особено представителна в роклята си от зелен атлаз, която подчертаваше буйния огън на косата ѝ. Уелингтън дълбоко се поклони и ѝ предложи ръката си.

– Ако някога се уморите от този безжизнен стар морски вълк, уведелите ме, скъпа моя. Ние, войниците, сме далеч по-жизнени, нали разбирате?

Тес се усмихна.

– Двама от вашите офицери току-що ме убеждаваха в същото, Ваша светлост. Явно това съперничество с флотата датира доста отдавна. – Тя се усмихна. – Но то е част от английския ни характер, предполагам. Ако и с враговете си се биехме със същата непримиримост, с която се караме помежду си, щяхме да сме непобедими.

Херцогът така гръмко се изсмя, че хората започнаха да се обръщат към тях.

– Проклет да съм, ако не е точно, скъпа! – Той кимна към виконта. – Пази я, Рейвънхърст. Такива като нея не бива да попадат в ръцете на врага.

Сините очи на бившия морски офицер лениво се усмихнаха.

– Ще се постарая, Ваша светлост. А и храня надежда, че задачата ми скоро ще стане по-лека.

– О, така ли? Защо?

Виконтът дари съпругата си с похотлива усмивка.

– Защото засрамената ми съпруга, която ме гледа така разгневено в момента, е бременна.

– Дейн – Бузите на Тес станаха алени.

– Е, така си е, скъпа, и аз много се гордея с това!

– Точно така трябва да се чувстваш, момчето ми.

Уелингтън се усмихна благосклонно на двойката.

– Имаме нужда от още юначни синове, които да се наредят под английското знаме.

Тес се усмихна.

– Извинете, но какво ще стане, ако този хипотетичен син реши да се посвети на морска кариера? Или още по-лошо, ако този хипотетичен той се окаже тя?

– Не искам да кажа, че жените нямат своя дял, скъпа. Както и флотата. Но първо трябва да се научат къде им е мястото.

Веждите на Тес леко се вдигнаха.

– И кой по-точно трябва да си знае мястото, Ваша светлост – жените или флотата?

– Ами и двете, разбира се.

Като видя очите на жена си да припламват, виконтът побърза да се намеси:

– Непрекъснато ѝ повтарям, че трябва да си почива повече сега.

– Ха! Чувствам се отлично. – Тес погледна към херцогинята за подкрепа. – Нали не сте привърженик на подобни отживелици, Ваша светлост?

За себе си херцогинята смяташе, че виконтесата изглежда великолепно и не се нуждае от особено глезене, но избра по-дипломатичния курс.

– Малко угаждане не може да навреди, скъпа. Накарай съпруга си да се грижи за теб, ето моя съвет!

В този момент се приближи херцогът на Хоксуърт с прекрасната си съпруга.

– Правилно ли съм дочул казаното току-що? Че ние, нещастните мъже, трябва да работим повече?

Херцогинята изсумтя.

– Всичките сте направо разглезени. Точно разправях на виконтесата, че трябва да накара съпруга си да поработи. Особено сега, когато чак дете. – До ушите ѝ достигна шум и тя се извърна. – Какво ли е предизвикало това оживление ей там, на моравата?

– По всяка вероятност, Раджа – отговори Хоксуърт сухо и побърза да уточни. – Мангустата на моята съпруга има тепърва да се учи, че светът не пада на колене при нейното появяване. Май гонеше някаква огромна кафява жаба с отвратителни брадавици.

– Сигурно е бил Наполеон. – Херцогинята въздъхна. – Най-добре да отида да погледна. Ако очите не ме лъжат, две безподобно глупави жени току-що припаднаха. – С тази унищожителна забележка белокосата херцогиня тръгна да търси нови проблеми, които считаше за свой дълг да разрешава.

Междувременно Александра, златокосата херцогиня на Хоксуърт,

нежно прегърна Тес.

– Значи очакваш дете? Каква вълнуваща новина! – Двете жени се дръпнаха няколко крачки встрани и започнаха оживено да разговарят.

Тримата мъже последваха примера им.

– Почивка и много спокойствие – започна да демонстрира задълбочените си познания по въпроса херцог Хоксуърт. – И да кротува. Ето от какво се нуждае тя най-много сега.

Рейвънхърст се усмихна.

– По-лесно е да се каже, отколкото до се осъществи.

Уелингтън изглеждаше замислен.

– Изпрати я в провинцията, Рейвънхърст. Остави я да обзавежда детската стая, да прави посещения на арендаторите ти. Това би трябвало да запълни времето ѝ.

В същото време младата херцогиня на Хоксуърт на свой ред предлагаше съветите си на Тес.

– Много въздух и слънце, скъпа. Енергични разходки. Да, от това се нуждаеш сега. И преди всичко не му позволявай да те третира като някаква крехка порцеланова статуетка. Иначе до една седмица ще полудееш от скука. – Тя се усмихна дяволито на Тес. – Ако искаш да знаеш, току-що ми хрумна превъзходна идея. Може би трябва да убедим съпруга ти да ни заведе с онзи чудесен негов кораб до Гърция.

– Имаш предвид Liberte? – Тес бавно кимна, а сивозелените ѝ очи заблестяха. – Би било идеално!

Приближавайки главите си, двете жени се отдалечиха, погълнати от кроежи и планове за предстоящото им морско пътешествие.

Съпрузите им ги следваха бавно. Може би бе по-добре, че не можеха да ги чуят.

По този начин им бяха спестени лудориите, които жените им замисляха.

* * *

– Хайде да се спасим, любов моя. – Тони Морлънд изглеждаше особено привлекателен в черно и гълъбово сиво, с един-единствен диамант, проблясващ на ревера.

Погледна въпросително към съпругата си.

– Освен ако не искаш да приемеш още от безкрайните поздравления. – Той опипа дългия сатенен ръкав на сватбената ѝ рокля, погалвайки дребните перли, струпани на китката. – Въпреки че заслужаваш всяка една от тези похвали, любов моя. Наистина си изключителна в тази

рокля.

Съпругата му от час насам отвърна с дълбок реверанс. Когато се изправи, по лицето ѝ бе изписано неудържимо желание да направи някаква пакост.

– Сигурна съм, че гостите ти са решили, че е много ексцентрично от моя страна. – Тя погали с ръка талията си и широките атлазени поли. – Но си помислих, че просто съм длъжна да облека сватбената рокля на майка си. Разбираш ли какво искам да кажа? А още повече, че я открих отново след толкова много години.

– Напълно те разбирам.

Тони я целуна по бузата, а слънцето се отрази в изкусно изработените филигранни обици на Чеси, направени от злато и скъпоценни камъни. Подобна гривна блестеше върху китката на ръката ѝ – подарък от херцогинята на Кранфорд, същата, която бе откупила от бижутера на „Кързън Стрийт“. Той хвърли бърз поглед през рамо.

Две матрони в тъмносиво се устремиха към малкия павилион на хълма, където изчезнаха от погледа му.

– Боже мили! Ако не побързаме, ще трябва да стоим тук целия следобед.

Чеси каза нещо под носа си. Повдигайки полите си, тя се шмугна покрай него в лабиринта от храсти. Тони я настигна след няколко мига.

– Лудетино. Скоро репутацията ми съвсем ще е провалена.

– Така ще си отмъстя, че ме метна през рамо и ме внесе в странноприемницата като проста... Като... Е, знаеш какво.

Морлънд хвана блестящ кичур от гарвановочерната ѝ коса и го поднесе към устните си.

– Хайде, хайде, скъпа! Може всичко да съм ти казал, но никога не съм те наричал проста.

Чеси го погледна подозрително. В следващия миг те дочуха тих смях наблизо. Чеси извърна глава.

– Но това беше...

Секунда след това пред тях застанаха Джеймс Камърън и съпругата му.

Косата на Лизи бе разпиляна по раменете, а бузите ѝ бяха зачервени. И това доста ѝ отиваше.

– Чеси! – възкликна тя.

– Майко!

– Ние точно... Джеймс си мислеше, че...

Бащата на Чеси се засмя.

– Чеси знае точно какво съм мислил и има доста вярна представа за това какво сме правили, скъпа. Няма нужда да ѝ се обяснява.

Руменината по бузите на жена му се сгъсти.

– Но...

– Най-вероятно е двамата с Тони да са дошли тук със същото намерение.

Графът на Морлънд се усмихна закачливо на стария си приятел.

– Надявахме се да бъдем сами. Но трябваше да се досетя, че предварително си се ориентирал за всички спокойни местенца наоколо.

– Предварителната подготовка винаги е много полезна, момчето ми. Предлагам ти да запомниш този съвет. – Джеймс погледна към съпругата си. – Е, скъпа, да се поразходим ли? И да ги оставим на спокойствие да бъдат неразумни?

Лизи бе възхитена от вида на Чеси, облечена в бухналата бяла рокля. Изведнъж сведе поглед. Джеймс забеляза как незабелязано избърсва една сълза.

Внимателно хвана брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ.

– Никакви сълзи, скъпа. Не днес.

– Просто... съм толкова щастлива. – Тя взе кърпичката, която той ѝ подаде, а след това се обърна към дъщеря си. – Знам... знам, че все още не можеш напълно да ми простиш и може би още ме мразиш... Не мога да ти се сърдя за това. Толкова пропилен години.

– Да те мразя? Напротив! Очарована съм от откритието, че имам майка след толкова много години. – Чеси сърдечно прегърна Лизи. – Освен това изглеждаш толкова млада, за да ми бъдеш майка. Не си ли съгласен, татко?

Джеймс Камърън прочисти гърлото си, предпочитайки да не споделя своето мнение по въпроса, преди той и съпругата му да се озоват на по-закътаното място.

– Хайде, Лизи – нареди той троснато. – Да оставим тези деца на мира. И колкото по-рано приключим с нашите задължения към гостите, толкова по-бързо ще успеем да се измъкнем и да се усамотим.

– Джеймс... Какво ще си помислят Чеси и Тони?

– Какво ще си помислят ли? – Камърън се усмихна накриво. – Ами същото, което и ние, скъпа.

– Но те не могат!

– Нима? А според мен е по-добре да направят точно това. Иначе как ще се сдобия с внука, който копнея да друсам на коленете си? И да го науча на всичките си нови техники при разкопките?

Лизи вдигна брадичка възмутено.

– Джеймс Камърън, ти си без съмнение най-влюбяващият, най-невъзпитаният мъж, когото някога съм имала нещастие да срещна. Ела с мен сега. Имам да ти казвам няколко думи и не желая Чеси да ме чуе.

Джеймс Камърън вдигна вежди.

– Само няколко думи ли, скъпи?

Жена му така го изглежда, че той покорно тръгна след нея, като я остави да го отведе към павилиона.

– Трябва да им покажем кой командва, Тони – подметна той през рамо.

– Разбира се! Нали ти правиш точно това в момента. – Морлънд се забавляваше неимоверно много от поражението, което неговият приятел претърпя току-що.

Съпругата му заби лакът в ребрата му.

– Докато още сме на тази тема, милорд, защо не ми покажете на мен! – Очите ѝ блестяха подозрително. – Кой да командва, искам да кажа.

– О, никога не е имало и най-малкото съмнение, скъпа моя. Това си ти, разбира се. Още от онази нощ, когато ме хвърли във водите на Южнокитайското море, защото те обвиних, че имаш мършави крака.

– Мършави крака ли?! Никога в живота си не съм имала мършави крака! Е, може би за известно време, когато бях осемгодишна. Но... Чакай, ще ти докажа. – Тя вдигна високо полите си и разкри краката си до колената, обути в копринени чорапи и атлазени жартиери с цвят на праскова и украсени с розетки от перли. – Виждаш ли? – попита тя победоносно.

– Да, наистина – отвърна графът дрезгаво.

– Още ли твърдиш, че са мършави?

– Съвсем не, сърце мое. – Очите на Морлънд потъмняха. – О, Чеси. Това бе доста неразумно от твоя страна. Бях търпелив досега, но тъй като церемонията вече приключи, май няма да мога да...

Той не довърши. Жена му бе събрала полите си и се отправяше към центъра на лабиринта. Тя сякаш също не си бе губила времето, защото безпогрешно се движеше по правилния път.

– Върни се обратно!

Вятърът донесе до него звънкия ѝ смях.

Настроен философски, Морлънд спря минаващ прислужник и постави в джобовете си две гравирани кристални чаши и бутилка изстудено шампанско.

Нетърпеливо се усмихна. Истината бе, че знаеше пряк път, който Чеси надали бе открила. Пъргаво се запъти към стената от храсти, където потъна.

Захили се, когато изскочи пред нея. Хвана я тъкмо преди да свие в страни.

– А сега, лудетино, ще си платиш скъпо и прескъпо! – Хвана я през кръста и я затегли към дърветата наред лабиринта.

– Тони? Къде ме водиш?

– Ще видиш.

– Тони, спри веднага. Искам да знам.

Съпругът ѝ я дръпна зад старо брястово дърво точно в момента, когато херцогинята прекосяваше билото на възвишението, следвана от херцог Уелингтън и двама офицери.

– Мога да се закълна, че ги видях тук само преди секунди – казваше възрастната жена. – Тони защо ме избягва?

Уелингтън хвана херцогинята подръка и я поведе обратно към гостите.

– Може би, скъпа Амелия, младите искат да останат сами. Новобрачните двойки понякога изпитват това желание, не знаеше ли?

Докато я отвеждаше, все още протестираща, херцогът се обърна и се загледа към мястото, където Тони и Чеси се криеха. Тони подаде глава и херцогът му намигна заговорнически.

– Сега разбирам защо е победил при Уотерлу – промърмори Тони. След това хвана Чеси за ръка и я повлече към прясно окосената ливада, където слънчевата светлина танцуваше между тревите.

Най-после Тони спря. Пред него имаше огромно дъбово дърво. Около дънера се извиваше спирала от дървени стъпъльца, водещи към елегантна къщичка в короната.

Чеси бе поразена от огромните размери на дървото. Аметистовите ѝ очи се разшириха.

– Това не е...

Морлънд наблюдаваше лицето ѝ. След това тя се засмя.

– Това не е ли горската къщичка на Елспет и Джеръми?

– Те много настояваха да те доведе тук, любов моя. Елспет смяташе, че няма да искаш да прекараш тази нощ много далеч от дома. И според нея, това е най-добрият начин да ти кажа „Добре дошла“ в Севъноукс. На място, където можем да сме съвсем сами.

Чеси рязко си пое въздух.

– Тони, не си ѝ казал, че... Ами за...

– Разбира се, че не. Но понякога ми се струва, че това петгодишно момиченце е като зряла жена на петдесет! Какво друго да си помисля, като гледам как командва онзи хлапак Барнаби. А момчето направо я боготвори. Напомни да не забравя да накарам Уитби да открие родителите му. – Той се намръщи. – Но може би... Ако не ти се нрави къщичката на дървото...

– Идеята е чудесна! Колко умно го е измислила Елспет.

– В такъв случай, след теб, любима. Бих те пренесъл на ръце през прага, за да спазим традицията, но май няма да успея, защото прагът е на петнадесетина метра от земята – усмихна ѝ се накриво.

Чеси разбра, че в този момент си мисли за коляното, което щеше да остане осакатено завинаги.

Нежно прокара ръка по бузата му.

– Каква традиция да спазваме в тази абсолютно нетрадиционна обстановка, любов моя – прошепна тя.

Мускулче заигра на челюстта на Тони. Хвана ръката ѝ и я поднесе до устните си.

– Някой ден може и да проумея с какво съм заслужил жена като теб, сърце мое. Но дотогава... – Хилейки се дяволито, той бръкна в джобовете си и измъкна бутилката и чашите.

– Никога нищо не забравяш, разбойнико!

– Никога, скъпа моя! – Поклони ѝ се. – След вас, мадам.

Чеси прихвана огромните атлазени поли. Очите на съпруга ѝ потъмняха, щом видя показалите се бели бедра и жартиерите с цвят на праскова.

От възвишението се чу шум.

– Бързо – подкани я Тони.

Чеси започна да се изкачва нагоре, а бухналите бели поли и дългите дантелени ръкави се развяха, огрени от слънцето.

Понесен от порив на вятър, белият атлаз се изду, затанцува около лицето му и погъделичка Тони по бузата. Ръководен от дяволит импулс, Тони леко се наведе и пхна глава под полите ѝ.

– Боже Господи, какви са тези дантелени работи, които си сложила, жено?

Чеси му се изсмя отгоре.

– Това, мили съпруге, са дълги долни гащи.

– Само не ми казвай, че си възприела тази чуждестранна мода? Тя е направо скандална!

– Така ли? – Лицето на Чеси бе самата невинност. – Тес ме

уверяваше, че са много шик. Донесе ми ги от Париж. Ти знаеше ли, че тя се е занимавала с контрабанда! Дори ми каза, че ако обещае да съм много внимателна, ще ме вземат с Дейн, когато...

– Само през трупа ми! – изръмжа Морлънд. – Явно ще трябва да поговоря с Дейн. Тази жена плаче за здрава юзда. Не искам и да чувам как те въвлеча в подобни безумни приключения. Сякаш пък на теб ти е нужно окуражаване.

Белият атлаз отново се повдигна и покри лицето на Морлънд.

Той отново пое дълбоко въздух.

– Долни гащи! О, небеса, те са... почти невидими, украсени с всичките тези дантели. – Гласът му ставаше все по-пресипнал.

– Тес каза, че направо подлудяват мъжете. А тя би трябвало да знае, като се има предвид... – Чеси внезапно млъкна.

– Като се има предвид какво?

– О, не! Не бива да казвам.

– Да кажеш какво? Че тази жена е мъжкарана? Лудетина?

– Не. Че е бременна.

Морлънд замръзна.

– Така ли? Чудех се колко време ще мине, докато... – Той се изкашля. – Е, поне това ще я държи настрана от неприятностите известно време. Дори като се замисля – ще държи и двамата настрана. – Той тръгна нагоре по стъпалата, клатейки глава. – Долни гащи, как ли пък не.

В следващия миг спря.

– На какво мирише. Ако не бях сигурен, че е невъзможно, щях да се закълна, че мирише на гардении.

– Така е. – Чеси му се усмихна от високото. – Подарък е от херцогинята. Специално е наредила да приготвят екстракта от цветята в зимната ѝ градина. – Чеси сведе клепачи. – Каза, че щом са въздействали веднъж, нямало начин да не въздействат пак.

В този момент последва нов порив на вятъра и той отново зърна незабравимата гледка от атлаз с цвят на праскова и чисто бели дантели. Морлънд притвори очи, а ръцете му здраво стиснаха дървеното стъпала.

– Господ да ми е на помощ.

Морлънд усети кръвта му да закипява. Това някакъв заговор ли беше? Само още няколко минути и щеше напълно да полудее.

– Въздействало ли? – Гласът му бе стегнат. – Въздействало за какво?

– Нямам никаква представа. Надявах се ти да ми обясниш. – С език Чеси леко навлажни долната си устна. – Или по-точно – да ми покажеш.

Морлънд осъзна, че направо е обречен. Как щеше да запази разсъдъка си при тези еротични атаки? Но, по дяволите, този път той не желаше да бърза! Този път искаше да е бавен и опитен и цялостен, докато Чеси направо полудее за него.

И щеше да успее да го направи!

Ръцете му се напрягнаха.

– Продължавай да се катериш, палавнице. И докато го правиш, можеш да ми съобщиш какви други изненади си ми подготвила.

Смеейки се тихичко, Чеси хвана полите си и влезе през вратата на къщичката в короната на дървото. А след това замръзна на място.

Вътре дървените дъски по пода бяха покрити с ориенталски килим, с пръснати по него копринени възглавнички. На прозорчето весело се полюшваха от лекия вятър алени перденца, извезани със златна сърма.

– О, Тони!

Морлънд поклати глава от учудване.

– Тези двамата наистина са помислили за всичко. Да не забравя да ги похваля и да им благодаря. – Очите му се замъглиха. – Ако все още съм в състояние да говоря, когато сляза оттук, искам да кажа.

– Тук е направо като в наш собствен, мъничък свят – изолирано от всички, а в същото време можем да чуваме и виждаме всичко наоколо. Пре... Прекрасно е! – С широко отворени очи тя се облегна върху купчина възглавници.

Морлънд приседна до нея.

– Права си. Наистина е прекрасно. – Но той наблюдаваше бузите на Чеси, леко зачервени от катеренето. И косата ѝ – бухнала като абаносов облак около раменете. – Изумително красиво е.

Тогава забеляза кутията в ъгъла.

– Още ли подаръци?

– Вероятно херцогинята е наредила да ги донесат тук. Александра изобщо бе изключително мила. Каза, че можем да ги посещаваме в Хоксуърт, когато пожелаем. О, да, и ми обеща новородена мангуста! Е, разбира се, първо ще трябва да спечеля доверието на Раджа. Той е доста своеволен домашен любимец.

Морлънд съвсем не изглеждаше очарован от подобна перспектива.

– А това е нейният подарък. – Чеси показа една книга.

– Наръчник за жени? Звучи прекрасно. – Той суховато се изсмя.

Чеси сбръчка нос, докато прелистваше дебелия том.

– Май хич не е интересна. – Тя отвори на случайна страница и зачете. – „Общото въздействие на студената баня се състои в свойството ѝ

да свива разширените пори. Всяка част от тялото, изложена на внезапен контакт със студена вода изпитва известно напрежение...“ – тя изсумтя. – На кого ли ще е интересно това?

Морлънд, който бе започнал да мисли, че самият той се нуждае от студена баня в момента, стисна зъби и се съсредоточи върху отварянето на бутилката шампанско. В същото време обаче единственото, за което можеше да мисли, бяха дантелените долни гащи и обшитите с перли жартиери.

И за копринените бедра под тях.

Челото му се покри с капчици пот, докато най-накрая освободи тапата и тя излетя с гръм през прозорчето на скритата в клоните къщичка. Някъде отдолу долетя ругатнята на изненадан мъж.

Чеси се разсмя.

Очите на Морлънд блестяха.

– Коровосърдечна жена. Почети ми още малко. – Може би това ще ми помогне да овладее мислите си.

– Чакай да видим. „Възбудени нерви могат да бъдат облекчени със студена баня. Тя спомага да се преодолее напрежението.“ – Чеси повдигна глава, мръщейки се. – Чудя се за какво напрежение става дума?

Морлънд напълни чашата и й я подаде.

– Започвам да се досещам – промърмори той.

Чеси изглеждаше объркана.

– Има и други глави. За готвене например. Ето рецепта за задушени бузи от вол. Друга за мариновани езици. И една за баница с раци.

Морлънд сграбчи книгата и я метна в ъгъла.

– Уверявам те, че не искам баница с раци, скъпа – декларира той сериозно. – Не искам всъщност нищо. Нищо освен теб.

– Но... – Чеси се освободи от прегръдката му. – О, виж. Херцогът на Хоксуърт ни е дал втора книга. – Тя присви очи, за да прочете написаната на ръка бележка. Озаглавена е Парфюмираните Градини. – Внимателно произнесе сричките. – Никога не е била превеждана, но... Каза ми да не я отварям, докато ние... Докато ти не...

Лицето й пламна.

Тони започна да се усмихва.

– Така ли? Тогава, хайде, отвори я. Защото само след минута аз със сигурност ще...

Чеси погледна надолу, за да прикрие смущението си и бързо отвори книгата.

– Чудесни цветове. И толкова хубава златна корица. – След това

гласът ѝ затрепери. Очите ѝ се разшириха. – Но това е... Искам да кажа те...

Прелисти страницата. Тони се усмихна похотливо.

– Искаш да кажеш, че много прилича на нашата книга на насладите? Която в момента е на път за Китай. И добре че се отървахме от нея, ако ме питаш. Надявам се само нашият пратеник да може да я опази от Триадата. Но стига с държавните проблеми!

– Какво? – Чеси сякаш не го бе чула. Намръщена, тя изучаваше двойката на страницата пред нея.

Обърна книгата настрана. Обърна я наопаки.

Накрая главата ѝ се килна на една страна.

– Но, Тони, как го правят това?

– Много внимателно, любов моя. – Съпругът ѝ с нежно движение измъкна от ръцете ѝ обкованата със скъпоценни камъни книга и я метна настрана, а след това придърпа Чеси върху себе си. – И подозирам – с много практика.

Сините очи на Чеси заблестяха.

– Бихте ли искали да... започнем с практиката, милорд? С мен?

Морлънд простена. Първо това скандално бельо, след това – съблазнителен парфюм, а сега и този еротичен наричник. Той поклати глава.

– Нещо ми подсказва, че животът с теб може да бъде всякакъв, само не и скучен, Щурче. А сега – стига приказки.

Чеси отпусна глава назад.

– Защо?

– За да мога да те целуна, разбира се. И за да започнем най-сетне с практиката.

Чеси го дари с най-съблазнителната си усмивка. Роклята се смъкна от раменете ѝ.

– Скъпи мой, мой завинаги – пророни тя дрезгаво – мислех си вече, че никога няма да започнем.

КРАЙ

© 1993 Кристина Скай
© 1993 Венета Маринова, превод от английски
© 1993 Ивайла Нецова, превод от английски

Christina Skye
East of Forever, 1993

Източник: <http://www.kaldata.com>
Сканиране и разпознаване: ?
Начална редакция: Xesiona, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание:
ИК „Бард“, 1993
Корица: ЕТ Александър Караманолов, 1993

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9524>]